

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞOFÖR WANG'İN
ALTINCI HAYATI
SUSAN BARKER

Matbuat
yayın grubu

Çeviren: Zeynel Can Gündoğdu

Matbuat Yayın Grubu: 11

Paspardu Dizisi: 4

Şoför Wang'ın Altıncı Hayatı

Susan Barker

© Susan Barker, 2014

İlk kez *The Incarnations* adıyla The Random House Group Limited markası olan Transworld Publishers tarafından basılmıştır.

© 2015 Kitabın Türkçe yayım hakları Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Matbuat Yayın Grubu'na aittir.

Sertifika No: 30908

Çeviren

Zeynel Can Gündoğdu

Editör

Deniz Şimşek

Kapak Tasarımı

BEN2

Kapak Tasarımında Kullanılan Görseller

Taymaz Valley, Émile-Antoine Bayard ve Jonathan Kos-Read

Arka Kapaktaki Susan Barker Fotoğrafı

© Derek Anson

Dizgi

Mehmet Yılmaz

Baskı ve Cilt

Alemdar Ofset ve Matbaacılık 212 544 23 09 Sertifika No: 22953

Kapak Baskısı

Ten Ofset 212 482 65 38

ISBN: 978-605-65757-3-0

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır. Tırtutun amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerekse görsel malzeme hiçbir yolla yayınevinden izin alınmadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

Matbuat Yayın Grubu Tic.Ltd. Şti.

Asmalımescit Mah. Meşrutiyet Cad. No: 11/3 Beyoğlu 34430 İSTANBUL

Tel.: 212 243 63 23 Fax: 212 243 63 26

Online satış: www.matbuat.com.tr info@matbuat.com.tr

Şoför Wang'ın Altıncı Hayatı

Susan Barker

Çeviren: Zeynel Can Gündoğdu

Robbie'ye

Türk Okuyucular İçin Yazarın Notu

Sekiz yıldan uzun bir zaman önce, 2007 yılında, *Şoför Wang'in Altıncı Hayatı*'nı yazmaya başladığımda romanın bir gün Türkiye'de yayınlanacağını ve benim de Türk okuyuculara bir not yazacağımı hayal bile etmemiştim. Romanın, bir kelimesini olsun bilmediğim bir dile (bu da benim ayıbım olsun), Türkçeye çevrilmesi ne kadar da gerçeküstü! Aynı zamanda heyecan verici de! Türkiye'de hiç bulunmadım. (Doğrusunu söylemek gerekirse Avrupa anakarasında, Londra'dan bir saatlik tren yolculuğuyla ulaşabileceğim Fransa da dâhil olmak üzere hiçbir yeri görmedim.) Bu anlamda romanımın benden önce Türkiye'yi ziyaret edecek olması ve (umarım ki) ülkenin uzak köşelerine de ulaşacak olması gerçekten harika.

Şoför Wang'in Altıncı Hayatı'nı yazarken izlediğim, Türk yazar Elif Şafak'ın TED konuşması beni çok etkilemişti. Şafak, konuşmasında yazarların –belirli milletlere, etnik kökenlere, cinsiyetlere, cinsel yönelimlere ve bunun gibi– ‘kültürel gettolara’ doğduğunu söylüyor ama sanatçı olarak bu gettolarla sınırlı kalmak zorunda olmadığımızı belirtiyordu. Şafak, yazarların kendi kimliklerinin sınırlarından öteye sıçramalarının ve kendilerinden farklı insanlar hakkında yazmalarının, hikâye anlatma geleneğinin yararına olduğunu altını çiziyordu. *Şoför Wang'in Altıncı Hayatı*'nı yazma sürecinde bilgi dağarcığımanın ötesine, uçsuz bucaksız ve riskli bir bölgeye sıçradığımı hissettiğim zamanlar oldu ama Elif Şafak'ın konuşması yazmak için gereken cesareti

vermenin yanında bir İngiliz yazar olarak bana Çin hakkında yazıyor (ve eşzamanlı olarak öğreniyor) olmanın meşruiyetini de gösterdi.

Londra'da büyümüş bir İngiliz olsam da dedem Çin'den gelmişti ve *Şoför Wang'in Altıncı Hayatı*'nı atalarımın geldiği ülkeye dair bilgilerimi derinleştirmek adına yazdım. 2007'de kitabı yazmak üzere Pekin'e taşındım. Tang Hanedanı'ndan (M.S. 7. yüzyıl) Mao Zedong dönemine (1966 dolayları), oradan modern 21. yüzyıl Pekin'ine kadar farklı tarihsel dönemleri araştırdığım altı yıllık bir süreçti kitabı yazmak. Umarım *Şoför Wang'in Altıncı Hayatı* Türk okuyuculara Çin tarihi ve kültürüne dair daha önce bilmedikleri konularda ışık tutar ve aynı zamanda okuyucular kitaba dair kendi yorumlarını geliştirebilirler. Roman Çin'de geçse de umarım konusu evrenseldir ve dünyanın neresinde olursa olsun bütün okuyucularda yankı bulacaktır.

Şu an elinizde *Şoför Wang'in Altıncı Hayatı*'nın bir nüshasını bulunduruyorsanız teşekkür ederim; ilgi gösterdiğiniz, kitabı elinize alıp sayfalarında gezindiğiniz için. Eğer tamamını okumaya karar vererseniz keyifle okumanızı dilerim.

En iyi dileklerle,
Susan Barker
Londra, 16 Temmuz 2015

İÇİNDEKİLER

1. İlk Mektup	13
2. Wang Jun	17
3. İkinci Mektup	29
4. Yabancılaşmalar	33
5. Üçüncü Mektup	51
6. Gece Çöküyor (Tang Hanedanı, M.S. 632)	55
7. Farenin Yılı	91
8. Düğün Fotoğrafı	97
9. Ara Sokak	109
10. Akıl Hastalığı	117
11. Gözcü	131
12. Dördüncü Mektup	139
13. Ayaklanın Köleler, Ayaklanın! (Çu'çen Hanedanı, 1213)	141
14. Doğum Günü Hediyesi	173
15. Uyku Hapları	181
16. Meşale	197
17. Beşinci Mektup	209
18. On Altı Cariye (Ming Hanedanı, 1542)	211
19. Mukabele	245
20. Yida	253
21. Altıncı Mektup	271
22. Sirenler	275
23. Ah Qin ve Deniz (Qing Hanedanı, 1836)	285
24. Yaralar	315
25. Yalancılar	325
26. Tren İstasyonu	335
27. Yangın	343
28. Devrimci Kızlar Kapitalizm Karşıtı Okulu (Çin Halk Cumhuriyeti, 1966)	355
29. Yeniden Doğum	399
30. Uyanış	411

*Sorarım, kimdir bir adamın kaderinin efendisi,
bu uçsuz bucaksız memlekette?*

Mao Zedong

1

İlk Mektup

Her gece rüyadan uyanıyorum. Hafıza, damarlarımda çalkalanan kanın ve kalbimin tetiğini çekiyor.

Rüyaları bir günlüğe kaydediyorum. Tenimde soğuk ter, kanımda adrenalin, betondan odamı tavandan sarkan 40 vatlık bir ampulle aydınlatıyorum ve battaniyelere sarmalanmış bir şekilde defterimi başparmağımla açıp çizgili kâğıda mürekkebi akıtıyorum. Hafızadan uçup gitmeden evvel rüyaların geçiciliğini yakalıyorum.

Okulun arkasındaki koşu pistinde ‘Öküz Şeytanlar’ ve ‘Yılan Hayaletler’in geçit törenini sergileyen yeniyetme kızları hayal ediyorum. Eski öğretmenlerimizin mürekkep bulaşmış kafalarındaki o uzun ahmak şapkalı, boyunlarına astıkları pankartları hayal ediyorum. *Kahrolsun Başöğretmen Yang! Kahrolsun Kara Gangster Zhao!* Wu Öğretmen’in emirlerimize itaat ederek Başöğretmen Yang’i güruhun isyancı haykırışları arasında tokatladığını hayal ediyorum.

Moğollar inip kalkan kırbaçlarıyla bizi ileriye doğru sürüklerken açlığın zayıflattığı bacaklarımızla Gobi Çölü’nde sendelediğimizi hayal ediyorum. Gagaları bir jilet gibi keskin kuşların tepemize çullandığını

hayal ediyorum ve güneşin beyazlattığı, oraya buraya dağılmış kemiklerin arasında akreplerin tıkırdayarak gezindiğini. Bir gölün serabını hayal ediyorum, üzerinde ısı dalgalarının titreştiği. Kuduran susuzluğumuza şifa bulma umudundan yoksun, orada, ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde süründüğümüzü hayal ediyorum.

Beyaz tozdan afrodizyakları burnuna çeken, bakır pası sürülmüş kalkık aletiyle yatmakta olduğun sayvanlı karyolada tepene dikilen hastalıklı İmparator Jiajing'i hayal ediyorum. Kadife bir kılıfa dizilmiş cerrahi aletlerle her birimizi 'cerh' etmek için sabırsızlanan Majestelerini hayal ediyorum. Şimdiye kadar hüküm sürmüş imparatorların en berbatını öldürmek için usulleri ve araçları planlayan, Melankoli Bulutları Köşkü'nde toplanmış on altı cariyeyi hayal ediyorum.

Pencereler gazete kâğıtlarıyla kaplı ve elektrik, bir kablodan geçerek 40 vatlık ampule sızıyor. Günlerdir masamdayım, soğuktan sertleşmiş parmaklarımla doğru tuşlara basmak için çaba harcarken senin tarihsel kayıtlarını hazırlıyorum. Makine oflayıp pufluyor ve hata veriyor. Günde birkaç kez yeniden başlatıp sabırsızlıkla canlanmasını bekliyorum. Yazı yazarken arada beton zeminde volta atıyorum. Ampul, siluetimi duvarlara yansıtıyor. Sahip olduğu bedensel gerçeklik benimkini aşan, insan biçiminde bir gölge.

Henanlı göçmenler bir üst kattaki odada kumar oynuyor ve sandalyelerini itip çekiyorlar. Küfrediyorum ve bir süpürgeyle tavana vuruyorum. Dışarı çıkmıyorum. Masama çöküyorum ve klavyede tuşluyorum ve makine onu beslediğim karanlığa isyan edercesine vızıldıyor ve hırlıyor. Zihnim odanın içinde geziniyor. Bilinçaltım yükselen bir gelgit gibi duvarları sarıyor. Geçmiş yaşantılarımızda boğuluyorum. Ama ben onları kaydedene kadar geri çekilmeyecekler.

Çoğu günler seni izliyorum. Yaşadığın Maizidian Sitesi'ne gidiyorum ve seni izliyorum. Dün, seni çöp konteynırlarının yanında şu geri dönüşüm toplayıcısı İhtiyar Pang'le konuşurken gördüm. Uçan Güvercin'ine bağladığı yük arabası, geri dönüşüm bankasında birkaç kuruşla değiştirmek için topladığı plastik şişelerle doluydu. İhtiyar Pang soğuk havadan ve çöp konteynırlarının dibine ulaşmasını engelleyen eklem ağrılarının yeniden alevlenmesinden yakındı. Sen de ceketinin kollarını sıvayarak yardım edebileceğini söyledin. Kolunu dirseklerine kadar sokup yokladın; kırık camlardan, lavabo ağzında

biriken sabunlu kıl yumaklarından ve tabaklardan kazınmış donmuş yemek artıklarından korkmadan. Büyük bir parça plastik köpük bulup çıkardın. “Bunu satabilir misin?” diye sordun. İhtiyar Pang, köpüğü evirip çevirdi, sonra ucunda kanca olan bir kementle arabasına sıkıca bağladı. Sana teşekkür edip Uçan Güvercin’ine atladı ve pedala basıp uzaklaştı.

İhtiyar Pang ayrıldıktan sonra sarı yeşil Citroen’inin yanında işe dönmek için gönülsüz, bekledin. Gri gökyüzüne ve yaşadığın siteyi çevreleyen camdan ve çelikten yüksek binalara baktın gözlerini dikip. Aralık rüzgârı saçlarını dalgalandırdı ve ince ceketinin içindeki vücudunu titretti. Rüzgâr bir girdap oluşturdu ve kendi etrafında dönerken dişlerinin arasından sana bir ısıklık gönderdi. Seni izlediğimden hiç mi hiç haberin yoktu.

Taksinin şoför mahalline oturdun ve ben yan camı tıklattım. Başınla onayladın ve ben arka kapıyı açtım. Bana döndün, “Nereye?” diye mırıldanırken yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir ifade yoktu.

Mor Bambu Parkı. Şehrin doğusundan batısına, uzun bir yolculuk. Sen esnerken ve bir politbüro memurunun monoton konuşması duyulan radyo istasyonunu değiştirip trafik durumunu açarken arkadan seni izledim. Beisanzhong yolu. Heping Güney Köprüsü. Madian Köprüsü. 3. Çevre Yolu’nda tampon tampona, petrol yutup egzoz saçan ve sinyal veren binlerce araç. Derin derin iç çektin ve yeşil çay termosunun kapağını açtın. Kabullenmem çok güç.

Sigaranın ve terinin kokusunu içime çektim. Seni içime çektim, moleküllerini sinüslerimden ve soluk borumdan akciğerlerimin derinlerine doğru kuvvetle çektim. Direksiyonu tutarken eklemlerin kemik kadar beyazdı. Koltuk başlığının üzerinden uzanıp seyrekleşen saçlarına dokunmak istedim. Boynuna dokunmak istedim.

Zhongguancun yolu, neredeyse vardık. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen otuz dakika. Titreyen telefonunu kulağına dayadın. Karın. *Evet, hmmm, evet, saat yedide.* Yida becerikli bir kadın. Yemeğini pişiren, seni besleyen, geceleri yanında yattığı yatakta sana sıcaklık sağlayan tutumlu, iş bilir bir dişi kuş. Eminim bedensel ihtiyaçlarını da tatmin ediyordur şu tatlı karın. Peki ya ruhunun ihtiyaçları? Karının eksikliklerinden dolayı acı çekiyorsun değil mi?

Mor Bambu Parkı, doğu girişi. Taksimetre, otuz yuan. Birkaç tane 10 yuanlık banknot uzatıyorum sana, üzerlerinde Başkan Mao’nun on

binlerin ellerinde kirlenmiş tombul suratı bulunan. Yarım yamalak bir teşekkür ve kapıyı çarparak çıkıyorum. Yakınlarda bir inşaat alanı vardı ve havalı matkaplar betonu parçalarken düşünceler de aklımda titriyor ve çınılıyordu. Kaldırımın kenarında durdum ve gidişini izledim. Taksi şoförü Wang Jun. Sürücü kimlik numarası 394493. Otuz bir yaşında, bitkin, Kızıl Pagoda Tepesi sigarası tiryakisi. Yeniden hayata gelişlerinin bu son halkasında, diğer herkes gibi yeniden doğumun kaza kurşunuyla, kaderin piyangosuyla seçilmiş.

Kimsin sen? diye soruyor olmalısın. Ben senin ruh ikizim, eski dostunum ve bu on altı milyon insanın yaşadığı şehre seni aramaya geldim. Zavallı karına acıyorum, Şoför Wang. Bin yıldan uzun zamandır paylaştığımız bağın yanında evlilik bağı nedir ki? Ben senin hayatında yeniden ortaya çıkınca karına ne olacak?

O zaman ne olacak ona?

2

Wang Jun

Wang, şehrin yaşadığı dönüşüme taksisinin ön camından tanık olmuştu. Yıkım güllerinin sallanışını; molozların ve tozun arasında buldozerlerin caddeleri düzelttiğini ve gökdelenlerin yağmur sonrası bambular gibi yükseldiğini görmüştü. Arazi ve imar izni alınıp satılıyordu. Müteahhitler haritaların üzerine daireler çiziyorlar ve birkaç haftada daire içine alınan bütün o yerler yok oluyordu; şehrin sakinleri uzaklara yayılmış banliyölere sürülüyor ve yıkım ekipleri geride kalanları temizlemek için işe koyuluyorlardı. Wang'ın taksi şoförü olduğu on yılda şehir kökten bir dönüşüm yaşamıştı. Ve inşaat rüzgârı şehri sayfa sayfa uçururken Wang bunun ne zaman biteceğini merak ediyordu.

Yayalar ona el kaldırır ve Wang onları Pekin'in dört bir yanına götürürdü. On iki saatlik vardiyasının çoğunda hiç konuşmaz ve yolcuların çoğu, o sanki orada değilmiş gibi, sanki o, vites kolu yahut direksiyon gibi arabanın mekanik bir parçasıymış gibi davranırlardı ona. Arka koltukta otururken konuştuklarını sansürden geçirmezler ve kimi konuşmalar Wang'ın ilgisini cezbederdi. Milyonlarca yuanlık kârlarıyla övünen yatırımcılar. Kocaman gözleri olan bir arkadaşıyla ilişkiye girip

bekâretini yitiren, daha son sınıfa gelmemiş dişleri telli bir lise öğrencisi. ("Kanadı, ama o kadar da çok değil...") Bulut tohumlamanın –Hava Düzenleme Dairesi'nin bulutlara gümüş iyodür fırlatarak yağmur yağdırma stratejisinin– ahlaki boyutunu tartışan Meteoroloji Bilimleri Enstitüsü'nden bilim insanları. ("İnsanoğlu gök kubbeyi yenmelidir." diye ısrar ediyordu Başkan Mao'nun sözlerini yineleyen kadın bilim insanı.) Para, hakkında en çok konuşulan şeydi. "Metrekaresi kaç para?" "Bir üst modeli kaç para?" "Kaç para kazanıyorsun?" "Kaç para?" "Kaç para?" Pekinliler, Wang taksiciliğe ilk başladığı zamana göre daha zengindiler şimdi ve müşterileri arkada parlak metal rengi dizüstü bilgisayarlarında tıkırdıyor, son model cihazlarıyla oynuyorlardı. Sığ, maddiyatçı ve boştular. Ama Wang de zengin olmak istiyordu. Üst katlarda, modern, iki yatak odalı bir apartman dairesine sahip olmak ve kızı Echo'nun dişlerine tel taktırmak ve onu özel okula göndermek istiyordu.

Wang'in önemsiz bir adam olduğundan emin yolcular çok nadir ihtiyatlı davranırdı. Wang, takım elbiseli adamlara sunulan rüşvetlere tanık oldu. Yığın halinde alınıp satılan kadınların fiyatlarını düşürmek için yapılan pazarlıklara. Sahte pasaport ticaretine ve insan kaçakçılığı ücretleri için müzakerelere. Bir defasında yirmili yaşlarında bir adam bir öğleden sonra Wang'in taksisine binmiş, adresten adrese giderlerken adamın torbacılık yaptığı ortaya çıkmıştı. Wang ne sattığını sormuş torbacı da "Kokain." demişti. "Pekin'e nasıl getiriyorlar?" diye sormuştu Wang. "Uyuşturucu kuryeleri uçakla Kazakistan'a getiriyorlar," diye anlatmıştı adam, "Prezervatiflere doldurulmuş halde midelerinde. Ayakkabılarının tabanlarında." "İdam edilmekten korkmuyor musun?" diye sorunca Wang, torbacı gülmüştü; *Polis söz konusu olduğunda mevzuu çözmenin çeşitli yolları vardır."

Taksisinde kavga eden sevgililer vardı. Seks ve çocuk aldırma hakkında, evlilik dışı ilişkiler hakkında kavga ederlerdi. Bazen onun da orada olduğunu hatırlarlardı; "Şşş... Şoför..." "Siktir et şoförü. Ne düşündüğünün önemi var mı sanki?" Ve kendi köşelerine çekilirlerdi. Wang aşk acısının ne kadar kışkırtıcı olabileceğini bilirdi. Romantik aşkın sebep olduğu ruhsal bozukluğa kapılanların pervasızlığı... Wang'in arka koltuğu herhangi bir zoraki televizyon dizisinden daha fazla melodrama sahne olmuştu.

Bazen gece geç vakitte, yolcular sarhoş ve yalnız bir halde evlerindeki boş yatağa doğru giderken Wang'e dertlerini dökerler, mutsuz şahsi

hayatlarını herhangi bir taksi şoföründen biri olan bu güvenilir adama açarlardı. Ondan tavsiye isterlerdi. Bazen tavsiyeden fazlasını beklerlerdi. Patronu, kısa zaman önce aralarındaki ilişkiye son veren otuzlarında bir kadın alelade bir şekilde "Beni bir yerlere götürüp sikebilir misin? Biraz neşelenmeye ihtiyacım var." demişti Wang'e. Bir karısı ve çocuğu olduğunu söyleyerek karşı çıkınca Wang, kadın gülmüş ve "Bu, tanıdığım hiçbir adamı engellememişti." demişti. Kadın sade görünümlü ama ateşli ve cüretkârdı ve Wang onda patronunu çeken şeyi görebiliyordu. Kadını boş bir park yerine götürdüğünü, kadının eteğini sıyırpı bacaklarını açarak üzerine oturabilmesi için şoför koltuğunu geriye çektiğini hayal etmiş, tahrik olmuştu. Ama yapamamıştı. Kadın yağmurun çiselediği karanlık Pekin sokaklarına dalıp gitmiş ve evine kadar kalan yolda bir kelime bile etmemişti. Wang para almak istememiş ama kadın ücretin tamamını vermeye özen göstermişti.

Dikkatsizdi yolcuları. Taksisinde yalnızca en mahrem sırlarını açmakla kalmıyor, şahsi eşyalarını da bırakıyorlardı. Şemsiyeler, eldivenler, eşarplar, rujlar, sigaralar, pastiller ve anahtarlar. Küçük Viagra şişeleri ve doğum kontrol hapları. Pekin Operası'na biletler. Arapça, İbranice ve Japonca haritalar ve şehir rehberleri. Tientsin Göz Doktorları Birliği'nin yıllık toplantı tutanakları. Unutulan telefonların boş arka koltukta çınlayan sesleri Wang'i birçok kez irkiltmişti.

Yolculara verdiği makbuzlarda taksici kimlik numarası yazdığından izi sürülen her hırsızlık ona kadar gelebilirdi, bu yüzden Wang takside unutulan her şeyi taksi şirketinin kayıp eşyalar deposuna teslim ediyordu. Yaklaşık on yıldır tek bir şey çalmıştı; bir kutunun içinde, elle kurulan ve birbirine geçmeli iskeleti bir metre kanat genişliği sağlayan muhteşem bir ejderha uçurtması. Wang unutulan uçurtmayı arka koltukta görmüştü. Uçurtmanın sahibi olan yaşlı adam indikten sonra Wang adamın makbuzunun taksimetrenin ağzında bir dil gibi uzandığını fark etmişti. Bir talih kuşu. O hafta sonu Wang ve Echo uçurtmayı Chaoyang Parkı'nda uçurmuşlardı. Kızıl ejderha göletlerin ve ağaçların üzerinde süzülürken kuyruğunu sallıyordu. O gün, gülümseyen ve gökyüzündeki ejderhaya gözlerini diken Echo'yu izlerken Wang yaşlı adamı düşünmüş ve kötü hissetmemeye çalışmıştı. Herkes doğru yoldan sapmış, yozlaşmışken ahlak kurallarına bağlı kalmaya çalışan bir adamın önemi nedir ki? Bu adam kaç para eder?)

Wang doğuya, İşçi Stadyumu yoluna doğru ilerlerken güneş gözüne gelince siperliği indiriyor ve kucağına bir zarf düşüyor. Keltoş Zhang'indir diye düşünüyor. Ve sonra zarfın üzerinde kendi ismini görüyor. Arabayı kenara, bisikletler için ayrılmış şeride çekiyor ve başparmağını yapışkanlı kısmın altından geçiriyor. Mektup dört sayfa A4 kâğıdına basılmış. O okurken tekerlekli valizi olan bir kadın camı tıklatıyor. Wang taksinin boş olduğunu belirten sinyali kapatıyor ve eliyle kadına gitmesini işaret ediyor. Mektubu okuduktan sonra katlıyor ve zarfın içine geri koyuyor. İşçi Stadyumu yolu, arabalar doğuya ve batıya doğru akarken motorların sesiyle yankılanıyor. Arabalar homurdanıyor, bisiklet zilleri zırlıyor ve kornalar dütlüyor. Göçmen işçiler yağlı saçları ve yırtık pırtık ceketlerinden dökülen dolgu malzemeleriyle ağır çantaları omuzlamışlar, yorgun argın üst geçide çıkıyorlar. Cadde bir şekilde değişmiş gibi. Sanki her şey arkasında bir şeyleri gizleyen bir dış görünüşten ibaret. Keltoş Zhang'i aramak istiyor ama onun akşamüstüne kadar uyuyor olacağını biliyor. Wang bir sigara içiyor ve onun yerine karısını arıyor.

Yida işte ve telefon çalıyor, çalıyor. Wang onu Ejderha Uçuşu Masaj Salonu'ndaki özel odaların birinde görebiliyor, şiddeti ayarlanabilir şehvetli ışığın altında, masaj masasında yatmakta olan bir müşterinin başında beyaz klinik önlüğüyle dikiliyor. Wang onu bir müşterinin gördüğü gibi görüyor. Bronz teni ve arkada toplamak için kullandığı herhangi bir saç tokasından veya kelebek biçimli klipsten kurtulup düşen kıvrır kıvrır saçlarıyla yirmi dokuz yaşında tatlı bir masör. Sıkı baldırlar. Ruja ihtiyaç duymayan dudaklar. Altın benekli ela gözler. "Nerelisin?" diye sorarlardı aksanını duyan müşteriler. Ve o cevap verirken başlarını sallar ve hafifçe irkilirlerdi, sanki köylü hayatının insanın imanını gevreden toprağı Yida'nın teninde halen duruyormuş gibi. Karısının işi konusunda Wang'ın tahammül edemeyeceği gerçekler vardı. Erkek müşterilerin iç çamaşırlarına kadar soyunmuş oldukları gerçeği. Tırnakları kesilmiş, nemlendirici sürülmüş çıplak elleriyle erkek etinin her bir noktasını ovduğu ve sıvazladığı gerçeği. Omuzlar, bel, kalçalar, oylukların iç kısımları. Aroma terapi yağı kokan odada müşterilerinin çıplak göğüsleriyle ilgilenirken zorlanan üst kol kaslarının dalgalanışı. Wang, tatlı bir kızın masaj yaptığı bir adamın zihninde dolaşanları bilirdi. Yida'nın da bildiği gibi. Pekin'e yeni geldiği sıralarda, sömürülmeye müsait yeniyetme bir kızken ellerini kullanarak mutlu sonla bitirdiği masajlar işinin sıradan bir parçasıydı. Sonrasında

ellerindeki meniyi bir bezle silerdi; bunu kafede yere dökülen içeceği temizleyen bir garson kız kadar gelişigüzel bir şekilde yapıyor olmayı kabullenmişti.

On yedinci çalışında telefonu açıyor.

“Nasıl oldu da bu kadar geç cevap verdin?” diye soruyor Wang.

“Telefon dolabımdaydı...”

“Müşterin mi vardı?”

“Hayır. Henüz hiç müşteri almadım...”

İç çekiyor, kocasının kıskançlığından bezmiş.

“Ne oldu Wang? Kötü bir şey mi var?”

“Hayır. Kötü bir şey yok...”

Sonra Wang karısına anlatmak konusunda fikrini değiştiriyor.

“Seni düşünüyordum. Hepsi bu.” diyor.

Yida yumuşuyor.

“Kötü bir şey olmadığından emin misin?”

“Evet. Eminim.”

Tuan Jie Hu’daki Kamu Güvenliği Bürosu’nda soruşturma bankosunun arkasında üç tane polis memuru var. İkisi Wang’ın yaşında. Alabros saçlı eşkiyalar polis karakolunu sigara dumanından bir sise boğuyorlar. Altmışlarında gösteren üçüncü memurun bakışları daha nazik. Wang mektubu ona götürüyor. Nerede bulduğunu ve içeriğini açıklıyor. Polis memuru ilk sayfayı okuyor, “Anlamıyorum.” diyor. Wang ona, mektubu yazan kişinin kendisini izlediğini itiraf ettiği bölümü gösteriyor.

Polis memuru “Bir müşteriyi Mor Bambu Parkı’na götürdüğünüzü hatırlıyor musunuz? Geri dönüşüm toplayan adamla konuştuktan sonra?” diye soruyor.

“Hayır. Hatırlamıyorum.”

Mektup fotokopi makinesinin kapağının altına konuyor ve polis kayıtlarına girmesi için mekanik vızıltılar ve ışık parlamaları eşliğinde

çoğaltılıyor. Polis memuru Wang'den kimlik kartını istiyor sonra. Kimlik numarasını bilgisayara giriyor ve Wang'in dosyası ekranda beliriyor. Polis memuru Wang'e tekrar baktığında, bu kez bakışlarında nezaket yok.

"Bay Wang," diyor, "Arabanıza bir bakabilir miyim?"

Polis memuru arabaya zorla girilmiş mi diye kapı kollarına ve pencerelere bakıyor. Torpido gözünü açıp kolaçan ediyor ve Keltos Zhang'in *baijiu*'sunu buluyor. Yepyeni şişeyi açıyor ve kokluyor, sonra hiçbir şey söylemeden cebine indiriyor. Wang'e sanki zamanını boşa harcıyormuş gibi bakıyor.

"Görünen o ki," diye giriyor söze, "Birileri size şaka yapıyor."

"Bu her kimse beni takip etmiş. Nerede yaşadığımı biliyor. Karımı ve çocuğumu izlemiş."

"Yasalar çiğnenmediği sürece bizim yapabileceğimiz bir şey yok."

Yolcular arabaya biniyor, ön koltukta veya arkada, arabanın ısıtıcısının yoğun sıcaklığında oldukları için rahat bir nefes alıyorlar. Wang Pekin sokaklarında seyrederken, trafiğin bozuk ritimli dur kalklarında direksiyon sallarken telefonlarında pıt pıt pıt mesaj yazıyorlar. Parmaklarını çılatıyor, kemik oyuklarını kütletiyorlar. Esniyor ve yine esniyorlar. Sırt çantalarıyla binmeye çabalıyor, Almanca haritaları açıp yayıyor ve sokak isimlerini tuhaf Cermen tonlarla söylüyorlar. Kaşlarını çatıp Wang'e bakıyorlar, yavaş ilerleyen trafikten dolayı onu suçluyorlar. Genç bir kız rüzgârda savrulan bir plastik torbayı işaret ediyor ve "Şu poşet bizden önce orada olacak." diye laf ediyor soğuk soğuk. Radyo ise şöyle diyor, "Pekin'de altmışaltı bin taksi şoförü var. Hükümet 2010 yılına kadar bu sayıyı üçte bir oranında azaltmaya niyetli."

Gökyüzü sanki bütün kanı emilmiş gibi boş ve beyaz. Akli karışmış bir kadın, kafası bandajlarla sarmalanmış bir halde bir estetik cerrahi kliniğinin önünde sendeliyor. Wang'e kâğıtta yazan adresi işaret ediyor, konuşmadan. Wang, kadının gazlı bezden maskesindeki deliklerden yol boyunca kendisini izlediğini hissediyor. Maskenin ardındaki yeniden şekillendirilmiş yüzü hayal ediyor. Cerrahın dikişlerini ve gerginleştirilmiş sarkmaları. Paydos edip eve gitmeye can atıyor.

Kafeterya, 3. Çevre Yolu'nun doğusunda, bir oto yıkamacı ile tamirci arasında. Formika masalara kurulmuş taksici kalabalığı kâselere eğiliyor, yemek çubukları erişteleri ağızlara götürüyor. Kötü havalandırılan mutfaktan ve yanan sigaralardan çıkan duman bir bulut katmanı olarak tepelerinde dönüyor. Kesik öksürükler akşam yemeği gürültüsünü bölüyor ve çakmaklar burada bağımlı olunan şey sanki nikotin değil de ateş yakma dürtüsüymüş gibi çakıyor ve parlıyor. Wang kafeteryanın giriş kapısında duruyor ve loş ışıktaki gözbebekleri genişliyor. Taksiciler sağlıklı bir tür değil; kamburluk ve aşırı kilo ve yüksek kalp hastalığı riski. Eziyet verici trafikte geçen saatlerin yol açtığı asabiyet ve en ufak şeyde şalterlerin atması olasılığı. Wang kafeteryadaki bu huysuz ve gözlerinin feri kalmamış adamlara benzemediğini umuyor. "İçerisi buz gibi! Kapatın şu siktiğimin kapısını!" diye bağırıyor Şoför Liang. Wang içeri giriyor.

Keltoş Zhang o kel, yuvarlak kafatasındaki alnını çatmış, bir diş sarımsağı soyup dişlerinin arasında öğütürken Wang'e homurdanıyor. Keltoş Zhang bir gecede bir baş sarımsağı yiyebilir ve taksiyi o kekrekokuyla bırakırdı. Wang kendi vardiyasından önce pencereleri açıp taksiyi havalandırmak zorunda kalırdı. ("Mikrop yuvası bu yolcuların hepsi," diyerek açıklamıştı Keltoş Zhang bir keresinde, "Sarımsak beni mikroplardan koruyor.") Zhang, Pekin'in bir bisikletler şehri ve taksi şoförlüğünün saygın bir iş olduğu 1980'lerden beri taksiciydi ve küstah ve kaba bir tip olmasına rağmen, Wang onunla ortak taksi kiralanıyor olmaktan memnundu. Bir kere Keltoş Zhang gündüzleri asla çalışmazdı ki bu Wang'in üç yıldır bir kere bile gece çalışmadığı anlamına geliyordu. Müşterisi az da olsa Keltoş Zhang gece vakti çalışmayı tercih ediyordu; o tiksindiği şeyler geceleri daha azdı; trafik, polisler ve insanlar. ("Çin'de çok fazla insan var," diyordu, "Tek çocuk politikası yeterli değil. Birkaç yıllığına çocuk yapmayı yasaklamalılar.") Keltoş Zhang genellikle akşam alacakaranlığından şafağa kadar çalışır, Citroen'i Wang'in evinin önüne park eder ve birkaç bira devirip uyumak için evine giderdi. Evli değildi. "Kadınlar kafana takmaya değmez. Orospular bile. Tek güvendiğim sağ elim." derdi parmaklarını Wang'e doğru sallayarak.

İkisinde de birer takım anahtar vardı ve Wang çoğu günler onu görmemeye çalışırdı. Ama bugün buluşmak için bir mesaj göndermişti.

"Bunun hakkında bir bilgin var mı? Güneşlikte buldum."

Wang mektubu yavaşça Keltoş Zhang'e doğru fırlatıyor ve Zhang'in gözlerinde mektubu tanıdığına dair bir kıvılcım bekliyor.

“Ne bu?” diye soruyor Keltoş Zhang.

“Oku.”

Zhang bir sayfaya göz gezdiriyor. Sonra mektubu geri fırlatıyor. Tamamını okuyacak sabrı yok.

“Nedir bu?”

Wang anlatırken Keltoş Zhang, Wang’ın Kızıl Pagoda Tepesi paketine uzanıyor, dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip çakmağı çakıyor. Mutfakta çalışan Siçuanlı kızlardan biri “Koyun etli erişte!” diye bağıyor. “Kim koyun etli acılı erişte istedi?”

“Buna benzer bir mektup alan bir taksici tanıdım bir keresinde,” diyor Keltoş Zhang. “Şoför Fan’dı ismi. Mektubu bulduktan birkaç gün sonra taksisinde ölü bulundu. Öldürülmüştü.”

“Öldürülmüş müydü?”

Zhang dumanı içine çekerken gözlerini kısıyor, tütün ve sigara kâğıdı çıtırdıyor.

“Göğsünden on dört kez bıçaklanmıştı. Taksisinin içi mezbaha gibiydi. Her şey kana bulanmıştı. Haberlerde çıkmıştı. Yapan kişi yakalanamadı...”

Wang oltayı yutuyor. Belki bir an için, ama Keltoş Zhang için yeterli oluyor bu. Masayı döve döve kahkahayı basıyor. Diğer taksiciler bakıyor.

“Aman ne komik,” diyor Wang.

Kıkırtıların kesilmesini bekliyor. Havalandırmadan gelen bayat hava başını ağrıttıyor ve kafeteryadan dışarı çıkmak ve soğuk kış havasını solumak için sabırsızlanıyor.

“Doğruyu söyle. Bu mektubun seninle bir ilgisi var mı?”

“Tabii ki hayır. Deliye benziyor muyum ben?”

“Öyleyse oraya nasıl girdi?”

“Bir parça kablo, kilidi açmak için yeterli olur. Anahtarlar içerdeyken kapı kilitlendiğinde ben öyle açmışım.”

Çenesini kaldırarak tavana doğru bir duman bulutu üflüyor Keltoş Zhang ve gülümsüyor.

Yida mutfakta. Buharlı pilav makinesi pencereleri buğulandırmış ve radyoda Pekin'in olimpiyat hazırlıklarından bahsediliyor. Pamuklu bir kumaş parçasıyla arkadan toplanmış kuş yuvası gibi kıvrıcık saçları ve üzerinde narin bedenine bol gelen Wang'in eski bir tişörtüyle Yida doğrama tahtasında yeşilbiber doğruyor. Kapıda duran Wang, Yida'nın mutfak tezgâhı ve ocak arasında gidip gelişini, bir ateş çemberinin üzerindeki *wok* tavada cızırdayan soğanlara biberleri ekleyişini izliyor. Bir elinde *wok* tavanın sapı bir elinde ıspatula, Yida kafasını çevirip bakıyor, "Sen misin Wang?" Wang onaylıyor.

Çizgi film gösteren televizyon sanki yerinde duramıyor. Oysa bu hiperaktif oyun arkadaşını yok sayan Echo, Zaoying İlkokulu eşofmanlarıyla oturmuş spiralli defterine bir *animeden* çizimler kopyalıyor. Annesine bir hayli benziyor ama ön dişleri çarpık çurpuk çıkmış. Okulda onu Küçük Tavşan diye çağırıyorlar ve eninde sonunda gelecek ortodontist masrafları Wang'i ürkütüyor.

"Babiş, dönmüşsün," diyor kafasını defterinden kaldırmadan.

Echo büyüyünce çizer olmak istiyor. Yida bu hevesi onaylamıyor. "Onu övmeyi bırak. Sanatla boşa zaman harcaması için cesaretlendirip durma," diye çıkışıyor Wang'e, "Özellikle de bütün derslerde notları bu kadar kötüyken." Yida, Echo'ya karşı acımasız. Ona hamileyken ultrason için doktora rüşvet vermiş, ceninin çükü olmadığını söylediklerinde kürtaj yaptırmak istemişti. "Ama ya ultrason yanlışsa?", "Ya kürtaj edilen erkek çıkarsa?" diye endişelenmiş, Wang de "Hamileliğin sonuna kadar bekle, eğer bir kız çocuğu doğurursan bir kovanın içinde boğarsın," diye bir öneri getirmişti. Wang, Yida'yı utandırarak bebeği taşımaya zorlamıştı. Şimdi, Yida'nın erkek çocuğu olmadığı için pişman olduğundan ve Echo'ya karşı da bu yüzden katı davrandığından şüpheleniyordu. Oysa Wang'in hiç pişmanlığı yoktu. Daha fazlasını tahmin bile edemeyecek kadar çok gurur duyuyordu Echo'yla. Kızının dağınık saçlarını okşar ve kendisini daha mutlu edecek bir çocuğun olamayacağını düşünürdü.

"O kadar yakından olmaz. Gözlerini mahvedeceksin ve gözlük takmak zorunda kalacaksın. O zaman asla bir koca bulamazsın kendine," diyor.

"Ne güzel," diye cevap veriyor Echo, "Bir koca istemiyorum ki zaten."

"İsteyeceksin," diyor Wang. "Ödevlerini bitirdin mi?"

“Evet,” diye uyduruyor, biliyor ki babası kontrol etmeye üşenecek.

Wang, yemekten sonra dizüstü bilgisayarını açıp internetten blogları tarıyor; aklı darmadağınık olduğundan açtığı her yeni sayfayla daha az ilgilenir oluyor. Yida üzerindeki çuval gibi delikli kazağı dizlerine kadar çekmiş, burnunun üzerine konuşturduğu metal çerçeveli okuma gözlüğüyle ve kucağındaki Konfüçyüsçü felsefe üzerine çoksatar bir karton kapaklı kitapla rahat bir koltuğa kıvrılmış oturuyor. Yida *Konuşmalar*’dan yanlış alıntılar yaparak okumaya başlayınca Wang onun konuyu değiştirmesini diliyor.

Oturma odasının duvarındaki çerçevelenmiş fotoğrafta dokuz yaş daha genç Wang ve Yida beş yıldızlı bir otelin mermer giriş salonunda poz veriyorlar. Yida’nın üzerinde fildişi rengi bir gelinlik ve Wang’ın üzerinde fotoğraf stüdyosunun kıyafet askısından rastgele seçilmiş bir takım elbise ve kravat var. Fotoğrafta kendilerine hiç benzemiyorlar. Zoraki gülümsemeleri doğallıktan uzak ve sanki o gülümsemeler de kıyafetler gibi askıdan çekilip alınmışlar.

Asıl evlilik töreni aylar öncesindeydi. Wang yirmi iki ve Yida yirmi yaşındaydı ve altı haftadır beraberdiler. Wang o gün evlendirme dairesinde Yida’nın nasıl da genç görüldüğünü hatırlıyor; atkuyruğu yapılmış saçları güç bela toplanmış, neşeli yüzünde en ufak bir makyaj dahi yok. Sonrasında hemen yakındaki bir büfede buharı tüten sıcak birer Lanzhou eriştesi yemişlerdi. Wang, erişteleri yapan aşçıya “Bu bizim evlilik ziyafetimiz,” demiş, aşçı da tek atmalık kadehlere *baijiu* doldurmuştu ve hep birlikte kadeh kaldırmışlardı. Wang ve Yida sarhoşlukla öpüşmüşler ve yaşlı bir kadın onları azarlamıştı. Yida gözlerinin içi gülererek evlilik cüzdanını kadına doğru sallamış “Bugün evlendik. İşte kanıtı. Kocamı öpmeye hakkım var, değil mi?” demişti.

Evlendikleri günle gurur duyuyorlardı. Çeyizlere, davetli listelerine ve ailelerinin onayına sahip çiftlere göre çok daha fazla âşıktılar birbirlerine, bu da gururun kanıtıydı. Tam da bu yüzden, Yida geleneksel bir düğünle evlenmedikleri için pişman olduğunu itiraf ettiğinde Wang hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun üzerine, evlilikleri biraz daha geleneksel görünsün diye profesyonel düğün fotoğrafı çektirmek için bir stüdyoya gitmişlerdi. Fotoğraf çekiminin olduğu gün evlendikleri günkü mutluluk dolu havanın çok uzağındaydılar. Bir düşük ve

gecenin geç saatlerine kadar süren birçok kavga masumiyet kaybına sebep olmuştu; romantik beklentilerin karşılık bulamamasının getirdiği o keder. Fotoğrafta Yida, Echo'ya hamileydi. Sabah bulantılarından dolayı tatsız ve karnındaki şişliği kapatmak için elinde bir buketle. Rahimdeki bir cenin olarak fotoğrafta onun da yer alması Echo'nun çok ilgisini çekiyor ve hoşuna gidiyordu. Arada sırada çiçek buketinin altından görülen hafif şişliği işaret eder ve bağıırdı "İşte burdayım. Annemin karnında gizleniyorum! Düğün gününüzün onur konuğu!"

Saat onda yatmaya giderlerken Echo duvar dibindeki daracık yatağında uyuyor. Yanakları sanki aşırı sıcaklamış gibi kızarmış. Wang, kızının uyurken nasıl da sevimli göründüğünü düşünüyor ve kalın yorganını biraz indirip alnını okşuyor.

Wang ve Yida, pencerenin kenarındaki, birlikte uyudukları büyük yatağa gidiyorlar. Yida çuval gibi kazağını çıkarıyor ve üzerinde termal iç çamaşırlarıyla ayakta, kollarına, baldırlarına ve kalçalarına badem losyonu sürüyor. Tenini nemlendirince, sırt üstü uzanıyor ki saçları yukarıdan aşağı doğru dökülsün. Sonra geniş dişli bir tarakla içlerinde bir elin kaybolabileceği gırtlukteki kıvrıkcık saçlarını tarıyor. Wang zaman zaman tarağın dişleri kırılırken çıkan sesi duyuyor.

Yida aralarındaki örtülerin içine girerken Wang ona doğru uzanıyor. Onu altına alıp, kadının vücudunda o çok sevdiği kısımları yeniden keşfe çıkıyor. Boynunun dibindeki çukur, kalçalarının eğimi, elleriyle kavrayıp sıkıdığı memeleri. Onu yalnızca karanlıkta ve yatakta şu an öptüğü şekilde, sert, ıslak ve açgözlü bir şekilde öpüyor. Henüz hiç ses çıkarmadığı halde, Şşş diye fısıldıyor Yida. Wang, Yida'nın yeni evli oldukları zamanki coşkusuyla özlüyor. Echo doğmadan önceki. Şimdi altında yatarken katı ve gergin. Ama Yida'nın bacaklarını ayırıp kendi parmaklarını hafifçe onun içine doğru sokuyor ve o zaman onun hazır olduğunu anlıyor. İçine girdiğinde Şşş, diyor Yida yeniden. Ve Wang olabildiğince sessizce gidip gelirken inlemelerini onun saçlarında boğuyor.

Yida omuzlarına dokunana kadar Wang zamanı ve mekânı unutuyor. *Echo*, diye fısıldıyor. Wang duruyor, diğer yatağın tarafından gelen bir şilte gıcirtısını ve bir çocuğun sahte öksürüğünü duyuyor. "Bu kadar yeter Wang Jun," diye fısıldıyor Yida, "Echo uyanık," Wang duymamış gibi yapıyor. Kısa bir süre bekliyor, sonra yeniden başlıyor.

Uslca. Sinsice. Çok uzun süre devam edemiyor ve boşalırken Yida'nın gözlerini karanlıkta kendisine diktiğini hissediyor. Süklüm püklüm bir halde Yida'nın hafif ıslak alnını öpüyor, sonra aletini yavaşça çıkarıyor.

Mektubun bir cümlesini hatırlıyor Wang. Yida'nın *bedensel ihtiyaçları* ve biraz fazlasını tatmin edişiiyle ilgili bir şeyler. Bunu kim yazdıysa karıma olan aşkım konusunda hiçbir fikri yok diye düşünüyor. Uzanıp alarını saat altıya kuruyor. Neredeyse o anda uykuya dalıyor.

3

İkinci Mektup

Geçmiş yaşantılarımızın öyküsünü yazarak, birbirimizi hangi şekillerde tanıdığımızın çetelesini tutuyorum. Dost olduğumuz zamanlar ve düşman olduğumuz zamanlar. Şehvetin şaha kalktığı ve birbirimizin tenini yaladığımız, birbirimizin teninde otladığımız zamanlar. Bir keresinde sen hadımdın. Annen, kollarını arkanda bağlayarak buluş çağındaki organlarını kesme işinin yapılacağı kütüğe yerleştirmiş ve seni erkeklik mertebesinde koparmıştı. Bir keresinde Çurçendin. Atlarının üzerindeki Moğollar taarruza geçip şehrimizi istila etmiş, ırza geçmiş, kelleleri uçurmuş, bizi esir alıp köleleştirmişti. Zhongdu'yu talan etmişlerdi; yol kenarlarındaki oluklar cesetlerle ve hala hareket eden kesilmiş uzuvlarla doluydu. Bizi Gobi Çölü'ne sürmüşler ve biz de bir kum fırtınasında kaçmış ve tarihhöncesinden kalma bir yumurtaymışçasına pürüzsüz kayaların, gökyüzüne uzanan o kayaların ardına sığınmıştık.

Bir keresinde Kızıl Muhafız'dın. Eski Kültür, Eski Toplum, Eski Eğitim ve Eski Düşünme Biçimleri'ni yok etmek üzere Pekin'i yakıp yıkıyordunuz. Düşman sınıfların evlerine baskınlar düzenlemiş, bir grup yeniyetme Sağcı kızı dövdükten sonra 'Sömürülen Sınıfların

Haksız Kazançlarını' el arabalarında taşımıştın.

Aylar sonra ben sana yardıma koşmuş ve intiharına suç ortaklığı etmişim. Okul tuvaletinde o ince, mavi damarlı bileklerini açmıştın ve sen, *Çok Yaşa Başkan Mao!* diye bağırırken ben her birini jiletle kesmiştim. Sonra bileklerini temizlik kovaşına sokmuştun ve vatansever kanın ulusal bayrağımızın rengi gibi kırmızıya boyamıştı suyu. Gömleğimi yırtıp kollarına turnike yapmak ve kanı durdurmak istemiş ama keskin jiletle kendi bileklerimi de kesmiştim. Bir kez. İkinci kez. Söz sözdür. Kendi ellerimle kaderimi çizirken karanlık kükremişti tıpkı Büyük Serdümen'in öfkesi gibi.

Bunları yazarken nerede olduğumu tahmin edebilir misin, Şoför Wang? İpucu: Keltoş Zhang'in Mao Zedong flaması dikiz aynasına asılmış ve kapıda haritaların bulunduğu bölümde aile fotoğrafları albümü var. Mickey Mouse kulaklı Echo üç yaşında. Bir fotoğraf kabininde kucağında Yida, gülümsüyorsunuz. Evet, doğru. Taksinin içindeyim, 16. Bina'nın önünde.

Bir güvenlik görevlisi sitenin önünde devriye geziyor. El feneriyle çalılıkları aydınlatarak ve başıboş kedileri korkutarak üç kez geçiyor arabanın yanından. Şoför koltuğunda oturmuş, tepe lambasının solgun ışığında gözlerimi kısarken ben, üç seferinde de beni görmeyi beceremiyor. Burada bir dünya şeyin kokusu var solup giden; ucuz parfüm, naylon çoraplar, sigara, kışlık ceketlerin el yapımı elyafı ve hepsinin altında senin hormonlardan ve terden müteşekkil kendine özgü kokun. Başka kalıntılar da var burada senden kalan. Koltuğun başlığında saç kökleri ve ölü deri parçacıkları. Nefes molekülleri.

16. Bina karanlık. Şu an pencerede kimse yok ama gün içerisinde karını ve kızını orada gördüm. Yida balkondaki iplere çamaşır makinesinden çıkmış nemli çamaşırları asıyordu. Echo pencerenin camını nefesiyle buğulandırıyor sonra parmaklarını yoğunlaşan buharda gezdiriyordu. Geçen hafta seni pencereleri yıkarken görmüştüm. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, sabunlu suyu hava kirliliğiyle pislenmiş camlara çarpıyor, süngerin suyunu sıkıyordun. Gelip geçici gökkuşakları sabun köpüklerinde ışıldıyordu; pencere camında patlayan o renk huzmeleri. Sen çalışırken sigaranın dumanı gözlerine doğru dalga dalga yükseliyordu. Yüzlerce defa yıkadığın ve

yüzlerce defa daha yıkayacağın pencereleri yıkıyordun.

Şu an yatak odanın penceresinde kimse yok çünkü üçünüz de uyuyorsunuz. Echo, köşedeki kendi yatağında. Sen ve karın büyük yatakta. Akciğerler havayla şişerken ve boşalırken yükselip alçalan göğüs kafesleri. Rüyaların etkisiyle pırpır eden göz kapakları. Günün olan bitenini işleyen üç ayrı zihin. Üç hareketsiz sıcakkanlı memelinin vücudu, hücre hücre yeniden canlanan. Karanlığın içinde nefes aldıkça horluyorsun.

Karına duyduğun ihtiyacı anlayabiliyorum. Yida bir adamın içindeki sismeye ve üremeye dair o hayvansal içgüdüğü uyandıran bir kadın. Çürümüş meyvenin sinekleri çektiği gibi çekiyor. Ama Yida'yla yatmak hüznü ve kasvetli bir deneyim olsa gerek çünkü duygusal yakınlığın değeri, cinsel birleşmenin zevki ve ritmiyle karşılaştırılmaz bile. Ona bağlanmak istediğinde ruhun senden ayrılıyor ve başka bir yere bakıyor. Ve bakışlarını başka yöne çevirdi diye ruhunu suçlayamam. Senin karınla yan yana olduğun düşüncesi beni iğrendiriyor.

Lütfen yanlış anlama beni. Midemi bulandıran sen değilsin. Başka reenkarnasyonlarda her bir santimini keşfettim senin; dilimle, parmaklarımla ve gözlerimle. Vücudun ne kadar tahrip edilmiş, yaralanmış ve sakatlanmış olursa olsun seni her zaman güzel buldum çünkü o vücudun içindeki ruhtu benim aradığım.

Hava aydınlanıyor şimdi. Yirmi dakika sonra alarmin çalacak. Yediyi çeyrek geçe Echo'yla beraber kışlık ceketlerinize sarmalanmış bir halde, ağzınızdan çıkan buharla havayı sise boğarak binadan çıkacaksınız. Sürücü koltuğuna oturacaksın. Bu mektubu göreceksin. Açıp okumak için Echo'nun okula gitmesini bekleyeceksin. Kimi duygular ele geçirecek seni. Öfke. Şüphe. Korku. Ama bu duygular geçici. Geçmişinle yeniden tanıştığında harcadığım emekler için bana minnettar kalacaksın.

Bilinmeyen geçmişinin karanlığına ışık tutmak benim görevim. Altı farklı yaşam sürmek ama yalnızca son reenkarnasyonunun farkında olmak kim olduğunun yalnızca altıda birini bilmektir. Yalnızca altıda bir canlı olmaktır.

4

Yabancılaşmalar

Yida, pazar sabahı o kadar yüksek bir ateşle titreyerek ve yanarak kalkıyor ki neredeyse yorganın tutuşup alev alacağını zannediyor. Teni hararetle parlıyor. Wang eliyle Yida'nın alnına dokununca eline kaynar su dökülmüş gibi hissediyor. Yida'nın dilinin altına bir termometre yerleştiriyor ve cıva, cam tüpün içinde yükseliyor. "İçinde bir fırın var sanki," diyor Wang termometreye bakarken. Ona limon ve zencefil çayı yapıp içiriyor. Yida'nın iltihaplı ve ateşten yanan boğazı çayı içtikçe inip kalkıyor. Echo bir kenardan annesini izliyor ve sonra üzerinde pijamalarıyla yatağa sıçrayıp zıplamaya başlıyor. Bir satsuma mandalinasını soyup parça parça yediriyor Yida'ya. "Sıkma canını, mandalinadaki C vitamini seni iyileştirir," diye ötüyor. "Uzak dur Echo," diye hırıldıyor Yida, "Yoksa mikrop kapacaksın benden."

Öğleden önce Wang orta boy bir tavuğu satırla doğrayıp çorba yapmak için kemiklerini şifalı otlarla kaynatıyor. Tencere ocağın üzerinde fokurdarken tavşan dişleri görünen Echo üzerinde tulumuyla masaya oturmuş spiralli defterine üzerinde seksi bir kum saati figürü bulunan ve makineli tüfek taşıyan bir tilki çiziyor. Bu Wang'e bir çocuğun çizmesi için uygun bir şey gibi görünmüyor ama konuyu

nasıl açacağından emin olamadığı için hiçbir şey söylemiyor. Tencereyi karıştırıyor ve düşünceleri mektuba kayıyor. Polis karakolunda ona şaka yapabilecek insanların kimler olabileceğini sormuşlardı. Wang'ın aklına kimse gelmemişti. Böylesine tuhaf mektuplar yazabilecek kimi tanıyor ki? Reenkarnasyonla ilgili böylesi uğursuz saçmalıklar? Wang, mektup yüzünden mahremiyeti ihlal edilmiş gibi hissediyor; sanki mektubu yazan kişide 404 numaralı dairenin anahtarları varmış da geceleri onlar uyurken içeri girip ailesini izliyormuş gibi. “Birileri bizi takip ediyor,” demişti polise “Yapabileceğiniz bir şey yok mu?” Ona arabasına alarm taktırmasını önermişlerdi. Ailesini tedbirli olmaları konusunda uyarmasını söylemişlerdi ama Wang henüz yapmamıştı bunu. Bir şeyler onu engelliyordu.

Öğlen Wang Yida'yı uyandırıyor, yastıklarla sırtını destekleyip yorganla sarmalanmış kucağına bir derginin üzerinde bir kâse tavuk suyu çorba veriyor. Echo'yla öğle yemeklerini masada yiyorlar. Kâseden höpürdete höpürdete çorba içiyor ve etleri kemikten sıyrıyorlar. Televizyonda Japon askerlerinin kovaladığı kamufleli Komünistler ormanda dallar sağlarını sollarını çizerken koşuyorlar. “TV bir zaman makinesi,” diyor Wang “Her gün kanalların birinden birinde Japonlara karşı verilen Direniş Savaşı dönemine gidebilirsin.” Echo başıyla onaylıyor ve bir tavuk kemiği alıyor. Sonra beklenmedik bir şekilde parka gidip gidemeyeceklerini soruyor. Beklenmedik çünkü Echo dışarıda oynamayı seven bir çocuk değil. Wang bahaneler hazırlıyor. Pekin yoğun sisle kaplı ve hava sıfırın altında beş derece. Ancak Yida uzaktan duyuyor ve bitkin bir şekilde “Çıkar onu Wang. Tüm gün evin içinde tıklıp kaldı.” diyor. Böylece Wang ve Echo kazaklarını giyip paltolarının önünü ilikliyor ve atkılarla sarınıyorlar. Echo kulaklarını örten bir bere geçiriyor kafasına. Yida'ya hoşça kal diyorlar ama o ateşler içindeki uykusuna dönmüş bile, cevap vermiyor.

Bulutlar yeryüzüne inmişçesine yoğun bir sisin içinden parka doğru yürüyorlar. İskelete benzeyen vinçlerin göğe yükseldiği ve – mekanik kazıcıların bulunduğu çukuru gizleyen, villalar ve ağaçlara dair fotoşoplanmış bir ütopyayla kaplı– uzun kontraplak duvarlarla çevrili inşaat alanının yanından geçiyorlar. “Okul nasıl?” diye soruyor Wang. Hijyen, Ödev ve Nezaket Gözlemcileri'nden bahsediyor Echo. Bir de ellerini yıkamayı unuttuğu ve teneffüslerde topluluktan uzakta durduğu için Genç Öncüler Hesap Cüzdanı'ndan puanlarını

silen sekiz yaşındaki o geleceğin bürokratlarından. Echo henüz Genç Öncüler'e katılım çağrısı almamış az sayıdaki öğrenciden birisi ve Wang kendisindeki uyumsuzluk sorununun kızına da geçtiğinden şüpheleniyor ve bu yüzden kendini sorumlu hissediyor. "Arkadaşların nasıllar?" diye sorarken Wang, aslında Xiu Xing isimli şişko ve tuhaf çocuğun Echo'nun tek arkadaşı olduğunu çok iyi biliyor. Echo sınıftaki kızların yanına oturmayacaklarını çünkü 'çirkin ve tavşan dişli' olduğunu anlatıyor. "Dişlerimden nefret ediyorum," diye itiraf ediyor babasına ve cılız sesi babasının kalbini parçalıyor. "O kızlara bakma sen. Hiç de çirkin değilsin!" diyor, "Dişlerin yapıldığında çok güzel olacaksın!" Echo'nun okula giderek belalı çocuklardan ve onu Çin Halk Cumhuriyeti'nin sadık ve itaatkâr bir vatandaşı yapmaya çalışan öğretmenlerinden zulüm görmek zorunda olması Wang'e acı veriyor. Ama Echo'nun eğitime ihtiyacı var. Wang'in başka şansı yok.

Chaoyang Parkı yolunun güney çıkışına ulaşıyorlar ve Wang Echo'ya dedesini ve Lin Hong'u arayıp onları da parka davet etmeleri gerektiğini söylüyor.

"Aramak zorunda mıyız?" diye soruyor Echo.

"Evet, zorundayız."

Wang sert ve kararlı oysa o da Echo'yla aynı şekilde düşünüyor.

Geçirdiği felç, konuşmasını çarpıtıp sesinin sürekli zil zurna sarhoşmuş gibi çıkmasına sebep olmadan önce, Wang'in babası, yıllar boyunca onun için döktüğü paraları oğluna hatırlatmaktan hoşlanırdı. Yüzbinlerce yuanlık yatılı okul ücretleri ve sonra Wang'in mezun olamadığı üniversitenin harcı.

"Böylesine seçkin bir eğitim," diye gülerdi "Ve en sonunda neye yaradı? Bir taksi şoförü olmana!"

Wang Hu'nun bir hükümet görevlisi olarak aldığı avantalar bu harcamalardan çok daha fazlasına gücünün yettiğini gösteriyordu ama oğluna nasıl bir başarısızlık abidesi olduğunu hatırlatmayı severdi. Bu yüzden Wang Yida'yla evlenip yeni bir hayata başlayınca babasını bir daha asla görmemeye kesin karar vermişti. Annesi ölüp gittiğinden beri zar zor konuşur hale gelmişlerdi ki hâlihazırda beş yıla yayılan uzun bir yabancılaşma dönemi yaşamışlardı. İkinci kez Wang aralarındaki küslüğün biteceğini umut ediyordu.

Sonra, 2004 yılında bir gün Wang yirmi sekiz yaşındayken ve dört yıldır babasını görmüyorken üvey annesi Lin Hong aramış ve Wang Hu'nun beyin kanaması geçirdiğini söylemişti. Sol tarafına felç inmiş ve sağ tarafındaki motor kabiliyetleri azalmıştı. Doktorlar hasarın geri döndürülemez olduğunu söylemişlerdi. "Baban seni görmek istiyor," demişti Wang'ın üvey annesi ve Wang ertesi gün gitmişti. Babası kötürümdü; salyası üzerine akmasın diye yakasına ilıştırılmış bir önlük ve pijamasındaki şişkinlikten belli olan yetişkin beziyle bir tekerlekli sandalyeye yığılmış oturuyordu. O eski otoriter konuşması şimdi yalnızca karısının anlayabildiği bir gevelemeye dönüşmüştü. Wang elli sekiz yaşındaki devrilmiş babasına baktı ve çelişkili duygular hissetti. Babası hak ettiği kadarı yaşıyor diye temize çıktığını hissetmeyi bekliyordu. Çok üzgün hissedeceğini ummamıştı.

Wang babasına hiçbir zaman sevgi beslememiş, hatta birazcık olsun hoşlanmamıştı ondan. Ancak babasının geçirdiği felç onda bir evladın görev duygusunu uyandırmış, yeniden ziyarete gitmeye başlamıştı. O zaman dört yaşındaki Echo'yu da dedesiyle tanışması için ilk kez götürmüş ve Echo Wang'ın bacaklarının arkasına sinmişti. "Dedene merhaba desene," diye teşvik etmişti Wang, "Hadi, merhaba de." Bunu duyan Wang Hu, fiziksel olarak zorlandığı çok bariz bir şekilde, o parıl parıl sargılı şekerlerin bulunduğu avcunu açmıştı. Echo biraz daha gerilemişti. "İstemiyorum," diye fısıldamıştı. Sonra başıyla dedesini belli belirsiz işaret ederek, "Tuhaf kokuyor." demişti. Bu durumun yaşlı adamı ne kadar çok yaraladığını görünce Wang, felcin onu değiştirdiğini anlamıştı. Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*'ndan alıntılarla şekillenmiş, o bir zamanlar hükmeden zihni şimdi Lin Hong'un ona kaşıkla yedirdiği bezelye ve havuç püresi gibi pelteleşmişti. Bu Wang Hu şimdi zararsızdı.

Wang Hu'nun geçirdiği felç ikinci karısıyla olan ilişkisini de dönüştürmüştü. On dokuz yıldır evliydim ve ilk on beş yıl boyunca Lin Hong'un, kocasının yaşam biçimi konusunda hiç söz hakkı yoktu. Ne kadar sigara ve içki içtiği konusunda, kaç tane orospuyu becerdiği ya da kaç metrese maddi destek olduğu konusunda hiç söz hakkı yoktu. Karısının evliliklerine olan ilgisizliği konusunda yakınmalarına Wang Hu, "Avukatıma boşanma evraklarını hazırlatayım," diye cevap veriyordu. Bir evlilik sözleşmesi imzalatmıştı ve boşanırlarsa Lin Hong bir kuruş bile alamayacaktı.

Ancak, şimdi kocası kendi kıcını bile silemediği için son söz her konuda Lin Hong'a aitti. Öncelikli bakıcı kendisiydi ve 'onun iyiliği

için' on beş yıllık ıstırapın acısını zorla çıkarıyordu. Kocasını herhangi bir şey için azarlayabiliyordu; altını kirlettiği için, salyası aktığı için veya adamın kendini kontrol edemiyor oluşundan kaynaklanan herhangi bir aksilik için. Sigara, alkol ve kahve yasaktı. Çok sevdiği Sichuan mutfağı yasaktı. Lin Hong, onu yalnızca aşırı haşlanmış sebzelerle besliyordu. En küçük bir silah sesi, seks veya bir adamın kalp atışlarını hızlandırabilecek herhangi bir şeyin ilk işaretinde televizyonu kapatıyordu. (Aşırı uyarana maruz kalmasının, kalbinin yeniden durmasını tetikleyebileceğini iddia ediyordu.) Onu her öğle sonrası saat ikide uykuya 'yatırıyordu'.

Wang ve Echo onları arayıp parka davet ettiklerinde Wang kapının kenarlığında yeni çerçevelenmiş bir fotoğraf fark ediyor. "Stüdyoda çekirdik," diye anlatıyor Lin Hong üvey oğlu sorunca, "Evlilik yıl dönümümüzü kutlamak için." Fotoğrafta Lin Hong kocasının yığılmış bir halde oturduğu tekerlekli sandalyenin tutamaklarını kavırıyor. Ancak yarısı iş gören vücuduna hapsolmuş Wang Hu düpedüz intihara meyilli gibi görünüyor. Ama Lin Hong tam tersine gülümsüyor ve ışık saçıyor. Kırk bir yaşında, şimdiden Wang Hu'nun ilk karısından üç yıl daha fazla yaşamış durumda. Hayatının baharındaki kaya gibi sağlam Lin Hong aynı trajik kaderi yaşamayacağından emin bir halde fotoğraf makinesine ışık saçıyor.

Tuan Jie Hu Parkı'nın doğu girişinden parka girerlerken sis, bir sarmaşık gibi saçlarını okşuyor. Gölün, köprülerin ve patikaların üzerinde asılı duran sis, ceketlerinin ve kashollarının üzerindeki parlayan damlalarda nefes alıp veriyor. Sisi soluyorlar ve sis ciğerlerinin o yaşam dolu sıcak ve karanlık oyuklarında bir süre kalıyor. Tekerlekli sandalyesindeki Wang Hu'yu getirmediler. Wang'ın babası bir haftadır evde kapalı kaldığı halde ve dışarı çıkmak istemesine rağmen, Lin Hong onun aşırı yorgun olduğunda ısrar etmiş ve uykuya 'yatırmıştı'. Parkı ve sisi ciddiye alıyordu. Kürk atkısını iyice sarıyor kendine ve uzun topuklu çizmeleriyle yere sağlam basıyor.

"Böyle bir günde neden parka gelmek istediniz siz?"

Neden parka gelmek istediniz *siz*? Wang'ı, fark etsin diye kışkırtıyor. Ama Wang bunun nedenini biliyor. Lin Hong'la kan bağları olmadığı halde kadın Echo'yu torunu gibi görüyor ve onu şefkate, hediyelere ve 'nasıl kadın gibi olunur' tarzı yersiz tavsiyelere boğuyordu.

Hava buz gibi olmasına rağmen çevrede gezinen başka insanlar da var. Yalnızca çocuklar, küçük Eskimolarımı gibi sıkıca giydirilmiş halde parkın –buz pateni pisti, trambolin ve atlıkarınca bulunan– oyun alanında ebeveynleri veya büyükanne ve büyükbabalarının yakın gözetimi altında takılıyorlar. Araçların çoğu boş. Babasının dijital kamerayla kayda aldığı bir çocuk çarpışan araba sürüyor. Bir kız bir atın üzerine binmiş, at dönüp dururken elinde çizgili bir çubuk şeker tutuyor; kimsenin binmediği atlardan oluşan bir atlıkarıncadaki yalnız kovboy. Kayık gezintisi yapılan göl buz tutmuş.

“Echo, neden sen de binmiyorsun?” diyor Lin Hong.

Echo kafasını kaldırıp en yukarıdaki vagonları sisin içinde gözden kaybolan dönme dolaba bakıyor. Kafasını sallayarak onaylıyor ama Lin Hong sonunda onu tramboline binmeye ikna ediyor. Echo titrek bir gülüşle aşağı yukarı zıplayıp dururken Wang ve Lin Hong üşüyerek ayakta dikiliyorlar. Echo’nun atkuyruğu, beresinin altında sekiyor ve yün çorap geçirilmiş ayakları branda bezinin orta noktasını gösteren çarpı işaretinden nadiren ayrılıyor. Echo, kaba yünden tulumunun ve kazağının üzerine kaşe bir palto giymesine rağmen Wang onun üşüdüğünü düşünüyor ve evden çıkmadan önce bir kat daha giydirmedeği için pişmanlık duyuyor.

Echo, kendisine tanınan zaman dolunca baş döndürücü bir şekilde aşağı atlıyor ve yün astarlı botlarını ayağına geçiriyor.

“Amma eğlenceliydi! Bir daha binmek ister misin?” diye soruyor Lin Hong.

Echo hayır diye yanıtlıyor ve yere bakarak sisli patikada geziniyor. Lunapark oyunları ilgisini çekmiyor. Onun yerine üzerinde buzdan çizgiler oluşmuş yaprakları ve buzun jilet gibi keskinleştirdiği çimenleri toplayıp avucunun içinde inceliyor. Gölün kenarında yüzen buz kütlelerine çatlayıp kırılınlar diye botlarıyla vuruyor. Eğilip ince bir buz parçasını sudan çıkarıyor, elinde tutup yarı saydam beyazlığın içinde hapsolmuş hava kabarcıklarına dikkatle bakıyor. “Dikkatli ol!” diye uyarıyor Lin Hong, “Pis ol!” Echo buzı göle fırlatıyor, buz suyun yüzeyinde bir sal gibi yüzüyor.

Bir anda bir erkek çocuğu çıkıyor ortaya. Tenis ayakkabıları ve fermuarlı eşofmanıyla bu soğuk havaya göre ince giyinmiş. Ne paltosu ne beresi ne eldiveni ne de atkısı var. “Küçük Tavşan!” diye sesleniyor Echo’ya, “Küçük Tavşan!” “Aynı okuldayız,” diyor Echo

ona el sallarken. Wang "Annen baban nerede?" diye soruyor çocuğa. Çocuk "Evdeler," diye cevaplıyor. "Ve yalnız başına parka çıkmama izin verdiler, öyle mi?" diye soruyor Wang. Çocuk başıyla onaylıyor. Echo ve arkadaşı kovalamaca oynarlarken Wang ve Lin Hong bir banka oturuyorlar. Çocuk yerdeki bir çamur birikintisinden bir buz parçası alıyor, kafasıyla vurarak buzı parçalıyor ve Echo eliyle ağzını kapatarak kıkırdıyor. "Yabani bir çocuk," diyor Ling Hong ve Yida'nın nerede olduğunu soruyor. Wang karısının grip olduğunu söylüyor.

Wang'ın dişleri takırdıyor ve ayak parmakları uyuşmuş halde. Lin Hong'la bir parkın bankında oturup sohbet etmek, ağızlarından sözcüklerden ziyade buzlu hava kütleleri çıkması demek. Kadının insanın sinirini bozan bir kişiliği var ve Wang'ın tahammül sınırlarını zorluyor. Wang, ellerinde dal parçalarıyla çalılıkları dürtten ve buzdan birer mücevher gibi görünen örümcek ağlarını toplayan kızını ve çocuğu izliyor. Lin Hong iğneleyici yorumlarına devam ederken ellerini paltosunun ceplerinin derinliklerine doğru sokuyor. Echo'nun bir an önce eve dönmek istemesini umuyor.

Wang, Lin Hong'la ilk tanıştığında on dört yaşındaydı. Annesinin ölümünden beri yatılı okuldaydı ve babasını da bir yıldan uzun zamandır görmemişti. Wang Hu yeniden evlendiğini oğluna bildirmeye zahmet etmemişti ve bu yüzden bir pazar günü genç ve güzel bir kadın yatılı erkekler okuluna gelip ona üvey annesi olduğunu bildirdiğinde Wang epey şaşırmişti. Lin Hong yirmi üç yaşındaydı ve Wang'ın onu sevmesini deli gibi istiyordu. Kötü yapılmış bir kürtaj kısır olmasına sebep olmuş ve çocuğu olmayacağını öğrenmenin verdiği harap olma duygusuyla kendi oğlundan sonra bir oğul olmaya en yakın kişiye, üvey oğluna gelmişti. İlk karşılaştıklarında, dekolte bir bluz giyen, yuvarlak altın küpeler takan ve eski bir hostesin cilveli tavırlarına sahip Lin Hong'a karşı ihtiyatlı davranmıştı Wang. Öz annesine olan sadakatinden dolayı somurtkan ve sessiz durmuştu. Lin Hong buna gülüp kestane rengi perçemini savurmuş ve Wang'ın bu düşmanca tavrına karşılık ziyaret saati dolana kadar taşkın bir gevezelikle konuşmuştu.

Arkadaş olmaya kararlı Lin Hong tekrar ve tekrar ziyarete gelmiş, yeni üvey oğluna Nintendo Gameboy, Nike Air Max, ithal abur cubur yiyecekler ve Çin'in en zengin çocuklarının imrendiği diğer ganimetleri sunmuştu. Lin Hong, Wang'ın okuldaki konumunu başka açılardan da yükseltmişti; ziyaret saatlerinden sonra çocuklar etrafını sarıyor ve göz alıcı ve tahrik edici kıyafetler giyen üvey annesi hakkında müstehcen

sorular soruyorlardı. Yıllar boyunca Lin Hong hafta sonları ve resmi tatillerde yatılı okula ziyarete gelmişti. Ve Wang Jun gitgide ona güvenmeyi ve onu sevmeyi öğrenmiş ve üvey anne ile üvey oğul bu sözüm ona arkadaşlığı biçimlendirmişlerdi.

Wang Jun on sekiz yaşına geldiğinde Pekin Üniversitesi'nde tarih okumak için davet edilmişti. Ortaokulu güç bela bitiren babası oğlunun başarısıyla gururlanmış ve onu yaz tatillerini geçirmek üzere yeni dairesindeki misafir odasına davet etmişti. Wang on üç yaşından sonra bütün yaz tatillerini okulun yatakhaneğinde geçirmiş ama mezun olduktan sonra yatakhaneğinde kalmasına izin verilmemişti. Babasının teklifini düşünmüş ve onun kendisini yıllar boyunca yok saymasını umursamamıştı. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Böylece beş yıllık bir aradan sonra Wang babasının evine dönmüştü.

Wang lisede, tek gayesi olan üniversiteye giriş sınavı *Gaokao*'ya hazırlanma sürecinde kendini cezalandırıcısına çok çalışmış, uykudan ve arkadaşlarından mahrum kalmıştı. Bunun sonrasında, kendini toparlamak için uzun ve sıcak '94 yazının çoğunu cep kitapları ve video oyunları ile tembellik ederek geçirmişti. Babası hiçbir zaman evde olmuyordu. Hafta içi geç saate kadar çalışıyor ve başka yerde yatıyor, hafta sonları ise sahil kasabası Beidaihe'de oluyordu. Oysa Wang'ın herhangi bir işi veya sosyal hayatı olmayan üvey annesi bütün gün evde oluyordu. Wang, ne zaman kaldığı misafir odasından çıkıp bir bardak portakal suyu ya da atıştırmalık bir şeyler almak için mutfığa gitse bir moda dergisinin sayfalarını çeviren, üzerinde dökümlü yaz elbiselerinden biri, yukarıdan gevşekçe topladığı saçları yanlardan düşen Lin Hong orada oluyordu. Veya kot pantolondan kesilme kısıcık şortundan uzanan ince uzun bacakları ve tırnaklarını kızıla boyadığı, gölgede parlayan ayak parmaklarıyla balkondan Chaoyang Parkı'nı izleyerek aylak aylak takılıyor, ısırıldığı karpuzun çekirdeklerini balkon demirlerinin üzerinden aşağıya tükürüyordu. Oturma odasının batı duvarı tamamıyla cam olduğu için daire bir sera gibi ısıniyordu ancak buna rağmen Lin Hong klimayı hiç açmıyordu. Odadan odaya amaçsızca gezinirken çıplak ayaklarının tabanları mermer yer döşemesini öpüyordu. "Terlemeyi seviyorum," demişti Wang'e, terden nemlenmiş köprücük kemiklerinin üzerine dökülen saçlarını toplarken.

Akşamları Lin Hong kokteyl sürahileri hazırlar, ikisi geç saatlere kadar içerek ve onuncu kat manzarasından şehrin binlerce titrek ışığını izleyerek elektrikli sineksavar tabletlerinin kokusunun gezindiği

balkonda takılırlardı. Her ne kadar votka ve cin beceriksizliğini biraz olsun azaltsa da Wang halen çok utangaçtı ve Lin Hong çoğu geceler bütün sohbete hükmediyordu. Lin Hong konuşmayı seviyordu. Yapmacık ve yapayalnız evliliği hakkında. Hayatındaki romantizmin nasıl yirmi yedi yaşında bittiği hakkında. Ne kadar değersiz olduğu hakkında. Lin Hong'a ne kadar güzel ve akıllı olduğu konusunda güven vermek zorunda kalışı Wang'i çok şaşırtıyordu. Wang, Lin Hong'u kendi hayatını yaşamak için tek ihtiyaç duyduğu şeyin cesaret olduğuna ikna etmişti. Her gece şefkatle onun kederli monologlarını dinliyordu. Her gece onun cilveli küçük oyunlarından tahrik oluyor ve kafası karışıyordu.

"Neden bir kız arkadaşın yok Wang Jun?" diye sormuştu, "Yakışıklısın, gözde bir bekârsın, değil mi? Bahse girerim istediğin her kızla yatabilirsin."

Wang hiçbir şey söylememiş, kızarmıştı.

"Sürekli *da feiji* yapıyor olmalısın," diye eklemişti bir şeyler biliyormuş gibi bir gülümsemeyle.

Da feiji. Uçağı düşürmek. Wang utançla birlikte tutuşmak istedi. Acaba bunu alışkanlık haline getirip günde iki kez yaptığını, yaparken de onu, o kolsuz ince yazlık elbisesini ve pamuklu kumaştan bikinisinin altını çıkarırken hayal ettiğini Lin Hong biliyor muydu? Üvey annesi gülümsemişti:

"Bir gün gerçeğini yapacaksın. Bekleyip görelim..."

Bir ağustos akşamı Wang'ın babası daireye gelmişti. Misafir odasının karanlık sığınağındaki oğlunu çağırmişti.

"Duş! Tıraş! Temiz bir gömlek geçir üzerine. Ayakkabılarımdan bir çift seçebilirsin. Seni bu gece şehre götürüyorum. Bütün yazı bir deliğe kapanıp bilgisayar oyunları oynayarak geçiremezsin."

Wang banyoya giderken Lin Hong'un öfkeyle fırlayıp yatak odasına girdiğini ve kapıyı çarptığını göz ucuyla görmüştü. Ama o sırada onu aklından çıkardı. Babası onun için bir yabancıydı ve onun gizemli gece hayatını görme fırsatı kaçırılamayacak kadar ilginçti.

Dans pistinde neon ışıkların yanıp söndüğü ve salonunda suni sırma ipek kaplanmış sandalyelerle kadife perdelerin bulunduğu bir mekân olan kulüp Wang'ın hayatında ilk girdiği gece kulübüydü. Baba oğul bir masaya oturmuşlar ve garson anında bir şişe viski, bir tepsi *sashimi*, dilimlenmiş Kobe bifteği ve başka gurme atıştırmalıklar getirmişti. Babası, ağzına bir Vietnam böreği atarak dans pistindeki, üzeri pullarla kaplı bir elbise giyen konsomatrisi başıyla işaret etmişti. Yeniyetme kızlar kulaklarının arkasına gardenyalar takmışlardı ve ince topuklularının üzerinde sendeleyişleri Wang'e, annelerinin ayakkabılarını giyen küçük kızları hatırlatmıştı.

İş arkadaşları geldiğinde Wang Hu oğlunu gururla tanıtmıştı, "Bu sene Pekin Üniversitesi'ne başlayacak. Sınıf birincisi olarak bitirdi liseyi. Bu ihtiyar adamın zekâsını devralmış, ha?" İşten başka insanlar katılmıştı onlara. Wang Hu'nun bir tanesini Pislik İmparatoru olarak tanıttığı, bazı tarım şirketlerinin CEOları. Köylülükten gelen bu milyarder, gübre imalatı yaparak sıfırdan servet edinmiş Pislik İmparatoru, parmağına tuğla gibi bir altın yüzük takmıştı ve Wang'i koyu Şansi aksanıyla tebrik ederken dişlerindeki altın külçeleri parlamıştı.

Tanışma faslından sonra Wang bir bira alarak arkasına yaslanmış ve babasını izlemişti. O zaman kırk sekiz yaşındaki Wang Hu dikkat çekecek kadar iyi yaşlanmıştı. Politbüro siyahına boyanmış saç her zamanki gibi gürdü ve yüzündeki çizgiler yakışıklılığını azaltmak şöyle dursun ona daha seçkin bir hava vermişti. Diğer güçlü insanların arkadaşlığında Wang Hu tam havasını yakalamıştı. Karnından yukarıya doğru gümbürdeyen rahat kahkahası ve herhangi biriyle anında espri ve iltifat içerikli bir samimiyet kurabilmeye dair doğal yeteneğiyle sempatik ve karizmatikti. Babası, çocukluğunda tanıdığı soğuk ve mesafeli adamdan böylesine farklı olduğu için Wang şaşkına dönmüştü. Oğlunun kendisini izlediğini fark eden Wang Hu ona doğru eğilmiş ve sırtarak "Şu dans eden kızları beğendin mi? Seç birini. Seninle sohbet etmesi için çağırırım." demişti. Wang "Hayır, teşekkürler." diye kafasını sallamıştı. Babası elinin bir hareketiyle konsomatrislerden üçünü çağırmıştı.

Babası viski içerken ve nereden vurgun yapacağının derdindeyken Wang cilveli cilveli kıkırdayan kızlarla oturmuştu. Wang'ın yaşında ya da daha gençtiler. Çok yakından bakınca Wang, ince zevkler ve cinsel cazibeye dair duman ve aynalarla yaratılan yanılsamayı görebiliyordu. Ergenlik sivilcelerini kapatmak için krep gibi makyaj, destekli

sutyenler ve eğri yerleştirilmiş takma kirpikler. Kızlar iyi eğitilmişlerdi, gülümsüyor ve sürekli soru soruyorlardı ve Wang'ın her söylediğine *ohlar* ve *ahlar*la karşılık veriyorlar ama Wang onların yanında bir türlü rahat olamıyordu. Konsomatrislerin ilgisinin tadını çıkaran, kızların dalkavukluklarını nefes alır gibi kolayca hazmeden diğer adamlara bakmıştı. *Biraz daha iç.* Konsomatrisler tatlı sözlerle onu kandırmaya çalışmışlar ama Wang reddetmişti. Son istediği şeydi sarhoş olmak. Son istediği şeydi bu rol yapma dünyası tarafından baştan çıkarılmak.

Gece yarısından sonra babasının metresi çıkagelmişti. Uzun sarı saçlı, vücudunun kıvrımları elbisesinden taşan servi boylu bir Rus. Kız, sigara içiyor ve bir konyak kadehinden yudumlar alıyordu. Pislik İmparatoru'yla bir sözleşme konusunda pazarlık eden Wang Hu'nun yanında oturuyordu; sanki tek amacı, kalçalarını Wang Hu'nun eline daimi bir ikametgâh olarak sunmakmış gibi. Wang Rus'a bakıp duruyordu. Neden bu kadar sessizdi? Çince konuşamıyor muydu? Rus bebeğini oynamaktan sıkılmış mıydı? Wang Hu oğlunu metresine gözlerini dikip bakarken yakalamış ve o bakışların arzu olduğu yanılışına kapılmış, göz yummuştu. Wang bir anda tükenmiş gibi hissetmişti. Ayağa kalkmış ve babasına eve gideceğini söylemişti. Wang Hu'nun kırılmış kaşları çatılmıştı.

"Eve gitmek mi? Saat daha erken!"

Wang yorgun olduğunu söylemişti. Babası anahtarlığında oda numarası yazan bir anahtar vermişti.

"Git ve dinlen öyleyse. Bitişikteki otele sana bir süit ayırttım." Wang Hu'nun bakışları konsomatrislere kaymış ve düşük sesle eklemişti, "Hangisini yanında götürmek istersin?"

"Otele kalmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Derdin ne? Erkek adamsın sen, değil mi?"

O akşam ilk kez babasının yaşam sevinci kırılmış gibi olmuştu. Yılgın bir şekilde oğluna bakmıştı. Pislik İmparatoru baba oğulun münakaşasına kıkırdamış, altın kaplama azı dişleri ışıltamıştı.

"Bir derdim yok. Eve gitmek istiyorum, hepsi bu."

"Saçmalama," diye sitem etmişti babası, "Odanın parası ödendi. Tek yapman gereken bitişikteki binaya birkaç adım yürümek."

"Hayır, eve gidiyorum," demişti Wang.

Wang Hu hoşgörüyü gülmüştü.

“Git öyleyse. Burada gördüğün tüm bu adamlar, hepimiz çok çalışıyoruz. Eğlenmeyi hak ediyoruz. Tutucu bir bakirin bizi hor görmesini istemiyoruz.”

Wang yürüyüp giderken babasının Pislik İmparatoru’na espri yaptığını duymuştu.

“Çocuk işte, ha? Bu aşırı namuslu geçinen tavırları kimden almış? Benden olmadığı kesin!”

Babası sinirliydi elbette. Ama durumu iyi idare etmişti.

Wang döndüğünde mutfak lambası yanıyordu. Lin Hong tezgâhın yanında bir tabureye oturmuştu. Mavi ipek bornozu dantelli sabahlığını ve alkolle kızarmış göğsünü açıkta bırakmıştı. Tezgâhın üzerinde boş bir sürahi ve kenarından flamingo pembesi bir şemsiye sarkan kokteyl bardağı vardı. Wang mutfağa girdiğinde Lin Hong onu görmezden gelmiş ve gözlerini acı bir bakışla, homurdanan buzdolabına dikmişti. Wang hemen suçlu ve kaygılı hissetmişti kendini.

“Ağlıyor muydun?” diye sormuştu üvey annesine.

Lin Hong burnunu çekmiş, göz göze gelmekten kaçınmıştı. Belli belirsiz:

“Umurunda mı sanki?” demişti.

“Hadi ama Lin Hong. Nedir sorun?”

Sanki sarhoş olan kendisi değil de Wang’mış gibi kınayarak bakmıştı.

“Eğlendin mi bu gece? Babanın arkadaşlarıyla ve on altı yaşındaki fahişeleriyle viski içerken?”

“Hayır,” demişti, “Eğlenmedim.”

Lin Hong’un oturduğu taburenin önünde durmuş, elini tezgâha dayamıştı. Kadının nefesinden gelen beyaz rom ve ananas suyu kokusunu alabiliyordu. Şeker ve alkol Ling Hong’un kanına karışmış, tatlı, öfkeli yüzünü kızartmıştı.

“İğrenç bir yalancısın Wang Jun. Tabii ki eğlendin. Armut dibine düşer. Sen de aynı onun gibisin. Bunu şimdi görebiliyorum.”

İtham gerçeğin çok çok ötesinde, Wang'i incitemeyecek kadar ötesindeydi. Yapayalnız öfkesinde etrafa saldıran üvey annesine iç çekerek:

"Hadi ama Lin Hong. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bu kadar üzüleceğini bilseydim hiç gitmezdim." demişti.

Ancak üvey oğlun nezaketi Lin Hong'u daha da cesaretlendirmekten başka işe yaramamıştı.

"Şunu bil diye söylüyorum Wang Jun, baban bu gece seni bana karşı kullandı," demişti, "Seni kendi tarafında istiyor. Senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve bu yüzden aramızdaki şeyi parçalamak istiyor..."

Aramızdaki şey. Wang'ın kalbi *aralarında* bir şey olması fikriyle hızlanmıştı.

"Lin Hong, bence babam bu şekilde düşünmüyor..."

Wang geriye kalanları sansürlemişti yani babasının Lin Hong'u muhtemelen hiçbir zaman düşünmediği gerçeğini. Lin Hong'un, kocasının aralarındaki ilişkiyi yıkmak istediğine dair paranoyakça hayalleri gerçeğin kendisinden, yani kocasının ilgisizliğinden çok daha makuldü kendisine göre. Lin Hong kaşlarını çatarak:

"Babanı tanımıyorsun," diye çıkmıştı. "O berbat bir adam. Hapse girmeyi hak ediyor!"

Lin Hong, tezgâhın altındaki çekmeceyi sertçe çekmeye çalışırken yanardöner mavi ipek bornozu omuzlarından kaymıştı. Kadının siyah dantelli sabahlığının altındaki memelerinin oluşturduğu tümsekten gözlerini kaçırmıştı Wang. Kadın çekmecedeki bir zarf çıkarıp Wang'e vermişti. Merkez Disiplin Denetleme Komitesi'ne yazılmış bir mektup. Wang hızla içeriğine bakmıştı.

"Yarın postalayacağım," demişti Lin Hong, "Elbette imzasız olarak, farklı işlerden mevduatları gösteren hesap durumumuzun bir kopyasıyla birlikte. Daha önce de mektuplar gönderdim ama görmezden geldiler. Onu asla cezalandırmıyorlar. Gene de onlara yazmaya devam edeceğim, belki ahlaklı birisi mektuplarımı okur da onu sorgularlar."

Wang mektubu üvey annesine geri vermişti. Bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordu. Bir devlet memurunun yolsuzluktan cezalandırılmasıyla o adamı yıldırım çarpması aynı ihtimaldi.

“Dikkatli ol,” diye uyarmıştı Wang, “Eğer bulursa seni öldürür.”

Lin Hong gülümsemişti:

“Eğer beni öldürünce hapse girecekse o zaman buna değerdi.”

Wang gülmüş ama Lin Hong gülmemişti. Kadın, Wang’ın akşamı nerede geçirdiğini unutmamıştı.

“Bu gece hangi kızla birlikteydi?” Sorusuna cevap beklemişti, sır veren ruh halini zorlayarak, “Rus mu? Şangaylı kız mı?”

Wang’ın içgüdüleri bir kız olduğunu inkâr edip Lin Hong’un duygularını korumasını söylüyordu ama şimdilik ona sadıktı, babasına olduğundan daha fazla.

“Rus’tu.”

Lin Hong öğrenerek bakmıştı.

“Güzel miydi? Sarışın mıydı?”

“Bunu neden yapıyorsun kendine?”

“Eminim kocaman memeleri vardır. Kıvrımlı kadınları sever o.”

“Hiç özel bir tarafı yoktu,” demişti Wang, “Ve bir kelime dahi etmedi. Şişme kadın olsa da fark etmezdi.”

“Ama gene de gençti, değil mi? On sekiz filan mı? Daha mı genç?”

Gözyaşları Lin Hong’un gözlerinden fışkırmış, etrafa saçılmış ve yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

“Ağlama,” diye inlemişti Wang, “Onun için ağlama.”

“Babanın iki yıldır beni hiç öpmediğini biliyor musun?”

Yanaklarından aşağıya doğru daha fazla gözyaşı öncekileri takip etmişti.

“Benim neyim var?” diye sormuştu, “Bu dudakların nesi var? Onun düşündükleri kadar mide bulandırıcılar mı? Öyleler mi?” Taburesinin üzerinde Lin Hong umutla bakıyordu Wang’e. Dantelli sabahlığının altında terden nemlenmiş göğsü inip kalkıyordu sanki önceden tahmin etmiş gibi. Kahverengi gözleri sanki ona meydan okuyor ondan bir şeyler talep ediyordu. Kalbi göğsünü döverken Wang ona gözlerini dikmiş ve o acı verici anda harekete geçecek cesaretinin olmadığını düşünüyordu. Sonra, bir cesaret patlamasıyla, hamle yapmış ve ağzını

onunkine acemice bastırırmıştı. Öpüşme kaçınılmaz hale gelmişti. Onu haftalardır kızıştırıyordu ve üvey oğlu her ne kadar tecrübesiz de olsa gene de kanlı canlıydı ve erkekti. Ama Lin Hong şok yaşamış gibi tepki vermişti. Nefesini tutmuş, geri çekilmiş ve üvey oğlunun yanağına tokat atmıştı. Mesaj yüksek sesli ve açıktı; öpüşmeyi kışkırtan o değildi. Yüzü kızaran Wang özür sözcükleri gevelemiş ve sonra misafir odasına doğru kaçarcasına gitmişti. Tokadın acısını hissetmemişti bile, utançtı onu tüketen.

On beş dakika sonra Lin Hong misafir odasının karanlığına kapıyı tıklatmadan girmişti. Yatak örtülerinin altındaki dili tutulmuş üvey oğlunun yanına sokulup onu tatlı, rom tadı gelen dudaklarıyla ağzından öpmüştü. Kadın, başını aşağıya doğru kaydırıp Wang'ın göğsünü yalarken, dili meme uçlarında gezinirken ve elleri şortunun kemerinin altından aşağılarda doğru kayarken açık saçları Wang'ın köprücük kemiğini gıdıklıyordu. Wang onu haftalarca düşlemiş ama şimdi o kendisini öperken ve üzerinde kıvranırken donup kalmıştı. Son kez bir kadınla aynı yatağı paylaştığının uzun zamandır bastırılmış anısı yeniden gün yüzüne çıkıyor ve panik ve korku dışında herhangi bir duyguyu, şehveti bastırıyordu.

"Sorun nedir?" diye sormuştu Lin Hong, eliyle Wang'ın uyarılamamışlığını yoklarken. "İstersen dokunabilirsin bana."

Wang konuşmıyordu. Lin Hong onun elini alıp bacaklarının arasındaki ıslak et kıvrımlarına bastırıyor ve Wang sanki Lin Hong onu iltihaplı bir açık yarayı parmaklaması için zorluyormuş gibi hissediyordu. Ama karşı çıkamadı. Kalbi çığırından çıkmış bir şekilde atıyor ve ciğerlerine hava gitmiyordu. Nefes almaya çabalarken Lin Hong'u yataktan aşağıya itince kadın pat diye yere düşmüştü. Sonra başı dönerek ve yalpalayarak odadan çıkmış, oturma odasından balkona geçmiş ve korkulukların üzerinden sarkıp suyun yüzeyine çıkmayı başaran boğulmak üzere olan bir adam gibi nefes almaya çalışmıştı. Ancak o zaman kalp atışları biraz yavaşlamış, paniği yatışmıştı.

Yatak odası kapısının öfkeyle çarpılması dairenin içinde yankılanmıştı. Wang, Lin Hong'u iyi tanıyordu. Onun öfke, utanç, içerleyiş ve hayal kırıklığıyla titrediğini biliyordu. Önce baba tarafından reddedilmişti, şimdiyse oğul tarafından. Bu yüzden Wang'i asla affetmeyecekti.

Wang orada yaşamaya devam edemezdi. Misafir odasına gitmiş, iki valiz hazırlamış, Lin Hong'a bir not yazarak şafak vakti babasının dairesinden ayrılmıştı. Pekin Üniversitesi'ndeki yeni yurt odasına taşınacağı ağustos sonuna kadar bir arkadaşının evinde kalmıştı. Sonra ilk yarıyıl başlamış ve Wang kendini derslerine vermiş, yeni arkadaşlarıyla takılmış ve kendi yaşındaki kızlarla çıkmıştı. Lin Hong'la yaşadığı hadise uzak, utanç verici bir hatıraya dönüşmüştü. Ve babası gibi, onu çok nadir düşünür olmuştu.

On üç buçuk yıl sonra Tuan Jie Hu Parkı'nda bir bankta oturuyorlar, Wang'ın kızının oyun oynayıpını seyrediyorlar. Geçip giden yıllar boyunca o yaz gecesi ne olduğu ne bir kez konuşuldu ne de ima edildi. Wang eğer konuyu açarsa Lin Hong'un inkâr edeceğinden ve yüzüne karşı güleceğinden şüpheleniyor. Ama orada olduğunu biliyor, aralarındaki havada keskin bir koku gibi orada. Wang, kimyasalların verdiği solgun bir cilde ve alnını gerginleştiren estetik ameliyatların verdiği kalıcı bir şaşkın bakışa sahip üvey annesini çekici bulmanın bile nasıl bir his olduğunu unutmuş durumda. Hoşnutsuzluk da mahvetmişti Lin Hong'un yüz ifadesini. Yatalak kocasına baktığı gündüzlerin ve alkol ve uyku haplarıyla geçen gecelerin memnuniyetsizliği.

"Echo'nun düzgün bir kışlık paltoya ihtiyacı var," diyor şimdi Lin Hong, "Karının aldığı bu ucuz ceket onu sıcak tutmaz... Önümüzdeki hafta sonu onu yeni bir palto almak için alışverişe çıkarabilirim ve karının seçtiği bu şeyi yenileriz..."

"Yida'nın ona aldığı palto iyi."

Wang, Lin Hong'dan ve dondurucu havadan bıkmış ve eve gitmeye hazır. Echo'yu çağırmak için ayağa kalkıyor ama o seslenmeden kızı koşup geliyor. Echo yıllardır bağırmadığı gibi bağırıyor, suratı allak bullak olmuş, sinirden kıpkırmızı. Wang Echo'ya doğru eğiliyor, eldivenli elleriyle kızını omuzlarından sıkıca kavırıyor.

"Ne oldu Echo? Sorun nedir?"

Wang Echo'yu tepeden tırnağa inceliyor. Kız yaralı gibi görünmüyor ancak sol ayağındaki yün astarlı botu yok. Echo'nun okuldan arkadaşı kızın arkasında duruyor ve suçlulukla Wang'e bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor çocuğa Wang sertçe, "Echo neden ağlıyor? Ayakkabısı nerede?"

Lin Hong uzun topuklu çizmeleriyle ayağa kalkıyor ve çocuğun üzerine bir kâbus gibi çöküyor.

“Seni gidi utanmaz haydut!” diye bağıyor, “Ne yaptın da ağlattın kızı?”

Çocuk bir adım geri çekiliyor. “Hiçbir şey,” diyor kendini savunarak. “Güle güle Tavşan,” diyor Echo’ya sonra, “Okulda görüşürüz.” Ve dönüp koşarak uzaklaşıyor.

Wang, sakinleştirmesi için Echo’yu Ling Hong’a bırakıp çocukların az önce oynadığı çalılıkların oraya gidiyor. Echo’nun kayıp botunu bulmak için birkaç dakika araştırıyor ama bot görünürlerde yok. İç çekiyor. Botlar elli yuana mal olmuştu ve birkaç kışı daha geçirir diye düşünülmüştü. Yida ayakkabıyı birkaç numara büyük almış ve uçlarına yün doldurmuştu.

Wang oturdukları banka geri dönüyor ve Echo’yu sorguluyor.

“O çocuk ayakkabına ne yaptı? Bir yerlere mi fırlattı?”

Echo gözyaşları içinde kafasını iki yana sallıyor ve ne olduğunu söylemiyor. Eve kadar tek ayakkabıyla yürüyemeyeceği için Wang onu kucağına alıyor. Onu bu halde görmekten canı sıkkın. Echo kollarını babasının boynuna doluyor ve yüzünü adamın omuzlarına yaslıyor.

Pazartesi sabahı, saat yediyi çeyrek geçiyor. Taksinin ön camında, sileceklerin birinin altında kahverengi bir paket var. Wang içinde ne olduğunu görmek için paketi durduğu yerden alıp yapışkanlı tarafı yırtıp açıyor.

“Ayakkabım,” diyor Echo.

Babasının arkasında duruyor ve sesi botu gördüğüne pek sevinmiş gibi değil. Paketin içinde bir de mektup var. Wang mektubu yırtıp atması gerektiğini biliyor. Ama yapmıyor. “Hadi,” diyor Echo’ya yolcu tarafının kapısını tutarak. Mektubu cebine yerleştiriyor, kızını okuluna yollar yollamaz okuyacağını biliyor.

5

Üçüncü Mektup

Tarih peşinden geliyor. Hissediyor musun, karanlıkta tam arkanda olduğunu? Demir zincirlerini ve prangalarını 16. Bina'nın beton merdivenlerinden sürüklediğini? Tarih arkanda, omzuna dokunuyor ve bin yıllık tozlu nefesini veriyor boynuna. "İşte, buradayım Şoför Wang. Neden arkanı dönüp gözlerimin içine bakmıyorsun?" Duymazlıktan geliyorsun. Islık çalıyorsun. Anahtarı deliğe tutturmaya çalışıyorsun. 404 numaralı dairenin kapısını çarpıyorsun, kapıyı kilitliyor ve zincirini takıyorsun. Merdiven boşluğunda hiçbir şey yok. Karanlıktan başka hiçbir şey.

Pekin'de bizim gibi başkaları da var. Bir keresinde Wangjing İstasyonu'nda, bir zamanlar İmparatoriçe Dowager Cixi'nin uşaklığını yapmış bir görevliden bilet aldım. (İmparatoriçenin, bir öfke patlamasında uzun tırnaklı elleriyle saldırarak bir gözünü kör ettiği bir adam.) Bir defasında Ulusal Kütüphane'de aldığım kitaba son teslim tarihini damgalayan kütüphaneci, Ming döneminin sonlarında mezar hırsızlığı yapmış bir adamdı. (Kazıp çıkardığı cesetlerle ilişkiye giren

ahlaksız bir herif.)

Kimi geçmiş inkarnasyonlar çok derinlerden çıkıp geliyor. Yerleştikleri bedenin boğazından emekleyerek yükseliyor ve gözlerinin derinlerinde belli belirsiz görünüyorlar. Bedenin ağzına yerleşiyor ve sesin rengini ve dilin hâkimiyetini ele geçiriyorlar.

“Pekin Operası’nda opera sanatçısıydım. Altı yaşımdayken kadın rolleri oynamam için ayaklarımı bağladılar. Acımı azaltmak için içtiğim afyona bağımlı oldum.”

“On sekizinci yüzyılda Urumçi’de guatrlı bir deve çobanıydım. Üç karım vardı.”

Kim olduklarını belli ettikten sonra, gerisin geri batıp gidiyorlar, geride, misafir oldukları bedeni, içindeki o geçici sahipleri olan kişiliklere bırakarak.

Bizim gibi birine rastladığımda, bir oduncunun, kestiği ağaçtaki damarları sayması gibi ben de geçmiş inkarnasyonların çetelesini tutuyorum. Bir gayger sayacının karbonu tarihlendirmesi gibi ben de ruhu tarihlendiriyorum. Geçen hafta Wangfujing’de ayakkabı boyacısı bir çocukla karşılaştım, insanların mağaralarda yaşadığı, ellerini yerlerde sürüdüğü yeni taş devrinde ilk kez gelmişti hayata. İnsanların ateşin etrafında dans ettikleri ve şiddet ve homurtudan başka dil bilmedikleri o çağda. Yüzlerce kez yeniden yaşama dönen kimi yüksek inkarneler insanoglunun curcunasından uzak münzevi bir hayatı tercih ediyorlardı. Wangfujing’in keşmekeşinde onlardan biriyle karşılaşmak pek olası değildi. Ama oradaydı işte, tahta sandığının arkasında çömelmiş, boyanın kirlettiği ellerinde bir çaput, beni çağırıyordu. O, ayakkabılarımı parlatırken ben de ona kim olduğumu ve seninle yeniden birleşmeye dair umutlarımı anlattım.

“Sabır, kökleri acı ama meyveleri tatlı bir ağaçtır,” dedi.

Ayakkabılarımı mükemmel bir şekilde parlattı ve bu bana beş kâğıda patladı.

Bizim türden çoğu kişi beşikten mezara kendilerinin farkında olmadan giderler. Bir kısmı şimdilerde akıl hastanelerine kapatılmıştır. İlaç ve elektrokonvülsif tedavisine, kendilerini saat başı kontrol eden beyaz önlüklü profesyonel tıpçılara tabidirler. Önceki hayatlarında iyi yahut kötü şöhreti tatmış kimileri genellikle sıradan biri olmanın azabıyla baş etmeye çalışırlar. Sokaklarda başıboş dolaşır, Mensiyüs,

Li Bai veya Sun Yat-sen oldukları zamanki yiğitliklerinin palavrasını atarlar. Ta ki tutuklanıp gözaltına alınıncaya ya da sarhoşlar tarafından mavraya alınıp dövölünceye kadar.

Hayalperest. Masal delisi. Yalancı. Zihninden benim için ne gibi isimler geçiyor? Ne kadar kırııcı olursa olsun gücenmiyorum da yılmıyorum da. Üstlendiğim bu iş, geçmişinin öyküsünü yazma işi, laf olsun diye yaptığım bir şey değil. Aydınlanman için çok sıkı çalışıyorum. Sabırlıyım, gayretliyim ve rolüme sadığım.

Pekin'e seni bulmak için döndüm Şoför Wang, Gobi'nin kumlarıyla esip geldim bu şehre. Nerede yaşadığını öğrendiğimde yakınlarda bir oda tuttum, harabe halde yüksek bir binanın on birinci katında. Oda; bir şilte, bir masa ve bir sandalyesiyle betondan bir mezar. Pencere, Pekin'in pis soluğuyla kirlenmiş, uzağı görmek mümkün değil. Kasvetli camlar sağanak yağmurda ağlıyor ve durgun gözyaşı havuzları pencerenin iç pervazına doğru sızıyor. Merkezi ısıtma bozuk, bu yüzden, Çin'in başkentten otuz derece daha soğuk bir bölgesinden gelmiş olsam da soğuk hava burada daha beter ısıyor beni. Üst katta Henan'dan gelen göçmen işçiler var. Gece boyunca kumar oynuyor, aptal aptal gevezelik ediyor ve sandalyelerini itip çekiyorlar. Burada yaşamak çoğu zaman katlanılmaz. Ama, yüce amacımı hatırlıyor ve dişimi sıkıyorum.

Bir oda bulur bulmaz ikinci el bir bilgisayar satın aldım, arkeolojik bir kalıntı gibi tozlu ve eski bir şey. Günlerdir battaniyelerden bir kefenin içinde ekrana doğru eğilmiş, titriyorum. Yazı yazmaya sık sık ara verip ellerimi hızlı hızlı birbirine sürtüyorum ve buz kesmiş parmaklarıma sıcak nefesimle hohluyorum. Pekin'de hiç arkadaşım yok. Bilgisayarım, aşırı ısınıp iç fanını sürekli döndüren bu makine, tek yoldaşım. Kimi zaman o da çöküyor, sessizleşiyor, kararıyor. Ben de yeniden başlatma düğmesine basıyor ve gergin gergin volta atıyorum böyle zamanlarda, tek dostumun yeniden dirilmesini umut ederek. Makine hayata geri dönüyor ve rahatlıyorum. İşime devam ediyorum ve biyografin titreşen monitörde şekillendikçe içim umutla doluyor.

Bugün seni izledim; Ocak ayazına karşı sıkı sıkı giyinmiş bir halde, buz tutmuş Tuan Jie Hu Parkı'nda kızınla gezinişini, sisin içine sigara

dumanı üfleyişini. Kızın, parkın patikalarını ve göllerini keşfederken ve trambolinde zıplarken duyduğun o babacan gururu gördüm. Kızın, kayıp botu için ağlarken senin o kaygılı halini gördüm. Echo'nun senin için ne kadar değerli olduğunu gördüm. Onun, nasıl da en sevdiğin olduğunu.

Ama gerçek şu, Şoför Wang. Kan, sudan daha yoğundur belki ama, birinin hayatı bitince daha ötesine gidemez. Kan, kalp durunca paslanır ve boya tabakaları gibi pul pul dökülür. Ve seni, karına ve çocuğuna bağlayan diğer şeyler, yani evlilik cüzdanınız, doğum belgesi ve ailenizi belgeleyen resmi evraklar yüz yıl içerisinde toz olup giderler.

Bizim bağımız oysaki, bedenin ölümünün ötesine geçer. Et ve kan, iç organlar ve kemikler bizi misafır ediyor olabilirler. Yemek yiyor ve uyuyor, gülüyor ve ağlıyor, hışırıyor ve hasta oluyor olabiliriz. Biz, yalnız bir kere yaşamaya hükümlü olanlardan farklıyız. Onlar ölümü görürler ve artık ölüdürler. Biz ölümü görürüz ve sonra yaşamaya devam ederiz.

Dinle. Bunu duyuyor musun? Kapının ardında. Televizyonun ve çamaşır makinesinin gürültüsünün ardındaki sesi duymaya çalış. Zincire vurulmuş tarih canavarı zincirlerinden boşanıyor. O derin ve kulağı tırmalayan nefes alış verişini duyuyor musun karanlıkta?

Tarih kapını çalıyor Wang, sıkılmış yumruğuyla dövüyor kapını. Duymuyormuş gibi yapma. O, orada değilmiş gibi yapma.

Kapıyı aç, Şoför Wang. İçeri al onu.

6

Gece Çöküyor

(Tang Hanedanı, M.S. 632)

I

Gece vakti birileri kapıyı çalar. Barbarlara Ölüm köyünün sıradan halkı, ruhlarındaki azaptan kurtulmak için anneni sorarlar. Sen, Acı Kök ismindeki oğlan çocuğu, Yavru Hayvanlar'la bir köşeye sinip, karanlıkta belli belirsiz Büyücü Wu'ya bakıyorsundur. O, şahin burunlu suratını eğip keskin gözlerini kapatarak köylülerin ısırap dolu hikâyelerini dinlerken... Kıskançlık ve şehvet. Öfke ve intikam. Ocakta yanan ateş yukarı doğru süzülür ve Büyücü, kadim bir dilde bir şarkı mırıldanırken bir yandan ateşe, sülfür sarısı parıltılar yaratan gizemli bir toz serper. Kalp ağrısına şifa veren iksirler döker küçük şişelere, ceninler düşürür rahimlerden veya bir kadının, on iki yaşındaki hizmetçi kıza tecavüz eden kocasını cezalandırır. Şişeler dolusu güzelavrat otu ve bambudan bir kafeste tuttuğu karakurbağasından çıkardığı halisünatif zehirler satar. Tılsımlar ve şehvete karşı muskalar satar. Ayağı kesilip alınmış bir lahana satıcısına, ayağını yeniden çıkarsın diye merhem

satar.

Eşkıyalar tarafından öldürülen bir koca. Doyurulacak bir sürü boğaz ama onları doyurmak için sadece ve sadece buğulanmış çekirge. Bunlar, anneni karanlık sanatlara zorlayan talihsizlikler. Ve doğaüstü güçler konusunda bir eksiği varsa onu, çelik gibi iradesiyle telafi ediyor. Çünkü zaman zaman birileri geri geliyor ve onu, yaptığı sihrin sahte olduğuyla itham ederek paralarını geri istiyor. Büyücü, işlere burnunu sokan kötü ruhları suçluyor ve geri gelenlere şeytan kovucu muskalar öneriyor. Gerekirse onlara lanet okuyor ve kapıyı çarpıyor. Büyücü asla geri adım atmıyor.

Senin ismin, Acı Kök, şeytanları kandırmak için verilmiş; tadının yenmeyecek kadar iğrenç olduğunu düşünsünler diye. On üç yaşındasın ve dizlerinde asla iyileşmeyen yaralarla ve ağaçtan düşmekten kırılmış köpek dişlerinle tam bir haşarısın. Saçların pis ve birbirine girmiş kökler gibi, güneşin kararttığı suratın kirli ve öfkeli. Yapayalnız bir çocuksun. 'Yavru Hayvanlar' dediğin, Çamur Banyosu Nehri'nde oynayan ve birbirleriyle örümcek yeme iddiasına giren şiş göbekli küçük kardeşlerini aşağılıyorsun. Çıplak ayaklarının tabanları kayış gibi olana dek Her Dem Yeşil Ormanı'nda sürterek geçiyor günlerin. Bir avcı toplayıcısın, yuvalardan yumurta alıyor, güveşte pişirmek için kuşlara ve hayvanlara tuzaklar kuruyorsun. Sinsi ve cesursun, bambu fidanlarının arasından gizlice çıkıyor ve yılan yakalamakta kullandığın ağla, çimlerin arasında sere serpe yatan yılanların üzerine çullanıyorsun. Ağın içinde öfkeyle çırpınmakta olan yılanları annene götürüyorsun. Büyücü onları öldürüyor ve göbeklerini yarıp kafalarından kuyruklarına kadar uzunlamasına kesiyor ve ilaç yapmak için safra keseleriyle zehir keselerinin özünü çıkartıyor.

Büyücü Wu'nun ilk çocuğu değilsin. Büyücü'nün, kader kendisine bir erkek çocuk bahşetsin diye Erkek Kardeş Yolda ismini verdiği senden büyük bir ablan var. Senden bir yaş büyük Erkek Kardeş Yolda dilsiz ve ocaktan külleri kürekle toplamak veya kuyudan su çekmek gibi basit gündelik işleri bile yapamayacak kadar zihinsel özürlü. Ablan da senin gibi kendi halinde, günlerini ormanda, ağaçların labirentinde gezinerek, bir çimenin ince yanıyla ıslık çalıp kuş seslerini taklit ederek geçiriyor. Ama Erkek Kardeş Yolda yağmacı değil. Bir avcıdan ziyade çöp toplayıcı. Kuş kafatasları ve kürek kemikleri topluyor, koyu renk kuş tüyleri ve sivri uçlu taşlar topluyor ve hazinelerini ağaç kovuklarındaki saklama yerlerinde istifliyor. Karakurbağaları ceketlerinin cebinde vıraklıyor ve

böcekler düğüm düğüm olmuş saçlarının arasında geziniyor. Her Dem Yeşil Ormanı Erkek Kardeş Yolda'yı kucaklıyor. Karayosunlarından bir yatakta kıvrılıp uyuduğunda, hava biraz soğursa eğer, üzerindeki ağaçlar yapraklarını bir battaniye gibi üzerine döküyorlar. Azıcık bir yağmur başlasın, onu korumak için bir kubbe gibi kapanıyorlar.

Her Dem Yeşil Ormanı'nda Erkek Kardeş Yolda'ya rastlarsan onu görmezlikten geliyorsun. Geri zekâlı kardeşin senin ilgi alanında değil ve bir selam bile vermeden geçip gidiyorsun. Sonra bir gün, on üçüncü yaşındayken, Erkek Kardeş Yolda'yı seni ağaçların arasında takip ederken yakalıyorsun. Sen ormanın rengine, yeşillere ve kahverengilere boyanmışken o solgun ve göze çarpıyor. Ayaklarının altında çıtırdayan dallar ve hışırdayan yapraklar yılanları korkutup kaçırıyor. "Uzaklaş," diye tıslıyorsun. Fırlattığın çamur parçaları ablanın üzerine geliyor çünkü onun aklı, kenara çekilemeye bile ermiyor. Koşup onu tartaklıyorsun ve o, topallayarak uzaklaşıyor.

Ama bir saat sonra yeniden çıkıp geliyor. Ağaçların arasında seni takip ediyor. Saldırıp onu yere seriyorsun ve yapraklarla ince dalların serildiği yerde ikiniz yuvarlanırken on dört yaşındaki ablanın göğsündeki kabartıları fark ediyorsun. Kızın ceketini merakla kaldırıp bakıyorsun. Çimdikliyorsun, merakla dikizliyorsun. Dürtüyorsun, gözetliyorsun, dilinle yokluyorsun. Sen onu elledikçe, Erkek Kardeş Yolda senin altında sessiz ve karşı koymadan yatıyor. Sen ona istediğini yapıyorsun ama onu gözlerinde ne zevk ne acı var.

Ayın evreleri geçip gidiyor. Işıl ışıl takımyıldızlar geceleyin gökyüzünde yer değiştirip duruyorlar. O sıska Erkek Kardeş Yolda giderek şişmanlıyor. Ormanda yan yana yatarken ellerini ablanın giderek şişkinleşen karnına bastırıyorsun ki düzleşsin. Ama kızın göbeğindeki tümsek bir şeylerin ters gittiğini gösterircesine günbegün büyüyor. Yavru Hayvanlar da ablandaki değişikliğin farkındalar. "Şişko geliyor! Şişko geliyor! Paytak paytak tam da bir ördek!" diyerek kızdırıyorlar onu. Büyücü Wu gözlerini kısarak bakıyor sana, sen yakınlarındayken kanca gibi burnu şüpheyle genişliyor.

"Acı Kök! Acı Kök!"

Büyücü çağırıyor. Elindeki kamıştan oltayı Çamur Banyosu Nehri'nin kıyısına atıp Yavru Hayvanlar'ın yanından fırlayıp geçiyorsun. (Yavru Hayvanlar "Solucanlar! Solucanlar! Solucanlar!")

diye viyaklıyorlar ellerinden sarkan toprak solucanlarıyla birbirlerini kovalayarak.) Tepeye, kerpiç eve doğru koşarak çıkıyorsun. Büyücü'yü hoşnut etmek derdindesin, son zamanlarda seni görmesi bile homurdanmasına yetiyor çünkü.

"Buradayım," diye bildiriyorsun.

Büyücü evin toprak tabanında bir yukarı bir aşağı gidip geliyor. Sana dönüyor ve o bildik, çelikten iradesi yerleşmeden önce gözlerine, yüzünden bir dehşet ifadesi gelip geçiyor.

"Söyle, ana?" diye soruyorsun, "Ne istedin?"

"Üstündekileri çıkar," diye emrediyor Büyücü.

İtaat ediyorsun. Orada öylece duruyorsun, çırlıçıplak. Ocakta alev alev yanan bir ateş var ve üzerinde pirinçten bir tencere fokurduyor. Diz çökmeni söylüyor. El ve ayak bileklerinden bir organla bağlıyor seni. Yılanların içini temizlemekte kullandığı kamayı kaynayan tencereye daldırıyor. Birden, onun ne yapacağını anlıyorsun. Ağlıyorsun, yalvarıyorsun.

"Bir daha asla dokunmayacağım Erkek Kardeş Yolda'ya! Atalarımızın mezarı üzerine yemin ederim!"

Kuzu çevirme gibi bağlanmış bir haldesin, kapıya doğru kıpırdanmaya çalışıyorsun. Büyücü saçlarından yakalayıp kamanın ağzını boynuna bastırıyor.

"Aklından bile geçirme! Yoksa bir kulağından öbür kulağına kadardeşerim seni."

Kesme işinin yapılacağı kütüğün önünde diz çöküyorsun. Penisini ve testislerini kavrayıp kabaca çekiyor annen ve kımıldamamanı yoksa seni öldüreceğini söylüyor. Kamayı tuttuğu diğer eli havaya kalkıyor. Kadın sinirden titriyor ama kama aşağı doğru inerken dişleri kararlılıkla gıcırıyor. Acıyı hissetmeden önce bir an annenin solgun yanaklarına sıçrayan kanı görüyorsun. Sonra, acı geliyor ve çığlık atıyorsun. Öyle bir acıyla bağıırıyorsun ki hava pıhtılaşıyor adeta. Büyücü titriyor, terden sıırılsıklam. Beklediğinden daha zor oluyor. Kafası kopmakta inatla direnen bir tavuğu kesmek gibi. Darbe üstüne darbe indiriyor ve en sonunda iftiharla ve rahatlamayla elini çekiyor. Kanlı avucunu açıyor ve kamanın yerdeki tıkırtısı duyuluyor. Ve sen bilincini kaybetmeden önce gözüne takılan şey, öldüğün güne kadar yakanı bırakmayacak.

Annenin avucundaki kanla parlayan organların. Annenin yüzünde, on üç yaşındaki seni, erkeklik mertebesinde koparmış olmanın verdiği zafer gülümsemesi.

Barbarlara Ölüm köyünden, eşeğe binmiş bir adam geliyor aylar sonra, seni götürmek için. Sen kendirden yapılma bir ceket giymişsin ve kıyafetlerini taşıdığın bir bohça var. Ceketinin belinden sarkan deri bir kesenin içindeki gümüş bir mahfazada mumyalanmış cinsel organların var. Büyücü, eşekli adama bir dizi bakır para veriyor ve talimatlarını sıralıyor.

“Şian’a kadar bütün yolu mu?” diye soruyor eşekli adam.

“İmparatorluk Sarayı’nın kapısına kadar olan bütün yolu,” diyor Büyücü Wu.

“Sonra ne yapacağım?”

“Sonra diyeceksin ki; Bu Hadım Wu’dur. İmparatora bir armağan.”

Üzengiye basıp eşeğe tırmanıyorsun, bacaklarını açıp semere yerleşince suratını ekşitiyorsun. (Kesilen yerdeki kalıntılar iyileşmiş de olsa baskı canını yakıyor.) Büyücü sana sırtını dönüp kerpiç eve doğru yürüyor. Eşekli adam eşeğin yularını kavırıyor ve seni alıp götürüyor.

II

Şian’a gitmek için yola çıktığın gün, Erkek Kardeş Yolda’nın bacaklarının arasından su fışkırıyor. Birden devrilip yere düşerken, spazmların şiddetiyle ağzı acıdan bir mağara gibi açılıyor. “Zamanı geldi,” diye hükmediyor Büyücü ve Yavru Hayvanlar’ı Barbarlara Ölüm köyünün kuyusuna su çekmeye gönderiyor. Kısa bir süre sonra ben doğuyorum. Ciğerlerinden kopan arsız bir çığlıkla dünyaya gelen, gözle görünür bir sakatlığı olmayan bir kız çocuğu.

Çocukken ismim olmadı. Büyücü bana “Kız Çocuk” veya “Kız Velet” diye seslenirdi. Ve sonra, emekleme çağına geldiğimde Yavru Hayvanlar bana “Kuçu Kuçu” demeye başladılar. Kafama vurur ve ben ağzımla alıp getireyim diye çomak fırlatırlardı. Yürür ve konuşur yaşı geldiğimde Yavru Hayvanlar büyümüşler ve Karadişlen vilayetinin

diğer köylerindeki domuz çiftliklerinde çalışmak üzere veya domuz çiftliklerindeki çiftçilerin karıları olmak üzere evden ayrılmışlardı. Beni, Erkek Kardeş Yolda ve Büyücü Wu ile arkalarında bırakarak...

Çocukluğum az çok seninki gibi geçti. Geceleri kapıyı çalan birileri. Mırıldanılan büyü sözcükleri ve ateşte parlayan magnezyum. Çocukluğumun çoğu, Büyücü Wu'yu annem ve Erkek Kardeş Yolda'yı geri zekâlı dilsiz ablam sanarak geçti. Barbarlara Ölüm köyündeki köylüler bana Wu Çocuk derlerdi ve Büyücü'nün o ünlü kötücüllüğünden çekindiklerinden çocuklarının benim yanıma gelmelerine izin vermezlerdi. Çok yalnızdım. Erkek Kardeş Yolda benimle oynamazdı ve Her Dem Yeşil Ormanı'na gittiğinde peşinden gitmeme izin vermezdi. Reddedilmiş ve incinmiş hissettiğimden, ben de geceleri bambu yatağımızda ona zulmederdim. Tokat vurur, morartana kadar çimdiklerdim onu. Ve o hiç karşı koymadığından yaptığım yanıma kar kalırdı. İşte, Erkek Kardeş Yolda'ya yıllarca kötü davrandım ta ki bir akşam ben yine onun kulağını kıvrıp bükerken Büyücü bana bakıp:

"Anneye böyle davranılmaz Kız Velet," diye kurnazca fısıldayana kadar.

Bunu duyunca, şaşkına dönmüş bir halde Erkek Kardeş Yolda'nın kulağını bırakmıştım. Büyücü gülmüştü:

"Evet, aynen öyle. Sen *benim* rahmimden çıkmadın Kız Çocuk. Sen ensestin ve tecavüzün dölüsün. Baban beş para etmez bir tecavüzcüydü ve işte yanında oturan da embesil annen. Senin gibi bir Kız Velet meydana getirmelerine şaşmamalı."

Büyükannem benden kurtulmak istediğini saklamazdı ve ben de köle olarak satılmak veya bir domuz çiftçisiyle evlendirilmekten korktuğumdan onun her işini yapardım. Yemek pişirir, temizlik yapar, yerleri süpürür, kap kacağı ova ova yıkar ve evin toprak tabanını pırıl pırıl yapardım. Bir evlada yakışır derecede itaatkârdım ve asla karşılık vermezdim. Ama işe yaramadı. On üç yaşına girdiğim yıl, Büyücü Wu bana yaptığı ayarlamaları anlattı.

"Kız Çocuk, şu andan itibaren Keçigüden Vadisi'nden Huang ailesi mensubu Genç Efendi Huang ile nişanlanmış bulunuyorsun. Gelecek hafta evlenmiş olacaksın."

"Ama ben evlenmek *istemiyorum* ki," diye yakınmıştım kısık bir

sesle.

Büyücü alay etmişti:

“İstemiyorum ki? İstemiyorum ki? Ne burada ne de gideceğin yerde böyle bir kelime yok. Huanglar, Keçigüden Vadisi’ndeki en varlıklı aile. Senin gibi bir Kız Velet diz çöküp şükretmeli!”

Ertesi gün, Barbarlara Ölüm köyünden eşekli adam gelmişti. Beni kaldırıp semere oturtmuş ve Karadişlen vilayetinden dıgıdık dıgıdık ayrılmıştık. Hiç kimse gelmemişti beni yolcu etmeye. Ne Büyücü Wu ne erkek Kardeş Yolda ne de Yavru Hayvanlar... Wu klanından kimseyi görmeyecektim bir daha.

III

Huang ailesinin konağı öylesine ihtişamlıydı ki eşeğin yularına fena halde yapışmışım korkudan. Konağın cilalanmış kiremitten bir çatısı ve verniklenmiş tahtadan duvarları vardı. (Büyücü’nün duvarları kerpiçten evinin, bir hırsızın girmek için yalnızca bir kova suya ihtiyaç duyacağı evinin aksine.) Bir uşak beni salonlar ve koridorlardan geçirerek içinde sazanların yüzdüğü parıltılı bir havuz bulunan ve servi ağaçlarıyla kaplı gölgeli bir avluya götürdü. Naringeyik Nehri kıyısından Gözyaşı Dağı’nın eteklerine uzanan, eşek sırtında geçen üç günlük zorlu yolculuktan dolayı bitkin durumdaydım. Ayaklarım çıplaktı ve üzerimde, ıskartaya çıkarılmış bir pirinç çuvalından dikilmiş yırtık pırtık bir entari vardı. Bir kız çocuğu, adı yok. Büyücü’den miras kalan kemerli burnum yüzünden de güzellikten yoksundum, elle tutulur bir yanı yoktu yani. Ya Huang ailesi hayal kırıklığına uğrarsa ve beni geri gönderirlerse? Büyücü’nün tüyler ürpertici gazabından payıma ne düşerdi?

“Kız geldi! Kız geldi!” diye şakıyor bir kadın.

Efendi Huang ve karısı avluya giriyorlar. Üzerlerinde yas için giyilen tarzda uzun ve ihtişamlı, hiç çürümemiş fildişinden süslerle kaplı, pürüzsüz Şam işi kaftanlar bulunan etkileyici bir çift. Huang Hatun keyifle ellerini çırpıyor. Bana doğru ihtişamla yürüyor ve beni hoş kokulu tatlı bağına basıyor.

“Huang ailesine hoş geldin, sevgili Gelin!”

Huang Hatun beni bırakıyor sonra ve şöyle bir geri çekilip iyice bakıyor, "Ah, çok tatlısın!" diyor gözleri parlayarak, "Ne kadar da tatlısın!"

Efendi Huang beni çok daha sessiz karşılıyor. *Sotto voce* bir tondan karısına:

"Çirkin bu kız. Şu korkunç kanca burnuna baksana." diyor.

"Aa, şşş!" diye azarlıyor Huang Hatun, "Kutsanmış olduğumuzu görmüyor musun? Hele şu kirlerinden bir arındırılсын, o zaman kabul edilebilir bir gelin olacak!"

Huang Hatun üzerime titrerken ve Efendi Huang bana hoşnutsuzlukla bakarken ağızımdan bir kelime olsun çıkmıyor ürkekliğimden. Nişanlandığım Genç Efendi Huang görünürlerde yok. Utangaçlığım nerede olabileceğini sormamı engelliyor.

Su Mercimeği isminde zarif bir hizmetçi kız, içinde gül ağacından mobilyalar ve ipek perdeli bir sayvanlı karyola bulunan, ertesi günkü düğünden önce dinleneceğim yatak odasına kadar bana eşlik ediyor. Tütsü maltızlarında silhat ve mür yanıyor ve üzerine bir kuş ve çiçek figürü çizilmiş kâsede bir Japon balığı yüzyüyor. Herhangi bir şeye el sürmeye cüret edemiyorum zira dokunuşumla kirlenirler.

Su Mercimeği, içindeki suyun üzerine gül yapraklarının serpiştirildiği dört ayaklı pirinç küvette beni yıkarken sırtıyor ve burnunu buruşturuyor. Doğrudur; sıskayım ve pireliyim ve suyu siyaha döndürüyorum ama gene de kaba davranışı beni rencide ediyor. Keçigüden Vadisi'ndeki en varlıklı aileye gelin oluyorum. Bu hizmetçi parçası da kim oluyor ki bu kadar kibirli ve burnu havada davranabiliyor? Banyodan sonra temiz bir keten sabahlık giyiyorum ve Su Mercimeği, içinde pirinç, yahni ve sebze turşusunun bulunduğu dumanlar tüten kâselerle dolu bir tepsi getiriyor. Kurt gibi açım, Su Mercimeği'nin zarif eliyle kapattığı kıkırdayışı umurumda değilmiş gibi davranarak her şeyi silip süpürüyorum.

Sonra, ben yatakta uzanırken, Huang Hatun, kendisi sanki Merhamet Tanrıçasıymış da küçük bir ziyaret yapıyormuş gibi yatak odasına giriyor. Yatağımın yanında diz çöküp yüzünde hoşgörölü bir gülümseyişle şakaklarımı okşuyor. On üç yıllık hayatım boyunca hiç kimse, bir kez olsun böyle bir sevecenlikle dokunmamıştı bana.

Boğazım düğümleniyor.

“Uyu, sevgili Gelin,” diye fısıldıyor, “Yarın düğün var. Neşeli, şenlikli bir gün olacak. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Şafak vakti. Kuş cıvıltılarıyla dolu güneşli bir sabah, hoş kokulu bir meltem ve açık bir gökyüzü. Nakışlarla süslenmiş kızıl ipekten düğün elbisemle, özenli bir şekilde örülmüş ‘ölümsüzleri beklerken’ tarzı saçlarımla göz kamaştırıyorum. Öyle ki, alçakgönüllü olmayacağım çünkü hayatımda ilk kez güzel olduğum gerçeğini teslim etmeliyim. Avludaki konuklara bakarken anlıyorum ki düğün yalnızca Efendi Huang, Huang Hatun ve bir amca ve teyzenin katılımıyla aile arasında özel bir şey olacak. Belli ki yakın zamanda aileden birisi ölmüş zira herkesin üzerinde siyah yas kıyafetleri var ve herkes oldukça ağırbaşlı davranıyor. Budist rahip geldikten sonra Huanglarla kısık sesle konuşuyor. Bir yavru horoz ortalıkta çalımla dolaşıyor ve arada ötüp toprağı gagalıyor. Tuhaf diye düşünüyorum. Niçin salmışlar acaba? Genç Efendi Huang henüz gelmedi ve ben oldukça gerginim ve müstakbel eşimin neye benzediğini öğrenmeye can atıyorum.

“Tören başlasın,” diyor rahip monoton bir sesle. Bir seyis yamağı ortaya çıkıyor ve yakalanınca huzursuzlanıp kanat çırpın horozu tutuyor. Çocuk benim yanımda diz çöküyor ve horozun kanatlarını sıkıştırıp onu sabit tutuyor. Genç Efendi Huang nerede? Rahip, bir zincire bağlı buhurdanlığı kaldırıyor, çırpınan horozla benim üzerimde sallıyor. Buhurdanlıktan boğucu derecede keskin ve gözlerimi yaşartan tuhaf, mavi bir duman yükseliyor. Rahip bir ilahi mırıldanmaya başlıyor ve Büyücü’den duymaya alışkın olduğum için bunun Budist sutraları değil, kadim kara büyü olduğunu anlıyorum. Adam bir rahip değil, bir şaman. Bir ruh çağırıcı; ruhlara yalvaran, ölüleri geri çağırın. Siyah kıyafetli konuklar, dizlerinin üzerine çöküp hıçkırıklara boğulan, göğsünü döven Huang Hatun haricinde, sessizler. Genç Efendi Huang nerede? Şaman bir yandan ulurken bir yandan gözleri yuvalarında tersine dönüyor. Antik Çince ‘evlilik’ kelimesini duyuyorum ve anlıyorum ki horoz ve ben kutsal evlilik bağıyla bağlanıyoruz.

Gümüş karaflarda şarap sunulan düğün yemeği görkemli bir ziyafet oluyor. Bir lokma bile yiyemiyorum ve bir kelime olsun çıkmıyor ağızımdan. Damat, öte yandan, ibikli ve gerdanlı kafasını keyifle geriye

atıp yüksek sesle ötüyor, o pençeli ayaklarıyla koşturuyor ve Efendi Huang'ın ortalığa serpiştirdiği tahılları gagalıyor. Ziyafet masasının öte ucunda oturan, kendini toplamış görünen Huang Hatun'la ne zaman göz göze gelsek tatlı tatlı bakıyor ve erik şarabı dolu kupasıyla kadeh kaldırıyor:

“Oğlumuzun yeni gelinine!”

Ziyafetten sonra, hizmetçi kız Su Mercimeği, horozla beni yatak odasına geçiriyor. Çıkarken metal çerçeveli kapıyı sürgülüyor, biz yeni evlileri içeri kilitliyor. Horoz istifini bozmadan sığıyor ve ötüyor ve sonra kanat çırparak sayvanlı karyolaya çıkıyor. Gerine gerine bir yarım daire çiziyor sonra yatağa sığıyor. Huangların oğlu öldü ve bu kuşa mı reenkarne oldu? Bütün bu tören bununla mı alakalıydı?

“Genç Efendi Huang?” diyorum deneme amaçlı.

Horoz gagasını sallıyor ve boncuk gibi gözlerini kırıyor. Aptallığıma kızıyorum, sonra horoza Genç Efendi Huang demeye karar veriyorum gene de, sanki bana karşılık verebilecekmiş gibi.

Horoz, tüylerini kabartıp ortalıkta kasıla kasıla dolaşırken ben de üzerimde hala duran kıvılcık ipek gelinliğimle sayvanlı karyolanın kenarına ilişip sanki beni bekleyen kaderi tartıyormuşum gibi ellerimi ovuşturuyorum. Geriye kalan günlerimi gerçekten bir kuşla evli olarak mı geçireceğim? Ne akıl almaz bir alın yazısı! Sonra, apansız, Büyücü Wu'nun o pes gıdaklayışını duyuyorum, “Zavallı Kız Velet! Kısmeti kişilik belirler. Kader, iradesizlerin ve zayıfların bahanesidir.” Ve sonra, beni bu belaya bulaştıran o musibet büyükannem olduğu halde, bana güç veren yine onun sözleri oluyor.

Akşam karanlığı yatak odasına çöküyor ve gölgeler koyulaşırken ben de plan yapıp bekliyorum. Kocam şimdi daha sessiz; hoşuna gitmeyen tuhaf tüyleri gagasıyla kopararak kendine çeki düzen veriyor. Sonunda sürgü kaydırılıp kapı gıcırdayarak açıldığında yatak odası tamamıyla karanlık halde. Gelen kişi akşam yemeğini getiren Su Mercimeği. Aptal aptal gülümsediğini görmem için yüzünü görmeme gerek yok. Su Mercimeği, tepsiyi gül ağacından masanın üzerine bırakıyor, sonra gaz lambasını yakmak için şifonyere dönüyor. Kaybedecek vaktim yok. Birden fırlayıp tepsideki sürahiyi kapıyorum, karyolanın direğine vurarak boynundan kırıyorum. Kırılan camın sesi Su Mercimeği'nin

nefesini kesiyor ve kızın etekleri tutuşuyor. Kafasına yumruğu indiriyorum ve kızı saçlarından tutup kendime doğru çekiyorum. Kırık sürahinin sivri kenarını boynuna dayıyorum.

“Sakin bağırma,” diye uyarıyorum, “Yoksa gözlerini çıkarırım!”

Su Mercimeği inliyor. Gaz lambasının titreşen ışığında gözleri korku dolu. Öyle tepeden bakarken iyiydi.

“Bana neler döndüğünü anlat. Konuş.”

Su Mercimeği ötüyor. Soluksuz akan bir kelimeler nehri. Genç Efendi Huang geçen yıl feci bir av kazasında öldü. Evlenmeden öldüğü için ona ölümden sonraki hayatta yoldaşlık edecek bir gelin bulmak istedi anne babası. Ben, Ruhani Evlilikte Ruhani Gelindim ve horoz da Ruhani Damadı temsil ediyordu. Sonra, biraz da tatmin olma duygusuyla, Su Mercimeği, seçkin Huang ailesinin yakışıklı oğulları eğer ölmeseydi seninle asla evlendirmezlerdi, diye ekliyor.

“Bırak da gideyim artık!” diye ağlıyor Su Mercimeği, “Her şeyi anlattım sana.”

“Yalancı!” diyorum tükürürcesine, “Sırada ne var?”

Su Mercimeği ötmüyor. Kırık sürahiyle yanağını çiziyorum, kan çıkıyor. “Hayır! Güzel yüzümü değil!” diye inliyor. Sonra, hizmetçi kız Ruhani Evliliğin geri kalan kısmını açıklığa kavuşturuyor; Kurban Töreni. Ertesi gün bir ayinle katlediliyor, sonra Huang ailesi mozolesinde Genç Efendi Huang’ın yanına, onun ebedi istirahatine eşlik etmek üzere konuluyorum. Su Mercimeği’ne teşekkür ediyorum, sonra bilincini kaybedene kadar yumrukluyorum onu. Lanetli ipek gelinliği yırtıp çıkarıyorum ve Su Mercimeği’nin hizmetçi kıyafetlerini giyip örme bambu sandaletlerini ayağıma geçiriyorum. Sırf inadına Ruhani Damadı da kapıp, kolumun altına kısıtıyorum. Sürgüsü çekilmemiş kapıdan sızıyorum ve işte firarım başlamış oluyor.

IV

Gecenin karanlığına karışıyorum. Kaçak Ruhani Gelin, vıraklayan kurbağalarla kaplı çeltik tarlalarında patırtıyla savruluyor, hendeklerin ve su kanallarının üzerinden sekiyor. “Koş! Koş! Koş!” diye ötüyor

kolumun altındaki Genç Efendi Huang. Uyuyorum ben de onun söylediklerine, soluklanmak için yahut böğrümdeki sancıyı dindirmek için bir an olsun dinlenmeden karanlığın içinde savruluyorum. Huang ailesinin içinde bir sürü at olan bir ahır var ve şafak vakti dörtnala peşime düşecekler.

Çin İmparatorluğu'nda nereye kadar kaçabilirim? Keçigüden Vadisi'nden olabildiğince uzağa. Geceyi yararak ilerlerken, seni düşünüyorum, hiç karşılaşmadığım babamı. Şian'daki İmparatorluk Sarayı'nda, İmparator Taizong'un sadık hizmetkârı Hadım Wu. Şian'a gidip seni bulmaya karar veriyorum. Senin kızınım ve aramızdaki kan bağı yüzünden belki bana kalacak bir yer ve iş bulmak zorunda hissedersin. Muhtemelen İmparatorluk Sarayı'nda hizmetçi kız olarak işe aldırırsın beni. Muhtemelen, İmparator Taizong bana âşık olur ve ben de hizmetçilikten imparatoriçeliğe yükselirim. İşte, aklımda şöhrete ve talihe dair bu saçma düşüncelerle koşuyorum, koşuyorum. Keşke diyorum, kanatlarım olsa da Şian'a uçabilsem.

Güneş doğarken, kıyısından takip ettiğim Dönedöne Nehri'nin sonunda, Gökeğim Sıradağları'nın tuhaf turkuaz zirvelerinin aşağısında yalpalayarak ilerliyorum. Kolumun altındaki Genç Efendi Huang beni gagalıyor, kaçmak için çırpınıyor. Kıvranıp durmasından gına geliyor artık ve tutup boynunu kuvvetle sıkıyorum. On üç yaşında bir dul olarak hayat arkadaşımın cesedini kolumun altına sıkıştırıp duraklamayı aklıma bile getirmeden yoluma devam ediyorum. Gün batımında bir ateş yakıyorum, Genç Efendi Huang'ın tüylerini yoluyorum, sonra onu pişirip yiyorum. Kendisi çok lezzetli. Kemiklerinin iliğini ve parmaklarımdaki yağı emerken önümde uzanan yolculuğu düşünüyorum. Şian şehri yürüyerek üç yıl ve at arabasıyla bir yıl uzaklıkta. Gün ağarırken kalkıp devam etmem gereken bin fersahlık bir yol. Karnım tok, bilinmezlerle dolu uykuya dalıyorum, gene de Huang ailesi mozolesinde ölü olarak yatmadığıma şükrediyorum.

Ertesi gün, şans eseri, kuzeye, Şian'a doğru seyahat eden bir tüccar kafilesiyle karşılaşıyorum. Kervanda seksen tüccar var, atların çektiği seksen yük arabasında egzotik baharatlar ve kumaşlar, buhur, gümüş ibrikler, gök mavisi Suriye camı, deve kuşu yumurtasından kırılğan fincanlar ve başkentin zenginleri için daha başka sayısız ıvır zıvır taşınıyor. Bu zengin işi ıvır zıvırın yanında tüccarlar Şianlı soylulara satmak üzere bitkiler ve hayvanlar âleminin olağanüstü örneklerini de

toplamışlar. Albino kurbağalar, bir abaküsle toplama işlemi yapabilen bilge ve kadim bir maymun gibi acayıplıklar. Şakağını aynaya dayayan bir adamın görüntüsüne benzeyen, kafadan yapışık Rus ikizler; kuyruğu tuzlu su dolu bir fıçıya yerleştirilmiş, denizden bu kadar uzakta olduğu için dokunaklı dokunaklı gözyaşı döken, memeleri açıkta bir Japon denizkızı... En arkadaki yük arabasında, ayak bileklerinden zincirlenmiş bir tepегöz ve kurtadam hiç bitmeyen bir satranç maçı oynuyorlar. Kurtadam öfkeli kaşlarını çatıp, tüylü pençeleriyle bir hamle yapmadan önce bitimsiz saatler boyunca düşünüyor.

Şian'a uzanan yol üç yüz gün sürüyor ve kervan Çin İmparatorluğu'nun her bir manzarasından geçiyor. Mandalarla çift sürülen sekiler. Tanrıların bulutlu diyarına sokulan korkunç yüksek zirveleriyle kutsal dağlar. Yabani otların bile bitmediği uçsuz bucaksız çorak hiçlikler. Dekor günbegün değişirken üzerimizdeki gökyüzü de saat başı değişiyordu. Gökğürültüsü Tanrıları karanlık bulut kümelerini bir araya getiriyor, Yağmur Tanrıları bu kümeleri sele ve su baskınlarına dönüştürüyorlardı. Rüzgârların Tanrıları fırtına gibi esiyor ve gökyüzünde bulut yığınlarının peşine düşüyorlardı ta ki Açıkğökler Tanrıları gök kubbeyi güneş için temizleyene dek.

Tüccar kafilesiyle yolculuğum boyunca korkunç derecede sefil bir durumdaydım. Diğer bütün yük arabaları yanımdan geçip giderken bana bir iyilik yapıp beni kurtaran Tüccar Fang'ın arabasında seyahat etmişim üç yüz gün boyunca. Yaşlı tüccarın gut hastalığından dolayı şişliklerle dolu bir cildi ve pahalı kumaştan dikilmiş entarisinin altında sarı yağ tabakalarıyla kaplı bir vücudu vardı. Bana *kerime* derdi ve beni kucığına alıp okşamaya, sakalıyla gıdıklamaya bayılırdı. Belirtmeye gerek yok, Şian'a olan yolculuğum öyle bedavaya değildi ve aylar içinde karnım giderek şişkinleşti. Kervan Şian kapılarından şehre girip Ateş Kuşu meydanına doğru, üflenmiş borular, çınlayan ziller ve evlerine dönen tüccarların mutluluk gözyaşları arasında ilerlerken ben de Tüccar Fang'ın bebeğini doğurmak üzere olduğumdan, bu çöksesliliğe acı bir feryatla katkıda bulunuyordum. Tüccarın hâlihazırda bir karısı ve on bir çocuğu olduğundan benim rahmimdeki dölü onun için can sıkıcı bir şeydi. Bu yüzden bebek Tamtam Hisarı yolundaki bir pansiyonda cansız olarak dünyaya geldiğinde Tüccar Fang rahat bir nefes almıştı. Ölü doğan oğlunun üzerini bir battaniyeyle örterken "Demek böyleyken böyle işte," demişti. Ebeye bir dizi bakır para fırlatmış, bana elveda demiş ve kendi yoluna gitmişti.

V

Şian'da bahar vakti. Şakayıklar açmış ağaçlarda. Kan ağlayarak, gözyaşı içinde, topallayarak geçiyorum on iki kapılı şehrin sokaklarını kuzeydeki İmparatorluk Sarayı'na doğru. Sersem bir halde, gözcü kulelerinden kâh içeride kâh dışarıda, gördüklerime hayret ederek dolaşıyorum. Sıra sıra ahşap evler, baş döndürücü bir şekilde üç kat yükseliyorlar. Atların çektiği, yıldırım hızıyla takırdayan arabalarla dolu caddeler; kadife perdelerin seçkin soyluları gizlediği, uşakların omuzlarında yükselen muhteşem tahtirevanlar...

Doğu Pazarı, alışveriş eden yerli hakla, Uygurlarla, İranlılarla ve Avrupalılarla kaynıyor. Darı, bambu filizi ve domuz tezgâhlarının, kafese konmuş Tibetli kölelerin arasında geziniyorum. Yonca, nar, baharat ve yünlerle dolu Arap tezgâhlarının arasında. Karanlık çardaklarının altında karasevda için piton safrası, tükenmişlik için ejderha kemiği satan büyücülerin bulunduğu çarşı meydanında geziniyorum. Ziter ve pipa çalan sokak çalgıcılarının ve efendisi huş ağacından bir çubuğu sallarken arka ayakları üzerinde dans eden bir ayının etrafında. Bir meddah, okyanusun altındaki sarayında yaşayan, opal ve incilerle ziyafet çeken bir deniz ejderhası kralla ilgili hikâyesiyle kalabalığın ilgisini üzerine toplamış.

Yanımdan geçenlere sürekli soruyorum:

"Affedersiniz, İmparatorluk Sarayı ne yanda?"

Böyle böyle, sonunda yolu buluyorum.

İmparatorluk Sarayı'nın kapılarına gün batımında ulaşıyorum. Çok yorgun ve iliklerime kadar acı içinde olsam da sarayın görkemi beni kendime getiriyor. Kızıl kapılarda taştan aslanlar kükrüyor ve tepe noktasından saçaklara kadar nazıkçe kavislenen sarayın çatısı batan güneşte altın gibi parlıyor.

Kapıdaki muhafıza yaklaşıp soruyorum:

"Affedersiniz. Hadım Wu'ya bir haber iletebilir misiniz? Ona, hiç görmediği kızının onu görmek için Şian'a geldiğini söyler misiniz? Siz gidip onu bulana kadar burada bekleyebilirim."

Muhafız, mızrağıyla bana öyle sertçe vuruyor ki bir dişim kırılıyor ve böylece sıradan halktan olanların ellerinde İmparatorluk mührü bulunan bir davetiye olmadan İmparatorluk Şehri kapılarına

yaklaşmamaları gerektiğini anlıyorum. Seninle başka yollardan temas kurmam gerekiyor.

VI

Geceyi bir hendekte titreyerek geçiriyorum. Sabah Doğu Pazarı'na iş bulmaya gidiyorum. Kasaplar çarşısına, demir tüccarları çarşısına, balta ustaları çarşısına ve terziler çarşısına gidiyorum, bütün dükkânlara girip çıkıyorum. "Açım ve güçlüyüm," diyorum, "Kuru ekmeğe razıyım." Ama kimse istemiyor beni. El arabasıyla apteshaneden apteshaneye koşturan insan dışkısı toplayıcıları bile. Açlıktan ölüyorum. Çarşı meydanında çanaklarını tıkırdatan dilenciler sürüsünün yanına gidiyorum. İlk dilenci grubu bana defolmamı söylüyor, "Burada yalnızca bir uzvu eksik olanlar dilenebilir," diyorlar ve bir kütük gibi yarısında kesilen kollarıyla beni uğurluyorlar. İkinci grup da bana toz olmamı söylüyor, "Burada yalnızca körler ve tek gözlüler dilenebilir." İrinler akan derilerinin üzerinde gezinen sinekleri ezen bir üçüncü gruba göz atıyorum ve anlıyorum ki gerekli deri hastalığından yoksunum.

Ne yapacağımı bilmez bir haldeyim. Bu kötü kalpli şehirde nasıl hayatta kalacağım? Hendeğe geri dönüp Tanrılar hükmünü verene kadar ölmeyi bekleyebilirim. Sonra, apansız, Büyücü Wu'nun, bin fersah ötedeki o kerpiç evden Rüzgârın İblisleri tarafından buraya taşınan o pes gıdaklayışını duyuyorum. "Zavallı Kız Velet," diye gıkıyor, "Kısmeti kişilik belirler. Cesaret ve gözüpeklik. Kader değil." Bu sözlerden gaza gelip ciğerlerim yettiğince bağıriyorum:

"Bana bir iş verecek olan yok mu? Açım ve güçlüyüm! Ağır işlerde bir erkek gibi çalışabilirim. İt gibi çalışırım! Canımı dişime takıp çalışırım! Ne iş olsa yaparım!"

"Ne iş olsa mı?"

Elma şekeri satan, düzenbazca parlayan gözleri ve çenesinden domuz kılı gibi fişkırان sakallarıyla bir seyyar satıcı, arabasını çekip yakınımaya geliyor. Satıcı bir çubuğa saplanmış şeker kaplı elma tutuyor elinde ve belim midem gurulduyor.

"Ne iş olsa," diye tekrarlıyorum.

Bu herife kanıyorum. Şeker kaplı elmaya kanıyorum ve açlıktan aklım başımdan gitmiş bir halde bir ısırik alıyorum. Adamın o sinsi

sırıtişında güdük kahverengi dişi görünüyor.

“Öyleyse, gel benimle.”

VII

“İffetini kaybetmişsin anladığım kadarıyla,” diyor Madam Erik Çiçeği, bacaklarının arasına göz atarken. “Yazık. Müşteriler saflığını korumuş bir kızı kirletmek için bir servet ödemeye hazırdırlar.”

Muayene için soyunmamı emrediyor. Dürtüyor ve kurcalıyor. Çimdikliyor ve göz atıyor. Memelerimi sıkıyor ve vah vah çekiyor.

“Solgun ten rengi... Kemerli burun... Mayhoş ve sarkmış alt dudak... Kırık diş... Erkek çocuğu gibi göğüs...”

Ama acımasız ve olumsuz değer biçişine rağmen Madam Erik Çiçeği beni seviyor.

“Sende bir savaşçı ruhu var,” diyor, “Genç kız seven beyler böyle taşaklı kızları severler. *Gece Çöküyor*. Bu senin ismin olacak. Gece Çöküyor. Evet. Bundan daha iyi bir lakap düşünemiyorum.”

Seyyar satıcı bana Şian’ın Cennet Mahallesi’ndeki bir kerhaneye gideceğimizi söylediğinde şöhret ve talih umutlarım kafamda yeniden çınlamaya başlamıştı. Şian’a kadarki uzun yolda Tüccar Fang Cennet Mahallesi’ni ve soyluların, imparatorluk âlimlerinin ve aydınların merdivenlerini aşındırdığı, Söğütlü Şehvet Yuvası veya Altın Şeftali Salonu gibi mahallenin efsanevi kerhanelerini ballandıra ballandıra anlatmıştı.

Tüccar Fang’e göre Cennet Mahallesi’nin fahişeleri ay gibi gümüşü tenleri, ince uzun parmakları ve bir kuzgunun tüyleri kadar siyah saçlarıyla klasik bir güzelliğe sahiptiler. Bir kuşhanedeki egzotik kuşlar gibi kanat çırpıyorlardı, en muhteşem, en ince nakış işçiliğiyle süslenmiş kıyafetleri içinde. Böyle bir güzellik karşısında, diye övünmüştü Tüccar Fang, Barbarlara Ölüm köyünün sıradan halkı ölümsüz Tanrıçaların yeryüzüne indiğini düşünür ve onların ayakları önünde kurbanlar keserlerdi.

Yalnızca zarafetle yetinmeyen Cennet Mahallesi fahişelerinin başka yetenekleri ve becerileri de vardı. Ziyafetleri, hazırcevap esprileri ve o

sırada akıllarına geliveren mısralarıyla meclisleri şenlendiren sokulgan ev sahibeleri ve duygu dolu birer şairdiler. Ötücü kuşlar gibi şarkı söyleyen ve lavta, flüt ve zither çalan yetenekli birer müzisyendiler. *Beş Klasikler*’le, Taocu ve Konfüçyüsçü felsefeyle eğitilmiş, polemik sanatına veya felsefi bir tartışmaya girmeye hevesli birer entelektüeldiler. Müşterileri ve hayranları Şian’ın en güçlü adamları olabilen meşhur bir fahişenin hayatı bana çok çekici geliyordu. Bu yüzden seyyar satıcı, beni Eski Tapınak yolunda, birinci sınıf bir kuruluşmuş gibi bile yapmayan Sinekkuşu Hani’na getirdiğinde hayallerim altüst olmuştu.

“Burada yapmacıklığa yer yoktur!” diye gülmüştü Madam Erik Çiçeği. “Burası sıradan halk için çalışan, mütevazı bir kerhane! Alçaklar, namussuzlar ve serseriler için. Amcıklarımızı kiraya veriyoruz. Bizim işimiz bu. Aksine bir iddiada bulunmuyoruz. Şarkı söyleyemeyiz veya dans edemeyiz ve yazabileceğimiz dizeler ancak müstehcen kafiyeler olacaktır. Ama salonumuzu ziyaret eden müşterilerimiz harika vakit geçirirler! Sana bu işin inceliklerini öğreteceğim Gece Çöküyor. Bir zamanlar mükemmel bir fahişeydim. Hakiki bir yılan oynatıcısıyım...”

Sinekkuşu Hani’nin yirmi yıllık patroniçesi Madam Erik Çiçeği, yüksek sesli nahoş kahkahalar atan neşeli bir kadındı. En sevdiği meşgaleleri bira içmek, tıka basa pasta yemek ve Birmanya cinsi papağanı Xing Efendi’ye, müşterilerin ilgisini çekmek için küfürler ve bayağı şarkılar öğretmektir. Şehvet uyandıran vücuduyla gurur duyan Madam Erik Çiçeği pirinç aynasının karşına geçer, geniş kalçalarını ve geniş bir dekolteyle övünerek sergilediği heybetli memelerini hayranlıkla seyrederdi. Cennet Mahallesi’ndeki madamların çoğu, huysuzluklarıyla ve asabilikleriyle meşhurdular ve kızlarını sözüm ona yanlışları yüzünden döverken Konfüçyüs’ten alıntılar yaparlardı. (“Onlar ki!” *Çaat* “Disipline uymayanlar!” *Çaat* “Sayıca pek azdırlar!” *Çaat*) Oysa Madam Erik Çiçeği bize kıyamazdı; neşeli mizacıyla pek dayak atabilecek birisi değildi. Çoğu madam, kızlarını kilit altında tutsa da Madam Erik Çiçeği bizi gündelik işler için Şian’ın hengâmesine girmemiz konusunda teşvik ederdi. Bu sıcak kalpli patroniçe benim için hemen bir anneye dönüşmüştü.

Sinekkuşu Hani’ndaki diğer fahişeler, Ayparlak ve Göğün Nilüferi, yardımsever olmanın yanından bile geçmiyorlardı. Güneyli Kokarca, diye homurdanırlar, ben yakınlardaysam burunlarını buruştururlardı. Ama Madam Erik Çiçeği onlara kulak asmamamı öğütlerdi:

“Onları takma, Gece Çöküyor. Öyle caka satmaya hakları yok.

Göğün Nilüferi, Elmaçekirdeği isminde bir bulaşıkçıydı ve Ayparlak da, iflah olmaz bir serseri olan kocası tarafından kumar borcunu temizlemek için satıldı.”

Yatak odasında henüz bir yavru kuş olduğumdan, Madam Erik Çiçeği beni kerhane hayatına hazırlamak için bana yolun aşağısındaki ahırlardan genç seyislerle randevular ayarlardı. Ayarladığı genç çocuklarla ben sakarca ve beceriksizce takılmaya çalışıp hatalarımıza rağmen yin ve yangılarımızı birleştirmeyi başarırken o yatağın başucunda dururdu. Ben epeyce uyarılıp hassaslaşana kadar devam etmemize rağmen Madam Erik Çiçeği süreci eleştirel bir gözle izlerdi. Kollarını önünde çaprazlama birleştirmiş, dudaklarında ince bir onaylamama çizgisi, çıkışırdı:

“Bu kadar nazlı olma Gece Çöküyor! Doruğa Tırmanış öyle sırt üstü uzanıp yatmakla olmuyor, *biliyorsun*. Ayrıca, neden çekiniyorsun? Sana doğrulttuğu hançer değil ki, sihirli değnek!”

Çileden çıkmış bir halde, seyis yamağının üzerinde nasıl gidip geleceğimi, Tekboynuzluya Binmek diye bilinen pozisyonu öğretmeye çalışırdı.

“Bu pozisyon, yaşlılar ve çok kuvvetli olmayanlar için birebir,” diye öğütlerdi, “Ayrıca birçok savaşta savaşmış, uzuvlarını kaybetmiş gaziler için.”

Madam Erik Çiçeği’nin seyis yamağıyla bana talim yaptırdığı bu dersler, Yang ile Buluşmak için Yin’in Yükselişi, İki Birden Düşene Kadar Dövüşen Ejderhalar, Kozasını Ören İpekböceği gibi pozisyonların adım adım açıklamalarıyla ilerlerdi. Seyis yamağıyla ben sonunda kolumuzu bacağımızı dövmekten ve eğip bükmekten yanaklarımız kızarmış ve soluksuz kalmış bir şekilde fena halde bitkin düşerdik. İlk ders Madam Erik Çiçeği’nin bana Yeşim Flütü Çalmak için en iyi tekniği öğretmesiyle doruğa ulaşmıştı. Seyis yamağı kendini daha fazla tutamamış Yeşim Likör’ü ağzıma fıskırtmıştı. Ben öğürüp yüzümü buruşturunca ve tükürünce Madam çok kızmıştı.

“Nezaketsizlik!” diye çıkmıştı, “Yeşim Likör sanki dilini yakmış gibi tükürülmemeli. Yutulmalı. Ve gülümsemeli.”

Yirmi yıllık orospuluk hayatından sonra Madam Erik Çiçeği bu konularda derya denizdi.

“Erkeklerin her çeşit küçük günahları vardır,” diye anlatmıştı, “Bazı

erkekler bir kadının ay döngüsünde Kızıla Boyanma'yı veya Yeşim Su Fıskiyesi'nden kadının üzerine işlemeyi sever. Bazı erkekler bir kadını arka geçitten dürtmeyi severler ki buna Akıntıya Karşı Kürek Çekmek denir."

Madam, seyis yamağıyla Akıntıya Karşı Kürek Çekmeyi denememizi önerdiğinde bundan daha acı verici bir şey düşünemediğimi söyleyerek karşı çıkmıştım. Ama sonra denedim ve kıcımdaki o tıkanma hissine alışınca o kadar da kötü gelmedi.

"Buraya karılarıyla yapamayacakları şeyleri yapmak için geliyorlar, anlıyor musun?" demişti Madam, "Tabii, yaramaz ve ahlaksız karıları varsa iş değişir. O zaman kadın kocasının sana saldırışını izlemek ve seninle Ayna Dansı yapmak için gelecektir ki bu da iki kadının Doruğa Tırmanışı nasıl sahnelediğidir."

Seyis yamağı on beş yaşındaydı ve aile ismi Domuztükürüğü'ydü. Sinekkuşu Hani'na gelmeden önce yıkanmaya ve saçlarını taramaya özen gösterse de hala at teri ve pisliği kokardı. Çocukcağız yatakta oldukça tutkulu olmasına rağmen benim Şakayık Köşküm hiç ıslanmazdı. Madam Erik Çiçeği gene de severdi seyis yamağını çünkü çocuk gençliğin verdiği canlılığa sahipti ve Madamın, ders bitene kadar yang özünü boşaltmaması yönündeki talimatlarına uyardı. Yalnızca bir kez Doruğa Tırmanma esnasında fazla heyecanlanmış ve dersten sapmıştı. Gözlerinde kendinden geçmiş bir bakış, Seyis Domuztükürüğü, Aç At Tekneye Saldırıyor pozisyonunda bacaklarını omuzlarına almış salyalı dilini ağzına sokmuştu. Madam Erik Çiçeği yan yatmasını emretmiş, huş ağacından bir sopayla kaba etlerini şamarlamıştı ve Doruğa Tırmanış yalnız benim emrettiğim şekilde uygulanır aksi halde..." diyerek uyarılmıştı.

Üçüncü yatak odası dersinden sonra seyis yamağı bana âşık olduğunu itiraf etmişti. Bu biraz can sıkıcıydı. Özellikle de ahırda bulduğu sıçan kafatası ve salamura edilmiş domuz paçası gibi bana duyduğu sevgiyi simgeleyen armağanlar getirmeye başlayınca. Bir gece, pencereme vuran taşlarla uyandırılmıştım. Seyis yamağı aşağıda parke döşeli yoldaydı.

"Kaç benimle Gece Çöküyor!" diye seslenmişti, "Benimle kaç ve bu adi orospu hayatını geride bırak!"

Uyandırıldığıma kızgın olduğumdan, fahişelik yaşantısı Domuztükürüğü aile ismine sahip olmaktan çok daha tercih edilir, diye

bağırması ve gidip uyumuştum.

Eğitimim konusunda titiz ve kusursuz davranan Madam Erik Çiçeği pratik çalışmalarını kuramsal derslerle destekliyordu. Gün boyu Yatak Odası Rehberi'ni dikkatle okuyorduk. Bu iki başlı, dört kollu dört bacaklı canavarın yüzlerce çizim içeren sayfalarını çevirdikçe deri cilt çıtırdıyordu.

"Dalga her türlü biçimde ve boyutta çıkabilir karşına," demişti Madam Erik Çiçeği, "Ve bazıları hakikaten acayip olabilir. Süre de, ayrıca, adamdan adama farklılık gösterir. Bazı herifler *yang* özlerini birkaç vuruşta boşaltırlar, müşterimiz On Vuruş Li gibileri. Ve talihsiz başka adamlar, mesela Umutsuz Chen, Köşk Kapısı'na gelmeden saçarlar *yang*lerini. Ve bir de bazı adamlar vardır ki boşalmak için on binlerce vuruşa ihtiyaç duyarlar. Bu tarz adamlar *baş belasıdır* ve çiçeğin sapını kavrayıp onları hızlandıracak numaralar yapmazsan gün ağarana kadar altlarında yatarsın!"

Doruğa Tırmanmak mevzusunda ne kadar neşeliyse Madam Erik Çiçeği, aşk mevzubahis olduğunda bir o kadar soğuk ve donuk bakışlı.

"Aşkın ebedi yeminlerini eden adamlara dikkat et Gece Çöküyor! Şehvetin kışkacında can çekişen adamlar her türlü şeytanca sözü söylerler. Seninle evlenmeye veya seni cariye olarak almaya söz verirler. Oysa onlar aslında namuslu bir evde, Köşk Kapıları'na *el sürülmemiş* bir karı isterler. Kızlarımdan ikisi aşk acısından hastalandılar. Göğün Ejderhası kafasını kazıtıp bir manastıra kapandı ve Semavi Ayhüzmesi iğne yutarak intihar etti. Seni tatlı dille, ölümsüz aşk vaatleriyle kandırmaya çalışacak adamlara karşı zırhlarını kuşan, Gece Çöküyor. Cilvenin sonu bir düğün şarkısı değildir, bir cenazedeki ağıttır."

Dersler, mutluluktan kendinden geçen seyis yamağıyla bir öğleden sonra Tek Boynuzluya Binerken pozisyonuyla bitti. Madam Erik Çiçeği yatağın kenarında, her zamanki yerinde oturuyordu. İlk kez ne bir eleştirisi ne de önerisi vardı. Onaylayarak başını sallıyordu yalnızca.

"Çok güzel Gece Çöküyor. Hünerli ve ustasın. Kıvrak, çevik ve canlısın. Bu seansla birlikte yatak odası derslerini tamamlıyorsun. Şimdi bir orospu olarak hayatına başlamaya hazırsın."

VIII

Sinekkuşu Hanı'nda öğleden sonraları avluda oturup vişne ağacının gölgesinde yasemin çayı içerek geçiyordu. Ayparlak ve Göğün Nilüferi şövalelerinin başında çene çalıyorlar, açelyalara konan kelebekleri veya kuyruklarını havaya diken tavus kuşlarını resmettikleri vasat resimler yapıyorlardı. Madam Erik Çiçeği erotik şiirler okuyor, pastasını kemiriyor ve Birmanya cinsi papağan Xing Efendi de tünediği sırıgın üzerinde aşağı yukarı geziniyordu ta ki kapı zili çalınca "Konuklar geldi! Dolsun bira bardakları! Yakılsın mumlar!" diye bağırmaya başlayana kadar. Sonra, çalışma saatlerimiz başlıyordu.

Madam Erik Çiçeği keyifli ve şen şakrak bir ev sahibiydi. Erik şarabı sunarken zengin fakir ayrımı yapmaz, elbisesinin göğüs kısmını çekiştire çekiştire, cilveli cilveli havadan sudan konuşurdu. Bilinen haydutlar ve berduşlar dışındaki her adam Madam'ın salonunda hoş karşılanırdı. Madamın gösterişten uzak tavrı birçoğunun kalbini ısıtırdı. Ayparlak ve Göğün Nilüferi bile hoş ve tatlı olurlar, bönlük ve akılsızlık konusundaki doğal yetenekleriyle konukları kahkahaya boğarlardı. Sinekkuşu Hanı'ndaki ilk gecelerimde ürkek ve utangaçtım. Bazı adamlar, Madam Erik Çiçeği'ne dilimi kesip kesmediğini sorarlar o da kahkahalar atar, kendisini suçlayan adamın sırtına şakayla vururdu:

"Ah seni gidi muzip hergele! Hiç yapar mıyım öyle şey! Gece Çöküyor biraz acemi hepsi bu. Ama yakında Cennet Mahallesi'nin en popüler fahişesi olacak. Bekle ve gör!"

Çok geçmeden, uzuvlarımı Yatak Odası Rehberi'nde geçen bütün pozisyonları uygulayacak kıvraklığa getirdim. Yüzden fazla Yeşim Flüt çaldım ve Yeşim Likör her bir deliğime –tabii başka yerlerime de, mesela göbek deliğime ve saçlarıma da– fışkırdı. Bazı adamlar şeytani yakışıklılıklarıyla Şakayık Köşküm'ün sıırıslıklam olmasına sebep olurlardı. Kimileri sanki bir yıldır yıkanmıyorlarmış gibi görünür ve kokarlardı ki onlarla Yang ile Buluşmak İçin Yin'in Yükselişi tiksindirici bir iş olurdu. Gene de profesyonellik icabı bütün müşterilere aynı şekilde hizmet eder ve çoğuna karşı herhangi bir duygu beslemezdim.

Gündüzleri Şian'da takılıyordum. Kazancımı; kukla tiyatrosu, şekerden yapılmış kuş heykelcikleri ve falcılara saçıyordum. ("Bu senin tek yaşantın olmayacak," diye tahminde bulunuyor bir fizyonom, burnumun kemerini okşayarak, "Hatta birçok kereler reenkarne

olacaksın.”) Gece Çöküyor ismiyle yeni bir hayata başlasam da, seni bulmaya hala kararlıyım. Haftada bir, Eski Tapınak yolundaki arzuhalciye gidiyor oradaki sakallı ihtiyar bilgeye –yani tanıdığım tek okuryazar insana– bir mektup yazdırıyordum sana göndermek için. “Saygıdeğer Hadım Wu,” diye başlıyordu mektuplar genellikle, “Ben, sizin hiç görmediğiniz gayrimeşru kızınız Gece Çöküyor...”

Mektupları, nerede yaşadığımı belirterek ve gelip ziyaret etmeni rica ederek sonlandırıyordum. Sonra, mühürlediğim mektubu İmparatorluk Sarayı’nın kapısına götürsün diye bir getir-götürücü çocuğa veriyordum. Haftalar geçiyor, sakallı ihtiyar bilge mürekkep fırçasıyla hat sanatını konuşturuyordu. Ve haftalar geçiyor, ben sana hiç cevaplamadığın o mektupları gönderiyordum.

Âlem ve şamata geceleri arttıkça ben de bir ev sahibesi olarak kendimi göstermeye başlamıştım. Sonunda salonda bir zil gibi çınlayan kendi sesimi bulmuştum. Bal gibi tatlı ve şen.

“Ne kadar da tatlı bir kediciksin sen,” diyordu müşteriler, “Nereden bu kaşın gözün temeli?”

Onları, Barbarlara Ölüm köyü ve kötücül Büyücü Wu hikâyeleriyle eğlendiriyordum. Büyücü’nün yarasa yumurtalığı, kırkayak ve adet kanını havanda döverek öğüttüğü karışımları anlatıyordum. Şalgam Satıcısı Chen’in, karısı olduğunu düşündüğü şalgamı kollarının arasında tutup Büyücü’ye ‘peri tilki lanetini’ tersine çevirsin diye yalvarışını anlatıyordum. (Aslında, karısı Saksagan vilayetinden bir keçi çobanıyla kaçmıştı.) Kendisini dişi domuzlarıyla Doruğa Tırmanış alışkanlığından vazgeçirecek bir şehvet giderici büyü yapsın diye Büyücü’ye yalvaran Domuzyetiştiren Liu’dan bahsediyordum. Konuklar gürültülü kahkahalar atıyorlar ve tahta masaları yumrukluyorlardı.

“Bravo! Amma da komik hikâye ha, Gece Çöküyor! Bu aptal, boş inançlı köylüler de amma cahil oluyorlar!”

Sahte tevazudan iğrenirim, o yüzden açık konuşmalıyım; ben usta bir hikâye anlatıcısıyım. Birinci sınıf bir hikâyeci. Mumların aydınlattığı, konuklarla dolu masanın başında topuz yaptığım saçlarımda yalıçapkını tüyleri, uçuşan saten elbisemin içinde oturup konuşmaya başladığımda Karadişlen vilayetinin sıradan halkına dair olağanüstü hikâyeler dökülürdü ortaya. Büyücülükle ve kan

dökülen intikamlarla ilgili ürkütücü hikâyeler. Acı dolu talihsiz âşıkların romantik hikâyeleri. Yataktan yatağa uzanan şehvet ve zinanın erotik hikâyeleri. Hikâyelerimde abartma veya aşırı süsleme yoktu. Büyücü Wu'nun torunu olarak şahit olduğum gerçek, hayal gücünün kurgularından çok daha tuhaftı çünkü. En zor zamanlarında büyüden medet uman binlerce insanın yakarışlarına tanık olmuştum. Büyücü'nün, bu insanların acizliğini zalimce ve acımasızca istismar edişine tanık olmuştum.

Kendime güvenimi kazandıkça hikâyelerim teatral performanslara dönüşüyordu. Bir belirsizlik atmosferi yaratıyor, bir striptiz sanatçısı gibi son ana, düğümün çözüldüğü o doruk anına doğru ağır ağır kuruyordum anlatıyı. Günahkâr bir gerilimle, uluyarak, gözlerimi yuvalarında tersine döndürerek taklit ediyordum Büyücü Wu'nun şaman hareketlerini. Kesilip alınan ayağı yeniden çıksın diye merhem satın alan Lahanasatan Qin'in o hödük şivesini taklit ediyordum. Bir nüktedan, bir komedyendim; mizah anlayışım yeri geldiğinde kaba, yeri geldiğinde rafineydi. Performanslarım bütün akşam boyunca, mumlar eriyip tükenene değin sürerdi.

Hikâye Eğiren Fahîşe Gece Çöküyor efsanesi Cennet Mahallesi'nin her yanını sarmıştı ve Sinekkuşu Hanı her gece hınca hınç doluyordu. Konuk kalabalığı testilerce şarap içiyor, kucaklarında oturan Ayparlak ve Göğün Nilüferi'ni okşayarak büyülenmiş bir halde benim tüyler ürpertici hikâyelerimi dinliyorlardı. Sandıklarımız gümüşle dolup taşarken Madam Erik Çiçeği'nin keyfi pek yerindeydi.

Yıldızım yükselir ve Eski Tapınak yolunun çok çok üstünde parlarken repertuvarıma Acı Kök ve Erkek Kardeş Yolda'nın hikâyesini de ekledim. Her Dem Yeşil Ormanı'nın ve on altı yıl önceki kardeş ensesti sonrası annemin bana gebe kalışının hikâyesini anlattım. Erkek Kardeş Yolda'ya karşı işlediğin günahlar yüzünden Büyücü Wu'nun sana çektiirdiği cezayı anlattım. Şian'a kaçışımın hikâyesini anlattım.

"Beyler, bu Şian şehrine babamla, Hadım Wu'yla kavuşmak için geldim. Burada İmparatorluk Sarayı ile ilişkisi olan herhangi bir Beyefendi varsa ona yalvarıyorum; Sinekkuşu Hanı'ndan Gece Çöküyor'un babasıyla tanışmayı bütün kalbiyle istediği bilinsin. Bu haberi benim için iletin yardımsever Baylar ve sonsuza kadar size borçlu kalayım!"

Sabır, kökleri acı ama meyveleri tatlı bir ağaçtır. Hayatıma yön veren

düstur buydu. Haberin Cennet Mahallesi'nden İmparatorluk Sarayı'na yayılmasını, babamın kulağına gitmesini sabırla bekliyordum. Hadımın Kızı olarak bilinmeye başlamıştım ve böylesi çok daha hoşuma gidiyordu.

IX

“Gece Çöküyor!” diye sesi titreyerek sesleniyor Madam Erik Çiçeği, “Burada senin için gelen bir Beyefendi var,” sonra fısıltıyla ekliyor, “İmparatorluk Sarayı'ndan bir hadım.”

Şian'a geleli bir sene geçmişti. Sinekkuşu Hanı'nda geçen bir sene. Değişen mevsimler... Ve şimdi bahar yine gelmişti. Zamanlama ne kadar da manidar! Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi ve en derin arzum yerine geldiği için neşe doluyum. Babam geldi!

“Hemen geliyorum, Madam Erik Çiçeği!” diye sesleniyorum. “Misafirimize çay verin lütfen.”

Masallar eğirdiğim ve Semerkantlı bir altın tüccarının Yeşim Flüt'ünü çaldığım bir gecenin sabahına uyanıyorum ve yatak odamdayım. Ben aynaya bakarken Madam içeri girip saçımla ve kıyafetlerimle ilgileniyor aylak aylak. Parlatılmış pirinç ovalin içine dikiyorum gözlerimi. Uzun süredir kayıp, sonra ortaya çıkıp babasını gururlandıracak bir kız mıyım? Şian'a bir yıl önce gelmiş o sahipsiz çocuk değilim artık. Madam'ın zevke ve sefaya düşkün mizacı ve herkesin ağzına pasta dayamaya düşkünlüğü sayesinde yanaklarım pembe ve dolgun ama bira içilen günahkâr sayısız gecenin sonunda gençliğimin baharı solgun. Bir zamanlar sahip olduğum saflık ve masumiyet yok olmuş ve vaktinden erken kaşarlanmış bir çokbilmişin bakışı yerleşmiş gözlerime. Derin dekolteli iffetsiz sabahlığımı çıkarıp şakayık işlemeli, yakası yukarıda ve mütevazı bir entari giyiyorum, genç bir kız gibi. Gergedan boynuzu tokalarımı çekerek azametli topuzumu açıyorum ki saçlarım aşağı doğru dökülsünler. Açık saçlarımı iki yandan gösterişsiz bir biçimde örüyorum ve dudaklarımdaki ruju, kullandığım keten mendil bir aybaşı bezi gibi kıpkırmızı oluncaya kadar siliyorum. Titriyorum, derin bir nefes alıyorum. “Baba, işte buradayım...” Gıcırdayan tahta merdivenlerden aşağı iniyorum.

Taş duvarlı derin kuyuya dikkatle bakan hadım sen değilsin. Kan

çeker derler ya, ilk görüşte sen olmadığını anladım. Sarıklı kafasıyla selam verip İmparatorluk kumaşından eşsiz kaftanını hışırdatarak bana doğru yöneliyor ve ben de hayal kırıklığımı sıcak ve candan bir gülümsemeyle gizliyorum. Hadımın mavimsi bir solgunluğu var ve bir tilkinin hayali veya ruhu gibi hafif ve ince. Sanki buraya, bu vişne çiçeği kokan güneşli avluya ait değilmiş gibi. Efendi Xing tünediği yerde tüylerini kabartıp göğsünü şişiriyor, “Burda bir misafir var! Pis kokulu bir çüksüz!” Hadımın yüzü gülümserken kırışıyor ve düzgün biçimli ve küçük dişleri görünüyor. Sarığının hemen altında, kaşları kuş tüyü gibi yumuşak.

“Hadım Hüner,” diyor. “Sizinle tanışmak bir şeref, Hikâye Eğiren Fahişe Gece Çöküyor. Muhteşem hikâye anlatıcılığınızı duydum. Cennet Mahallesi’nde efsanevi bir konum kazanmak konusunda pek hızlısınız.”

Hadım Hüner on iki yaşında bir oğlan çocuğu gibi narin ve erkeksi özelliklerinin yokluğuna bakılırsa ergenliğe girmeden hadım edilmiş. Bir flütünki gibi tiz sesi falsetonun bir oktav altında ve insan bu sesteki karga cırlayışının uzun yıllara dayanan egzersizlerle bastırıldığını fark edebilir.

“Sizinle tanışmak bir zevk, Hadım Hüner,” diyorum. “Gördüğünüz gibi zavallı ve cahil bir köylü kızından başka bir şey değilim. Hakkımda duyduğunuz şöhrete layık değilim.”

Madam Erik Çiçeği, elindeki tepside yasemin çayı ve yapışkan pirinç ve tatlı hurma pastalarıyla telaşa giriyor avluya. Çüksüzler hakkında pek de iyi şeyler düşünmediği için (“Bu cinsiyetsizlerin hepsi kötücül birer şeytan!”) Hadım Hüner’e gözlerini kısarak bakıyor ve alımlı davranışlarını hadımın üzerinde boşa harcamıyor. Tepsiyi bırakıyor ve gidiyor.

Pembe çiçekli vişne ağacının altında Hadım Hüner ve ben çaylarımızı yudumluyor, pastaları ufak lokmalar alarak yiyoruz. Bahar havası çok hoş değil mi? Vişne ağacının çiçekleri ne kadar da nefis değil mi? Çiçek açışlarının bu kadar kısa sürüşü hayatın geçiciliğini ifade etmiyor mu? Ne kadar fevkalade pastalar bunlar! Görgü kuralları, sıradan ve manasız lakırdılarla geliş nedeninin açıklanmasını geciktiriyor. Ancak, sabırsızlığımın taktığı nezaket maskesi pek ince.

“Neden beni görmek istediniz Hadım Hüner?” diye soruyorum, “Babam, Hadım Wu ile bir tanışıklığınız var mı?”

Evetssss, diye kelimenin sonunu uzatarak tıslıyor, Hadım Hüner. Sanki ağzından bir çatal dil belirip kaybolacakmış gibi hissediyorum. Gülümsüyor, ince ve kurnaz.

“Artık Hadım Wu ismiyle anılmıyor. Hadım Sadık Kişi derler kendisine. İmparatorluk Sarayı’nın Harem Ağası’dır ve İmparator Taizong’un güvenilir kulu ve sırdaşıdır. Doğrusu, çok nüfuzlu bir çüksüzdür.”

“Beni, kızı Gece Çöküyor’u biliyor mu?” diye soruyorum kaygılı.

“Henüz değil. Ama ona bahsedeceğim. Yarın.”

“Bin şükürler olsun size Hadım Hüner!” diye coşuyorum. “Ne kadar da iyi yürekli birisiniz!”

O kadar da saf değilim elbette. Karşılığında istediği bir şey var. Hadım, şükranlarımın tadını çıkararak gülümsüyor. Hüzünlü bir şekilde iç çekiyor ve yapmacık bir romantik özlem duygusuyla:

“Ne kadar da tatlısınız Gece Çöküyor,” diyor, “Sizin gibi büyüleyici bir kadının Cennet Mahallesi’ndeki her adamı etkisi altına almasına şaşmamalı. Hikâye Eğirici Fahişe Gece Çöküyor ile geçireceğim bir gece benim için hayatımın sonuna kadar kalbimde saklayacağım bir onur olacaktır.”

Sakalsız çenesini okşuyor ve cevabımı bekliyor. En yetenekli aktrisleri bile zorlayacak bir oyunda rol almam isteniyor. Gülümsüyorum:

“Hadım Hüner, o şeref bana ait.”

“Bir hadım siksini seni!” birbirine lanet okuyan fahişelerin ettikleri bir küfür, oysa ‘bir hadım tarafından sikilmek’ ne anlama geliyor ve neden bir küfür olarak kullanılıyor, işte bu benim için bir muamma. Bir hadım Doruğa Tırmanış’ı nasıl gerçekleştirir? Bir hadım, olmayan erkekliğini neyle telafi eder? Kesik bir organın kalıntılarıyla ne yapar bir fahişe? Hadım Hüner cahilliğime bir son veriyor.

Bir hadımla yatmak, çıtırçıtlak soyunmak demek ve üzerindekiyi çıkarmayan hadım tarafından yan gözle bakılmak demek. Bir hadımla yatmak demek iğdiş edilmiş bir kedinin tırnaklarının kaşıma tahtası olmak demek, sahte elmastan saç tokalarınızla değilmek, kendi kolyenizle boğulmak demek. Bir hadımla yatmak, ısırılmak demek ve kanlı dişlerin size sırtması demek. Hadımın, yumruk yaptığı eliyle içinize

girmesi demek ve yumruğunu en derinlere doğru sokarken o mermer gibi suratının neşeyle aydınlandığını görmek demek. Dilimi ısıtıyorum acıdan. Yatak odasının duvarında gölgem acıyla kıvranıyor ama ona o tatmini yaşatacak gözyaşlarını veya acı çığlıklarımı vermeyeceğim.

Hadım Hüner alayla gülümsüyor:

“Geceyi seninle geçirmek istediğimde nasıl sırtıttığın gözümden kaçmadı. Bu içdiş edilmiş ahmak, bir kadınla nasıl sevişir? diye dudak büktün. Peki, bu sevişmek değil midir? Ortalama bir adamdan daha derinlerine girmiyor muyum?”

Hadım Hüner’in yıkıcı şiddeti sona erdiğinde boynumu çevreleyen morluklar ve memelerimde ve kalçalarımda zonklayan ısırik izleri vardı; alt ve üst dişlerin hilal şeklinde izleri bütün vücudumdaydı. Hadım Hüner giderken, kanlar saçılmış yatağa göz atıyor. Korunmaya çalışırcasına kendi kendime sarılmış bir halde yattığım yatağa. Verdiği hasardan memnun, gülümsüyor. Harem Ağası Hadım Sadık Kişi’yi görmek için bir randevu talep edecek yarın.

“Gene de,” diye ekliyor, “Senin gibi bir soysuz bir sürtüğün babası olduğunu kabul eder mi, işte onun garantisini veremem.”

Sonra, İmparatorluk kumaşının hışırtısıyla, Hadım Hüner gidiyor.

“Gece Çöküyor! Aşk olsun çocuk sana, beni neden çağırmadın! O kahrolası kulpsuz çaydanlığın sana işkence etmesine nasıl izin verdin? Nasıl?”

Madam Erik Çiçeği iç çekerek ve kendi kendine küfürler savurarak yaralarımı temizleyip merhem sürüyor ve birkaç günlük istirahat veriyor. Oysa ben, utanıyormuşum gibi yapıp odama kapanmıyorum. Hadım Hüner’e vücudumu ulaklık etmesi koşuluyla teslim ettim. Bu noktada ben kurban değilim.

Parlatılmış pirinç ovalin karşısına geçiyorum, güvercin dışkısı kavanozunu açıp kar beyazı tozu kesiklerime ve berelerime sürüyorum. Camgöbeği bir elbise giyiyorum ve boynumdaki morlukları ipek eşarplarla kapatıyorum. Kanı çekilmiş yanaklarımı ve dudaklarımı boyuyorum, topuzumu parlak kurdelelerle bağlıyorum ve daha o akşam salona iniyorum. Neşe, hazırcevap şakalar ve yaşam sevinci saçıyorum. Çapkın beyler keyifle kaldırıyorlar bira kupalarını:

“Gece Çöküyor’a!” diyorlar kadeh tokuşturarak, “Bir kanarya kadar şen, her gönlün neşe kaynağı!”

Masanın başında oturuyorum ve karşılık olarak belagatle ve tatlı dille bütün beylere iltifat ediyorum. Hadım Hüner’in ısırtıkları yüzünden sanki zehirlenmişim gibi titriyor ve yanıyor vücudum; acı çekiyorum. Ama neşem ve coşkum hakiki. Babam beni görmeye gelecek. Yoldasın, geliyorsun.

X

Yılın dörtte üçü geçiyor ama gelmiyorsun. Ay geceleyin Şian gökyüzünde büyüyor ve küçülüyor ve ben senin beni reddettiğine kanaat getirmiş durumdayım. Çaresizliğe ve umutsuzluğa gömülüyorum. Akşamları, Sinekkuşu Hanı’nın salonunda kederimi erik şarabında boğuyor ve babalarının terk ettiği, kötü yola düşen kızlarla ilgili ahlak üzerine hikâyeler geveliyorum, sarhoş bir halde.

“Sirke mi içiyor bu, bira yerine?” diye soruyor çapkın beyler Madam Erik Çiçeği’ne, “Onu ısırgan otu ve eşekarılarıyla mı besliyorsun? O bildiğimiz çekici ve zeki Gece Çöküyor’a ne oldu?”

Sabahları sızlanarak ve inleyerek uyanırken ve zonklayan başımı tutarken Madam Erik Çiçeği beni paylıyor. Elleri belinde, kapımda duruyor.

“Ne oluyor kuzum sana? Neden beyefendileri aşağılıyorsun ve ayakta duramaz hale gelene kadar içiyorsun? Yakında, bizimki gibi alt tabakadan bir kerhanede bile çalışamaz duruma geleceksin!”

Başım o kadar ağrıyor ki, kafamı kaldırıp ona bakamıyorum bile. Git başımdan, diyorum içimden. Sonra, Madam Erik Çiçeği anlayışlı bir tondan konuşuyor:

“Seni, erkeklere güvenmemen konusunda uyarmamış mıydım Gece Çöküyor? Böylesi kulpsuz çaydanlıklara bile. Şu Hadım İsmilazımdeğil’i unut artık. Ona ihtiyacın yok. Sinekkuşu Hanı’ndaki bizleriz senin ailen, ihtiyacın olan aile biziz...”

Kafamın içinde zonklayan acıyla yüzümü buruşturup kötü kötü bakıyorum ona:

“Siz ortalık orospuları benim kanımdan değilsiniz! Benim imparatorluk bağlantılarım var. İmparator Taizong benden yalnızca bir adım ötede!”

“Öyle olsun!” diye burun kıvrıyor Madam Erik Çiçeği, “Şakayık Köşkü’ne kim sirke fıskırtıyor ki? Orospu olmak utanılacak bir şey değil. Biz buradaki Sinekkuşu Hanı orospuları olarak kendimizle gurur duyuyoruz. Evet, belki seninle kan bağımız yok Gece Çöküyor ama biz seni babandan çok daha fazla seviyoruz...”

Madam Erik Çiçeği dönüp gidiyor ve o aşağı inerken ben gıcırdayan tahta merdivenlerin sesini duyuyorum.

“Her boka maydanoz huysuz karı,” diye geçiriyorum içimden.

Ve yüzümü ellerimin arasına gömüp ağlıyorum.

Sonra, kış ortasında bir gün umut yeşeriyor yeniden. Gökyüzünde büyüleyici bir şekilde dönüp duran kar tanelerini izliyorum pencereden ve Eski Tapınak yolunda muhteşem bir tahtırevan belirliyor. Sekiz adamın omuzlarında taşınan tahtırevan, taş döşeli yolda ağır ağır ilerliyor ve yan tarafında, pullarla kaplı, yılankavi ve azgın bir ejderha kükrüyor. İmparatorluk İşleri nişanı. Taşıyıcılar, tahtırevanı Sinekkuşu Hanı önünde indiriyorlar. İçeriden solgun bir el kadife perdeleri aralıyor ve sonunda talihimin döndüğü içime doğarken kalbim duracak gibi oluyor.

Kış bahçesi soğuk. Kar süzülerek düşüyor yere. Üzerinde, geniş kesim kolları dizlerine dek uzanan koyu mor renkte kaftanınla taş duvarlı kuyunun yanında duruyorsun ve görünüşün nefesimi kesiyor. İhtişamın ve heybetin Acı Kök olduğun günlerden bu yana epey yol kat ettiğini gösteriyor. Kafanda sarılı siyah sarığının altındaki yüzün yakışıklı ve gözlerin doğrudan ve keskin. Tenin bir porselen kadar, süt kadar beyaz ancak o efemine ve narin Hadım Hüner gibi değilsin. Saraylı hanımların arkandan fısıldaşacakları kadar, onlara, keşke Hadım Sadık Kişi’yi baştan çıkartabilsek, dedirtecek kadar erkeksin. Ananın oğlusun. Büyücü Wu’nun kemerli burnuna ve sakinliğinin ardında, öyle hissediyorum ki, Wu klanının savaşkan ruhuna sahipsin, güçlü ve boyun eğmezsin.

Beklemeye tahammül edemeyip gidersin diye üzerimdeki ağustosböceği kanadı işlemeli geceliğimi değiştirmeden, dağınık saçlarımı taramadan aşağı koşuyorum seninle buluşmak için. Sanki bir müşteriyle yatmaktayken çağrılmış gibi görünüyorum, utançtan kıpkırmızı kesiliyorum.

“Gece Çöküyor,” diyorsun, “Sonunda karşılaştık.”

Konuşman da varoluşun gibi hükmedici. Nasıl bu kadar sakin durabiliyorsun? Kalbin nasıl olur da yerinden fırlamaz? Önünde yerlere kadar eğiliyorum, derin bir hürmetle.

“Hadım Sadık Kişi,” diyorum, “Benimle tanışmak için gelmenizden onur duydum.”

Gülümsüyorsun ve kırıksıklıklar gözlerinin kenarlarından yüzüne yayılıyor. Henüz otuzunda yoksun ama yang özünden yoksun çoğu hadım gibi erken yaşlanmadan mustaripsin.

“Büyücü Wu ve Erkek Kardeş Yolda nasıllar? Yavru Hayvanlar ne yapıyor bu günlerde?”

“Halleri vakitleri yerinde, Hadım Sadık Kişi.”

Sonra, Büyücü’nün beni, Keçigüden vadisinden Huanglara katledilecek Ruhani Gelin olarak nasıl sattığını anlatıyorum. Bıkkın bir iç çekişle kafanı sallıyorsun.

“Büyücü Wu’nun günahkârlığı insanı hep dehşete düşürüyor.”

Başımla onaylıyorum ve gaddar Wu klanının hikâyeleriyle vaktimi harcamaya gönülsüz, konuyu değiştiriyorum:

“Hadım Sadık Kişi, size gönderdiğim mektupları okudunuz mu?”

Kar avlunun içinde fırıl fırıl dönüyor ve vişne ağacının çıplak dallarına konuyor. Bir kar tanesi kirpiklerine düşüyor ve gözünü kırptırıyorsun.

“Affet beni Gece Çöküyor,” diyorsun. “Harem Ağası olarak birçok görevim ve sorumluluğum var. Mektuplarını okuyacak zamanım olmadı.”

Arzuhalcide o mektupları yazdırmak için harcadığım saatleri hatırlıyorum ve şaşkına dönmüş ve incinmiş bir şekilde başımı eğiyorum. Sen, boğazını temizleyerek:

“Açık konuşamama izin ver, Gece Çöküyor,” diyorsun, “Gerçekleri açık açık ifade etmeyerek zekâna hakaret etmek istemem. Sana karşı bir babanın hislerine sahip değilim. Babalık etmek, başka adamların kaderi. Bir hadım olmak ve İmparator’a hizmet etmekse benim.”

Sanki sözlerin gerçeği ve samimiyeti yansıtıyormuş gibi konuşuyorsun. Ama benim babam olduğun gerçeğini reddediyorsun. Hakikat bunun neresinde?

“Baba olman senin kaderin!” diye karşı çıkıyorum, “Sen benim babamsın. Ben senin kızınım. Bu gerçeği nasıl inkâr edebilirsin?”

Gözlerinde karşı çıkışı görüyorum ama sakın duruyorsun.

“Beni yanlış anlıyorsun Gece Çöküyor. Elbette kan bağıımız olduğunu kabul ediyorum. Ama ben senin baban olamam. Seni bir babanın kızını sevdiği gibi sevmeyeceğim asla. Buna ne zamanım ne de hevesim var. Benim hayatım Cennetin Oğlu’na, İmparator Taizong’a hizmet etmeye adanmış.”

Karanlık gözlerin İmparator’a duyduğun tapınırcasına sevgiyle parlıyor, Majesteleri’ne hizmet etmekten ne kadar onur duyduğunu anlatıyorsun. Bilgeliği ve öngörüsünün Majesteleri’ni İlahi Diyar’ın gelmiş geçmiş en büyük imparatoru yaptığını anlatıyorsun. Dalkavuklardan ve yağcılardan öğrenen Majestelerinin seni sırdaş olarak seçmiş olmasının senin nasıl onurlandırdığını anlatıyorsun. İmparator’a duyduğun sevgi tüm kalbini kaplıyor. Tek çocuğunu kalbinin dışında bırakırcasına kaplıyor.

“Seni takdir ediyorum Gece Çöküyor,” diyorsun, “Şian’da, hazırcıevaplığın ve hikâye anlatmaktaki becerinle tutunmanı ve şöhretli bir fahişe oluşunu takdir ediyorum. Ama İmparatorluk Sarayı ve Cennet Mahallesi birbirinden farklı dünyalar...”

Tahta bir sandık taşıyan, kapı ağzına sinmiş uşağı çağırıyorsun. Sandık taş masanın üzerine konuluyor ve bir anahtarla kilidi açılıyor. Kapağının altında dizi dizi gümüş para var. Bir servet. Hayatımın geri kalanında beni besleyecek, giydirecek ve koruyacak kadar çok.

“Bin gümüş sikke,” diyorsun. “Benden sana bir armağan.”

Nutkum tutuluyor. Yaşadığım şoku neşe zannediyorsun ve memnun oluyorsun.

“Ve senden, Gece Çöküyor, karşılığında küçük bir iyilik rica

ediyorum. Benim kızın olduğu konusunda konuşmaman için yalvarıyorum sana.”

Beni inkâr ediyorsun. Tokat yemişim gibi sersemliyorum.

“Kızın, Cennet Mahallesi’nden bir orospu olduğu için mi utanç duyuyorsun?” diye soruyorum.

Boğazını temizliyorsun, öksürürken elinle ağzını kapatıyorsun ve kaftanının geniş kolları aşağı doğru sarkıyor.

“Ben İmparatorluk Sarayı’nın Harem Ağası’yım. Acı Kök ve Erkek Kardeş Yolda’nın hikâyesi itibarımı sarsar. Acı Kök vahşi bir hayvandı ve Büyücü Wu’ya minnettarım ki... Ki beni ondan kopardı. Beni, erkekleri seks peşinde koşturan o kalp çarpıntılarında ve dürtülerden azat etti ve İmparator’a hizmet etmek gibi yüce bir amaca yönelebilmem için arındırdı.”

Sakin ve mantıklı tavırların insanı çileden çıkarıyor. Dürüst olmanı tercih ederdim. O alaycı gülümseyiş. Tiksinti dolu o burun kıvrışın, beni bir lazımlıktaki pisliğı temizler gibi başından savarken.

“Söyle bakalım,” diyorum acı acı, “İmparator, bu dalkavukça ve yaltakçı sevgine aynı sevgiyle karşılık veriyor mu bari?”

Gözlerinde bir kızgınlık dalgası çakıyor. Sonra, küçümseyici bir gülümsemeyle geri geliyor sakinliğın.

“İmparator’a olan sevgim, aynı şekilde karşılık bekleyen o sahiplenici sevgilerden değıl. Cennetin Oğı’na olan sevgim, bu sıradan, bencilce sevginin çok ötesinde. Ama bu, Karadışlen vilayetinden basit bir kızın anlamasını beklemeyeceğim kadar büyük bir şey.”

Kar gökyüzünden iniyor. Buz kristalleri ağustosböceğı kanadı işlemeli geceliğimin üzerinde eriyor ve benim, kalbimdeki fırtınayla ısınıyor. Titriyorum ama soğuktan değıl.

“Öyle olsun, Hadım Sadık Kişi,” diyorum. “Acı Kök hakkında bir daha asla konuşmayacağım. Sözüm söz. Ama paranı istemiyorum. Lütfen çıkarken o gümüşleri de götür.”

Rahatlıyorsun. Gayrı meşru çocuğınla olan bağılarını koparmak gibi can sıkıcı bir iş halledildiğıine göre artık İmparatorluk Sarayı’na dönebilirsin.

“Elveda, Gece Çöküyor,” diyorsun.

Uşağa başınla işaret veriyorsun ve ikiniz kapıya doğru yürürken gümüş sandığını bırakıyorsun. Bu aşağılamaya karşı tam arkandan bağırarakken azgın ve ani bir rüzgâr yağan karı yanlamasına savuruyor. Rüzgârın İblisleri'nin doğurduğu, bin fersah öteden gelen bir kakhaha ikimizi de afallatıyor. Kaskatı kesiliyorsun, tadın kaçıyor. İlkel bir korku sürünerek giriyor gözlerine.

“Zavallı Kız Velet,” diyerek kakhaha atıyor Büyücü. “Sana bir pislikmişsin gibi davranıp sonra öylece yürüyüp gitmesine izin mi vereceksin?”

Ani bir rüzgâr bakışlarımı kaftanının kuşağında asılı o deri keseye yöneliyor. Balmumuyla kaplanmış organlarının olduğu gümüş mahfazayı taşıdığın deri keseye. Hızla atılıp keseyi kapıyorum ve şansıma tam da elime geliyor. Ödün bokuna karışıyor, geri alabilmek için hamle yapıyorsun ama elinden kurtuluyorum. Kıkır kıkır gülüyorum. Kesenin ağzını büzmeye yarayan ipten tutup önünde sallıyorum sanki aç bir kediye, ölü bir fareyi kuyruğundan tutup sallayarak işkence eder gibi.

“Bunlar olmadan cehennemde çürüyeceksin.” Kakhaha atıyorum. “Öteki dünyanın bekçileri eğer bu kıymetli mücevherlerin olmazsa seni geri çevirecekler!”

Batıl inançlarının korkusuyla sararıyorsun. Kontrolün elimde olmasından aldığım zevkle gene kıkırdıyorum.

“Erkek Kardeş Yolda,” diye bağıırıyorsun, “Hemen geri ver onları bana!”

“Ben Erkek Kardeş Yolda değilim!”

O embesil Erkek Kardeş Yolda ile karıştırılmış olmaktan alınmış bir halde taş kuyuya doğru atılıyorum ve deri keseyi karanlık deliğin üzerinde sallıyorum. Parmaklarım uyuşmuş ve soğuktan kaskatı ve niyetim hiç de öyle olmasa da kesenin ipi elimden kayıp gidiyor. Düşüş esnasında bir sessizlik anı. Sonra, cup. Ellerimi ağzıma götürüyorum şok içinde. Kar taneleri karanlık deliğin içine doğru fırıl fırıl dönüyorlar. Dehşete düşmüş bir haldesin. Koşup kuyunun taş örme çıkıntısının üzerine sıçırıyorsun. Orada mor kaftanlı bir kuş gibi tünüyorsun, kuyunun derinliklerine gözlerini dikerek.

“Efendim!” diye çığlık atıyor uşağın. “Efendim, durun! Aşağıya inmesi için bir köle getireyim, bekleyin.”

Onu duymuyorsun bile. Uşağın, tahtırevan taşıyıcılarını çağırarak için Eski Tapınak yoluna koşturuyor. Kuyunun iç duvarlarında Kuyu Ustası Wang'ın dalları ve ölü kuşları temizlemek için kuyuya inmesine yarayan çıkıntılar vardı. Oysa kışın ortasında kuyunun iç duvarları buzdan dolayı kaygan ve aşağıya inmek hayatını riske atmak demek. Gene de kıymetli mücevherlerini geri almak için kararlı bir halde ayağını bir çıkıntıya basıp inmeye başlıyorsun. Hiçbir şey demiyorum. Kendini küçük düşürüşünü zevkle seyrediyorum.

Ayağını bastığın çıkıntıdan kayman için üçe kadar saymak yeterli oluyor. Bir çığlık. İmparatorluk kumaşından biçilmiş kaftanın hisırtısı. Cup. Kuyunun örme taş duvarından aşağı sarkıyorum ve karanlık boşluğa bakıyorum.

“Hadım Sadık Kişi?” diye sesleniyorum. “Acı Kök?”

Sessiz ve dipsiz karanlığa bakakalıyorum. Rüzgârın İblisleri inliyor ve bir kez daha, bin fersah öteden, İmparatorluğun öte ucundaki kerpiç bir evden buraya ulaşan o gürültülü ve kötücül gıdıklamayı duyuyorum.

XI

Adam öldürmekle itham edildim ve Çiçeklidağ'daki bir Tao manastırında ömür boyu sürgüne yollandım. Ve orada kırk beşime kadar yirmi dokuz yıl yaşadım.

Yirmi dokuz yıllık cinsel perhiz, dua ve meditasyon. Yirmi dokuz yıl kutsal metinleri okudum ve kafamı kazıdım. Yaşlı rahibeler bana okuma yazma öğretiler. Doruğa Tırmanmak dışında beceriler kazandığım manastırın ipek tarlasında çalıştım. Her gün dut dallarından topladığım yapraklarla ipekböceklerini besledim. Her gün, giderek irileşen ve derip Şian'da satmam için ipek kozası ören ipekböceklerini seyrettim.

Hayatımın geri kalanında ölümünün yol açtığı suçluluk duygusuyla enkaza döndüm. Manastırdaki ilk on sekiz yılımda tövbe içinde tamamıyla suskun kaldım. Sonra, yaşlandım, dişlerim döküldü ve çenem siğiller ve tüylerle doldu. Kırış kırış bir ihtiyar kocakarıya dönüştüm. Eklemlerim iltihaplanıp ipek eğirmek için ellerim iyiden iyiye iş göremez hale gelince manastırın yakınında, kutsal dağın doruğuna

çıkan patikanın kenarında, kesilmiş bir ağacın köküne oturdum. Yeniden konuşmaya ve geçmişimi anlatmaya başladım. Yoldan geçen gezginlere ve hacılara seslenerek onları bir süre dinlemeye ve o sırada da hikâyelerimi dinlemeye davet ettim. Hikâye Eğiren Rahibe diye anılmaya başladım. Çiçeklidağ'ın efsanesi. Milli arşivlerdeki Tang Hanedanı sicillerinde Hikâye Eğiren Rahibe'yle ilgili kayıtlar vardır. Git ve ismimi ara.

Gaozong'un saltanatının yirmi sekizinci yılında, yağmurlu bir öğleden sonra dut dallarını budarken öldüm. Ağlayanım çoktu. Ama dürüst olmak gerekirse, rahatladım.

7

Farenin Yılı

“Ne okuyorsun Şoför Wang?”

Wang, kıza göz kırpmıyor. Yağmur, kızın ismi Yağmur. On yedi yaşında. ‘Hip-hop Baby’ tişörtü ve kalçalarını saran, düşük belli taşlanmış bir kot pantolon. Öyle pek bir güzelliği de yok denilenlerden ama ne dudak parlaticılarından ne de saçlarını kıvrıcıklaştırmaya yarayan o maşalardan eksik kalmış. Yağmur, ayaklarını yere vurarak bekliyor. Bön bön bakan gözleri sıkıldığını öyle belli ediyor; nerdeyse düşmanca bakıyor. Geçmişten şimdiki zamana geçiş Wang’ın aklını karıştırıyor. Ne mi okuyor? Ellerinde karmakarışık bir halde duran, son iki saattir okuduğu sayfalara bakıyor.

“Bir hikâye,” diyor.

“Ne tarz bir hikâye?”

“Tang Hanedanı döneminden bir halk hikâyesi.”

“Hadi ya.”

“Tarihe merakın yok mu?” diye soruyor Wang.

Kız kafasını sallarken gümüş küpeleri şıngırdıyor. Elinde bir temizlik bezi var.

“Masayı silmem lazım.”

Yağmur, mutfakta çalışan diğer bütün kızlar gibi Sichuan köyünden ve Pekin’e, Şoför Li’nin hamile bıraktığı kuzeninden işi devralmak üzere gelmişti. O zaman ortaokuldan yeni mezun olan Yağmur, işteki ilk gününde gamzeli yanaklarıyla bütün şoförlere neşeyle gülümsüyordu. Ama Pekin’de yaşadığı bu dört ay onu değiştirmişti. Şimdi, öğlen yemeği vaktinin curcunasında onun davranışı da diğer suratsızlardan farksızdı. Şakadan anlamaz ve işine bakar. Bir şoförle evlenmek gibi bir kadere somurtarak ayak direr.

“Kaç saattir buradasın Şoför Wang,” diyor Yağmur, “Saat üç oldu. Yapacak bir işin yok mu?”

Wang küfrediyor. Saat üç olmuş. Sandalyesini çekip çıkmak için kalkıyor.

“Mutlu yıllar,” diyor Yağmur.

“Mutlu yıllar,” diyor Wang.

Diğer kızlar Çongçing aksanlarıyla gevezelik ediyor, Tayvanca pop şarkıları mırıldanıyor ve bir taksi şoförü kafeteryasının mutfağına saplanıp kalmaktan daha parlak bir geleceğin hayalini kuruyorlar. Şoför Wang’ın çıktığını görüyorlar ama güle güle demiyorlar.

Hikâye çalıntı bir eser, Wang bundan emin. Bir kitaptan kopyalanmış veya internetten alınmış. Ama kim yapar bunu? Yatılı okuldan birileri mi? Üniversiteden? Wang, eskiden tanıdığı herkesle teması kesmişti. En çok da gururu yüzünden yapmıştı bunu çünkü ne hale geldiğini gördüklerinde ona acıyacaklardı. Gene de birkaç kişinin izini aramalıydı ki kendisi gibi işletilen başkaları da var mı öğrensın. Matarasındaki acı çaydan yudumlarken kararsız bir şekilde bunu tasarlıyor, gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğinden emin değil.

Taksinin ön camından, bir bina yıkıntısının içinde satılabilir tuğla, kablo ve boru arayan çöp toplayıcı insanları izliyor. Bisikletli bir geri dönüşüm toplayıcı, iki metre uzunluğundaki bir polisitren yığınının altında yalpalayarak kocaman bir yaprağı taşımaya çalışan bir karınca misali geçiyor Wang’ın yanından. Gökdelenler uzakta belli belirsiz

yükseliyorlar, sisli hava yüzünden gölgeleri düşmüyor yere. Wang, cam ve çelikten oluşan bu yekpare şirketlere bakıyor, içlerinde dönen multimilyonluk anlaşmalar onun için yalnızca birer muamma. Onun en iyi bildiği, sokaktaki Pekin. İşportacıların ve dolandırıcıların Pekin'i, sahip olmayanların, sahip olanların artıklarını eşeledikleri o yer.

Havai fişekler. Patlamalar öğle civarı başlıyor. Görkemli parıltılar, altın kıvılcımların yağmuru. Echo, babasının yeni temizlediği cama parmaklarını dayamış, dışarıdaki havai fişek gösterisini seyrediyor. Tersine şimşek, yeryüzünden gökyüzüne çakan bir ışık. Fitilleri ateşleyen Pekinliler ellerindeki barut stokunu patlatmak için karanlığın çökmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızlar. Echo, nefesini tutarak seyrediyor gümbürtüleri ve patırtıları. Kötü ruhları diye düşünüyor, havai fişekler kötü ruhları korkutup kaçırıyor. Cama nefesini hohluyor ve yaradılışın parlamalarını seyrediyor camdaki buharın ardından.

Yida temizlik yapıyor. Her Ay Yılı'nın arifesinde batıl inançlarına kapılıp 404 numaralı dairede bir önceki yıldan kalan uğursuzluğu süpürüyorvesilkiyor. Wang'ınpaçavrahalinegelmişeski gömleklerinden birini alıp kıvrıcık saçlarını bir bandanayla bağlayarak bir savaşa girer gibi, temizlik malzemelerinden ve toz bezlerinden oluşan silahlarını hazırlıyor. Lastik eldivenlerini geçirip mutfak ovarak temizliyor. Tarihi geçmiş konserve kutularının bulunduğu mutfak dolabını elden geçirirken kap kakak tangırdıyor. Mutfak tezgâhını sanki tezgâh kaynar su ve çamaşır suyuyla aklanması gereken bir suçluymuşçasına fırçalıyor.

İşi bittiğinde soyunup duşun altına giriyor ve duş başlığından fışkıran sıcak su kafa derisini deliyor adeta. Arınma ritüellerinin sonuncusu; her bir gözenekteki kirin sabunla temizlenmesi.

Akşamleyin Wang, sarhoş imparatoriçe tavuğu, buharda zencefilli ve yeşil soğanlı deniz levreği ve patlıcanlı domuz işkembesi yahnisini hazırlıyor. Yemek yerlerken havai fişekler ağır top atışı gibi patlıyor. Arabaların alarmları savaş sirenleri gibi inliyor. Televizyon Orta ve Güney Çin'deki kar fırtınası haberleriyle dolu. Bahar Festivali için memleketlerine, bir yıldır görmedikleri ailelerinin yanına seyahat eden milyonlarca göçmen işçi on binlerce kişilik kalabalıklar halinde tren istasyonlarının dışında yığılmışlar. Wang, televizyon kanallarında geziyor. Wen Jiabao, Başkan Mao'nun doğduğu Changsha'daki bir

tren istasyonunun önünde vatansever bir konuşma yapıyor. Halkın Kurtuluşu Ordusu askerlerini karın içinde sıçraya sıçraya kahramanca yürürken gösteren görüntülerden oluşan bir montaj. Yolda kalmış, karısını ve çocuğunu görmek için Hunan'a dönmeye çalışan bir göçmen işçi konuşuyor:

"Bu bir doğal felaket. Biz Çinliler doğal felaketlerden payımıza düşenin çok daha fazlasına maruz kaldık ama her seferinde ayağa kalkıp zorluklara göğüs germeyi başardık."

"Yolda kalan bir milyon insan," diye mırıldanıyor Yida, "Yoksa iki milyon muydu?" Haber spikeri ölü sayısının şimdiden yüzü bulduğunu belirtiyor.

"O kadar da çok değilmiş..." diyor Yida, "Echo, balığını bitir!"

Gece yarısına on kala Wang, 200 yuanlık havai fişeklerini patlatmak üzere dışarıya, buz gibi soğuğa çıkıyor. Gece ışıklarla alev alev, sanki bütün Pekin gökyüzündeki bir düşmanla savaşmak için bir birlik oluşturmuş gibi. Barut dumanından hapsiriyorlar ve gökyüzüne doğru vızıldayıp patlayan roketleri seyrediyorlar heyecan içinde. Wang, fitilleri ateşlemekle görevli. Patlatılmış havai fişeklerin cehennemimde, kömüre dönmüş ve ayakaltında ezilmiş ve yassılaşmış kızıl kâğıt tüpleri arasında çömelip bir çakmak çakıyor ve geri çekiliyor. Yida, Echo'nun arkasında duruyor, kollarıyla onu korurcasına sarıyor ve küçük kız keyifle çılgılık atarken elleriyle onun kulaklarını kapatıyor.

Gece yarısının gürültü patırtısı başlıyor ve bitiyor. Bir başka fitili ateşlemek için eğildiğinde Wang, her yanıyla düpedüz uyuşmuş olduğunu fark ediyor. Direksiyonun başına geçtiğinde içine girdiği o boş ve mekanik ruh hali belli ki taksiyi bırakıp Echo ve Yida'yla evde vakit geçirdikten sonra geçen saatlere rağmen devam ediyor.

Yeni yılın ilk günü geçen yılkiyle aynı olacaktı. Bahar Festivali'nin ilk gününü kutlamak için sokağa dökülen komşu çocuklarının şafak vakti yaktıkları kız kaçırانlar. Dongyue Tapınağı Fuarı'nda aslan dansı, pamuk şekeri ve oyunlar. Sonra, anlaştıkları gibi saat tamı tamına dörtte babasını ziyaret. Tekerlekli sandalyesinde salyası akan Wang Hu ve onlara kırmızı zarflar ve büyük mağazalardan alınmış pahalı hediyeler verirken pudralı burnunu buruşturan Lin Hong. Belçika çikolatacısından çikolatalar. Echo için kırmızı ve altın renginde doldurulmuş oyuncak

fare. Yirmi dakika boyunca oturacaklar ve havadan sudan konuşup ayrılacaklar. Eve döndüklerinde yeni yıl jiaozi'si için börek hamurunu domuz kıymasıyla dolduracaklar. Televizyonda biraz daha şarkılı ve danslı gösteri izleyecekler.

Yatağa yattıklarında Wang'ın kulakları fena halde çınlıyor ve göz kapakları ışık patlamalarından dolayı kamaşıyor. Bir kez daha perişan olacağını hissediyor. Uyuşukluk ve hissizlik ve yaşama arzusunun tükenişi yıllar önce onu ruhen çökertmişti.

“Yida?” diye fısıldıyor.

Yanında yatan Yida mırıldanıyor ama uyanmıyor.

Uyku gelmeyecek. Bu yüzden Wang, şehir infilak ederken karanlığa dikeyiyor gözlerini.

8

Düğün Fotoğrafı

“**A**nne nasıl birisiydi?” diye sormuştu Yida, o zamanlar yeni evliydiler ve Wang’i tanımak için duyduğu arzu onu gecenin bir vakti uykudan alıkoymuştu. Wang, bir lastiğin bir arada tuttuğu kâğıt tomarından anne babasının bir düğün fotoğrafını çekip çıkarmıştı. Gelin ve damat ve resmi bir grilikteki Maocu takım elbiselerinde Tarım Bakanlığı’ndan iş arkadaşları. Bir evliliği kutlamak üzere değil de sanki bir ölümün ardından yas tutmak üzere toplanmış ciddi ve resmi bir topluluk. Arkalarındaki duvarda, yukarıda o zamanlar Çin’in her yerinde her zaman var olan Büyük Serdümen’in portresi. Başkan olan biteni denetliyor, hiç kimsenin pek de gülümsemediğinden emin olmak için.

Fotoğrafın arkasındaki tarih 3 Mayıs 1975. Herhangi bir yıldönümü, diye anlatmıştı Wang Yida’ya, on üç yıllık evlilikleri boyunca hatırlanmayacaktı. Düğün günü gelin damada âşık değildi. O zamanlar aşk pek de önceliği olan bir şey değildi diye anlatmıştı oğluna yıllar sonra. Fotoğrafta birbirlerine uygun bir çift olarak görünmüyorlardı; açık açık söylemek gerekirse gelinin güzelliği, uzun boylu ve yakışıklı damadın yanında sönük kalıyordu. Wang’in yirmi beş

yaşındaki annesini süzen Yida, “Annen çok masum ve şaşkın bakışlı.” diye fikrini belirtmişti. Ama Wang bundan daha fazlasını biliyordu. Gelin, görüldüğü kadar itaatkâr değildi. Yirmi yıl sonra fotoğrafı inceleyen Wang, kadının dudaklarında bir gülümsemenin gölgesini fark edebiliyordu.

“Nasıl birisiydi?” diye sormuştu Yida. Dirseğini yastığa dayamış, eliyle başını destekler bir biçimde uzanmış, karmakarışık saçları ve örtünün altındaki çıplak bedeniyle tatlıydı. Merak kadar Wang’ın geçmişine sahip olma isteği de gözlerinde parlıyordu. Selefine karşı hissettiği rekabet vardı sesinde. “Bana onu anlat... Hadi...”

Çocukluk. İlk önce görüntüler geliyor, Shuxiang’ın mentollü sigarasından döne döne yükselen, yavaş yavaş geçmişin şeklini alan bir duman dalgası gibi. 404 numaralı daire. Mutfak lavabosunda bulaşıklar. Tamamen kapalı perdeler. Dışarıdaki güne verilen mesaj: Orada kal. Shuxiang’ın yuvarlak, çocuksu suratı ve şehla gözleriyle takınabildiği kısıtlı sayıda yüz ifadesi. Yanıltıcı bir saf kız imajı. Masumluksa, o annesi değildi. İnsanların ne mene olduklarına dair o gerçeğin farkındaydı. Oğlunu korumadığı o gerçeğin. Yanında diz çökmüş, leğenden çanakla aldığı suyu döküyor oğlunun başından aşağı, çocuğun saçındaki şampuan köpüklerini duruluyor:

“Dışarıda gördüğün sözüm ona kibarlığa aldanma Minik Ayıcık. Bütün bu ahlak, rüzgârdaki bir osuruk gibi uçup gider yarın bir gün. Bunun daha önce yaşandığını gördüm ben.”

Çocuk gözlerini kırıştırtıyor, şampuan yakıyor gözlerini. Yaşı henüz tek basamaklı sayılarda ve annesinin söylediği her şeye inanıyor.

Wang’ın çocukluğunun ilk dönemleri bir rüya gibi kesin hatlardan yoksundu. Herhangi bir saatte uyanılan günler. Pijamalı günler, Shuxiang’ın solgun agorafobik cildi ve tatlı misk kokusu. Saatlerin tiranlığı hüküm sürmezdi; acıkınca yemek yerler, uykulu olduklarında uyurlardı (metabolizması yavaş Shuxiang genelde uykulu olurdu). Çocuk büyütme konusunda dalgındı, genellikle şaşkaloz aklına sonradan gelen bir düşünce gibiydi oğlu. “Acıktın mı?” diye sorardı, “En son ne zaman yedin?” Onu koklar, eğer burnuna kötü bir koku gelirse, “Kirlendin mi?” diye sorardı, “Banyo yapman lazım mı?”

Oğluna Minik Ayıcık derdi. Böyle derdi çünkü Wang doğduğunda

bir ayı yavrusu gibiydi, sonradan dökmüştü tüylerini. Shuxiang'ın kötücül bir mizah anlayışı vardı. Bazen Wang onu uyandırmak için omzuna dokunduğunda bir kefen gibi yüzünü saklayan saçlarının ardında nefesini tutar, ölü taklidi yapardı. Wang, onu silkeler ve Annecim diye feryat ederdi, gözyaşları aktı akacak bir halde ta ki annesi gülümseyene, dudaklarının kenarındaki kıvrım, yaptığı oyuna ihanet edene dek. *En zalim şakalar en komik şakalardı, demişti Wang'e bir keresinde. Can alıcı noktasından hemen önce insanın kalbini durduran şakalar. Gözlerini belli belirsiz aralar:

“Yalnız bırak beni. Uyumak istiyorum.” derdi.

Annecim, sıkılıyorum...”

“Eee?”

Annesi, onu kollarına alıp salladığında Wang, kadının sigara ve baijiu kokan nefesini duyardı. Tütün ve ucuz içki, Sürgün Gençlik zamanında gönderildiği Büyük Kuzey Toprakları'nın dondurucu kış soğuşunda bir teselli ararken edindiği alışkanlıklardı. Kendisi de içki ve sigara içen kocasından sakladığı alışkanlıklardı. Kocas, böyle kötü alışkanlıkların acınacak haldeki kadınlara özgü olduğunu düşünürdü. (“Bir tek orospular sigara içer,” derdi Wang Hu ve ne dediğini biliyor olmalıydı.) Shuxiang bu yasak maddeleri Minik Ayıcık'ın karyolasındaki şiltenin altına saklardı. Shuxiang bir sigara yakıp ondan içmesini ister, beş yaşındaki Wang tükürükler saçarak boğulur gibi olunca kahkahalarla gülerdi. “İdman,” dedi, “İdman yap yap öğrenirsin Minik Ayıcık.”

Shuxiang çoğu zaman yatağının yanında yığılı duran kitaplara gömülür giderdi. “Bana da oku,” diye yalvarırdı Küçük Jun. Ama okumak Shuxiang için tek kişilik bir keyifti. Ama kimi zaman Shuxiang, ona kendi uydurduğu, kahramanın Wang olduğu hikâyeler anlatırdı. Savaşan Devletler Çağı'ndan bir savaşçı veya Çin Seddi'nin yapımında çalışan bir işçi. Kimi zaman, keyfi yerindeyken, birlikte oynarlar, Tibet Platosu'na tırmanmak için çarşafı birbirine bağlar veya iki kişilik ordularıyla at sürerlerdi. Bu oyunlar sırasında annesine tapardı. Shuxiang, küçük bir çocuğu memnun etmeye çalışan sıkılmış bir yetişkin gibi oynamazdı, her rolü büyük bir hazla oynardı. Bütün bu maceralar boyunca oğlu, onun hayal gücünün tüm detaylarını takip eden yardımcısıydı. Onlar iki ortak suikastçıydı. Onlar, bütün dünyaya karşı iki kişilik bir çeteydi.

Shuxiang dışarı çıkmayı pek sevmezdi. Çünkü bu, insanlarla ve

onların dar kafalılığıyla karşılaşmak demekti. Ama bazen haftalık sebze, et ve sigara gibi erzakları almak için dışarı çıkmaları gerekirdi. Yoldan geçenler ona selam verirdi. Oğlunun solgunluğu hakkında yorum yaparlardı. “Bir inek sütü kadar beyaz,” derlerdi. İçlerinden cıkcıkları, çocuğun biraz güneşe ihtiyacı var, diye düşünürlerdi. Shuxiang, onların bu içlerinden cıkcıklarına karşı sağır değildir. “İnek sütü mü?” derdi Minik Ayıcık’a, “Yani, zaten böğüren bir hayvan sürüsünden kim daha iyi bilir bir şeyi?” Bütün Tarım Bakanlığı çalışanlarının oturduğu bir siteydi evleri. Kocasının iş arkadaşlarının karıları Li Shuxiang’ı sevmezlerdi. Kocalarının işteki pozisyonları ve maaşlarına dayanan bir hiyerarşiyle işleyen o dedikodu komitelerine onu davet etmezlerdi. Ondan uzak dururlar, kayıtsızlığından alınırlar ve onu zihinsel olarak özürlü ve tuhaf sayarlardı.

Yida’nın gözleri kocaman açılıyordu meraktan, gözbebekleri karanlığı yutuyordu.

“Peki ya baban? Ondan da bahsetsene bana.”

Duruşunu değiştiriyordu hafifçe. Wang, örtünün altındaki Yida’nın kıvrımlı vücudunu uzunlamasına omuzlarından kalçalarına doğru okşuyordu.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi. Hadi anlat.”

Wang’in çocukluğu boyunca babası Tarım Bakanlığı’ndaki işinde sürekli terfi almış, pozisyonu yıldan yıla yükselmişti. Başkalarıyla iletişim kurmak işinin bir parçasıydı. Ziyafetler, *baijiu* ve bira. Haftada bir ya da iki akşam evde olurdu. Aşırı çalışmaktan, içkiden ve günde kırk sigaradan gözleri bulanmış bir halde düşüncelere dalar, jiletin asla tamamen yok edemediği çenesindeki fırça gibi sakalları kaşırdı. Karısı ve oğlu ona pek alışık değillerdi. İkisi de onun evde olmamasını tercih ederlerdi. Wang Hu onları devamlı eleştirirdi, karsına dudak bükerek, onu azarlardı, “Bir koyun kadar tembelsin Shuxiang. Şu Allah’ın belası dağınıklığa bak. Bütün gün ne halt ediyorsun?”

Küçük Jun babasından ürkerdi. Babası ceketi çıkarıp asmış olsa da, kravatını gevşetse de halen bir yabancı gibi gelirdi ona. Bazen oğlunun

saçlarını karıştırır ve sigaradan sararmış dişlerini göstererek gülümserdi. Ama çoğunlukla kibar ve mesafeliydi sanki oğlan bir başkasının çocuğuymuş gibi. Shuxiang'ın hazırladığı yemeklere kaş çatardı. "Hapishane lapası bu," diye paylardı karısını, "Çalışma kamplarında verdiklerinden daha beter." "Burada yeme öyleyse," derdi karısı.

Wang Hu, oğlu yaşıtı oğlanlar gibi olmadığı için yakınırdı. Yeterince gürültücü ve kavgacı değil diye. İçinde yeterince dövüşken bir erkek yok diye. Ana kuzusu. "Onu dışarıya daha fazla gönder de oynasın," diye emrederdi Shuxiang'a. "Çocuğun biraz zor durumlarla karşılaşması lazım." Ana oğulun bu yakınlığı onu rahatsız ederdi. "Oğlanı şımartıyorsun," derdi, "Sekiz yaşında ve nefesi hala anne sütü kokuyor."

Küçük Jun'un yatağı anne babasının yatak odasının köşesindeydi. Anneciği onunla aynı zamanda yatarı ama babası eve çok geç gelirdi. Bazen sessizce girerdi eve. Bazen, kapıları çarpar, küfreder, ağız dalaşına tutuşurdu. Fermuarını çözer ve alaturka tuvaletin kenarlarına işerdi. Bir şeyleri kazara kırıp dökerdi. Bir şeyleri bilerek kırıp dökerdi. Yere bir kül tablası fırlatmıştı. Çaydanlığı evyenin içinde parçalara ayırmıştı. Anneciği ve Küçük Jun bu yıkıcı öfke patlamalarına karışmazlardı. Yataktan çıkmaz, uyanık ve gergin bir halde babanın sendeleyerek yatak odasına gelmesini ve sarhoş horultularıyla sızmasını beklerlerdi. Bazı geceler baba yatağa yatınca Shuxiang'ı yalayıp yutan bir canavara dönüşürdü. Küçük Jun karanlıkta gözlerini kocaman açar yatak odasının öteki köşesinden insan yiyen devin şaha kalkan kamburunu izlerdi. Homurdanıp yığılana kadar hızlı hızlı solur, karyolayı zangırdatırdı. ("Kötü bir rüya," diye cevaplamıştı annesi, Küçük Jun ertesi sabah babası hakkında sorunca, "Kötü bir rüya görüyordun.") Küçük Jun bazen kâbuslardan uyanırdı. Annesi alnını okşar, onu kendi yatağına taşır ve yeniden uykuya dalsın diye kollarına alırdı. Bir gece onu yatağına geri götürmeden uyuyakalmış ve Baba yatak örtülerini çektiğinde ana oğulu kucak kucağa uyurken bulmuştu. Oğlunu yataktan aşağıya sürüklemiş, onu odanın bir köşesine fırlatırken neredeyse çocuğun omzunu çıkarmıştı. "Rahminden çıkmasının zamanı geldi artık," diye bağırırmıştı karısına. "Aksi halde bütün hayatı boyunca orada tıkalıp kalacak."

Onlar sabah uyandığında Wang Hu gitmiş olurdu. Yıkanmış, tıraş olmuş ve çekip gitmiş. Kariyeri, geceleri sarhoş ve arkadaş canlısı olup sabahları akşamdan kalmalığın harabelerinden dirilip ofise ilk gelen

olabilmesi üzerine kuruluydu. O, evden ayrıldıktan sonra, ana oğul evde dikkatlice adım atarlardı. Ortalığı temizlerlerdi. Eski gazeteleri idrar birikintilerine sererlerdi. Cam kırıklarını süpürürlerdi. “Evini seven çatısındaki kargaları da sever.” derdi Shuxiang monoton bir sesle. Ama ne annem ne ben seviyoruz babamı, diye düşünürdü oğlan. Kargalara gelene kadar...

“Ben, Lin Hong.”

Kız sokakta yollarını kesmişti. Yüksek topukluları ve küçük siyah elbisesiyle bayağı görünüyordu. Dudaklara ruj sürülmüş. Kavga arayan gözlere çelik mavisi rimel çekilmiş. Ana oğul süpermarketten çıkmışlar eve doğru yürüyorlardı. Güzelliğinden ve boyunun uzunluğundan duyduğu gururla, bir eli belinde dikilen kıza hayretle bakmışlardı. Kız Shuxiang’a gülümsemişti.

“Geceleri eve, senin yanına gelmediğinde kocan,” demişti, “Benimle oluyor. İkimiz için tuttuğu dairede. Bilmen gerekir diye düşündüm.”

Wang Hu’nun metresi, sözlerinin etkisini ölçebilmek için bir an duraklamıştı. Shuxiang, sanki ani bir rüzgâr yüzüne doğru esmiş gibi gözlerini kırıştırmıştı ama onun dışında kayıtsız görünüyordu. Küçük oğlan, en azından, gözü korkmuş gibi görünmeyi akıl etmişti. Lin Hong yeni yaptırılmış kıvr kıvr permasına şöyle bir dokunmuştu (Daha o sabah en sevdiği Kantopop yıldızının bir dergiden kestiği fotoğrafıyla güzellik salonuna gitmişti). Bir kez daha gülümsemişti. Sonra, Shuxiang’a kocasının onu aldatmakla kalmadığını, ayrıca kendisinin de onun çocuğuna hamile olduğunu açıklamıştı. Wang Hu’nun şimdi yeni bir ailesi vardı ve Shuxiang, kocasının onu her an terk edebileceğini beklemeliydi. Kız, Shuxiang’ın gözyaşları içinde mahvolacağı beklentisiyle öyle dikilmişti. İnkâr ve öfke beklentisiyle... Ama bunların hiçbirisi olmamıştı. En ufak bir can sıkıntısının bile izi görülmeyen ve sakın Shuxiang:

“Tebrıklar. Sana bol şans dilerim.” demişti.

Lin Hong’un gözlerindeki şeytanca bakış gitmişti. Yüksek topuklularının üzerinde sendeleyeyen, eğri duran Lin Hong çok sersem ve toy görünüyordu. Kız gittikten sonra Wang annesine bakmıştı. Shuxiang’ın zihninin bu yüzleşmeden başka şeylere kaydığını görebiliyordu.

“Babam bizi terk mi edecek?” diye sormuştu.

“Hayır. Kızı kürtaj yapmaya zorlayacak.”

Eve doğru yürümeye devam etmişlerdi.

1988 Ağustos. On iki yaşındaki Wang her öğleden sonra Dongcheng'deki okulundan eve bisikletle dönüyordu; Uçan Güvercin'inin tekerlekleri dönerken bir yanındaki omuz çantası sekip duruyordu. O gün, bisikletini hangara kilitlemiş, 16. Bina'ya koşarak girmiş, merdivenleri uçarak çıkmış ve dumanlar çıkan daireye girdiğinde gözlerini kırptırmıştı. Shuxiang bütün gün evde yalnızdı. Masaya oturmuş, kül tablasını izmaritlerle doldurmuştu. Wang perdeleri açmış ve Shuxiang gün ışığından çekinmişti. İçerideki duman temizlensin diye pencereleri açmıştı Wang. Yirmi sekiz yaşındaki Shuxiang'ın yüzü halen çocuksu ve yuvarlaktı.

“Bugün neler yaptın annecim?” diye sormuştu Wang.

“Hiçbir şey,” demişti kadın.

Wang içerlemişti. Annesine, boğazını kurumla doldurduğu için ve ciğerlerini sigara dumanıyla boğduğu için içerlemişti. “Okulda size öğrettikleri şeyler bir yığın yalan, Minik Ayıcık. Bütün dersler beyninizi yıkamak için.” dediği için annesine içerlemişti. Uyumsuz bir çocuk olduğu için, bunun sebebinin de soyutlanmış bir çocukluk geçirmesi olduğu için annesine içerlemişti. Kıyafetlerini katlamış ve mutfak lavabosundaki bulaşıkları yıkamıştı. Marketten et ve sebze almış ve onlarla susam yağında dilimlenmiş lahana ve domuz etli börek yapmıştı. Shuxiang'ın iştahı pek olmazdı. Domuz etli böreği yemek çubuklarıyla şöyle bir eşelemişti o kadar.

“Ne düşünüyorsun annecim?”

“Hiçbir şey,” demişti.

Yıllarca köşesine çekilmiş bir halde yaşayan Shuxiang'ın tek yoldaşı oğlu olmuştu. Ama yaz aylarının sıcaklığı geçince agorafobik yaşantısını değiştirmiş, sitenin ortak alanında gezinmeye başlamıştı. Elbisesinin üzerine geçirdiği, düğmelerini yanlış iliklediği hırkasıyla ve taramadığı dağınık saçlarıyla kapandığı evinden çıkmış Shuxiang'ı gören herkes şaşırıyordu. Ateşli gözleri ve bir amacı varmış gibi uzun adımlarla

yürüyüşü insanları soru sormaya itiyordu, “Böyle aceleyle nereye gidiyorsun Li Shuxiang?” Ama o, sanki soru soranları görmemiş, duymamış gibi davranıyordu. Elinde bir lavabo pompasıyla sitenin kapısından heyecanla çıkıyor, arkasından atılan kahkaları duymuyordu bile. (“Şimdi de bir su tesisatçısı mı oldu? Kimin tuvaletini açacak?”)

Bir öğleden sonra Wang döndüğünde evde kimse yoktu. O da, annesine bakmak için hızla dışarı koşturmuştu. Kadın, her zaman bulunduğu yerlerin hiçbirinde değildi, bu yüzden Wang kötü bir şeyler olduğundan korkarak eve dönüp onu beklemişti. Yarım saat sonra kapı çalmıştı. Gelenler Shuxiang ve site yönetiminden iki adamdı. Beyaz saçlı, emekli fabrika işçisi bu adamlar şimdi sitenin düzenini sağlamak için gönüllü çalışıyorlardı. Shuxiang sırsıklamdı ve ceketinin kenarından çıplak ayaklarına çamur damlıyordu.

“Annen Liangma nehrinin çamurunda yürüyordu,” demişti adamlardan birisi, “Beline kadar girmişti.”

“İrmak pis ve atıklarla dolu,” demişti öteki, “Yüzmek için uygun değil.”

“Ayakkabılarım kayıp!” diye parlamıştı bir anda Shuxiang, “Onları nehir kıyısına koymuştum ve bir hırsız çaldı.”

Sanki asıl rezalet ayakkabılarının çalınmasıymış gibi öfkeliydi. “Annen iyi durumda değil ve doktora gitmesi lazım,” demişti beyaz saçlı adam Wang’e, “Gündüzleri gözetim altında tutulması gerekiyor.” Annesinin bu eksantrik davranışlarından acaba babasının haberi var mıydı? Wang, babasının haberi olduğu konusunda yalan söylemişti. Shuxiang başıyla onaylamış ve sanki o orada değilmiş gibi onun hakkında konuşmaya devam etmişti diğerleri. Ki orada olmadığı bir açıdan doğrudu.

Ana oğul zamanda geriye doğru yolculuk etmiş gibiydiler; Wang’in henüz okula başlamadığı zamanlara, ancak bu sefer tam tersi rollerde. Wang, okula gitmek yerine annesine bakmak için evde kalıyordu. Dünyası 404 numaralı dairenin perdeleri kapalı, loş odalarına hapsolmüştü. Annesine kahvaltı etmesi için pirinç lapası pişiriyor, sonra nemli bir fanilayla kadının yüzünü silip lavaboda dişlerini fırçalıyordu. Kadın sürekli dikkati dağılan bir dinleyici olsa da boş zamanı biraz anlamlı bir şeylerle değerlendirmek adına ona eski klasik romanlardan parçalar okuyordu.

Wang küçük bir çocuğa bakıcılık etmenin verdiği bezginliği yavaş yavaş anlamıştı. Çocukların ne kadar nankör olduklarını. Yalnızca tekrarlanan işlere göre bölünen zamanın ne kadar yavaş aktığını. Bu hale geldiği için Shuxiang'a güceniyordu ama öte yandan ona bakıcılık etmek ona olan sevgisini artırmış, şiddetli ve korumacı bir şekilde büründürmüştü. Her gece yatmadan önce annesinin saçlarını tarıyordu. Hava soğuk olduğunda onu battaniyelere sarıyordu. Şimdi annesi onun yükü ve kederiydi.

Wang markete gittiğinde kaçıp gidemesin diye annesini içeri kilitliyordu. Ama bir Aralık günü eve dönerken siteye girdiğinde bunun yeterli bir önlem olmadığını gördü.

“İşte geldi. Bu, onun oğlu.”

Elinde market poşetleriyle siteden içeri girerken Wang 16. Bina'nın önündeki kalabalığı görmüş, ortamda rahatsızlık veren bir şeyler olduğunu, olağan dışı bir durumun yaşandığını hissedip telaşla olay mahalline koşturmuştu. Güvenlik görevlileri, manav, köpeklerinin tasmaını tutan yaşlı kadın ve kucaklarındaki bebekleri sallayan anneler. “Bir doktor lazım,” dendiğini duymuştu Wang, “Kafasında bir sorun var.” Kalabalık Wang gelince açılmış ve o da yukarıya, kalabalığın bakışlarının nesnesine doğru çevirmişti kafasını. Shuxiang, üçüncü kattaki balkonun penceresinde çıplak bir halde duruyordu. Soluk kış güneşi pencereye düşüyor, kadının kalçalarının inceliğini, sarkan memelerini ve Wang'e ilkel kabilelerle ilgili izlediği belgeselleri hatırlatan karanlık kasıklarını aydınlatıyordu. Ama Wang, Shuxiang'la ilgili en müstehcen şeyin kadının gülümseyişi olduğunun farkındaydı. Kadın, ulu orta çıplaklığını sanki teşhirci bir zevkle yapıyormuşçasına gülümsüyordu ama Wang durumun böyle olmadığını biliyordu. Kadının duruşunda ne bir tahrik ne de sapıklık vardı. Kendi dünyasında kaybolmuş Shuxiang'ın üç kat aşağıda toplanan kalabalık üzerinde yarattığı etki konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama kalabalık da bunu bilmiyordu. Bu çıplaklığın kendileri için olduğu konusunda hemfikirdiler. Wang bir özür mırıldandı ve binaya doğru seğirtti. O içeri girdikten sonra kalabalık ne dağıldı ne de pencerenin arkasındaki çıplak kadına aval aval bakmayı bıraktı. Rezil, diye fısıldıyorlardı. Bir yerlere kapatılmalı. Baktıkça bakıyorlardı. Gözlerini alamıyorlardı.

Wang yatak odasına koşmuş ve annesinin omuzlarına bir yatak

örtüsü atmıştı; daireyi ateşe verecek bir yangını söndürmeye çalışır gibi. Onu pencereden geriye, insanların bakışından uzağa çekmiş, kadının dengesini kaybedip sendelemesine aldırmamıştı. Nerdeyse kadını tokatlayacak kadar kızgındı.

“Herkes gördü seni! Herkes sana ve iğrenç vücuduna bakıyordu!”

Bir kedi veya köpek gibi çıplaklığından utanmaksızın Wang’e şöyle bir bakmıştı. Utancın yükü yalnız oğlundu. O zaman artık annesinden daha uzun olan Wang, yüzünü aşağıya onunkine doğru yaklaştırmıştı. “Neden normal olamıyorsun?” diye bağırılmıştı. Kadın hiçbir şey söylememiş, geri bile çekilmemişti. Yatak örtüsü omuzlarından kaymıştı. Kadının tüyleri diken dikendi, meme uçları soğuktan sertleşmişti.

“Anne olmamalıydın sen,” demişti Wang. “Ben hiç doğmamalıydım.”

Bu, sanki Shuxiang’da bir etki yaratmış gibiydi. Oğluna bakarak:

“Evet, hiç doğmamış olsaydın daha iyi olurdu,” diye Wang’e katıldığını belirtmişti. “Bu dünyaya gelmek bir cehennem. Bütün hayatın boyunca milyonlarca insan tarafından ezileceksin.” demişti.

Shuxiang gidip yatmış, örtüleri üzerine çekmişti. Sonra yatak örtüsünü bir eliyle kaldırıp havada tutmuş, oğlunun yanına sokulması için yer açmıştı. “Yatağa gel,” demişti. Wang, kadının gölgeler içindeki vücuduna bakmıştı. Asla, diye düşünmüştü. Ama kendisi bir çocukken aynı yatağı paylaşmışlardı. Eskiden, yani Shuxiang Wang’e bakıcılık ederken, Wang Shuxiang’a değil. Ve Wang yorgundu. Endişe etmekten yorgundu. Annesinin bir dahaki sefere ne yapacağına kaygı duymaktan yorgundu. Böylece, Wang yatak örtüsünün içine süzülüp yatmış, başını annesini başının altındaki yastığa koymuştu. Üzerinde bir kazak ve eski okul pantolonu vardı. Kendi üzerindeki kıyafetlerin, annesinin çıplaklığını telafi ettiğine karar vermişti. İlk başta, durumun tuhaflığından dolayı gergindi. Ama Shuxiang gergin değildi. Shuxiang uyuyordu. Nefesinin ritmi, kıyıya vuran dalgalar gibi çarpıyordu Wang’e. Onu, dinginliğe sürüklüyordu. Onu, uykuya sürüklüyordu.

Wang bilincin dışına doğru dalıp gitmişti. Kararan gökyüzüne ve dünya güneşe sırtını dönerken uzayan gölgelere uyanmıştı. Shuxiang’ın yakınlığına, kadının yerçekiminin etkisiyle sarkan ağzına uyanmıştı. Annesinin midesinin asitli çukurundan yükselen kükürtsü bir nefese uyanmıştı. Shuxiang’ın elleri bir duadaki gibi birleşmişti ve vücudu

cenin pozisyonundaydı. İlk başta birbirlerine dokunmuyorlardı ama sonra kadının vücudu ona doğru uzanmış, onu aramıştı. Kadın, normalde yapmadığı şeyi yapmış, onu korur gibi kollarının arasına almış, sonra uyumaya devam etmişti. Wang, avluda oynayan çocukların sesi bir yükselir bir alçalırken uyuklamıştı. Ama kilide giren anahtarın sesini duymamıştı. Dairenin kapısının açıldığını duymamıştı.

Örtü, üstlerinden çekilip alınırken uyanık değillerdi. Bir çift kan çanağı göz, kafeinin keskinleştirdiği bir çift göz onlara bakarken de uyanmamışlardı. Birbirlerine yapışık haldeydiler. Ana oğluna sıkıca sarılmıştı. Yastıkta, dudakları neredeyse birbirine değiyordu. Kan çanağı gözler onları delip geçiyordu neredeyse ama Wang'ın babası gördüğü şeye artık bir an dahi katlanamaz hale gelmişti. Güçlü elleriyle yakaladığı on iki yaşındaki oğlunu saçlarından tutup sürükleyerek çekti. Wang, kafa derisi çekilirken ve kısa siyah saçları köklerinden koparken çığlık attı. Shuxiang sıçrayarak kalkıp kocasını tokatlarken ve durması için çığlık çığlığa bağırırken göğüsleri inip kalkıyordu. Wang Hu çocuğu yataktan aşağıya savurmuş sonra çocuğun üzerine çökmüştü. Darbe üzerine darbe üzerine darbe. Vurmayı bıraktığında çocuk neredeyse bilincini yitirmişti. Sonra, tüm bu esnada kendisine vurmakta olan Shuxiang'a dönmüştü. "Kes sesini," demişti ve kadına öyle sert vurmuştu ki kadının sesi kesilmişti. Sonra onu yatağa fırlatmış ve kemerinin tokasını çözmüştü.

Wang, Pekin'in kuzeyindeki bir yatılı okula gönderilmişti. Sekiz hafta sonra babası okula Wang'ı ziyarete gelmiş, annesinin dondurucu bir ocak gecesi Liangma nehrinde yüzdüğü için zatürreye yakalanıp öldüğünü söylemişti. Baba oğul boş bir sınıftaydılar. Başöğretmen, Wang Hu'nun kötü haberi iletebilmesi için gereken mahremiyeti sağlasın diye ayarlamıştı boş sınıfı.

"Cenaze töreni üç gün önceydi," demişti Wang'ın babası, "Okulunu engellesin istemedik. Çok iç karartıcıydı. Annen orada olmanı istemezdi zaten."

Oğlunun çıkık kolunun hala iyileşmemiş olması ve hala askıda olması Wang Hu'nun sinirini bozmuştu. Haftalar önce iyileşmeliydi, diye düşünmüştü. Keçi gibi inatçı bu çocuk. Adet yerini bulsun diye oğluyla bir yirmi dakika daha oturmuş ve sonra BMWsine atlayıp Pekin'e dönmüştü. Wang, yıllar boyunca görmemişti babasını bir daha.

9

Ara Sokak

Baharın gelişi. Şehir buzlarından çözünüyor. Pekinliler soğuğa karşı savaşta giydikleri ceketler, atkılar ve diğer yünlü zırhlarını çıkarıp atıyorlar. Yol kenarlarında fırın patates pişirilen alüminyum folyolarla dolu benzin varilleri, süpermarket kapılarının üzerindeki ağır brandalar gibi kışa dair görüntüler gözden kayboluyorlar.

Gobi Çölü'nün tozu gökyüzünde dalga dalga yükseliyor. Şehir hava kirliliğinin pusunda nefes alamıyor, kirli hava Wang'ın boğazını yakıyor. Burnunu sümkürdüğü mendil siyaha boyanıyor, kafasının içinde gerçekleşen bir omuz silkmeden sonra bir müşterinin unuttuğu Zhongnanhai paketinden bir sigara daha yakıyor. Akciğerlerindeki gölge daha da koyulaşacakmış, olsun varsın. Atın ölümü arpadan olsun.

3. Doğu Çevre Yolu, dijital Olimpiyat saati, oyunların başlayacağı ana kadarki süreyi saniye saniye geriye sayıyor. Billboardlar engellerin üzerinden atlayan ve havada perende atan atletleri gösteriyor. Çin'in ulusal kahramanları dalgalanan ve gergin kaslarıyla, bir atlayışın ortasında Coca-Cola kutularını tutuyorlar. Bütün Pekin'de yenileme çalışmaları sürüyor. Binaların hava kirliliğiyle kararmış ön cepheleri

yeniden boyanıyor. Milyonlarca boş çiçek saksısı caddeler boyunca doldurulmayı bekliyor. "Tek Dünya, Tek Rüya." "Çevreyi Yeniden Yapılandırmak Halkın Menfaatinedir." "Olimpiyatlar Seni, Beni, Onu Birleştirir." Sloganlar her yerdeydi.

Yolcular geliyor, gidiyorlardı. İstikametler şehrin dört bir köşesineydi. Avluları pahalı butiklere ve turistik dükkânlara dönüştürülen Nanluoguxiang. Babaoshan Mezarlığı. Başkan Mao'nun Anıt Kabri, geniş Tiananmen Meydanı'nın sivil polisler tarafından gözetim altında tutulması. Gösterişli kapılarıyla Shunyi Mahallesi'nin evleri. Çin Seddi'nin ıssız bölümleri. Güneşten yoksun gökyüzünün altında yere gölgesini düşüremeyen Milenyum Anıtı'nın muazzam güneş saati.

Bir Batılı, yanında güzel bir kızla arka koltuğa oturuyor. Wang dikiz aynasından çifte bakıyor. Kurbağa suratlı, alkolikliğin kocaman kıvrımlı burnundaki kılcal damarları çatlattığı adam kırklarında gösteriyor. Güzel yüzüne parlak bir makyaj yapmış olan kız da yirmili yaşlarında. Bu adamın kendisine sahip olmasına kızın nasıl izin verdiğine şaşırıyordu Wang. Ne için? Para mı? Sosyal statü? ABD'ye nişanlılık kontenjanından vize? Adamın sahiplenici elleri kızın dizlerinde ve ganimetini Batı'nın karizmasıyla değil kendi karizmasıyla elde ettiğini zanneden bir adamın sırtışı var yüzünde.

Pahalı bir özel dikim takım elbise giyen, saçları yapay bir siyaha boyanmış bir resmi görevli Jiangguomen'deki bir devlet binasının önünde durduruyor Wang'ın aracını. Wang, onu gideceği yere götürürken radyoda haberler zehirli börek olayından bahsediyor. Japonya'da on dört kişi Çin'den ithal edilen ve böcek ilacı bulaşmış börekleri yedikten sonra hastaneye kaldırılmışlar.

"Sabotaj!" diyor devlet görevlisi, "Böreklerimize zehir katarak Çin'i kötü göstermeye çalışıyorlar."

"Öyle mi dersin?" diyor Wang. "Sence Japonlar kendi vatandaşlarını zehirlerler miydi?"

"Kötülük dolu bir ırk onlar."

"Birkaç Japonla tanışmışımdır," diyor Wang, "Öyle kötü insanlara benzemiyorlardı."

"Şöför," çıkışıyor resmi görevli. "Japonlara karşı verdiğimiz Direniş Savaşı'nı okutmadılar mı sana okulda?"

“Tabii ki okuttular.”

“Öyleyse okula geri dön ve dersine daha iyi çalış! Belli ki *tarihimiz* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yüzüne tokadı yeseydin tarihimizi bilmemeyi görürdün!”

Tükürür gibi çıkan tarih kelimesinden dolayı Wang kaskatı kesiliyor, direksiyona sıkı sıkı yapışıyor. Sonra dikiz aynasında öfkeli adama bakıyor ve şüphesi geçiyor. Kendine hâkim olmalı. Paranoyasını denetim altında tutmalı.

Pazar. Böcek ilacı sıkılmış ıspanaklar ve üzerleri toprak kaplı şalgamların dizildiği sebze tezgâhları. Kaburgaları ve belkemikleri sergilenen hayvanlar asılmış kancalara. Kanlı bir önlük giyen kasap elindeki satırı sallıyor ve sigarasından dökülen külle bir parça domuz etini çeşnilendiriyor. Wang, tezgâhtan tezgâha dolaşüyor ve Yida'nın verdiği listedeki erzakla yavaş yavaş dolduruyor çantasını. Soya peyniri. Taze soğan. Sirke. Zemin, meyve tezgâhından yere düşen ve ayaklar altında çiğnene çiğnene püreye dönüşen erikler yüzünden kaygan. Göçmen tezgâhtarların çocukları ortalıkta koşuşturuyor, elim sende oynarlarken yerdeki pisliklere basıp patinaj yapıyorlar. Wang iki *jin* pirinç satın alıyor. Pirinç satan adam kasanın üzerine yerleştirdiği dizüstü bilgisayarından izlediği Bruce Lee filminden gözlerini ayırmadan Wang'e para üstünü uzatıyor.

Akşam alacakaranlığı yumuşak ve ılık, bahar bürümüş havayı. Wang, Altın Fil Eczanesi'nin arkasından sahte Rolex satan Uygurların bulunduğu, tütün ve içki satan bir dükkânın yanında kurnaz görünümlü bir adamın polise karşı dikkatle gizlendiği dar bir ara sokağa sapıyor. Wang onu daha önce görmüştü ve adamın sahte kimlikler sattığını biliyor. Öğrenci kimlikleri, mezuniyet diplomaları ve başka evraklar. Göçmenlerin başkentte iş bulmak için kullandığı, çalınmış veya sahtesi yapılmış belgeler. Yakınlarda bir başka adam, memurların sahte gider göstermek için kullandıkları çeşitli otel ve restoranlara ait boş alındı makbuzları satıyor. Karlı bir iş gününü ima edercesine bir tomar banknotu hışırdatarak sayıyor.

Ara sokağın aşağılarında neon lambalı dükkânlar bedenini başka türlü zevklerini temin ediyorlar. Bir 'Yetişkin Sağlık Dükkânı' raflarında plastik ve kauçuk seks oyuncaklarıyla erkeklik gücünü artırıcı tozlar sergileniyor. Ön yüzü tamamen camdan bir masaj salonunda, etekleri

kalçalarının o gölgeli birleşme noktalarına kadar yukarıda duran kızlar taburelere tünemişler. Camın arkasında bekleyen orospular sanki can sıkıntısının ağır ışığıyla aydınlatılmışlar. Leopar desenli bir kıyafet giymiş, gülümserken dişlerinin arasındaki boşluk görünen yeniyetme bir kızla göz göze geliyor Wang ve kızarak gözlerini kaçırıyor.

Üzerinde kırmızı, beyaz ve mavi sarma şeritler bulunan bir berber direği dönüyor bir dükkânın kapısında. İçeride otuzlarında bir adam ve dizüstü bilgisayarıyla uğraşan bir delikanlı suni deri sandalyelerde oturuyorlar. Otuzlarında gösteren adam ayaklarını aynanın altındaki çıkıntıya uzatmış kot pantolon geçirdiği uzun bacaklarını esnetiyor. Adam, Wang'e bir zamanlar tanıdığı birini hatırlatıyor. Ama daha yaşlısı. Ama daha kısa saçlı ve gözlerinin kenarlarında sigara içen birinin kırışıklıkları olanı. Ara sokaktan yürürken Wang camdan içeri bakıyor. *Hayır*, diye düşünüyor. *O olamaz*. Ama adamın bir pazısında zümrüt yeşili bir ejderha var. Önkolunda bir yara izinin boğumlu dokusu var. Başka kimde aynı dövmeden vardır? O yara izinden?

Wang'in kalbi deli gibi çarpıyor. Yapılacak en akıllıca şey yürüyüp gitmek olurdu. Ama o en akıllıca olanı yapmıyor. Kapıyı açıyor ve berber dükkânına giriyor.

Sandalyesine yaslanmakta olan Zeng Yan, bu yeni müşterinin gelişine bıkkın gözlerle bakıyor. Gelenin kim olduğunu fark edince gözleri kocaman açılıyor ve ayaklarını dayadığı yerden indirip ayağa kalkıyor. Wang'in hatırladığından daha uzun ve zayıf ve kot pantolonu dar kalçalarından sarkıyor.

"Wang Jun!" diyerek bir kahkaha atıyor, "Bu, sen misin harbiden?"

Wang başıyla onaylayıp belli belirsiz uzanıyor. Gerçeklik sanki parçalanmış gibi, sanki arka arkaya üç beş bardak *baijiu* yuvarlamış gibi.

"Uzun zaman oldu," diyor Wang.

"Ne kadar oldu?" Zeng gülümsüyor. Durup öksürüyor, "Dokuz yıl? On mu?"

"On," diyor Wang.

Birbirlerini süzüyorlar, aradan geçen on yılın değiştirdiklerini süzüyorlar. Wang'in vücudu eskiye göre daha gevşek ve yuvarlak, saçları daha seyrek ve çenesindeki sakalları daha kaba. Zeng sıskalaşmış

ve vücudu daha köşeli ama saçları hala dalgalı ve sık. Zeng Yan yirmi yaşındayken gururlandığı yakışıklılığını kaybetmiş. Onun için acı verici bir kayıp olduğunu tahmin edebiliyor Wang.

“İyi görünüyorsun Wang Jun.”

“Yalancı,” diyerek gülüyor Wang. “Kelleşiyorum. Kilo aldım.”

“Saçmalık! Her zamanki gibi yakışıklısın.”

“Sen benden çok daha iyi görünüyorsun.”

Bunu duyan Zeng öksürmeye başlıyor, tıkanmış ciğerleri Wang’ın yalanına karşı çıkıyor. Zeng’in ne kadar bitkin olduğunu gören Wang aşırı sigara ve uzun gecelerin de ötesinde, daha kötü bir şeylerin olduğundan şüpheleniyor. İçeride pusuya yatmış müzmin bir hastalık.

Dizüstü bilgisayarlı delikanlı qq’da yapmakta olduğu *chat*’i bırakıp Wang’e öyle düşmanca bir bakışla bakıyor ki Wang beceriksizce gözlerini kaçırıyor. Berber dükkânını şöyle bir gözden geçiriyor. Köşelerinden soyulup dökülmüş muşamba kaplı zemine saç yumakları dağılmış. Suni deriden koltuklardaki sökükler izole bantlarla onarılmış. Kabloları yıpranmış saç kurutma makineleri her an bir elektrikli idam gerçekleştirilmeye hazırlar.

“Ne zamandır burada çalışıyorsun?” diye soruyor Zeng’e.

“İki yıldır.”

“Ben Maizidian’da yaşıyorum. Hemen köşe başında. Nasıl oldu da hiç karşılaşmadık sokakta?”

“Ben seni gördüm,” diyor Zeng, “Yanında küçük kızın vardı.”

“Ve bir selam vermedin, öyle mi?”

“Sen bir aile babasısın artık. Seni kendi haline bırakmamın daha doğru olduğunu düşündüm.”

Zeng utançla indiriyor bakışlarını. Henüz bir delikanlı olduğu zamanlardaki iş kolunda çalışıyor ama bu kez en aşağı basamakta. Wang, artık ona para saçı zengin müşterileri olmadığını tahmin edebiliyor. Zeng şimdi işçilerle veya Pekin dışından gelen göçmenlerle alacağı ücret konusunda pazarlık etmek zorunda.

“Saçlarını kestirmek ister misin?” diye soruyor Zeng.

Wang üç hafta önce berbere gitmişti ama başıyla onaylıyor:

“Elbette.”

“Git, arka odayı temizle, Wu Fei,” diye emrediyor Zeng oradaki delikanlıya.

Oğlan sandalyesini çekip kalkıyor ve boncuklu perdenin arasından arka odaya geçiyor. Boncuklar onun arkasından sertçe sallanıyorlar. Zeng bir berber örtüsü silkeleyip Wang’e kollarını geçirmesi için tutuyor. Sonra Wang suni deri kaplı yıpranmış koltuklardan birine oturuyor ve Zeng onun başına plastik bir şişeden şampuan ve su dökerek saçlarını köpürtüyor.

“Ne zamandır evlisin?”

“Dokuz yıldır.”

“Uzun bir süre,” diyor Zeng. “Karının ismi ne? Ne iş yapıyor?”

“Ma Yida. Ejderha Uçuşu Masaj Salonu’nda masöz.”

Sonra Wang soruyor, “Peki ya sen? Evlendin mi?”

Zeng’in kahkahası bir öksürük nöbetine dönüşüyor. Göğsü sanki çalışmayan bir arabanın devir almaya çalışması gibi.

“Ben hala bekâırım,” diye gülüyor, göğsüne pat pat vurarak. “Evlenecek adam değilim ben.”

Wang lavaboya doğru eğiliyor ve Zeng onun başını özenle tutarak şakaklarını ovuyor ve başparmaklarıyla kulaklarının arkasını temizliyor. Zeng’in güçlü parmakları kafasıyla ilgilenirken Wang gözlerini kapatıyor. Masaj, baştan çıkarma rutininin bir parçası. Çoğu adam berbere bir heves gider. Yalnızca bir saç tıraşı, derler kendi kendilerine. Ama Zeng’in parmakları daha fazlası için kalmaları konusunda ikna eder onları. “Kafa derine neler yaptığımıza bir bak,” der o parmaklar. “Ve daha başka neler yapabileceğimizi düşün.”

“Ne zamandır taksicilik yapıyorsun?” diye soruyor Zeng.

Wang gözlerini açıyor. Zeng yüzüne bakıyor baş aşağı.

“Taksicilik yaptığımı nerden biliyorsun?”

“Seni arabanda gördüm.”

“Gerçekten mi? Ne zaman?”

“Geçen sene bir zamanlar. Lianhmaqiao yakınlarında bir yerde.”

Başlıktan su akıyor, saçlarındaki köpükleri duruluyor.

“Kaç kere gördün beni?” diye sorarken Wang kalbi hızlanıyor. “Nerede yaşadığımı biliyor musun?”

Zeng, Wang’ın ses tonundan irkiliyor.

“Hayır,” diyor, “Seni sadece iki kez gördüm.”

Sessizlik içinde durulamaya devam ediyor ve Wang’ın şüpheleri dağılıyor.

Zeng, Wang’ın kafasını bir havlu yardımıyla kuruluyor, sonra seyrek ve nemli saçlarını tarıyor. Wang aynadaki tersine görüntüyü izlerken Zeng kesmeye başlıyor. Wang, Zeng’in önkolundaki dirseğinden bileklerine kadar uzanan derin yaraya bakıyor. Zeng, erkek arkadaşı Ejderha onu terk edince bir pencereye yumruk attığını anlatmıştı Wang’e hastanenin avlusunda pinpon oynarlarken. Bazı sinir uçları kesilmişti ve Zeng tam bir yumruk yapamıyordu. Pinpon raketini bırakıp Wang’e elinin kavrayışının gevşekliğini göstermişti.

“Sol elimle vurmalıydım. Kendi kendime yapmam gereken birçok şeyi artık yapamıyorum.”

Zeng sırtıtmış ve sonra itiraf etmişti:

“Bazı insanlar senin için beynine yiyeceğin bir kurşundan daha faydalı değillerdir. Ama gene de istersin onları. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Ve Wang başıyla evetlemişti. Anlamaya başlıyordu.

Wang’ın telefonu gelen mesajla titrediği sırada Zeng Yan fön makinesiyle Wang’ın saçlarını kurutuyor. Yida, evde bekliyor. Wang makineyi kapatması için Zeng’e işaret ediyor.

“Gitmem lazım,” diyor, “Borcum nedir?”

“Borcun yok.”

Zeng örtüyü kaldırıyor ve Wang’ın polo tişörtünün yakasını fırçalıyor.

“Ne zaman istersen gel. Saçlarını her zaman bedavaya keserim.”

“Teşekkürler,” diyor Wang.

Gene de minnettarlık hissetmiyor. Yalnızca bir müptelanın yeniden başlama korkusu var.

“Öyleyse,” diyor Zeng “Görüşürüz.”

Ama Wang onun gündelik ve gelişigüzel ses tonuna aldanmıyor. Zeng, sanki Wang’ın gidişine katlanamayacakmış gibi görünüyor.

“Elbette.” diyor Wang.

Alışveriş çantasını alıp berber dükkânından ara sokağa doğru çıkıyor. Ne zaman tekrar geleceğini söylemiyor ama geleceğini ikisi de biliyorlar.

10

Akıl Hastalığı

İlk başlarda yanlış giden bir şeyler yok gibiydi. Derslere ve kampüs yaşamına alışmakla geçen birkaç gün. Dünya güneşten uzaklaşırken ve günler kısılırken başlayan mevsimlik bir depresyon. Ki bir sabah Wang yataktan çıkamamıştı. Battaniyenin altında, hareket edecek güçten yoksundu. Gözlerini kapatıyor ama uyuyamıyordu çünkü kafasının içindekiler ona bir an olsun rahat vermiyorlardı. Eksiklikleriyle ve zayıflıklarıyla dalga geçiyorlardı. Dakikliğini ve dersleri kaçırmayışını, hocanın söylediği her şeyi not etmek için kalem elde bekleyişini hor görüyorlardı. Wang'ın tarih profesörü olmak konusundaki azmini alaya alıyorlardı: Onun; yataktan çıkamayacak kadar zavallı Wang'ın.

Battaniyelerin altında öylece duruyordu. Vücut fonksiyonları durma noktasına gelmişti. Böbreklerin süzdüğü atık, sidik torbasından çarşaflara sızıyordu. Kalbi öyle zayıf atıyordu ki kan, damarlarında alüvyon gibi çöküp kalıyordu.

Akşamdan kalmalıktan toparlanmak için yorganların içinde kaybolmak, ıssız veya soğuk bir kalple, yurt hayatında sıradandı. Wang'ın oda arkadaşları kötü giden bir şeyler olduğunu ancak üç

gün sonra fark etmişlerdi. Wang'ın ranzanın alt katındaki yatağının başına toplanmışlardı. İçeriye havalandırmak için bütün pencereleri açmışlar, soğuktan titriyorlardı. Wang, ne yapmaları gerektiği hakkında tartışıklarını duyabiliyordu. Sesleri, her şeyin iç karartıcı bir şekilde manasız görüldüğü Wang'ın o yeraltı seviyesindeki yeni gerçekliğine doğru süzülüyordu. Wang'ın omuzunu dürtmüşler ama sonra onun o güçsüz, tepkisiz halinden dolayı vazgeçmişlerdi. Üzerine bir bardak su dökerken kahkaha atıyorlardı. Sonra Wang herhangi bir sakınma ya da göz kırpmaya tepkisi vermeyince utanmışlardı.

“Nesi var bunun? Ölü gibi.”

Ertesi gün babası Wang'i almaya gelmişti. Pahalı takım elbisesi içinde saygın görüntüsüyle Wang Hu önce Yurtlar Müdürlüğü'ne gitmiş ve verilen “rahatsızlık” için para dolu bir zarf bağışlamıştı. Çekiciydi ve özür dilemeyi biliyordu. Uygunsuz durumları kontrol altına almak konusunda deneyimli ve becerikliydi. Wang Hu, Tarım Bakanlığı'ndan iki güvenlik görevlisiyle oğlunun yurduna gitmişti sonra. Adamlar Wang'i yataktan kaldırmışlar, babasının dikkatli bakışları altında üzerindeki kıyafetleri çıkarmışlar ve pislenmiş kıyafetlerle çarşafı bir çöp torbasına koymuşlardı. Sonra Wang Hu, onlara Wang'i düşün altına götürmelerini söylemişti.

“Eti sizin kemiği benim. Suyun soğuk olduğundan emin olun.”

Duş, Wang'i kendine getirmişti. Bir adımını ötekinin önüne atıyor ve söylendiği yöne doğru hareket ediyordu.

Sağlık muayenesi esnasında Wang hiçbir soruya cevap vermemişti. Majör depresif bozukluk diye teşhis koymuştu doktor. Yüksek intihar riski. Bozulmuş akli durumu nedeniyle yirmi bir yaşındaki Wang, babası ve doktoru düşük sesle kendi kaderi hakkında konuşurlarken bekleme odasında oturmuştu.

“Nedir deliliğin?”

İhtiyar adam yanardöner gözleriyle Wang'i süzmüştü.

“Bilmiyorum,” demişti Wang. “Doktor Fu'nun notlarında yazıyor.”

Penceredeki dövme demir parmaklıkların arasından dondurucu bir rüzgâr esmiş ve Wang adamın suya ve sabuna selam vermeyişinin o ekşi kokusunu almıştı. İhtiyar kataraktın gölgelediği gözleriyle şaşı bakmıştı

Wang'e.

"Sinir zafiyeti," diye karar vermişti.

Sonra ayaklarını sürüyerek gitmişti; ayak sesleri bomboş koridorda yankılanarak.

"Annesi de bir zamanlar buradaydı. Kediye gibi davranıyor ve ortalığa işiyordu. Hemşireler ne sopa çekmişlerdi ona."

Wang, o gün odasından ilk kez çıkıyordu. Ortak alana gitmek için pisuarların yanından geçerken nefesini tutmuştu. Kapı aralıklarında durup diğer yatakhanelere bakmıştı. Her odada altı demir karyola ve bir gardirop. Duvarlar boş; ne bir fotoğraf ne de günleri saymak için bir takvim. Ne de pencere pervazlarında saksı çiçekler. Hastalar battaniyelerine sarılmış vaziyette bir araya geliyorlar veya yapacak hiçbir şey olmamasının verdiği tembellikle boş boş etrafa bakıyorlardı.

Ortak alandaki bazı adamların hastalıkları yüzlerindeki gülümsemeden anlaşılıyordu. Diğerleri, üzerlerinde paçalı donları ve dikiş yerlerinden sökülen küflü kazaklarıyla televizyonda haberleri izlerken aldatıcı bir biçimde akli başında görünüyorlardı. Yıl 1997. Deng Xiaoping'un öldüğü ve Hong Kong'un anavatanına katıldığı yıl. Wang, buradaki hastaların böyle bir bitkinlik içinde herhangi bir tarihsel olaydan hiçbir şekilde etkilenmeyeceklerini kesin olarak biliyordu.

Saat on bir kişisel tımar saati. Bir hemşire, yaşlı bir adamın tırnaklarını keserken sürekli dırdır ediyordu; adam karaciğer lekeleriyle kaplı taraklı ellerini sabit tutsun diye. Bir başka hemşire bir hastanın saçlarını kesiyor; adamın oturduğu sandalyenin altına Halkın Günlüğü gazetesi serilmiş. Wang masanın üzerinde elektrikli tıraş makinelerinden görmüş ve hemşireden saçlarını kesmesini istemişti. Reddetmişti hemşire. Saçları kazıtmak kurallara aykırıydı. Arkaları ve yanları kısacık kesmeye ne derdi? Wang, kafasını kaşımıştı.

"Kafam kaşınıyor. Saçımda bit var."

Hemşirenin önüne oturmuş ve başını eğmişti. Vızıldayan tıraş makinesi kafatasında titreşmiş, ürpertiler bir omurdan bir sonrakine belkemiğinden aşağıya doğru inmişti. Wang, kendini kırkılan bir koyun gibi hissetmişti. Kırpık. Sonrasında ellerini kısacık saçlarına götürmüş, ayna tutmayı öneren hemşireyi elinin bir hareketiyle geri çevirmişti. Avcunun içi ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu.

Hastane, pencerelerinde demir parmaklıklar bulunan basık bir binaydı. Nezaket, Dostluk, Hoşgörü, diyordu girişe asılmış, rüzgârla dalgalanan bayrak. Bazen Wang parmaklıkların arasından Pekin'in banliyölerini seyrederdi. İyi sulanmamış, lağımla gübrelenmiş tarlalar. Neredeyse tüm rafları boş bir bakkalın rüzgârda gıcırdayan tozlu tabelası. Şehirden gelen bir otobüsün günde iki kez uğradığı durak. "Geçici bir ikamet," denmişti Wang'e, "Bir ya da en fazla iki ay."

Dünya, hastane sınırlarına indirgenmişti. Kısıtlanmış, düzene sokulmuş, hapsedilmiş. Saat altıda zil çalardı. Çeyrek gece esneyerek kantine doğru yürürlerdi ağır ağır. Kahvaltı pirinç lapasıydı. Çay. Pazarları katı haşlanmış yumurta. Gün, hemşirelerin gelişiyle başlar, birinci seviye hastalar kaşıkları ağızlarına götürmeye çabalarırken üstlerine başlarına dökerlerdi lapayı. Saat yedide B Koşuşu'nun banyosunda temizlenir ve dişlerini fırçalarlardı. Pislik içindeki lavabolara tükürürlerdi. Ayna yoktu ve Wang diş fırçasına macunu sürer ve duvardaki çatlakları seyrederdi.

Saat sekiz, avluda açık hava egzersizleri zamanıydı. Bir kasetçalardan yayılan müzik eşliğinde eşofmanları içindeki Doktor Fu'yu takip eden, pamuk dolgulu kışlık montlarıyla otuz hasta. Eller, ayak parmaklarına. Eller, başlara. Zıpla ve bacakları yana doğru aç. Saat sekiz kırk beşte ilaç arası. Bir de, konuşmakta güçlük çeken hastalar iş eczacılığa gelince bülbül kesilirdi. Psikotropik ilaçların –perfenazin, trifluoperazin, klozapin ve diyazepam gibi– çok heceli isimlerine dilleri zorlanmadan dönerdi. Sekiz elli beşte Wang antidepresanlarını yutardı. Saat dokuz temizlik zamanı. Wang otomatiğe bağlanmış gibi süpürür, paspaslardı. Geceleri kendini tutamayanların kirlettiği çarşafı değiştirirdi. Saat on, yemeğe kadar öğle öncesi uykusu. Öğle yemeğinden sonra, akşam yemeğine kadar uyku. Sonra yeni bir doz ilaç. Televizyon. Avluda içilen bir sigara. Sekiz otuzda çalan zil. Işıklar kapansın. Yatak.

Wang, birkaç haftada sanki yıllardır hastaymış gibi hissetmeye başlamıştı. Rehabilitasyon veya iş terapisi yoktu ama anlamlı bir aktivitenin eksikliği Wang'i rahatsız etmiyordu. Tek istediği bütün gün uyumaktı. Ve hastanede bunu istediği kadar yapabiliyordu, neredeyse.

Saat sekiz otuzda zil çalıyor, ışıklar kapanıyordu. Gün içerisinde uyku ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayan hastalar uyku saati geldiğinde hiç de uykulu olmuyorlardı. Wang, karyolasında her gece uyanık bir

halde yatar, battaniyesini üzerine çekip karanlıkta oda arkadaşlarının seslerini dinlerdi.

“Sana verdikleri haplara dikkatli bak,” diye fısıldamıştı iki numaralı yataktaki Gao Ling, “Boyutu, rengi veya şekli farklı mı? Eğer öyleyse tükür gitsin. Doktorlar ilaç firmaları için yeni ilaçları deniyorlar üstümüzde. Hangilerinin beynimizde travma yaratacağının deneyini yapıyorlar. Laboratuvar faresi olma. Tükür gitsin.”

“Kahrolsun Gao Ling!” diye şakıyor dört numaralı yataktan Wei Hong, “Milliyetçi Parti’nin yalaka köpeği!”

Wei ‘Kızıkların Uşağı’ Hong ilkokul öğretmenliğinden, yedi yaşındaki öğrencilerini Mao karşıtı düşüncelerini teşhir etmeleri için ‘Düşünce İhbarları’ yazmaya zorladığı ve sınıfındaki öğrencilerini sınıf arkadaşları olan küçük bir kızı tokatlayıp siyah mürekkeple boyamaya teşvik ettiği için atılmıştı.

“Kültür Devrimi biteli yirmi yıl oldu, biliyorsun değil mi?” demişti Gao Ling. “Mao Zedong’un öldüğünü biliyorsun, değil mi?”

“Kokuşmuş Kapitalist!” diye bağırırmıştı Wei Hong, “Başkan Mao on bin yıl yaşayacak!”

“Yeter, sessizlik!” diye azarlamıştı İhtiyar Chen, “İnsanların uyumaya ihtiyacı var.”

Üç numaralı yataktaki İhtiyar Chen akıl hastası değildi, 1989’daki Milli Bayram töreni öncesi sokakların temizlenmesi operasyonları sırasında polis tarafından gözaltına alınmış evsiz bir serseriydi. Sekiz yıldır hastanede bulunan İhtiyar Chen barınak, düzenli yemek ve Parkinson’u için verilen ilaç tedavisinden memnundu ve sokaklara dönmek gibi bir niyeti olmadığından her atılma tehdidi belirdiğinde bir kişilik bölünmesi oyunu sahneliyordu. “Sekiz yıl delilerle yaşadıktan sonra,” diye itiraf etmişti Wang’e, “Onları gayet iyi taklit edebiliyorum.”

Baharla birlikte Wang kış uykusunda uyanmış, hastaların toplanıp geçmişleri hakkında konuştukları avluya çıkmıştı. Kocalarından ve karılarından, oğullarından ve kızlarından bahsediyorlardı. Lise öğretmeni, otobüs şoförü, postane memuru ve mühendis olarak kariyerlerinden bahsediyorlardı.

“Bir zamanlar birisiydim,” diye ısrar ediyorlardı, “Beni buraya

koymalarından önce.”

Wang, deliliğin türlü hallerini öğrenmişti. Sihirli güçleri olduğunu ve havada asılı kalabildiğini düşünenlerin deliliğini. Alfa dalgalarını emerek önderleriyle iletişim kurduklarını iddia eden tarikat müritlerinin deliliğini. Sokaklarda çırlıçıplak dolaştığı içim tutuklananların deliliği vardı sonra. Mahalle Komitesi'nin başkanını elinde kızartma tavaıyla kovalayan kadının deliliği. Hükümete muhalefet edenlerin deliliği vardı. Pekin'e başka illerden dilekçe vermeye gelen, Dilekçeler Dairesi'nin önünde, yerel memurların topraklara el koyuşunu veya kocasının kiralık haydutlar tarafından dövülüşünü şikâyet etmek için kuyruk oluşturanların deliliği. Dilekçe vermeye gelenlerin bazıları Pekin Güney Tren İstasyonu yakınlarındaki gecekondu kasabasında yaşamıştı ve her gün Dilekçeler Dairesi'ne gitmekten dolayı düpedüz psikozluydular. Kamu huzuru için birer tehdittiler. Polis aralarından en psikozluları akıl hastanesine kapatmak için topluyordu.

Sevdikleri insanı kaybedenlerin deliliği de vardı (bir başka adam uğruna terk eden eş, çarpıp kaçan bir araba tarafından öldürülen evlat) ve sevdikleri insanı kaybetmelerine neden olan delilik vardı. Qi Rong, kolları jilet kesikleriyle dolu bir şizofren, Wang'e yirmi yedi yaşındaki oğlunun fotoğraf albümünü göstermişti. Oğlunun bebeklik fotoğrafları. Kepli ve cüppeli mezuniyet fotoğrafları. Oğlunun ve onun hamile eşinin fotoğrafları.

“Şimdi Sinopec'te kimya mühendisi olarak çalışıyor.” diyerek övünüyordu Qi Rong, kendisini üç yıl önce bu çılgınlar ve kalbi kırıklar yuvasına postalayan ve kendisine torununu göstermeye bile gelmeyen adamla. “Oğlumla gurur duyuyorum. O her zaman sınıfının en akıllısıydı. Bu ihtiyar deli anneciği gibi olmadı hiç!”

Başkan'ın metresinin deliliği vardı; hastanenin avlusunda, görünmez partnerinin kollarında döne döne dans eden, uçuşan eteğinin altında solgun varisli bacakları görünen kadının deliliği. Dans ederken on altı yaşında sersem bir kız gibi, özel jetlerle ve ziyafetlerle dolu bir hayatı anlatıp duruyordu.

“Jiang Zemin'le bir Rus dans salonunda vals yapmıştık,” diye anlatmıştı Wang'e, “Başkan Yeltsin'le görüşmeye Moskova'ya gittiğinde beni de götürmüştü. Şampanya içmiş, istirdiyeleri yuvarlamıştık.”

Başkan'ın metresi dişlerinin olması gereken yerdeki kara delikleri göstererek sırtıtmıştı.

“Benim için gelecek,” diye fısıldamıştı Wang’e, “Bugün yarın gelecek ve beni kaçırıp götürecektir.”

Kadın, o gün daha sonra Shandong vilayetinde bir fabrika ziyaretinden bulunan sevgilisini televizyonda görmüştü. Televizyona doğru yürüyüp, önlerinden çekilmesi için bağırarak öteki hastalara aldırış etmeden şefkatle dokunmuştu ekrandaki sevgilisine.

Wang’ın saygın geçmişi ve prestijli eğitimi bilen Doktor Fu diğer hastalara nazaran daha hürmetli davranıyordu ona. Onun saygı gösterilmesi gereken bir iki hastadan biri olduğunu düşünerek oturduğu masadan samimiyetle gülümserdi Wang’e. Pencere pervazından yere doğru uzayan üzüm bağı vardı saksıda ve masasının üzerindeki Akıl Hastalıklarının Sınıflandırılması kitabının bin sayfalık Çince baskısının kapağı çay fincanı lekeleriyle doluydu. Hastalara Hizmet, yazardı ofis duvarında asılı bir kâğıtta.

“Son zamanlarda nasıl hissediyorsun Wang Jun?” diye sormuştu Doktor Fu.

“Bitkin,” demişti Wang, “Karamsar.”

Doktor anlayışlı bir şekilde başını sallamıştı.

“Ama gelişme gösteriyorsun. Kasım ayında buraya geldiğinde nerdeyse hiç yemek yemiyor ve konuşmuyordun, zamanının çoğunu yatakta geçiriyordun. Şimdi çok daha sosyalsin. Seni avluda diğer hastalarla konuşurken görüyorum her gün.”

Wang omuz silkmişti.

“Burada, entelektüel anlamda seni doyuracak pek bir şey yok sanki, ne dersin?” diye devam etmişti Doktor Fu. “Üniversiteye dönmek ve eğitimi tamamlamak istemiyor musun? Aylardır buradasın. Gidip denemek istemez miydin Wang Jun?”

Wang’ın bakışı katılaşmıştı.

“Buradan ayrılmak için henüz hazır değilim,” demişti. Bir an duraklamış, sonra “Çıkabilir miyim?” diye eklemişti.

Doktor Fu henüz kendisini onaylamadan önce Wang sandalyesini geriye doğru itip kalkmıştı. Doktor, Wang’ın davranışından alındıysa da meseleyi daha fazla uzatmamak için üzerine gitmemişti. Wang’in

babası aylık ödemeleri aksatmadığı gibi hastaneye cömertçe bağışlar da yapıyordu ve oğlu burada kaldığı sürece yapmaya da devam edecekti. Durum değerlendirme toplantısı sona ermişti.

“Diş macunu mu?”

Wang, üzerinde yeleği, gümüş asker künyesi ve soluk kot pantolonu bulunan ve işaret parmağını uzatan Zeng Yan’a bakıyordu. Zeng’in parmağına bir miktar diş macunu sıkılmıştı gönülsüzce. Zeng sırtmış ve parmağındaki diş macununu dişlerine sürmüştü. Sonra Wang onu görmezden gelmiş, lavaboya eğilip yüzünü yıkamıştı.

Wang, Zeng’i tanıyordu ama onunla pek konuşmamıştı. Pop yıldızı olma hayallerinin peşinden Pekin’e gelen ve sonunda karaoke barlarda kendini satacak duruma düşen şu Güneyli çocuk. Zeng, dergi kapaklarında ve televizyonda boy gösterebilecek kadar yakışıklıydı ama Wang onu Faye Wong’dan aşk şarkıları söylerken duymuştu ve elemanın profesyonel bir şarkıcı olma hevesinin pek de bir anlamı olmadığını biliyordu. “Bari bize işkence etme! Berbat söylüyorsun!” diye bağıırıyordu kimi hastalar. “Sizin gibi deliler müzikten ne anlar?” diye karşılık veriyordu Zeng. Aynı yaşta olmalarına rağmen Weng gidip de Zeng’le arkadaş olmaya çalışmamıştı. Wang homoseksüeller hakkında çok fazla bilgiye sahip değildi ama onların AIDS’li olduklarını veya başka hastalıkları olduğunu duymuş ve en mantıklısının Zeng’den tamamıyla uzak durmak olduğunu düşünmüştü.

Zeng ağzını çalkalamış ve lavaboya tükürmüştü. Elinin tersiyle ağzını silmiş ve:

“Zengin bebesi olduğunu duydum. Baban Komünist Parti yetkilisiymiş.” demişti.

Wang omuz silkmişti.

“Öyleyse baban neden doğru düzgün bir hastaneye göndermedi seni?” diye sormuştu Zeng, “Hastaları gerçekten tedavi eden ve daha iyi olmalarını sağlayan bir yere mesela? Burası gibi uyuşturup bir odaya hapsedmeyen bir yere?”

“Beni cezalandırıyor,” demişti Wang.

“Ne için? Senden harbiden nefret ediyor olmalı,” demişti Zeng. “Yerinde olsam buradan siktir olup giderdim. Kaç buradan.”

Wang karşılık vermişti:

“Sen niçin kaçmıyorsun?”

Zeng gülmüştü:

“Beni yakaladıklarında Çalışma Kampı’na değil de buraya gönderdikleri için şanslıydım. Kaçayım da kendimi hapiste mi bulayım? Ama sen kaçmalısın Wang Jun. Polis senin peşine düşmez.”

Wang havluyla yüzünü kurulamıştı. Ne için tutuklanacak ki? diye merak etmişti. Oğlancılıktan mı? Halka açık yerde şarkı söylemekten mi? Zeng kalçasıyla lavaboya yaslanmış ve oksijenli suyla boyanmış saçlarını yana atarak ilgiyle Wang’e bakmıştı.

“Zaten ne demeye buradasın ki?” diye sormuştu Zeng, “Bana hiç de hastaymışsın gibi görünmüyorsun.”

“Üniversitedeyken bir çöküntü yaşadım.”

“Beida’ya gitmiyor muydun? Bir dâhi olmalısın. Çin’in en zeki tiplerinin oraya gittiğini duymuştum.”

Wang sınıf arkadaşlarını düşünmüş ve gülmüştü.

“En zengin tipler,” diye düzeltmişti, “Arkası olan tipler. Sınav geçmek konusunda iyi olanlar. Beida öğrencileri kütüphanede çok vakit geçirirler.”

“Öyle mi? Sen ne kadar zaman geçirirdin kütüphanede?”

“Günde yedi saat,” demişti Wang, “Sınav zamanı daha da fazla.”

Zeng yuhalamıştı:

“Kafayı yemene şaşmamalı!”

Işıkların kapanacağını belirten zil çalmıştı ve Zeng kafasını sallayarak ve gülerek ağır ağır çıkmıştı banyodan, “Günde yedi saat!” Ve Wang elemanın haklılık payının olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Wang’in, Zeng gibi bir arkadaşı olmamıştı daha önce. Üniversitedeki arkadaşları kendisi gibiydiler. Gayretli ve çalışkandılar, hayatlarının temel meselesi sınavları geçmekti. Kontrolü kaybettikleri zamanlar da olmaz değildi; sarhoşken düşüp ayak bileğini incitmek veya bir kızı gizlice yurda sokarak başına bela almak gibi. Ama hiçbir zaman

hayatlarını mahvedecek kadar hatta bir ödevi zamanında teslim etmelerini engelleyecek kadar bile olmazdı.

Zeng ise tam tersine, buzda savrulan bir araba kadar kontrolünü kaybetmiş durumdaydı. Kendisinden daha büyük bayağı bir çocuk, başarılı olması için illa lise diplomasına ihtiyacı olmadığı konusunda kendisini ikna edince daha on beş yaşında okulu bırakmıştı. Sonra, erkek arkadaşı olacak bu çocuk Zeng'i başkalarına pazarlamış, bir yıldan uzun süre onu sömürmüştü. Ondan ayrılınca Zeng, Guangzhou Gece Kulübü'nde konsomatrislik yapmaya başlamıştı. Orada çalışırken nasıl rağbet gördüğünü ve müşterilerin kendisini nasıl arzuladığını böbürlenerek anlatmıştı Wang'e; tabii kazandığı paraları ve müşterilerinin onun için savurduğu ölçsüz hediyeleri de. Deri ceketler ve müzik setleri, altın kolyeler ve yüzükler. Hatta Hong Konglu bir milyoner Zeng'e 'ikinci karısı' olması için lüks bir daire kiralamıştı (Altı hafta sonra, Hong Kong milyoneri ansızın çıkagelip Zeng'i erkek arkadaşıyla jakuzide basınca sona eren bir macera). Wang'i etkileme umuduyla zengin ve iktidarlı müşterileriyle övünüp durmuştu Zeng. Ama Wang bir orospunun kariyerinde haset edilecek ne olduğunu göremiyordu.

Zeng, altı yaşındayken gey olduğunu fark edişini anlatmıştı Wang'e.

"Babamla akupunkturcunun bekleme salonunda oturuyorduk ve duvarda bir adamın diyagramı vardı. Erkek vücudu. Önden, arkadan ve yanlardan. O diyagrama baktım ve baktım ve o zamandan beri biliyorum ki..."

Zeng yeni yetmeyken efemine oluşuna bir çare bulmak istemiş annesi. Birtakım doğal hapları ezip Zeng fark etmeden yemeğine karıştırmış.

"Aylarca bozuk bir mideyle ve ishale gezdim. Onu, çorbamın içine haplar atarken yakaladığım güne kadar sıkıntımın sebebini bilmiyordum. Üzgün değildi. Anormal olduğumu söyledi. Çok fazla yinim olduğunu, yeterince yangım olmadığını ve ilaçların beni dengeleyeceğini söyledi. Böyle kız gibi davranmayı bırakmam gerektiğini aksi halde kendime evlenecek bir kadın bulamayacağımı söyledi. Dosdoğru konuştum. Anne, dedim, ben hiç evlenmeyeceğim. Ben öyle deyince kendini kaybedip çılgılık atmaya başladı. Evlatlığa yakışmıyorum diye. Sülalemizi devam ettirmeyerek atalarımızın onuruna leke sürüyorum diye."

Zeng, gözlerini çevirmişti.

“Dedim ki, atalarımız siktirsinler, anne. Mezarlarında ölü, yatıyorlar. Bir kız gibi yürüsem umurlarında mı olacak?”

Zeng'den önce Wang, geçmişi hakkında hiç konuşmazdı. “Sıkıcı,” diye cevap verirdi arkadaşları çocukluğunun nasıl geçtiğini sorduklarında. “Sıradan bir ev hanımı,” diye cevap verirdi annesini sorduklarında. Wang’i suskunlaştıran ve utançtan felce uğratan bir etkisi vardı geçmişin. Ama Zeng’e anlatırken sansür uygulamaya ihtiyaç yoktu. O, annesinin çöküntüsü konusunda sırrını açtığı ilk kişiydi. Babasının, omzunu çıkarttığını anlattığı ilk kişi. Babasının suistimallerini anlatırken Wang heyecana kapılır, nefes nefese kalırdı. Ama sonra başını kaldırır ve yatağının ucuna ilişip kendisini dinleyen Zeng’i görürdü ve geçmişin etkisi bir şekilde azalırdı. Zeng de böyle sıkıntılar yaşamıştı. Zeng on iki yaşındayken annesi bir şişe yabani ot ilacı içmişti. Zeng’in gey olduğunu öğrenince babası, onu dövmüş ve sokağa atmıştı. Bu olaylar hakkında önemsiz şeylermiş gibi konuşurdu Zeng, anne babasına ve onların verdikleri zarara gülüp geçer ve Wang’i de aynı şeyi yapması konusunda teşvik ederdi.

“Niçin tutuklanmıştın?” diye sormuştu Wang.

Mart ayında rüzgârlı bir sabah avluyu süpürüyorlardı. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri pijamalarıyla bir bankta oturuyor, Üçüncü Dünya ülkelerindeki açlıkla ilgili bir zirveye başkanlık ederken onlara el sallıyordu. İki genç kadın temizlik görevinden kaytarmışlar pinpon oynuyorlardı. Topu her kaçırışlarında tekrar tekrar kıkırdıyorlardı. Wang elindeki süpürgenin sapına yaslanmıştı.

“Dongcheng’de bir ara sokaktaki barakayı yakmıştım.”

“Neden?” diye sormuştu Wang.

“Pencerenin arkasında eski sevgilim Ejderha’nın dolaşıp durduğunu görmüştüm. Ben de kapıya benzin döküp bir kibrit çaktım. İtfaiye gelene kadar baraka yanıp kül olmuştu.”

Wang sarsılmıştı.

“Ejderha da barakada mıydı?”

“Hayır. O Shenzhen’deydi. Onu yalnızca hayal etmiştim.”

“Ama Ejderha’nın orada olduğunu düşündüğün için mi başlattın yangını? Onu ölümüne yakmayı mı istedin?”

Zeng hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatmıştı:

“Ejderha’nın Shenzhen’de olduğunu biliyordum,” demişti sonunda, “Ama barakayı ateşe verdiğimde zihnimin içindeydi... Ona çok kızgındım ve barakayı ateşe vermek... Şey gibiydi... Bir çeşit rahatlama gibi... Ama pişmanım şimdi.”

Wang rahatsız olmuştu. İnsanlar sırf ‘rahatlama’ olsun diye gidip yangın çıkartmazlardı. Zeng birilerini öldürmüş de olabilirdi. Zeng, sakat koluna, sanki bir bıçakla sürekli kesiliyormuş gibi derin ve harap edici yaraya bakmış ve mazoşist bir gururla okşamıştı yarayı. Yıllar önce ayrılmış olmalarına rağmen Zeng hala mektuplar yazıyordu Ejderha’ya. Adamın barmenlik yaptığı Shenzhen Gece Kulübü’ndeki bir bulaşıkçıya rüşvet veriyordu mektupları iletisin diye. İki hafta öncesinde, ilaç sırasına girmişlerken Zeng, mektuplardan birini Wang’e göstermişti. Mektupta eski erkek arkadaşının suçlarının bir listesi vardı. Zeng’i aldatışları, ‘borç olarak’ aldığı paralar ve söylediği yalanlar. Sonra, mektubun sonlarına doğru Zeng nefretten aşka doğru bir geçiş yapmıştı. Ejderha onun ruh ikiziydi. Ejderha’ya olan aşkı, kolundaki dövme gibi asla solmayacaktı.

“Sence mektuplarını okuyor muydu?” diye sormuştu Wang.

“Hayır,” diye cevaplamıştı Zeng. “Onları çöpe atıyor.”

“Öyleyse neden canını sıkasın?” diye sormuştu şaşırان Wang, “Neden zamanını boşa harcayasın?”

Zeng gözlerinde acıma dolu bir bakışla:

“Senin sıkıntın Wang Jun, hiç âşık olmamış olman.” demişti.

Zeng’in süpürgesine yaslandığı avluda, Wang izmaritleri ve yanmış kibritleri bir çöp yığınına doğru süpürürken süpürge'nin sert kolları betonu kazıyordu adeta. Bütün geyler ‘âşık’ olduklarında böyle mi olurlardı, diye düşünmüştü Wang. Mantıksız? Saplantılı? Dengesiz? Wang’in, Zeng’le karşılaştırılabileceği bir homoseksüel bir tanıdığı yoktu ama durumun bütün geyler için böyle olduğuna karar vermişti. Sanki Wang’in zihnini okumuş gibi:

“Benim hakkımda kötü düşünme. Değiştim ben. Artık Ejderha’yı umursamıyorum. O meseleyi aştım.” demişti Zeng.

Zeng kafasını kaldırıp bakmamıştı ve kökleri siyah ve uçları oksijenli suyla sarartılmış saçları kafasında karmakarışıkta.

“Öyle mi?” demişti Wang, “Nasıl oldu peki?”

“Bugünlerde yalnızca seni düşünüyorum.”

Süpürgesine yaslanmış Zeng’in bakışları şifreli gibiydi. C Koşu’sundan kadınlar raketlerini pinpon topuyla alakasız yerlere savururken kıkırdıyorlardı. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri, Fransa Cumhurbaşkanı ve Japonya Başbakanı’yla tartışırken bankın üstüne çıkmıştı. Ne söyleyeceğini hatta ne düşüneceğini şaşırmış haldeki Wang Jun avluya saçılmış sigara izmaritlerini süpürmeye devam etmiş, Zeng’in sözlerini aklından çıkarmıştı.

11

Gözcü

Yıda, Ejderha Uçuşu Masaj Salonu'nda gece vardiyasına kalıyordu. Evden, öğleden sonra saat dörtte üzerinde beyaz klinik önlüğü ve ayaklarında düztabanlı ayakkabılarıyla çıkıyor ve şafak vaktine kadar saatlerce çalışıyordu. Arka arkaya bir sürü beden masaj yapan ellerinden geçerken gölgesi, loş ışık altındaki özel masaj odasının duvarlarında hareket ederdi. Utangaçlığı, meraksız ve yorgun oluşu yüzünden Yida müşterileriyle pek konuşmazdı. Sürekli müşterilerinin bedenlerini – benler, doğum lekeleri, derideki çizgiler ve ameliyat sonrası yaralardan oluşan o körler alfabesini– tanırdı ama adamların ne iş yaptıklarını veya nasıl bir hayat sürdüklerini bilmezdi. Müşterilerinin kıyafetlerinin altındaki o etin kusurlarını ve zaaflarını bilirdi ama adamların isimlerini bilmezdi.

Wang, Ejderha Uçuşu Masaj Salonu'na karanlık çöktükten sonra giden adamların ne mal olduklarını bildiği için Yida'nın gece vardiyasına kalışından hoşlanmıyordu. Sarhoş bir halde büyük cam kapılardan sendeleyerek giren, kravatlarını ve tütün ve ter kokulu gömleklerini çıkarıp bir kadının şehvetli dokunuşlarıyla hizmet edilmeye can atan adamlar. Alkolün gevşettiği açık saçık konuşmaları ve Yida'nın,

kalçalarından ve bacaklarından ikide bir uzaklaştırmak zorunda kaldığı arsız ve yerinde duramayan elleri olan adamlar. ‘Düzgün’ sayılan masaj salonlarında bile masöz ilave hizmetler sunardı. İşler bir şekilde yürürdü. Gece geç saatte sarhoşlar başka türlü gitmezlerdi oraya.

Vardiyasının sonuna doğru Yida iyice yorulur, beyaz çarşafı masaj sehpasına eğilmekten sırtı ağırır kol kaslarına kramp girerdi. Güneş doğarken işyerinden ayrılır ve kızını okula kocasını da işe göndermek üzere saat altı kırk beşte 404 numaralı dairede olurdu. İş kıyafetlerini çıkarmadan önce mutfığa gider gazlı ocağa birinde yumurta diğerinde pirinç lapası yapmak için iki saplı tencere koyar ve bir önceki akşamdan kalan bulaşıkları yıkardı. Wang’ın kahvesini hazırlar ve haşlanmış yumurtalarını bir kâseye koyardı. Kahvaltısını masaya koyarken kocasının kaşlarının çatıldığını görürdü.

“Ne var?” derdi.

“Bir şey yok.”

Yida öyle tükenmiş bir halde olurdu ki kafasını yastığa gömüp ağlamak isterdi. Çökük gözlerinin kenarlarında koyulaşan çizgileri, gençliğin vücudundan akıp gittiğini hissederdi. Başka adamlara olan fiziksel yakınlığı nedeniyle sanki Yida kendisine yanlış yapmış gibi davranırdı Wang. Ama o yanlış bir şey yapmamıştı. Yalnızca ona yapması için para ödedikleri şeyi yapıyordu.

“O tarz şeyler isteyen adamlar Ejderha Uçuşu Salonu’na gelmezler,” derdi, “O adamlar yolun aşağısındaki yere, yeniyetme orospuların olduğu yere giderler.”

Sonra, kavga edecek hali kalmamış olduğundan iddiasından vazgeçer Wang’ın gönlünü almaya çalışırdı.

“İşimden hoşlanmadığımı biliyorum. Ama paraya ihtiyacımız olduğunu inkâr edemezsin.”

Wang kâsenin kenarına yumurtasını vurup çatlatırdı. Evet, paraya ihtiyaç duyduklarını inkâr edemezdi ama onun kazanılma şekline hiçbir zaman alışamayacaktı.

Yida isteyken, Wang ve Echo akşam yemeği için Lanzhou yemekleri yapan mekândan paket eriştelerden almışlar, plastik kaplardaki yemeklerini yiyorlar. Echo, aldığı liçi suyunu içmek yerine babasının

Yanjing şişesinden çaktırmadan içmeye çalışıyor. Bunu fark eden Wang, birasından bir bardağın üçte biri kadar Echo'ya da veriyor. Yemekten sonra Echo yatak odasına ödevlerini yapmaya ve Wang de mutfağa geçiyor. Buzdolabından yeni bir bira alırken dolabın soğuk sarı ışığı mutfağa yansıyor. Bir açacakla şişesini açıyor ve birasını yudumlarken pencereden Maizidian mahallesinin binalarına bakıyor. Doksanların ortalarında inşa edilen bu çok katlı ofis ve konut blokları Guomao'daki gökdelenlerle yarışacak yükseklikte değil belki ama gelişigüzel bir şekilde yanan onlarca dairenin ışığı çok çarpıcı görünüyor. Wang boğucu mutfağa hava girsin diye pencereyi açıyor ama bir alt katın havalandırma fanından yağlı yemek kokuları yükselince pencereyi çarpıp kapatıyor.

Tavandan gelen pat pat ayak sesleri ve yan dairedaki ergen çocuğun oynadığı shoot 'em up türü bilgisayar oyunu Call of Duty'nin silah sesleri duvarlarda gümbürdüyor. Wang bir dikişte biranın yarısını içiyor. Yerinde duramıyor. Kalbi, ciğerleri ve bacakları neonla aydınlanmış sokaklarda, eğlenen insanların, müziğin ve gürültünün arasında olmak için derin bir arzu duyuyor. Sokak aralarındaki barlarda viski içmek için, tanımadığı insanlarla havadan sudan konuşmak için. Ama Echo'yu bırakıp çıkmak sorumsuzluk olurdu. Ona bir şey olursa kendini asla affedemezdi.

Wang bir sigara yakıyor ve dumanı içine çekiyor. Berbere gideli on gün olmuş ve fiziksel olarak tekrar gitmese de zihni günde belki yüz kere dönüyor oraya. Zeng'le konuşmak istiyor. Bundan daha fazlası değil. O, erkeklerden hoşlanan o adamlar gibi değil. O, kadınlardan hoşlanıyor. Zeng'in ise hiç umrunda olmadı kadınlar. Ne işe yararlar ki? diye espri yapmıştı bir keresinde.

Eskiden, Wang geceleri de taksi şoförlüğü yaptığı zamanlarda İşçi Stadyumu çevresindeki gece kulüplerinden çıkan eşcinsel adamlar binerdi taksisine bazen. Dans pistinde terden sıırıslılaşmış, gün ışığında parlayan o tişörtlerden giyen adamlar. Anormal derecede genişlemiş gözbebekleri ve kaçık sırtışlarıyla arka koltukta oturan, lolipop yalayan ve tiz sesle konuşan adamlar. Bir keresinde taksisine iki adam almıştı ve herifler arka koltukta neredeyse birbirlerinin içine girmişlerdi. Sanki Wang orada değilmişçesine şapırdayan ağızlar ve birbirlerinin pantolonlarının içine uzanan eller. Wang neredeyse kenara çekip adamları dışarı atacaktı. Neden hayvanlar gibi davranmak zorundaydılar ki? Neden on dakikacığına kendilerini kontrol

edemezlerdi ki?

Maizidian'ın yüksek binaları rüzgârda sallanan bambular gibi ve Wang hafiften sarhoş. Aklını toparlayacak güçten yoksun. Düşüncelerinin tekrar ve tekrar Zeng'e kaymasını engelleyemiyor. On yıl önce, hastanede. On gün önce berber dükkânında. Onun o alaycı gülümseyişine ve bir tırpan gibi alnına uzanan koyu saçlarına kaymasını engelleyemiyor düşüncelerinin. Uzak durması için bir uyarı gibi parlayan ejderha dövmesinin zümrüt yeşiline ve kolundaki o kendiliğinden grotesk yara izine.

Wang saat dokuz gibi Echo'yu kontrol etmek için yatak odasına geldiğinde kız üzerinde pijamalarıyla yatağa uzanmış bir çizgi roman okuyor. Wang kapının çerçevesine yaslanıyor, içtiği biradan dolayı odayı hafif meyilli görüyor. Alkol vücudunun ısınıp artırmış, suratı kızarmış.

"Bitti mi ödevler?" diye soruyor.

"Aynen."

"Eminsin mi?" Daha çok çalışacağına ve notlarını yükselteceğine dair annene verdiği sözünü unutma..."

Zaoying İlkokulu'ndaki veli toplantısından bu yana Echo Yida'nın kara listesindeydi zira otuz beş kişilik sınıfın başarı listesinde Echo'nun otuz ikinci sırada olduğu anlaşılmıştı.

"Tam bir hayalperest," demişti Ling Öğretmen, "Echo'nun konsantrasyonu zayıf ve notları hep düşük. Topluluk aidiyeti yok ve diğer çocuklarla uyum sağlayamıyor. Bu gidişle iyi bir ortaokula giremez."

Eve döndüklerinde Yida, Echo'ya bağırarak, tembel ve şımarık olduğunu söylemişti. Kızı tokatlamış ve çizim defterleriyle boyama kalemelerini çöpe atmakla tehdit etmişti.

"Okuldayken benim de notlarım düşüktü," diye bağırarak, "Yeterince çalışmadım. Ve sonumun nasıl olduğuna bak. Daha fazla çalışmalısın Echo, yoksa senin de benimki gibi bir hayatın olur!"

Yida'nın yarattığı bu sahneyi hatırlayan Echo uzandığı yataktan babasına doğru bakıyor ve sessizce:

“Ödevlerimi bir saat önce bitirdim.” diyor.

“Tamamdır. Aferin. Dişlerini fırçladın mı? Yüzünü yıkadın mı?”

“Evet.”

Wang Echo'ya hangi çizgi romanı okuduğunu soruyor ve Echo da kitabın kapağını gösteriyor. Tanrıça Chang-e'nin aydaki sarayının efsanesi. Wang onaylıyor ama ertesi gün okul var, o yüzden:

“Şimdi onu bir kenara bırak bakalım. Uyku zamanı.” diyor.

“Son bir sayfa...”

“Olmaz. Işığı söndürüyorum. Bu kadar okuma yeter.”

Wang ışığı kapatmak için uzanıyor ama Echo:

“Babiş... Işığı açık bırakabilir misin? Sadece bu gecelik?” diye soruyor.

“Neden ki?” diye soruyor Wang, “Ben hemen yan odadayım...”

“Babiş, lütfen...”

“Neyden korkuyorsun kızım?”

Echo söylemiyor, korku dolu gözlerle babasına bakıyor yalnızca.

“Ne oldu Echo? Hadi anlat. Neyden korkuyorsun?”

Echo sanki duyulmaktan korkarmış gibi:

“Gözcü.” diye fısıldıyor.

“Gözcü mü? Neymiş bu Gözcü?”

“Beni gözleyen kişi.”

Wang yatağa doğru yaklaşıyor.

“Kimmiş bu?” diye soruyor şefkatle, “Nerede gözetliyor seni?”

“Her yerde. Sokakta ve parkta ve okulda...”

Wang gidiyor ve kızı kolundan tutuyor:

“Neden daha önce söylemedin?” diye haykırıyor, “Neye benziyor bu gözcü?”

Echo bakışlarını kaçırıyor, babasının kan çanağına dönmüş şiddet dolu gözlerinden ürperiyor. Wang kızın kolunu sıkıyor ve sarsıyor.

“Neye benziyor bu adam? Zayıf mı? Tuhaf bir saçı var mı? Anlat Echo!”

“Baba... Canımı yakıyorsun...”

Wang elini gevşetiyor ama sesi hala ısrarcı ve cevap bekliyor.

“Bak Echo, bunu bana şimdi hemen anlatman çok önemli. Bu adam tehlikeli olabilir. Nasıl bir tip olduğunu bana anlattıysan onu polise şikâyet edebiliriz.”

“Polise... Polise anlatamayız...” diye kekeliyor Echo, “Gözcü bir hayalet.”

“Hayalet mi?”

“Evet.”

“Gözcü gerçek değil mi yani?”

Kız kafasını sallıyor ve fısıldıyor, “Hayır”.

Wang rahatlıyor. Kızına o kadar sert davrandığı için kendini çok kötü hissediyor ve özür diliyor ama gerçekten babanın ödünü patlattın Echo. Böyle şeyler uydurmamalısın. Hayal gücünün bu kadar coşmasına izin vermemelisin. Bir daha korku hikâyeleri içeren çizgi romanlar okumak yok çünkü seni kötü etkiliyorlar. Şimdi, eğer gerçekten birilerinin seni izlediğini gördüysen, yani gerçek bir adam, hemen babana anlatmalısın. Anlaştık? Çünkü baban seni korumak istiyor. Wang kızının saçlarını okşuyor ve kendisi de yatmak için gelene kadar ışıkları açık bırakacağına söz veriyor. Ama yalnızca bu gecelik. Çünkü ışıklar açıkken uyumak kötü bir alışkanlık ve o artık küçük bir kız değil.

“Babiş?” diye fısıldıyor Echo, “Senin eskiden deli olduğun doğru mu?”

Wang irkiliyor, tereddüt ediyor. Hastanede olduğu zamanları anlatmaları için Echo’nun yaşı çok küçük. Yıd’yla böyle anlaşmışlardı.

“Bunu sana kim söyledi?” diye soruyor, “Lin Hong mu? Komşulardan biri mi?”

“Gözcü.”

Wang kızı yeniden sarsacak kadar sinirleniyor.

“Echo! Bu aptalca şeyleri uydurmaktan vazgeç! Bunu kim söyledi

sana? Çabuk söyle!”

Echo’nun burnunu çekişini ve yanaklarından süzülen yaşları görmek Wang’ın kalbini sıkıştırıyor. Kızı bu kadar üzgün bir haldeyken ondan bir kelime daha koparamayacağını biliyor. Lin Hong, diye düşünüyor. Başka kim olabilir ki?

“Tamam, kim söylediye bu bir yalan,” diyor, “Ben hiç delirmedim. Bir dahaki sefere aksini söyleyen kim olursa olsun ona bunun bir yalan olduğunu söyle ve uzaklaş. Anlaşıldı mı?”

Echo kafasını sallıyor. Wang sakince konuşmak istemişti ama sözleri sarhoşça ve ateş püskürür gibi dökülüyor ağzından. Yataktan kalkıp uzaklaşıyor.

“İyi geceler, Echo,” diyor.

Echo uzanıp yorganı boynuna kadar çekiyor ve babasına bakıyor. Wang kızın gözlerindeki korkuyu ve kendisine şüpheyle bakışını görüyor. Ertesi gün, sinirden kendisini kaybettiği için vicdan azabı çekeceğini biliyor. Ama bu gece, damarlarından alkol ve doğruculuk akıyor.

“İyi geceler,” diye tekrarlıyor.

Sonra dönüyor, kapıyı kapatıp çıkmadan önce ışığı kapatıp kızını karanlıkta bırakıyor.

12

Dördüncü Mektup

Bugün, sürgünümün onuncu günü. Pencereler gazete kâğıtlarıyla kaplı ve elektrik bir kablodan geçerek 40 vatlık ampule sızıyor. Makine hırıldıyor, soluksuz kalıyor sanki onun içine akıttığım karanlığa karşı koyar gibi.

On gündür senden uzak duruyorum Şoför Wang. Mektup yok. 404 numaralı daireye ziyaret yok. Sürdüğün taksiye binmek veya seni sokakta izlemek yok. On gündür masama zincirlenmiş bir halde, soğuktan katılaşmış parmaklarımla doğru tuşları bulmaya çabalayarak tarihsel kayıtlarını hazırlıyorum. Makine oflayıp pufluyor ve bilincini kaybediyor. Her gün birçok kere yeniden başlatıp hayata dönüşünü bekliyorum sakince.

Henanlı göçmenler bir üst kattaki odada kumar oynuyor ve sandalyelerini itip çekiyorlar. Küfrediyorum ve bir süpürgeyle tavana vuruyorum. Dışarı çıkmıyorum. Masama çöküyorum ve hücre hapsindeki azimli bir mahpusun kaşıkla tünel kazması gibi ben de klavyede tuşluyorum. Bir süredir senden uzak dursam da Şoför Wang, zihnimi uyanık tutan her düşüncede sen varsın.

Ölmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Ortalamanın daha üzerinde bir sayıda ölmüş olsan da yerleştğin bedeni terk edişin her seferinde daha yürek parçalayıcı oldu. Kederin mağlup ettiği ruhun, hayatın terk ettiği o katılaşmış cesedin üzerinde süzülürdü. Çürüyen etten yükselen gazlarla karışırdın. Durmuş kalbe (morgdaki işçileri korkutma pahasına) öyle bir güçle yüklenirdin ki kadavra sarsılırdı. Gene de vadesi dolmuş bir bedende daha fazla kalmak çok ciddi bir suçtu. Öteki Dünya'ya Geçgelenler cezalandırılırdı, o yüzden ayrılırdın sen de hemen.

Ruhlarımız Öteki Dünya'da hiç karşılaşmadı. Birbirimize karşı işlediğimiz günahlardan dolayı acı çektik ve yollarımız hiç kesişmedi. Reenkarnasyon sonrasıydı karşılaşmalarımız hep. Kaderin eli ruhlarımızı alıp bizi yeniden doğuracak rahme yerleştirdikten, insanoğlunun dünyasına çırpınarak ve çılgınlık atarak döndükten sonraydı hep. Kader bizi aynı aileye, aynı hareme, aynı köleler sürüsünün içine atıyordu. Ama kader bizi birbirimize karşı da getiriyordu. Kader bize dişlerimiz ve pençelerimiz kan içinde kavga ettiriyordu. Kader bizi birimizin diğerinin çöküşünü hazırlamaya mahkûm ediyordu. Alev alev yanan çılgın meteorlar gibi birbirimizin stratosferine çarpıyorduk. Sonrası biraz kül biraz duman.

Şimdi artık sürgünümün sona erme vakti geldi. Şehre inmemin ve yaşadığın siteye gitmemin vakti... Reklam mektuplarıyla dolu posta kutularının, elektrik sayaçlarının ve internet kablolarının önünden geçip 404 numaralı daireye çıkan beton merdivenleri çıkmamın. Avuçlarımla kapına yaslanıp kulağımı dayayacağım ve içerden gelen seslerle titreşecek kulak zarım. Televizyon; otomobil ve fast food pazarlıyor olacak. Su ısıtıcısı gümlüyor, Yida'nın mutfakta bulaşık yıkayışının tangır tungur sesleri geliyor olacak. Kulak zarım içerideki sesleri alabilmek için iyice gerilmiş olacak. Sen ve karın ve çocuğun benden bir kalp atışı ötede olacaksınız.

Bu mektubu okumanın zamanı geldi. Altıncı, yani şimdiki inkarnasyonunda Şoför Wang, kadere isyan etmeliyiz. Bu yüzden oku. Kader alt edilmeli. Kader artık yolumuzdan çekilmeli.

13

Ayaklanın Köleler, Ayaklanın!

(Çurçen Hanedanı, 1213)

Yolun kenarında, oluğun içinde bir şalgam. Morumsu beyaz ve buruş buruş, kırıksıklıklarına ve köklerine toprak yapışmış. Bir sebzenin toprağa gömülü halde bu kadar uzun süre bozulmadan kalabilmesi kıtlığın mahvettiği şehrimiz için bir mucize. Sanırım halüsinasyon görüyorum. Ama sen de gördün o şalgamı ve bana rakibinmişim gibi bakıyorsun. Açlık bağırsaklarımızı kemiriyor ve birbirimizi ölçen gözlerle süzüyoruz. Açlıktan kaburgaları sayılan ve gözleri kafataslarının içinde pörtlemiş iki Çurçen oğlan. Suratın bir demirle dağlanmış, her bir yanağında üç geniş yanık izi. Kabileye özgü ve belli bir maksatla yapılmış bu damga aynı zamanda senin benden çok daha çetin olduğunu gösteren bir uyarı.

Gerilip yumruklarını sıkıyorsun. Kavga edersek kaybederim, bu yüzden ben de deliymişim gibi yapıyorum. Hırlıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum (oysa kanayan dişetlerimde sallanıyor dişlerim ve derini parçalayacak güçleri yok). Sanki boğazını parçalayıp bir kan fıskiyesine

dönüştürecekmişim gibi havaya pençeler savuruyorum. Kafamı bir o yana bir bu yana sallayıp uluyorum ve bir kurt gibi şalgama doğru yaklaşıyorum. Korkuyor musun? Yoksa dudaklarındaki bir gülümseme mi? Açlığın duygusuzlaştırdığı bu sefiller şehrinde bir gülümseme günün ikinci mucizesi olabilirdi. Ya şimdi ya hiç, diye düşünüyorum ve şalgamın üzerine atlıyorum. Ve gülümsediğin konusunda yanılmadığımı anlıyorum. Yumruğunu savuruyorsun ve şalgam savaşı başlamadan sona eriyor.

Sert, tahta bir zeminin üzerinde kendime geliyorum. Tepemde dikilmiş, şalgamı kemiriyorsun. “Al,” diyerek yediğinden kalan şeyi yattığım yere doğru fırlatıyorsun. Sebzeyi yalayıp yutuyorum, toprak bulamış kökleri ve her şeyi. Kurtçuklar içine tünek kazmışlardı. Kimil kimil eden kurtçuklar. Onları da yalayıp yutuyorum.

Bir çalışma tezgâhının üzerinde metal eritme kaplarının, bir terazinin ve ağırlıklarının ve uzun cam üfleme borularının bulunduğu bir cam ustasının atölyesindeyiz. Vazolar, oval şişeler ve kâğıt ağırlıkları raflarda parlıyor. Camdan yapılma parçaları olan bir rüzgâr çanı tepede çingirdiyor. Cam eşyaların güzelliği bana tesir etmiyor oysa. Ne de olsa cam insanın karnını doyurmaz. Düzensiz ve kesik kesik solurken bir kemik torbası gibi yığılıyorsun yanıma. Yanaklarındaki dağlanmış çizgiler kuru nehir yatakları gibi. Kor demirin dokunuşuyla cızırdayan kendi etinin kokusu kim bilir ne kadar da mide bulandırıcıdır.

“Kimsin sen?” diye soruyorum.

“Kaplan.”

Yüzündeki damgalar kaplan çizgileri gibi. İsmi yerinde.

“Camüfleyen Hua’nın çırağıydım,” diye yalan söylüyorsun, “Ama o öldü. Nehirde balık tutuyorduk ve o düşüp boğuldu.”

Gözlerini dikiyorsun bana, sana meydan okumam için bana meydan okuyorsun. Camüfleyen Hua’nın çırağı olmadın hiçbir zaman. Şu ellerin hiçbir zaman o acı verici cam imalatında kullanılmadı. Bir sokak kedisi gibi vahşisin. Dolandırıcılar, hırsızlar ve o ağzı laf yapan herifler gibi akıllısın.

“Sen kimsin?” diye soruyorsun bana.

Bir çocukken bana Kızan derlerdi. Annem öldükten sonra Lu

Amca'nın yanında Loncalar Bölgesi'nde yaşamaya başlayınca Dülger Lu'nun Kızanı demeye başladılar.

"Şalgam," olmasına karar veriyorum ismimin, "Dülger Lu'nun yanında çalıştım ben de. Gerçi, senin usta gibi o da ölü şimdi."

Yaşamının altıncı on yılında kıtlık başlayınca Lu Amca çok sıkıntı çekti. Evlat olmaya yaraşır bir çocuk açlıktan ölen ustası için kendi etinden bir parça kesip pişirirdi ama ben çok ödledim. Lu Amca için bir şeyler bulayım diye çöpleri karıştırmaya giderdim ki geçen hafta döndüğümde onu cam gibi gözleriyle atölyenin zemininde bulmuştum. Akşam karanlığı çökene kadar yanında uzanmıştım. Sonra onu, bir el arabasıyla yakındaki bir tarlaya götürmüş, nerdeyse boyum kadar derin kazdığım çukurun içine gömmüştüm. Sonra tümseğin üzerine uzanıp o gece ve ertesi gün boyunca işaretsiz mezarı korumuştum. Yamyamlar ancak benim cesedimi çiğneyerek çıkarabilirlerdi onu oradan. Lu Amca benim için bir baba gibiydi.

"Beni neden buraya getirdin?" diye soruyorum.

"Yolun kenarında olmandan iyidir, Şalgam," diyorsun "Ceset hırsızlarının seni kapabilecekleri o yerde olmandan iyidir burası."

Yumruğunun kafama denk geldiği yer zonklıyor. Popom ve sırtım beni sokaklarda sürüklediğin için sıyrıklarla dolu. Mırıltıyla:

"Şimdi uyusam senin için sorun olur mu Kaplan?" diyorum.

Ama gözlerin kapalı. Sen çoktan uyumuşsun.

Ayın evreleri gelip geçiyor ve Zhongdu uzun zamandır kuşatma altında. Moğol atlıları kuzeyden geldiler ve şehrimizin surlarını sığır derisi yurtlarıyla ve sığır gübresinden yaktıkları ateşlerle ve on binlerce Moğol askeriyle, at üstünde devriye gezip kuş uçurtmayan gözcülerle çevrelediler. Açlıktan ölen Çurçenler halatlara tutunup surlardan aşağıya doğru kayarak kaçmaya çalışırken Moğollar nazikçe izliyorlardı. Tabii kaçakları bir ok bulutuyla delik deşik etmeden önce. Savunmamızı kırıyorlar, Zhonghu'nun milyonluk nüfusunu açlıktan ölmeye terk ediyorlardı. Şehir surlarının ötesinde develere binmiş adamlar tüm gün ve gece boyunca davullarına güm güm vuruyorlar, şehrin içindeyse açlığın zayıflattığı Çurçenler pat pat düşüyorlardı. Davulun her bir vuruşu bir başka ölü demekti, bir başka ölü.

Moğollar gelmeden önce her türlü canlı, kümes hayvanı ve tahılın satıldığı Zhongdu'nun çarşıları canlı ve hareketliydi. Şimdiyse darı, arpa ve pirinç dükkânları kapanmıştı. Bütün hayvanlar çok uzun zaman önce yendi ve geriye bir tane bile kalmadı. Ne bir kedi veya köpek, ne de serçe veya sıçan. Hatta bir kafeste cırlayan evcil bir ağustosböceği bile.

Kıtlığın mahvettiği Zhongdu halkının tek düşündüğü yemekti. Sokaklarda sendeleyerek dolaşıyorlardı, bomboş mideleri taş, dal parçaları ve ağaç kabuklarıyla takırdıyordu. Ağızlar hiçbir şeyleri çiğniyor, bomboş havayı yutuyordu. Ya da geviş getirir gibi otları çiğniyordu. Kıtlık hepimizi böcekçillere dönüştürmüştü. Çekirgeleri ve karıncaları lüp lüp yutan insanlara... Ve şimdi ahlaki bir tereddüt Zhonghu şehri sakinlerinin üstüne kara bir bulut gibi çökmüştü.

Ölülerimizi gömecek miyiz yoksa yiyecek miyiz?

Atölyenin yer döşemesinin üstünde iki gün iki gece geçirdik. Çılgına dönmüş durumdayız. Bilincimizi kaybediyoruz ara ara. Konuşmuyoruz. Zar zor hareket edebiliyoruz. Rüzgâr çanının cam boncukları üzerimizde usulca sallanırken çingırdıyorlar. Bazen gözkapaklarımı açıyorum hafifçe. Pencereden gelen ışıktan ve karanlıktan zamanın geçişini takip ediyorum. Soğuktan titriyorum. Havayı yutuyorum, boşluğun içinde de besleyici bir şeyler olduğunu umarak. Midem havayla gurulduyor. Hava bağırsaklarımda mırıldanıyor ve sonra mide gazına dönüşüp cızırdayarak geri çıkıyor. Ölüp de bir hayalet olduktan sonra Moğollardan intikamımızı alacağım, diye yemin ediyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse kalpten gelen bir duygu değil bu. Hayatım yok olup giderken tek hissettiğim kayıtsızlık.

İkinci gün konuşuyorsun:

“Şalgam, ben çıkıp yiyecek bir şeyler bulacağım.”

Ayak sesleri duyuyorum. Kapının çarptığını duyuyorum. Kafamı kaldırmaya çalışıyorum veya muhtemelen kafamı kaldırmaya çalıştığımı hayal ediyorum. Zaten kafamı bulamıyorum bile.

Gece. Pişmekte olan etin kokusu beni ölümün eşiğinden geri getiriyor. Gözlerimi açıyorum. Şöminenin yanında çömelmiş et dizili

iki metal şişi ateşin üzerinde tutuyorsun. Dudaklarımdan bir inleme geçiyor. Tükürük bezlerim önlerindeki barajı patlatıyorlar. Uyandığımı görünce tahta sapından tuttuğun şişi bana uzatıyorsun.

“Kaplan... Ne eti bu?” diye soruyorum.

“Kedi.”

“Kedi mi? Ama şehirde hiç kedi kalmadı ki.”

“Ben nerede yaşadıklarını biliyorum. Onları nerede avlayacağımı biliyorum.”

Şişteki yarı pişmiş etlere bakıyorum. Kenarları kömüre dönmüş. Bir yandan da bileğime ve elime kan damlıyor etten.

“Eğer yemezsen,” diyorsun, “Ben yerim.”

Sonraki yirmi dakika boyunca çiğneme ve yutma seslerimizden başka hiçbir ses yok. Kedi kebabından ısıyorsun, gözlerin yarı kapalı, yüzündeki kaplan damgasına yağ bulaşmış. Eti bitirdikten sonra dişlerimizin arasında kalan lifleri çıkarıyoruz. Avuçlarımızdaki suyu emiyoruz. Midemden kıvraniyorum ama keyifle.

O günden sonra günlerimiz böyle geçiyor. Hava aydınlıkken dinleniyoruz. Güneş ışınlarının pencereden geçip atölyenin zemininde altından çizgiler halinde yer değiştirmişini seyrediyoruz. Göğüslerimizin inip kalkışını seyrediyoruz ve yaralı bacaklarımızın çevresinde vızıldayan sinekleri tokatlıyoruz. Şehir surlarının, hisarın ötesinde gümbürdeyen Moğol davullarını dinliyoruz. Kendi düşüncelerimize dalıyoruz. Zihinlerimizde kuvvetsizce sürünen açlığın zayıflattığı düşüncelerimize. Sonra, akşam karanlığı bastırınca sen kedi avlamak için gecenin içinde kayboluyorsun. İsmi Kaplan, tabiatı kaplan. Avcı toplayıcı sen, avını sinsice takip ediyor ve derisi yüzülmüş bir et parçasıyla dönüp geliyorsun.

“Kedinin kafası nerede Kaplan?” diye soruyorum, “Derisi ve organları nerede? Kuyruğu ve patileri?”

“Açlıktan ölmek üzere olan yetimlere verdim,” diye cevaplıyorsun.

Sen, eti çalışma tezgâhının üzerine götürürken etten kan çiçekleri damlıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekleyerek yere düşen damlaları susuz dilimle yalıyorum. Bir satırla kediyi kesip parçalara

ayırıyorsun. Sonra ikimiz de ateşin üzerinde birer şiş tutuyoruz ve alevler etin çiğliğini alırken ağızımız sulanıyor. Eti silip süpürmeden önce pişmesini güç bela bekliyorum.

Eti pişirmeden önce pişen etin kokusu davetsiz misafirleri çağırıyor diye kapı ve pencereleri kilitliyoruz. Kapıyı nazıkçe tıklatıyorlar, onları içeri almamız için yalvararak. Fareler gibi kapıyı tırmalıyor ve sızlanıyorlar:

“Bize de biraz et verin. Burada açlıktan ölüyoruz. Karnını doyurmamız gereken çocuklarımız var. İyi niyetiniz kabilinden...”

Satırı kapıp kapıya yöneliyorsun. Ne kadar da korkunçsun; yanaklarındaki yara izleri ve vahşi, bitlerle dolu yelenle. Satırın keskin yanı ve gözlerin aynı ışıkla parlıyor.

“Hadi gelin,” diyerek gülümsüyorsun, kapıyı sonuna kadar açarak, “İşte buradayım, satırımla çocuklarınızı doğramayı bekliyorum. Karaciğerlerini ve böbreklerini çıkarıp çorba yapacağım.”

Ve açlıktan kıvranan dilenciler gölgelerin içinde kaybolup gidiyorlar. Tehditlerin beni dehşete düşürse de cesaretine hayranım. İnsan insanı yiyor, işte şehrimiz bu halde. Ve sen savunmamız söz konusu olduğunda acımasızsın.

Gücümü yeniden kazandığımda şehrimizde dolaşmaya başlıyorum ve Zhongdu’nun nasıl da günahkârlığa battığını görüyorum. İyiler açlıktan öldüler ve şehrin vicdanı da onlarla birlikte öldü. Yamyamlık artık normal olan şey ve kötüler iyilerin cesetleriyle besleniyor. Ölüleri sürükleyip götürmek için karanlığın çökmesini bile beklemiyorlar. Ceset hırsızlarının mutfakları pişen etle mis gibi kokuyor. Etin kışkırtıcı ıtı sokaklarda esiyor ve iradenin halen bulunduğu pek az yerdeki o iradeyi de azaltıyor.

Geceleyin Loncalar Bölgesi’nden acı bir çığlık sesiyle uyanıyoruz:

“Şeytan! Oğlumuzu yedin. Cehennemde çürüyesin.”

“Kimler benim bakmadığımı düşünüürken bir ısırık aldı? Kim cehennemde çürümeyi hak ediyor benim kadar?”

“Yalancı! Yalancı!”

Sesleri tanıyorum.

“Bu Kılıç Ustası Fu ve karısı,” diye fısıldıyorum, “Genç bir çocukları vardı ama seslerden anlaşıldığına göre çocuk ölmüş olmalı.”

Karanlıkta alayla gülümsüyorsun:

“Yamyamlar. Dışarı çıkıp bir kedi avlayamayacak kadar tembel bunlar.”

Gözlerimi kapatıyorum ama Kılıç Ustası Fu’nun ölümle ilgili sözleri yakamı bırakmıyor. Uyanık bir halde yatıyorum ve insan etinin kutsallığına benim gibi inanan bir yoldaşım olduğuna şükrediyorum.

Moğol koçbaşları şehir kapılarını her gün dövüyor ve Zhongdu sakinleri canavarların her vuruşunda soluklarını tutuyorlar. “Of, bu kez işimiz bitti,” diye düşünüyor Çurçenler, “Bu kez savunmamızı yaracaklar.” Ama ok ve yayla silahlanmış Çurçen ordusu her seferinde bir günlüğüne daha uzak tutuyor düşmanı bir şekilde.

Bir öğleden sonra, koçbaşları kapıları döverken soruyorsun:

“Şalgam, sen Şeytanın Süvarileri’ni gördün mü hiç?”

Görmediğimi söylüyorum.

“Surlara çıkmadın mı hiç?”

“Moğollar geldiğinden beri çıkmadım. Çok tehlikeli.”

“Gel benimle Şalgam,” diyorsun, “Onları izleyebileceğimiz bir yer biliyorum.”

Boş sokaklarda yalpalayarak yürüyoruz. Çöp gibi kolları bacaklarının üstünde dev gibi kafası olan iki genç oğlan. Karşılaştığımız bir iki Çurçen gözlerinde şaşkın ve korku dolu bakışlarla hızla kaçıyorlar. Biz şehrin doğusunda, otlarla kaplı bir tapınak bahçesinin gerisinde döküntü bir taş merdivene gidiyoruz. Şehir duvarlarındaki taş mazgallı siperlere çıkıp dışarıya dikkatle bakıyoruz. Düşman ordugâhını gördüğümde ağzım açık kalıyor. Göz alabildiğince uzanan arazide binlerce öküz derisi yurt ve sığır gübresinden yakılmış ateşler ve zırhlı atlara binmiş miğferli Moğol askerleri. Moğollar bir şehir tahsis etmişler bu kuşatma için. Sen, sinirden kuduruyorsun. Birbirine dolaşmış saçlarının altında, gözlerin kin dolu bakışlarla kısılıyor.

“Barbarlar,” diyorsun adeta tükürerek, “Bir gün kafalarını kopartıp kesik boğazlarına işeyeceğim. Annelerini ve kız çocuklarını bağırta

bağırta kan gelene kadar sikeceğim...”

Aşağılarda Şeytanın Süvarileri’nden biri kırsağının üzerinde bizden yana tırıs geliyor. Cildi, sanki önce yüzmüşler de sonra tabakhane de kireçleyip insan derisi olarak yeniden dikmişler gibi. Elmacık kemiklerinin arasındaki burnu basık ve sarı gözleri, miğferinin ardından düşmanca parlıyor. Kalbimiz güm güm atıyor ve bacaklarımız titriyor, çömeliyoruz. “Bizi gördü mü?” diye fısıldıyorum. Bir ok, sorumu yanıtlarcasına başımızın üzerinden ısıklık çalarak geçiyor. Taş merdivenlerden uçarcasına iniyoruz lanetli Zhongdu şehrine.

O gece kedi avına çıkıyorsun. Döndüğünde pişiriyor ve avınla kendimize ziyafet çekiyoruz. Akşam yemeğinden sonra yerde tembellik ediyoruz ve ben ateşin titreşen ışığında seni izliyorum. Dışlerinin arasından lifli kedi eti parçaları çıkarışını izliyorum. Ateş yüzünden gevşemiş durumdasın ve miskin gözlerin güneşe uzanmış bir kaplan gibi kısık. Uzanıp yanaklarındaki demirle dağlanmış izleri okşuyorum. Dokunduğum yaralı doku sert ve parlak. “Kim damgaladı seni?” diye soruyorum. Gözlerini açmıyorsun. “Nerelisin?” diye soruyorum. “Senin halkın kim?” Giysinin önü açık ve ellerimi bir deri bir kemik göğsünde gezdiriyorum. Kaburga kemiklerin ve gerilmiş meme uçların. Çıkıntı yapan kemiklerinin gölgesi. Midem kasılıyor. Ya şimdi ya hiç, diye düşünüyorum ve ağzımı seninkilere doğru yaklaşıtıyorum. Çenenin ani bir hareketi istediğin şeyin bu olmadığı konusunda beni uyarıyor. Elinle kafamı itiyorsun. Kafamı aşağıya doğru itiyorsun. Göğüs kemiklerinin aşağısına, içine çökük karnının aşağısına, kasıkların çevresindeki paçavraya doğru. O paçavrayı indirip yüzümü o kılların içine ve aşağısında olan şeye gömüyorum. Seni ağzıma alıyorum ve hayata yeniden gelişini hissediyorum. Kabarıyor, büyüyor, içimi dolduruyor, dilimin üzerinde. Aylardır yıkanmadığın için kokun küflü ve sarhoş edici. Yukarı doğru bakıyorum. Gözlerin hala kapalı. Üzerinde hareket ediyorum, ritmimi hızlandırıyorum ta ki acı tohumlarını fişkirtana kadar. Yutuyorum, ıslak ve pırıl pırıl parlayan ağzımı geriye çekiyorum. Sırtı üstü uzanmışsın, gözlerin kapalı ve keyifli bir rüya görmekteymiş gibi huzur dolu görünüyorsun. Daha önce olduğun kadar yabancısın gene.

Şehrin Düşüşü

Şafak vakti toynak sesleriyle uyanıyorum. Zhongdu'ya dörtнала dalan at üstünde on binlerce Moğol'un çıkardığı ürkütücü sesle. Seni dürtüyorum uyanman için, "Kaplan! Kaplan! Dinle!" Doğrulup sokaktan gelen savaş davulu seslerini dinliyorsun. Savaş çığlıklarının yükselişi ve alçalışı ve evlerinden sürüklenerek çıkarılan Çurçenlerin tüyler ürpertici çığlıkları.

"Saklan, hadi saklanmalıyız!"

Titreyerek çatıya doğru koşuyoruz. Ben zangırdıyorum, korkudan betim benzim atmış halde. "Efendi Buda, ruhlarımıza merhamet et," diye yalvarıyorum tekrar ve tekrar ama dualarım iç huzuru getiremiyor. Sen sessizsin, Moğolların Zhongdu'ya akın akın girişini izlerken sükûnetini koruyorsun. Gözlerini kısıp postu nasıl kurtarırsın onu düşünüyorsun.

Moğollar düzenli ve sistemliler. Bölge bölge, sokak sokak, ev ev yağmıyorlar şehrimizi. Çatıdan, yan sokakta saklanan zengin bir tüccarın ailesini dışarıya sürükleyişlerini izliyoruz. Yakaladıkları insanların boğazına mızraklarını dayayıp değerli bütün eşyalarını ortaya çıkarmalarını emrediyorlar. Aile itaat ediyor. Bir içeri bir dışarı koşturuyorlar. Alımlı porselen vazolar, tahta kuklalar, ipek cüppeler, resimler, devede keşi tüyünden yelpazeler ve başka aile yadigarları Moğolların ayakları önüne dizilirken aile onlardan merhamet diliyor. Ama fatihlerin merhameti yok. Çığlıklar atan anne ve kızlarına tecavüz ediyorlar, bir iki git gelden sonra fişkırtıyorlar. Sonra infaz ediyorlar. Açlık, çok uzun zamandır yavaş yavaş öldürüyordu Çurçenleri. Ama şimdi ölüm bir yıldırım gibi çarpıyor şehri, boğazlar kesiliyor ve kalpler yakından vuran oklarla delik deşik ediliyor. Moğollar daha sonra katlettikleri Çurçenlerin evlerini ateşe veriyor; Zhongdu'yu alevler sararken duman gökyüzünü karanlığa boğuyor.

Şeytanın Süvarileri bizim sokağa dörtнала girerken ve aşağılardan çığlıklar yükselirken biz de çatıda dümdüz yatıyoruz. Camüfleyen Hua'nın atölyesinin sürgülü kapısı bir baltayla parçalanırken sen küfrediyorsun ve ben titriyor ve Efendi Buda'ya merhamet için yalvarıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Kader merhamet ederse boğucu dumandan öleceğim; zalim davranırsa yanarak. Omuzlarımdan sarsıyorsun.

"Bak, Şalgam, bak. Ustaların yaşamasına izin veriyorlar."

Sokakta Zhongdu'nun usta zanaatkârlarını topluyor Moğollar. Taş ustaları ve marangozlar ve cam ve metal ustaları. Kara ve şişkin gözlü bir grup yaşlı sefil adam halatlarla birbirlerine bağlanmış.

"Teslim olmalıyız," diyorsun, "Burada kalırsak yanacağız."

"Kaplan, olmaz! Bizi öldürürler!"

"Sen kal o zaman. Alevler arasında öl."

Korksam da senin peşinden gidiyorum. Titreyen bacaklarımın üzerinde aşağıya inen seni izliyorum. Sokakta parlak burun delikleri olan sarışın bir Moğol'un önünde diz çöküyorsun.

"Ben Camüfleyen Hua ve bu da Dülger Lu! Birer zanaatkâr olarak ustalığımızı fatihlerimiz ve hükümdarlarımız Moğollara sunuyoruz!"

Sen secde edip alnını yerlere sürerken Moğol kaftanları içindeki hain bir Çurçen teslim oluşumuzu Moğolcaya çeviriyor. Moğollar bizi de alıyor. Yumruklarıyla bizi pataklıyor ama öldürmüyorlar. Bileklerimizden halatlarla bağlıyor ve diğer ustalarla bizi Zhongdu'nun ana caddesine doğru yürütüyorlar. Şehri kaybedişimizin sonuçları, katliamın kurbanları her yerdeler. Cesetler, yaşlı ve genç, tozun toprağın içine savrulmuş. Serseme dönmüş, korku içindeki bizler, yakınlarını kaybetmiş bizler biliyoruz ki sokaklarda yatan cesetlerden daha iyi durumdayız.

Moğol Kasırgası

Savaşın galipleri at üstünde gidiyorlar ve köle gözcüleri kırbaçlarını savuruyor, biz Çurçenleri Zhongdu'nun dışına sığır sürüsü gibi sürüyorlar. Tekerlekli podyumlara yerleştirilmiş, yüksek rütbeli Moğolların bulunduğu yurtları öküzler çekiyor. Cengiz Han'ı ve onun muhteşem yurt sarayını on altı savaş atı çekiyor; yurdu çevreleyen on bin savaşçıdan müteşekkil bir tümen 'İnsanoğlunun Efendisi'ni koruyor.

Moğollar kendi barbar ülkelerini medenileştirmek istiyorlar, bu yüzden bilgi ve kabiliyeti olan Çurçenleri topluyorlar. Kırık çıkıkçılar ve hekimler. Zanaatkârlar ve mühendisler. İşçileri de topluyorlar. Hayvanlar gibi çalışacak ve Moğol yurtlarını inşa edecek genç erkekler. İnekleri sağacak, ateş yakmak için gübre toplayacak, yemekleri pişirecek ve Moğolların çeşitli bedensel ihtiyaçlarına hizmet edecek genç kızlar.

Aylar süren açlık sonrası birçok Çurçen yürüyemeyecek kadar zayıf düştüğünden ayakta duramıyor. Moğollar onları kırbaçlıyor ve eğer kalkıp yürüyemezlerse boğazlarını kesiyor. Gün boyunca yalpalaya yalpalaya yürüyoruz ve Moğolların yıkıcı gücü cesetler döküyor bir bir, kelleşen bir adamın saçlarını dökmesi gibi.

Geceleri biz köleler gökyüzünün altında, çıplak toprağın üzerinde uyuyoruz. Hafif bir yağmur yağdığında titriyor ve çiseleyen yağmura sırtımızı dönüp kıvrılıyoruz, soğuktan kendi kendimize sarılıyoruz. Fırtına ve sağanak yağış yeryüzünü döverken ve yattığımız yeri çamura boğarken uyumak gibi bir umudumuz olmuyor zaten. Şimşek acıdan kıvranan köleler denizini aydınlatıyor. Her tarafı çamur içinde ve dişleri takırdayan köleler denizini.

Gün açarırken Moğollar kırbaçlarını savuruyor ve bizler bitip tükenmiş haldeki kemiklerimizi kaldırmaya çalışıyoruz topraktan. Köle kızlar çıplak avuçlarımıza pirinç lapası döküyorlar ve deri bir su matarası sürüde elden ele dolaşıyor. Moğollar kırbaçlarını bir kez daha savuruyor ve vuran güneş gölgelerimizi ayaklarımızın ötesine sürüklerken bu kasvetli insanlık yığını hareket ediyor.

Moğol kafilesi at ve tekerlek ve su toplamış ayaklar üzerinde kuzeye doğru yolculuk ederken arkasında dev bir toz bulutu yaratıyor. Ben senin yanında yürüyorum, topallarken sana tutunuyorum. Yakınlığın, nefesinin ritmi ve acıya dayanıklı, kararlı yüzün benim için bir teselli.

“Devam edemeyeceğim Kaplan...” diyorum, kafatasım zonkluyor ve Gulyabani’nin savurduğu kırbacın sırtımda açtığı yaralar acıyor, “Gücümün sonuna geldim artık...”

“Hayır,” diyorsun, “İçinde hala bir güç var. Yürümeye devam et, gün gelecek özgür olacağız. Şimdi kendini bırakırsan bir köle olarak öleceksin.”

Çok uzun zaman önce kendimi bırakır ve toprağın kesik boğazımdan fışkıran kanı içmesine izin verirdim, sen olmasaydın. Sen yanımda olduğun sürece katlanabilirim. Ruhumdaki ölmeye hazırım duygusunu hafifletiyorsun.

Çurçen Hanedanı çökmüş ve şimdi paçavralar içinde sürünüyor olsa da Zhongdu’nun ustaları eski şöhretleriyle övünüyorlar.

“Yaptığım kılıçlar öyle keskindi ki insan kemiğini bir peynir keser gibi ikiye ayırırdı,” diye övünüyor Kılıç Ustası Fu. “Komutanlar gelirdi fersahlarca yol öteden, sırf benim kılıçlarımdan almak için.”

“Benim yaptığım Leydi Mu bebeklerinin her biri yüz gümüş ederdi,” diyor, yaptığı bebekler bir zamanlar prenseslerin yatak odalarını dolduran Oyuncak Bebek Ustası Wan, “Leydi Mu Uçurtma Uçuruyor. Leydi Mu Küçük Kuçu’yla oynuyor. Yıllar boyunca binlercesini yaptım...”

Zanaatkârlar hakikaten de seçkindiler. Mücevher Ustası Hu’nun yaptığı gerdanlıklar İmparator’un cariyelerinin kar beyazı boyunlarını süslerdi. Taş Oymacı Peng’in çirkin yaratık heykercikleriyle bezeli korkunç mezar taşları imparatorluk mozolesindeki ölüleri korurdu. Ayakta duran, eğri büğrü bir gölgeden korkacak değil, derler. Doğrudur, ama Kaplan ve Şalgam’ın korkacak çok şeyi vardı. Söylediğimiz kişiler olmadığımız için kendimiz de gölgelerimiz kadar eğri büğrüyduk. Ama Zhongdulu ustalar bizi ispiyonlamamışlardı Moğollar dilimizi bilmiyorlardı ve onlarla konuşmak sinirlerini bozup yumruklarını sertleştirebilirdi. Moğolları tahrik etmediğimiz sürece ustalar bizi rahat bırakıyorlardı.

Bizim sürüden sorumlu Moğol’un isminin gırtlaksı bir sesi vardı. Gerçi biz, bizim köle gözcüsünün ismini kullanmazdık. Gulyabani derdik ona. Gulyabani atını sürerken deri çizmelerini atın üzengilerine koyar ve omuzlarında köpek derisinden bir kaput olurdu. Kısrağında, ucu kancalı bir mızrak ve at kılından bir kement bulunurdu. Senin o demirle dağlanmış yaraların Gulyabani’nin savaş yaraları yanında hiçbir şeydi. Bir kırık çizgisi Gulyabani’nin yüzünü alnından çenesine kadar ikiye bölerdi, sanki birileri kafasına kazmayla dalmış gibi. Burnu birçok kereler kırılmıştı, hatta o buruna burun demek imkânsızdı. Çurçen dilinde tek bildiği kelime Yürü! demekti ki sürüden ayrılanlara karşı tahammülsüz olduğundan çok kullanırdı bu kelimeyi. Yelpaze Ustası yaşlı Zu sıcaktan bayıldığında Gulyabani atından inmiş ve kanca uçlu mızrağını adamın göğsüne saplamıştı. Sonra kahkahayla guruldemiş ve usta tamamen ölene dek toprağın içinde sürüklemişti onu. Mizah anlayışı bir darağacınıninki kadardı denilebilir.

Akşam çökerken Moğollar durup dinleniyorlar. Yakılan ateşten yayılan ışıktaki Tibet öküzü sütünden yapılma mayalı içkilerini içiyor ve

Çurçen hokkabazların ve cambazların gösterisini izliyorlar. Moğollar kahkahalar atıyor ve alay ediyorlar ama asla alkışlamıyorlar.

“Bir adım daha atacak halim kalmadı. Dizlerim acıyor. Topuklarım su topladı. Susuzluktan ölüyorum. Bütün gün bir yudum su içmedim...”

Mücevher Ustası Hu insanların artık küçülmeye başladığı bir yaşta. Omurganın eğildiği ve derinin kırışıp sarkmaya başladığı yaşta. Asasına yaslanırken homurdanıyor. Saçları bembeyaz ve hayatı boyunca bir büyüteçle değerli taşlara şaşı bakmaktan gözleri uzağı göremez olmuş. Birileri mücevher ustasına su içme zamanının yakın olduğunu söylüyor. Hu Usta dudak büküyor:

“Vay! Bana geldiğinde mataranın içinde yalnızca salya kalmış oluyor. Susuzluktan geberip gitmem an meselesi, bekleyin ve görün...”

Yağmur çiseliyor ve önümüzde uzanan binlerce toynak ve tekerlek çayırları çiğneyerek ayakkabılarımızın altında vıcık vıcık edecek ve bacaklarımıza bulaşacak olan çamura dönüştürüyor. Benim yanımda yürüyen Hu Usta’ya kötü kötü bakıyorsun. Yaşlı adam anırır gibi bağıyor:

“Moğollar bize bu şekilde davranmamalı. Bu cahil barbarlar bizim kim olduğumuzu bilmiyorlar mı? Bizi ölüme yürütüyorlar. Düşmeme ve boğazımın kesilmesine çok zaman kalmadı...”

“İyi,” diye mırıldanıyorsun. “Düşüp öl de kulaklarımız bu sızlanmalarından kurtulsun bari.”

Hu Usta sinirden dört dönüyor, suçlayarak dikeyliyor şaşı gözlerini:

“Kim dedi onu? Kaplan Çocuk? Şu yüzü dağlanmış çocuk mu? Seni gidi eşeğin meşimesi! Benimle hangi cüretle böyle konuşursun? Sen bizden değilsin. Zhongdu’da öldürülmüş olmalıydın.”

Şimdi kapa çeneni Kaplan, diye düşünüyorum. Ama Hu Usta’nın yüzüne gülüyorsun:

“Zhongdu’da kölelerin olduğunu duymuştum,” diyorsun, “Onları dövdüğünü ve kaçarlarsa eğer yakalayıp kulaklarını kestiğini duymuştum. Kıtık zamanı kölelerini mahzeninde hapsettiğini duymuştum. Sonra onları pişirmiş ve yemişsin, tek tek.”

Hu Usta hırıltıyla soluyor sanki kalbi tutukluk yapmış gibi.

“Eğer Moğollar boğazını keserlerse Hu Usta,” diyorsun sakince, “O zaman hak ettiğinden daha azıyla kurtulmuş olursun.”

Mücevher Ustası Hu asasını sana doğrultup sallıyor:

“Sen bir yalancı ve sahtekârsın. Sen Camüfleyen Hua değilsin! Ben Hua Usta’yı tanırım ve sen o değilsin. Seni Moğollara şikâyet edeceğim.”

“Söyle de boynunu buruvereyim.”

“Ben senin bir taşla öldürmezsem tabi!” diye tıslıyor Kılıç Ustası Fu.

Kılıç ustasına da gülüyorsun:

“Sonra beni yiyecek misin? Kendi oğlunu yediğin gibi?”

Yaşlı adamlar sürüsü senin aleyhine dönüyor. “Kapa şu musibet ağzını Kaplan!” diye lanet okuyorlar, “Sahtekâr.” “Soysuz melez köpek.” Bir kere daha zorlamak için ağzını açıyorsun ama seni tutup:

“Kaplan. Kapa çeneni.” diyorum.

Susuyorsun ama gözlerin epey eğlenmiş görünüyor. Hor gördüğün bu adamlara karşı medenice davranmayacaksın. Bunun böyle bilinmesini gerektiğini göstermiş oluyorsun.

Her köle kaçmayı düşler. Kimi cüretkâr emsaller kuzey yabanlıklarına doğru kaçıyor ama yalnızca Moğol oklarının hedefi oluyorlar. İki Çurçen prensi bir gece çalıntı kısıraklar üzerinde dörtnala kaçıyorlar ama hemen yakalanıp sarıldıkları örtülerin içinde ölene kadar tekmeleniyorlar. (Çünkü Moğolların hanedan üyelerinin kanını dökmek konusunda batıl inançları var.) İntihar da bazıları için bir kaçma şekli. Tuniklerinin ceplerini taşlarla doldurup gürül gürül akan nehirlerle atıyorlar kendilerini. Ya da ölümüne dayak yemek için Moğolları tahrik ediyorlar, sonra da yüzlerinde bir gülümseme ve memnuniyet ifadesiyle ölüyorlar.

Çok sevdiği cariyesi Serçe de şimdi köle olduğu için Kukla Ustası Xia aramızdaki en intihara eğilimli tipti.

“Kıtlık, benden karımı ve çocuklarımı çaldığında Efendi Buda’ya yalvardım Cariye Serçe’nin canını bağışlasın diye. Şimdi Serçe’nin de kıtlıkta ölmediğine pişmanım, çünkü ölüm onu hiç değilse Moğol boyunduruğundan kurtarırdı.”

Kukla Ustası, uykusunda Cariye Serçe'yi sayıklıyor, ona terliklerini getirmesi ve banyoyu hazırlaması için emir veriyor sonra uyandığında onu yanında göremeyince perişan oluyordu. Bir akşam Moğollar kamp kurarken Cariye Serçe'yi bir ineğin arkasında eğilmiş bir kovanın içine gübre toplarken görmüştü. Ona doğru yaklaşmış:

“Serçe,” diye seslenmişti, “Buradayım aşkım...”

Ama cariyeye Xia Usta'yı duymadan evvel bir Moğol askeri kızın arkasından yaklaşmış, kızın saçlarından tutarak sürüklemişti. Moğol, Cariye Serçe'yi bir İran halısı gibi omzuna atıp bir çadıra doğru girerken ve gübre kovası bir kenara doğru devrilirken kızın yüzünde bıkkın bir boyun eğme ifadesi vardı. Kukla Ustası Xia kendi hayaleti gibi soluk görünüyordu.

“Bana nasıl böyle ihanet edebilir?” diye ağlıyordu, “O güzel suratını şansım varken bıçaklamalıydım...”

Kukla ustası en yakınındaki taşa uzanıp taşın keskin ve çentikli kenarını tekrar ve tekrar kan gelene değin bileğine çalmıştı. Diğer köleler onu engellemek için atılmış bileğini kestiği taşı o intihara kararlı ellerinden almak için çabalamışlardı. Acınası ve trajik bir sahneydi ama sana baktığımda gözlerin kısılmış, kahkahalarla sallanıyordun.

İşte bu sendin Kaplan, en kasvetli sahnelerden mizah çıkartan.

Gece hava açık, yıldızlar gökyüzüne saçılmış bir halde ve köleler bir savaş alanında yatan ölümler gibi derin uyuyorlar. Karanlıkta, hemen arkada yatıyorum ve senin pis kokunda nefes alıyorum, kalp atışlarım omurganda yankılanıyor. Parmaklarım kaburgalarını sayıyor. Gergin teninde çıkıntı yapan kemiklerini keşfediyorlar. Kalça kemiklerini, kuyruk sokumunu, kanatlara benzeyen kürek kemiklerini... Kasıklarına ulaşıyorum ve seni hayata döndürmek için okşuyorum. Yavaşça. İhtiyatlıca. Bir kulağım dışarıda. Avucumla sertliğini kavriyorum ve elim aşağı yukarı gidip gelirken nefes alışverişin hızlanıyor. O ılık, yapış yapış belin gelince elimi yalıyorum. Sonra yüzümü vahşi derecede pis kokan saçlarına gömüp arkadan sarılıyorum sana. Sana sarılmak seninle bir olmak demek. Gökyüzündeki kadim Tanrıların yıldızlarla dolu evreniyle bir olmak demek. Sana sarılırken gecenin hiç bitmemesini arzuluyorum. Çünkü bir oluşumuz yıldızların kayboluşuyla beraber soluyor. Ve gün ışığında sen yine o ‘başkası’ oluyorsun.

Yıkıcı Moğol Kasırgası kuzeye doğru yoluna devam ederken çayırılık alanlar seyrekleşiyor ve yavaş yavaş gözden kayboluyor. Toprak kupkuru ve ayaklarımızın altında kayalar yanıyor. Moğollar yakın köyleri düzenledikleri akınlarla yakıp yıkıyor. İki yüz baş deve ve binlerce sızdırmaz fıçı ve deri varil çalışıyorlar. Dolon Nor'daki gölde her bir fıçı ve varil ağzına kadar dolduruluyor. Sonra yıkıcı Moğol Kasırgası ikiye ayrılıyor. Kafilenin büyük kısmı, Cengiz Han ve yetmiş bin süvari batıya, savaşıp yeni topraklar fethetmeye gidiyor. Yüz köle gözcüsü ve bin Çurçen köle develerle kuzeye yöneliyor yorgun argın. Sen ve ben Karakurum'a yönelenler arasındayız.

"Moğolistan'a gelmedik mi daha?" diye soruyorum sana.

"Çölü geçtikten sonra Moğol topraklarında olacağız," diyorsun.

"Ne çölü?"

"Gobi, seni aptal."

Taşların Issızlığı

Gobi, kızgın taşlarla kaplı, kuru, monoton ve dümdüz bir fırın gibi. Gün boyu süren yolculuğumuzda ne bir bitki ne de ağaç görüyoruz. Güneşin beyazlattığı, oraya buraya dağılmış hayvan kemiklerinden başka hiçbir şeye rastlamıyoruz. Gobi'nin üzerinde parlayan devasa güneş herhangi bir sıradan güneşten daha parlak ve kızgın. Gobi güneşi sanki dünya üzerinde yaşayan her canlıyı yakıp kül etmek istercesine parlıyor.

Kavurucu rüzgârlar insanın ayaklarını yerden kesmeye ve yürümeyi imkânsız hale getirmeye yetecek kadar sert. Ama tek yaptığımız yürümek. Batıdaki kum tepeliklerinden şiddetle esen kumdan sakınmak için yüzlerimizi kıyafetlerimizden yırttığımız paçavralarla örtüyoruz ve kumun dolduğu gözlerimiz kan çanağı gibi. Sıcak, at sırtındaki Moğolları da en az yürüyenler kadar sersemletiyor. Akılların ve tekerleklerin gıcirtısı, develerin homurtuyla soluk alış verişleri ve yerde sürüdüğümüz ayaklarımızın sesi tek duyabildiklerimiz. Şafak vakti ve öğlen ve akşam karanlık çökerken izin veriliyor deri varillerden bir iki yudum su içmemize. İçimiz ve dışımız katılaşmış halde su içmenin hayalini kuruyoruz. Bulutlu bir gökyüzünü düşünüyoruz. Tek bir ağacın olsun, gölgeyi düşünüyoruz.

Geceleri Gobi'nin sıcaklığı bir anda düşüyor ve soğuktan zangırdıyoruz. Biz Çurçenler, bizi ısıtabilecek şeylerden, Moğolların sahip olduğu hayvan postlarından ve köle kızlardan yoksunuz, o yüzden akreplerin tıkırdadığı toprağın üzerinde bir sürü gibi bir araya toplanıyoruz; birbirine yaslanan parşömen kuruluğunda tenler. Fildişi gibi çıkan kalça ve köprücük kemiklerimiz uyurken birbirine çarpıyor ve sabahları canımız yanarak ve berelenmiş bir halde uyanıyoruz.

Kukla Ustası

Gobi'de yalpalayarak ilerleyişimizin ikinci gününde birçok köle pat diye düşüyor ve Moğol kırbaçları sırtlarında çaprazlamasına kanayan derin çizikler oluştursa da ayağa kalkamıyorlar. Leş yiyici kuşların bir jilet kadar keskin gagalarına ve pençelerine terk ediliyorlar.

Kıyafetlerimiz toz renginde, kan çanağı gözlerimiz neredeyse kör ve acıdan perişan halde ama sürümüz topallayarak devam ediyor. Tek istisna sıcaktan iyice tuhaflaşan Kukla Ustası Xia. Biz ayaklarımızı sanki ağır demir prangalar vurulmuş gibi sürürken Xia Usta iplerin oynattığı kuklaları gibi elini kolunu savurarak yürüyor. Gözleri anormal bir şekilde kendinden geçmiş gibi parlıyor. Yüzüne kazınmış gibi duran sırtışıyla gevşeyip kaymış ağzını örttüğü paçavra. Kukla ustası kakhaha atıyor, sonra neşeli bir sesle:

“Dostlarım, size bir duyurum var!” diyor.

Onu görmezden geliyoruz. Gölgelerimiz ardımıza doğru uzanıp gidiyor sanki bizden kopup geldiğimiz yere geri dönmek istiyorlar gibi.

“Cariye Serçe gebel!” diye çığlıklar atıyor Xia Usta, “Onu bu sabah gördüm. Karnı şişmişti ve bebek bekleyen bir kadın gibi paytak paytak yürüyordu. Baba olacağım!”

Kukla ustası, gerçekliğin kasvetinden kopmuştu ve onunla konuşmak boşuna nefes tüketmek demektir. Sürünün çoğu günler önce bırakmıştı onunla konuşmayı.

“Oğlum kıtlıkta öldü,” diye devam ediyor Xia Usta “Ve Xia soyunu devam ettirecek bir varisim olmayacak diye korkuyordum. Ama şimdi yeni bir Xia yolda...”

Kukla Ustası Xia ‘oğlu ve varisi’ hakkında durmadan konuşuyor

ve konuşuyor ve sürü onu görmezden geliyor. Ama sen, sen öfkeyle dişlerini gıcırdatıyorsun. Aptallara tahammülün yok. Hayallere ve yalanlara katlanamıyorsun. Ağzını ve demirin dağladığı yaralarını kapatan paçavrayı çekip tükürür gibi konuşuyorsun:

“Eğer kafan azıcık yerinde olsaydı, Xia Usta, gider Cariye Serçe’nin karnını bıçakladeşerdin. Çünkü onun karnındaki bir Moğol piçi. Senin çocuğun değil.”

Kukla ustası gülüyor:

“Çocuk benim! İçime doğuyor. Çocuk bir Çurçen ve benden!”

“Kaplan, kapa çeneni...” diye uyarıyorum.

Ama Xia Usta’yı yanılsamalarından kurtarana kadar susmaya niyetin yok:

“Kimin tohumu sence onun karnına ekilen?” diye devam ediyorsun, “Senin gibi yaşlı, iktidarsız bir adamın tohumu mu? Yoksa ona tecavüz eden yüzlerce Moğol’dan birinin tohumu mu? Aç gözlerini Xia Usta!”

Kukla ustası kafasını sallıyor:

“Hayır,” diye inliyor, “Hayır hayır hayır hayır...”

Sürü sana karşı cephe alıyor. Seni yaşlı ağızlarıyla, gıcırdayan kaplumbağa ağızlarıyla lanetliyorlar. “Eşeğin meşimesi!” “Uğursuz melez köpek!” “Zhongdu’da geberseydin!” Sen onlara gülüyorsun. Sanki onların nefreti seni canlandırıyor gibi gülüyorsun onlara. Meydan okuyorsun:

“Xia Usta çocuğun kendisinden olmadığını kabullenmeli. Çocuk bir Moğol piçi ve...”

Kukla Ustası Xia üzerine atlıyor ve yumrukları kafanda patlıyor. Sen bir anda gelen darbeden dolayı tökezliyorsun ve ben Xia Usta’ya koşup adamı tutmaya çalışırken o, o yaşlı kollarını tekrar saldırmak için havada savuruyor.

“Çocuk senden Xia Usta,” diyorum endişeyle, “Sana inanıyoruz! Çocuk senden! Kaplan yalnızca ortalığı karıştırmak istiyor. Duyma sen onu.”

Ekşi nefesini suratıma püskürterek bağıyor kukla ustası:

“Seni öldüreceğim Kaplan çocuk! Tanrı’ya yemin ediyorum, seni

öldüreceğim!”

Sözleri kalbime korku salıyor. Ama sen gülüyorsun:

“Hadi bakalım Xia Usta. Öldür beni. Ama beni öldürmen çocuğu senin yapmaz.”

Kukla Ustası Xia kükrüyor ve sana doğru yeniden hamle yapıyor ve sürünün ardı sıra ağır ağır ilerleyen kısırağının üstünde uyuklayan, baltayla haşat edilmiş burnundan horlayan Gulyabani uyanıyor. Kırbacını savuruyor ve hepimiz dağılıyoruz. Kukla ustası bile Gulyabani’ye ve onun kanca uçlu mızrağına meydan okuyacak kadar çılgın değil.

Sürümüz kızgın kayaların fırınında yalpalayarak yürümeye devam ediyor. Sen yüzünü yeniden kapatıyorsun, acımasız gözlerin paçavraların üzerinden dik dik bakıyor. Düşmanlar edinmen umurunda değil. Tek umursadığın gerçekleri söylemek, sonuçların canı cehenneme.

Gece. Karanlığın çöküşü ve acı bir soğuk. Köleler Gobi’nin engin çoraklığından esip gelen rüzgârlara karşı bir araya toplanıyorlar. Sürüden kovulan ikimiz onlardan ayrı uyuyoruz. Ve zayıf ve susuz ben, senin kollarında halinden memnun bir adam olarak uykuya dalıyorum.

Gün ağarıyor ve sen yoksun. İnce havanın içinde ortadan kaybolmuşsun. Çevreme bakıyorum ve seni biraz ileride, sert taşlı zeminden kaynaklanan geceden kalma berelerini ovalarken görüyorum. Aç biilaç, bir çömlekten kepçeyle yulaf lapası dağıtan bir köle kıza gidip çanak gibi yaptığımız çıplak ellerimizi uzatıyoruz. Çok geçmeden bütün köleler kalkıyor ve şapırdatarak lapalarını yiyor. Bir kişi hariç. Çakı gibi uyanamayan bir tembel. Taş Oymacı Peng sırtından dürtünce yerde yatan köle sarsılıyor. “Hadi kalk, yoksa Gulyabani seni kırbaçlayacak.” Ama adam kımıldamıyor. Peng eğilip daha yakından bakıyor.

“Efendi Buda ruhuna merhamet etsin!” diye inliyor.

Taş Oymacı Peng’in bazı acı haberleri var. Yerde yatan köle Kukla Ustası Xia ve uyumuyor. Birileri tarafından boğulmuş ve ölü.

Şarkı Söyleyen Kumullar

Öğle civarı kumdan bir okyanusa giriyoruz; dalgalar uzak bir kıyıda birbirinin üstüne binmiyor da parlayan zirveler ve gölgeli çukurlar şeklinde donup kalmış sanki. Kumullarda, tıkırdayan akrepler de yok ve bizi Zhongdu'dan beri takip eden, tepemizin üzerinde daireler çizen ve üzerimize çullanan leş yiyici kuşlar da yok artık. Orada burada kumun içinden çıkıntı yapan kayalar var yalnızca, sanki toplu mezarların mezar taşlarıymışçasına.

Kumullar Moğol kafilesini yavaşlatıyor. Öküzlerin çektiği kağnıların tekerlekleri kumun içine gömülüyor ve kağnyı önden çekmeye çalışan öküzlerin toynakları kumun içinde kayınca Moğollar kağnıları arkadan itmemiz için biz köleleri işe koyuyor. Biz köleler o kadar da güçlü değiliz. Açlıktan heba olmuş ve güneşten kavrulmuşuz, bize erkek demek bile zor. Bir deri bir kemiğiz. Bizler Yıkıcı Moğol Kasırgası'nın tükürüp attığı, yemeye değmeyecek parçalarız.

Moğollar ve Çurçen köleleri ileriye doğru sürünüyoruz. Kumullar uzun ve dar, batıya doğru günlerce kuzeye doğruysa bir gün sürecektir bir yolculuk mesafesinde uzanıyorlar. Ve biz hiç değişmeyen kumların içinde dizlerimize kadar gömülü bir halde çabaladıkça bunun uçsuz bucaksız oluşundan korkuyorum.

Manzara incelen akşam karanlığında soluyor ve bitkin kemiklerimiz biz kumların yumuşak yatağına gömülürken gıcırıyor, iç çekiyor. Sana ters ters bakan sürüden uzak duruyoruz. "Katil!" "Kukla Ustası'nı boğdu!" "Dikkat edin de birileri de onu boğazlamasın gece yarısı." Onlar bu sözleri mırıldandıkça nefesleri havayı kirletiyor. Tehditler beni geriyor ama sen korkmuyorsun. Onlara sırtını dönüp uykuya dalıyorsun.

Yıldızlar, Şarkı Söyleyen Kumullar'da daha parlak. Ayın gümüşü parıltısı kum dalgaları üzerinde oynuyor. Uyurken küçük bir çocuğa dönüşüyorsun gene ve demirle dağlanmış yaraların artık tehdit eder gibi değil sana yapılan gaddarlığın ve çektiğin acıların simgesi gibi görünüyor. Sen uyurken, seni koruyacağıma yemin ediyorum ve her bir usta uyuyana kadar onları izliyorum. Zhongdu'daki kıtlıkta kendi hizmetçilerini katlettiler ve yediler. Onlar yamyam. Onlar su katılmamış birer günahkâr.

Beni yeniden kendime getiren hayalet ninni başladığında uykuya dalmak üzereyim. Ay ışığında doğrulup oturuyor çevreme bakıyorum. Şarkı tüyler ürpertici ve ruhani, herhangi bir insan dilinde değil de sanki başka bir varoluş biçiminin dilinde gibi. Söyleyen kişi nerede? Durum aşikâr olana kadar dinliyorum, dinliyorum. Şarkı kumlardan geliyor. Senin dürtüp uyandırıyorum.

“Ne oldu, Şalgam?” diyorsun sersem sersem.

“Dinle, Kaplan! Kumlar şarkı söylüyor!”

Dinliyorsun.

“Ben bir şey duymuyorum,” diyorsun ve uykuna dönüyorsun.

Kumullara bakıyorum. Çurçen köleler sürüsü ölü gibi uyuyor, sefil kolları ve bacakları solgun ay ışığında süt gibi bembeyaz. Sürüyü gözetleyen Moğollar kurt derisinden postlara sarınmış, deri mataralardan kırmızı içiyor ve tuhaf, öte dünyadan gelen şarkıyı duyuyormuş gibi görünmüyorlar.

Soğuk gecede titriyorum. Uzanıp uyuyayım diye gözlerimi kapatıyorum. Ama uyumak imkânsız. Bıçaklarla dolu bir yatak gibi kumullar. Uyanık bir halde yatıyorum ve hayalet şarkıyı dinliyorum. Kumları seyrediyorum.

Kağnıların ve yük arabalarının tekerlekleri can sıkıcı bir molaya sebebiyet verince kumullardaki ikinci günkü ilerleyişimiz bir kez daha kum tarafından baltalanmış oluyor. Moğollar bizi kağnıları yamaç boyunca itmeye ve yamacın öteki tarafından iplerle çekmeye zorluyor kavurucu güneşin altında. Öğle vakti Üç Bilge Adam denilen yüksek ve sarp kayaların yakınından geçiyoruz. Bir önceki gün de yanından geçtiğimiz bir yol işareti. Yön bulmakla sorumlu adamlar haritalara ve pusula iğnelerine başvuruyorlar umutsuzluk içinde. Daireler içinde dönüp duruyoruz. Kumun bitimsizliğinde kayboluyoruz.

Sinirler kızgın sıcakta yıpranıyor. Su içme saati geldiğinde Taş Oymacı Peng deri matarayı sana uzatırken düşürüyor, o çok değerli su dökülüyor. Matarayı düşürdüğü için küfrediyorsun. O da sana Kukla Ustası Xia'yı öldürdüğü için küfrediyor. O, seni itiyor sen de karşılık olarak onu itiyorsun. Peng Usta sana dik dik bakıyor, burun delikleri öfke saçıyor.

Peng Usta yaşlı ve pörsümüş bir adam ve seninle tek başına kavgaderse kaybeder. Ama Peng Usta tek başına değil. Yerinde duramayan yaşlı köleler sürüsü çevreni sarıyor. “Utan be!” diye bağıyorlar, “Kuklacı Xia’yı öldürdüğün için yazıklar olsun sana!” Gulyabani kendi takımından adamlarla burnundan soluyan bir devenin yanında duruyor, deri mataradan su içiyor. “Kırbaçla şunları, Gulyabani!” diye düşünüyorum. Ama sürüdekiler kendi içlerinden birine saldırırken Gulyabani yüzünde tembel bir sırıtişla izliyor. Zanaatkârlar ölümün eşliğinde günlerdir yürümekten zayıf düştükleri halde sürü psikolojisi onlara güç veriyor. Üstüne yürüyüp o boğumlu yaşlı parmaklarıyla dürtüyorlar seni. “Yazıklar olsun!” “Canavar!” “Gömülecek hiçbir şeyin kalmayana kadar parçalayacağız seni!” İlk başta gülüyorsun bu yaşlı adamların sana doğrulan parmaklarına ve tehditlerine. Sonra adamlar sana vurmaya başlayınca yüzün kararıyor. Küt. Küt. Küt. Darbeleri savuşturmaya çalışıyorsun.

Kalbim delicesine çarpıyor ve karışıklığın ortasına atılıyorum. “Onu rahat bırakın!” diye bağıyorum, yumruklardan ben de nasibimi alırken, “Onu rahat bırakın!” Seni yaşlı adamların itiş kakışından sürükleyip çıkarıyorum. Seni bütün gücümle sürüklüyorum ve kumun üzerine yuvarlanıyoruz. Dışlerini sıkıyorsun ve geri dönüp kavgaya etmeye can atarak dik dik bakıyorsun. Kendimi üstüne atıp tutuyorum seni:

“On altıya bir,” diyorum. “Kaybedersin. Seni öldüresiye döverler ve Moğollar da onları durdurmaz.”

Kavgaya etme niyetin geçiyor ama yaşlı adamlara öfkeyle bakıyorsun.

“Kavgaya ederken ölmeyi tercih ederim,” diye tıslıyorsun, “Bu zalim şeytanların beni itip kakmasına izin vermektense.”

Gün batımı. Gökyüzü kan kırmızısı, sanki Bin Kesik Ölümü’yle kanıyor. Gökyüzündeki katliama bakıyoruz ve sen:

“Güneşin sargı bezine ihtiyacı var.” diyorsun.

Moğollar ürkmüş görünüyor. Gökyüzünün kanaması kötü bir şeyler olduğuna delalet ediyor. Hava kararırken deve gübrelerinden yaktıkları ateşin başında toplanıyorlar, doğa Tanrılarının kendilerini koruması için dua edip kutsal kül savuruyorlar. Şaman ritüelleri bitip ateşler de sönünce yurtlarına giriyorlar.

Gökyüzünde asılı ay kocaman, kumullara yansıtıyor fosforlu ışığını. Yatıyorum ama uyuyamıyorum. Kumun hayalet şarkısı başladığında kimsesiz hissediyorum. Çevremde bin tane adam olsa da yalnızlık içimde bir kuyu gibi ve gözyaşları olarak dökülüyor içimden. Göğsümü sarsan, ilkel ve derin hıçkırıklarla ağlarken birden kumun altındaki ruhların neden şarkı söylediklerini ve benden ne yapmamı istediklerini çözüyorum. Hıçkırıklarla kazıyorum kumulları çıplak ellerimle. Kazıyorum, kazıyorum, bir kemiği saklamaya çalışan köpek gibi kazıyorum ta ki sen beni omuzlarımdan sarsıp,

“Şalgam. Yeter. Delilik bu yaptığın.” diyene kadar.

Beni yere yatıyorsun. Kollarımı iki yanda çaprazlama birleştirip sıkıca tutuyorsun beni.

“Kapa gözlerini,” diye emrediyorsun. “Uyu.”

Ama nasıl uyuyabilirim? Hayalet melodiyi dinliyorum. Kumu izliyorum.

Sabah uyandığımızda Taş Oymacı Peng ölmüştü. Boğulmuştu. Ölü suratında boğulmuş bir adamın ifadesi, dili köküne kadar dışarıda. Gulyabani, cesede bakıp baltayla haşat edilmiş burnuyla birlikte yüzünü buruşturuyor; sanki yerde yatan, bir hamamböceği veya fare ölüsüymüş gibi. Moğol kafilesi Şarkı Söyleyen Kumullar’a doğru yola koyulmadan önce Peng Usta’nın gözlerine ayağıyla kum savuruyor.

Öğle civarı develer tuhaf davranmaya başlıyor. Gözlerini gökyüzüne dikip inlemeye başlıyorlar. Böğürüyor ve dişlerini göstererek hırlıyorlar. Dizlerinin üzerine çöküp bir adım dahi atmıyorlar. Dehşete kapılan bir deve deri koşumlarını koparıp bir yük arabasını deviriyor ve kumullara doğru dörtnala çılgınca koşuyor.

İlk başta hayret ediyoruz. Ama sonra fark ediyoruz. Ufukta karanlık ve uğursuz bir bulut bir çekirge istilası gibi bize doğru uğulduyor. Kulaklarımızdaki uğultu giderek artıyor, sanki o karanlık bulut yaklaştıkça sanki gökyüzü ikiye yarıyor. Moğolların yurtlarını kuracak vakitleri yok. Diz çöken develerin veya hayvan postundan kilimlerin altına girerek korunmaya çalışıyorlar. Köleler gruplar halinde toplanıyor. Onlardan dışlanmış biz ikimiz birlikte çömeliyor, fırtına yaklaşırken önseziyle boşluğa bakıyoruz.

Fırtına bizi sarınca her şey karanlığa gömülüyor. Siklonik kuvvetlerin süpürdüğü kum fırtınası çevremizde uluyor, çıgıklar atıyor. Rüzgâr kulakları sağır edici ve kum her yanda; bizi boğuyor, derimizi kırbaçlıyor ve görüş alanımızı tamamen kapatıyor. Artık Moğolları ve kağnıları ve köleleri göremiyorum. Tek görebildiğim sensin, hayatta kalmak için tutunduğum sen. Şarkı Söyleyen Kumullar işledikleri günahlar için Moğol kervanına saldırıyor. Bizi cezalandırmak için yağmur gibi taşlar ve bir öfke nöbeti salıyor üzerimize, ben buna ikna olmuş durumdayım. Rüzgâr aramızda dönerken ve şakağıma bir taş isabet ederken, kulağına doğru bağıryorum:

“İşimiz bitti. Bu fırtına bizi öldürecek!”

“Hayır,” diye haykırıyorsun karşılık olarak, “Fırtına bizim tarafımızda. Şimdi kaçmak için bir şans var elimizde.”

Boğucu toz bizi körleştirse ve uğuldayan rüzgâr tüm yön duygumuzu mahvetse de ayağa kalkmam için beni çekiyorsun.

“Koş!” diye bağıryorsun, “Koş!”

Fırtınanın içine koşuyoruz ve kum ve taşlar yani intikam dolu rüzgârın dişleri kıyafetlerimizi yırtıyor ve derimizi parçalıyor. Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Hayatta kalıp kalamayacağımızı bilmiyorum. Tek bildiğim, sen nereye gidersen ben de giderim. Bizi kaçınılmaz bir ölüme sürüklüyor olsan da.

Koşuyoruz, koşuyoruz. Ta ki uğuldayan rüzgâr yavaşlayana, kumun yoğunluğu seyrele ve güneş sarı bir pusun içinde yeniden belirene değin. Fırtına tarafından hırpalanmış ve sersemlemiş bir halde etrafımızda uzanan bomboş ve pürüzsüz, hiçbir toynak veya ayak izi bulunmayan kumullara bakıyoruz. Görünürlerde katile yok. Bin Çurçen köle ve yüz Moğol köle gözcüsü yok olmuşlar.

“Sonunda,” diyorsun, “Artık köle değiliz. Özgürüz.”

Ama gözlerinde bir neşe yok çünkü şarkı Söyleyen Kumullar’da, insan katleden bu güneşin altında kaybolduk. Fırtınayla bir kavgaya tutuşmuşsun da kaybetmişsin gibi yaralı başın ve kanıyor. Acıyan yanaklarıma dokunuyorum ve parmaklarıma kan bulaşıyor ve biliyorum ki ben de en az senin kadar hırpalanmış bir haldeyim.

Yürümeye devam ediyoruz. Konuşmuyoruz çünkü söyleyecek

hiçbir şey yok. Gökte ne bir kuş var ne de herhangi bir canlıya dair işaret. Yalnızca güneş, bir krematoryumdaki fırın kadar kavurucu ve bizi kül ve kemikten birer kütleye dönüştürmeye kararlı. Güneş bizden nefesimizi, gücümüzü ve devam etme irademizi koparıyor. Ve kalbim içime doğan düşünceyle; burada, bu sessiz yerde, bu Tanrının bile bulunmadığı yerde öleceğimiz düşüncesiyle kırılıyor. Üzüntümün tek tesellisi en azından senin yanında ölecek olmam.

Göl uzaklarda, kumulların arasında parlayarak belirdiğinde halüsinasyon gördüğümü zannediyorum. Ama sen de aynı hayale bakıyorsun. Çatlak, sancılı bir boru boğazım, karga gibi gıkliyorum:

“Hadi oraya gidelim, Kaplan.”

Duygusuz, hayatın yavaş yavaş çekildiği gözlerle bakıyorsun bana. Sesin boğuk ve kısık:

“Göl yok. Neden bir serabın peşinde harcayalım zamanımızı?”

“Ama göl dosdoğru kuzeyde,” diyorum, “Kumulların bittiği yere giden yolda. O yüzden neden gitmeyelim o yöne? Ne kaybederiz ki?”

Biz yakınına doğru yaklaştıkça gölün pırıl pırıl mavisini beklediğimiz gibi gökyüzüne doğru buharlaşmıyor. Yanılsama cisimleşiyor ve gerçeklik kazanıyor, doğaya ait bir nesneye dönüşüyor. Ağaçlar. Bitkiler. Kayalar. Çimenler. Hilal şeklinde bir göl. Gözlerimize inanmıyoruz. Mucize gücümüzü toplamamızı sağlıyor ve koşturuyor. Koşuyoruz, tökezleyip düşüyoruz, kumun üzerinde sere serpe uzanıyoruz. Kahkahalar atıyoruz, ayağa kalkıyoruz ve yeniden koşuyoruz.

Hilal Gölü

Soğuk, temiz suyu içince keyfimiz yerine geliyor. Sanki göl her an yok olabilirmiş gibi içtikçe içiyoruz. Artık daha fazlasını içemez hale gelinceye kadar içiyoruz. Sonra sırt üstü uzanıp sonsuz mavi gökyüzüne bakarak kahkahalar atıyoruz.

Göl bir orak gibi kavisli ve ağaçlarla çevrili. Paçavraya dönmüş kıyafetlerimizi çıkarıp acınası haldeki çıplaklığımızla kalıyoruz. Açlıktan, eski halimizin safi birer gölgesine dönüşmüş durumdayız, vücudumuzdaki tüm kemikler görüldüğünden derimiz iyice gergin.

Bize şöyle bir bakmak bile acı verir insana. Ama göle girince su, harap olmuş vücutlarımızı bağışlayıcılıkla sarıyor. Su, vücudumuzdaki yara ve bereleri, iltihaplı cerahatleri okşuyor ve gözlerimden şükür gözyaşları boşanıyor. Kollarımız bacaklarımız güçsüz de olsa keyifle debeleniyoruz. Köleliğin pislği eriyip gidiyor ve vücutlarımızı Moğol boyunduruğundan geri kazanıyoruz. Bir süre yüzüyor sonra arınmış ve yeniden doğmuş bir halde sudan çıkıp bir ağacın altında çıplak, uyuyoruz.

Hava kararırken acıkmış bir halde uyanıyoruz ve gölün çevresindeki bitki örtüsünün içinde yiyecek bir şeyler aranıyoruz. Gobi çölünün sarı ve pas renkli kumlarının tekdüzelüğinden sonra gözlerimiz yaprakların hayat dolu yeşilliğinde bayram ediyor. Bodur bir bitkinin acı yapraklarını koparıp tadıyoruz ve boş midelerimiz bu yaprakları sindiremeyecek de olsa daha fazlasını istiyoruz.

“Bak!” diye bağıırıyorsun, bir ağacı göstererek.

Dallarda küçük kahverengi kuşlar sekiyor. Ağaç çok yüksek değil ve alçaktaki bir dala tutunarak tırmanırıyorsun. Bacakların gövdenin dallarla birleştğı yerlerden sallanıyor ve başın yaprakların arasında kayboluyor. Pembe ve tüysüz bir yavru kuşla bir sürü çilli yumurtanın bulunduğu bir kuş yuvasıyla inırıyorsun aşağıya. Çamursu kuş ceninlerini çiğneyip mideye indirirken yumurta kabukları dişlerimizin arasında çıtırdıyor. Yavru kuş sen onu yuvasından çıkarırken minik gagasını açıp korkuyla ciyaklıyor. Kuşun çıplak, savunmasız vücuduna dişlerinle saldırıp kafasını kopartırıyorsun ve bir ayağında tutup yarısını bana uzatırıyorsun. Çiğ ve hassas eti ve yeni oluşmuş kemikleri çiğniyorum ve mideye indiriyorum. Keşke daha da olsaydı istiyorum.

“Diğer ağaçlarda da yuva vardır,” diyorsun, kuşun minik gagasını tükürürken, “Ayrıca yarın daha büyük kuşları yakalayabiliriz.”

Karanlık çökünce gölün kıyısına geri dönüyoruz. Ay tepemizde gümüşü ve parlak ve onun solgun ve dünyevi taklidi suyun yüzeyinde salınıyor. Bir ağacın gövdesine sırtını verince bir tarafın ay ışığında aydınlanırken diğer tarafın karanlıkta kalıyor. Güzel gözlerin kayalar, bitkiler ve ağaçlarda sürüklenirken kendi düşüncelerine dalırıyorsun. Merak ediyorum. Kimsin sen, Kaplan? Nereden geliyorsun? Yanaklarını kim dağladı? Uzun zamandır birlikteysek de benim için hala bir gizemsin. Uzanıp demirle dağlanmış yaralarını okşuyorum. Saçlarının yabaniliğini okşuyorum, yalnızca bir bıçağın açabileceğı düğümelerde

takılıyor parmaklarım.

“Yapma, Şalgam,” diye homurdanıyorsun.

Ama ben durmuyorum ve sen üzerime hamle yapıyorsun. Beni yere seriyorsun ve boğuşmaya başlıyoruz. Kavga ediyormuş gibi yaparken, şamarlar ve yumruklar havada uçuşurken sertliğini kalçalarımda hissediyorum ve kalbim gerçekleşecek olan şeyin heyecanı ile hızlanıyor.

Hilal Gölü’nün ve ağaçlardan oluşan kalemizin ötesinde kumların kederli ağıtı yeniden başlıyor. Ama sesi çok yüksek değil ve kolayca görmezden geliyorum.

Gün ağarırken göle gidip su içiyoruz, yıkanıyoruz. Sessizsin ve keyfin kaçık ama kahverengi kuşları avlamak için plan yaparken havan yerine geliyor.

“Şu an önümüzdeki yolculuk için çok dayanıksızsınız,” diyorsun, “Gücümüzü toplamak için et yemeye ihtiyacımız var.”

Onaylıyorum ama gene de şu ‘önümüzdeki yolculuk’ konusunda ikircikliyim. Burada, göl kenarında ihtiyacımız olan her şey var. Yemek, su, birbirimiz. Şarkı Söyleyen Kumullara dönmek intihar olur. Ama aklın başına gelecek.

Sazlıklardan kamış toplayıp kuş tuzağı olarak kullanmak üzere kafeslerörüyoruz. Sonra çalılıkların altında karnımızın üzerine yatıp kuşlar, yem olarak kurtçuklar koyduğumuz tuzaklara girsinler diye bekliyoruz. Kuşlar avcılara pek alışkın olmadıkları halde kaçmakta becerikli ve hızlılar. Ama biz de sabırlıyız ve birkaç saat içinde altı tanesini tuzağa düşürüp öldürüyoruz.

Su kenarına dönüyoruz, sen ağaç çubuklarıyla ateş yakmaya çalışırken ben öldürdüğümüz kuşların tüylerini yoluyorum. Sonra kuşları boğazlarından şişe geçirip ateşin üzerinde yavaşça pişiriyoruz. Et yumuşak ve doyurucu. Bütün eti yiyip kemikleri emiyoruz. Yerken, sessizsin. Huysuz ve içine kapanıksın. Sonunda konuştuğunda:

“Burayı sevmedim. Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi. Yanlış bir şeyler var burada.” diyorsun.

Gülüyorum söylediklerine. Ne kadar da şakacısın.

“Dün kumulların ortasında ölüyorduk neredeyse. Bugün suyumuz,

yemeğimiz ve gölgemiz var. Burada yanlış olan ne olabilir Kaplan? Bence burası bir cennet.”

Kafanı olumsuz anlamda sallıyorsun ama içindeki kuruntuları kelimelerle ifade edemiyorsun.

“Başımıza gelen onca şeyi düşün,” diye devam ediyorum. “Önce kıtlık sonra Zhongdu’nun düşüşü. Sonra Moğolların bizi kırbaçlayıp yürümeye zorlayışı. Sonra şu yaşlı adamların bir çete gibi senin kanını dökmek için ulumaları...”

Başınla onaylıyorsun, ateşin üzerinde cızırdayan, bir tarafı yanmış kuşun olduğu şisi çeviriyorsun.

“O yaşlı alçaklar seni öldüreceklerdi,” diyorum, “Eğer ben onları durdurmasaydım. Sevinmelisin Kaplan. Hatta teşekkür etmelisin çünkü...”

Kaskatı kesiliyorsun, pişirmekte olduğun kuştan kafanı kaldırıp bakıyorsun. Konuşmaya başlayınca iyice tuhaflaşıyorsun:

“Sendin, değil mi Şalgam? Kukla Ustası Xia’yı ve Taş Oymacı Peng’i boğan sendin.”

Duyularımızın hafızası olduğunu biliyor muydun? Aklımızdaki hafızadan farklı olarak? Ellerim, heriflerin boyunlarını sıkışımın hatırasıyla seğiriyor. Çürümüş et gibi kokan nefeslerinin ve yaşlılıktan tutamadıkları boklarının kokusuyla burnumun direği sızlıyor. Dövünen, ölüme karşı koymaya çalışan kollarının ve bacaklarının hatırasıyla ürperiyorum.

“Seni korumak için yaptım,” diyorum.

Herifler su katılmamış birer şeytandılar ve ölmeyi hak ettiler. Öyleyse bakışların neden bu kadar sert ve bağışlayıcılıktan uzak? Sanki onları boğmanın yanlış bir tarafı vardı? Şiştaki kuşu ateşe atıyorsun ve alevler kuşu yalayıp yutuyor. Ayağa kalkıp benden uzaklaşıyorsun.

“Kaplan, nereye gidiyorsun?”

“Benden uzak dur,” diye uyarıyorsun.

Ağaçların arasında kayboluyorsun.

Bir ağaca çıkıp dalların arasında kaybolmuşsun. Yaprakların

arasında tamamıyla kaybolmuşsun, yalnızca büyük bir daldan sarkan kirli ve soluk ayak tabanların görünüyor. Pis bir ruh halin var o yüzden uzak duruyorum. Senden olabildiğince uzaktaki ağaçlarda arıyorum kuş yuvalarını. Tek başıma göle gidip yüzüyorum ama yapayalnız hissediyorum sen olmayınca. Kollarımı suya sokarken bir önceki günkü keyfimden eser yok. Senin için endişeleniyorum. Sana biraz su götürmeli miyim? O ağacın tepesinde sıcaktan bunalmış ve çok susamış olmalısın.

Gün batımı gökyüzünde bir ateş gölü gibi yükselirken sen en sonunda iniyorsun tırmandığın ağaçtan. Su kenarına doğru gelirken sen, ben de rahatlamayla sıcıyorum yerimden.

“Kaplan,” diye sesleniyorum, “Gel ve karnını doyur. Sana akşam yemeği getirdim.”

Sana uzattığım, içinde çilli yumurtalar ve yavru kuşların pembe cesetleri bulunan kuş yuvasını görmezden geliyorsun. Göle gidip uzun uzun su içiyorsun. Sonra, bir önceki gün çıkardığın paçavraya dönmüş kıyafetleri toparlayıp çıplak vücuduna geçiriyorsun sanki onlar haysiyetinin kalan son parçaları gibi.

“Ben gidiyorum,” diyorsun.

“Gitmek mi?”

Başınla onaylayıp derin bir nefes alıyorsun. Seni bu aptalca kararından vazgeçirmeliyim.

“Şimdi ayrılamayız buradan. Yeterince güçlü değiliz. Neden biraz daha kalmıyoruz? Biraz daha dinlensek, biraz daha yesek... Şarkı Söyleyen Kumullar'da ölür gideriz...”

“Ben gidiyorum,” diyorsun, “Sen olmadan. Artık ayrılma vaktimiz geldi.”

Kafamı sallıyorum. Bütün vücudum sanki umutsuzluk ve dehşetle yok oluyormuş gibi hissediyorum.

“Neden benimle kalmak istemiyorsun?” diye soruyorum.

“Sen bir katilsin.”

“Ama sen de bir katil değil misin? Zhongdu'da bizi insan cesetleriyle besledin.”

“Ölülerden et almakla canlıların canını almak aynı şey değil.”

Alçalan güneş gökyüzünde bir cehennem. Uzaktaki kumullara dikiyorsun gözlerini, aklın önündeki yolculukta. Ve ben büyük bir ısırap içindeyim çünkü kalman için artık tek yapabileceğim gölgene sarılmak.

“Gitme,” diye yalvarıyorum, “Gidemezsin. Orada ölürsün.”

Bana dik dik bakıp:

“Bu yaraların nasıl olduğunu öğrenmek istiyor musun, Şalgam?” diyorsun.

Onaylıyorum. Tanıştığımız günden beri istedim bunu öğrenmeyi.

“Ben çocukken,” diye başlıyorsun, “Bir köle olarak satıldım. On iki yaşımıdayken kaçtım ama sahibim beni yakalayıp geri götürene kadar ancak birkaç gün özgür olabildim. Yüzümü ceza vermek için damgaladı. İkinci bir defa kaçarsam boğazımı keseceği konusunda uyardı beni. Ama ölüm tehdidi beni tekrar kaçırmaktan alıkoyamadı...”

Bana bakıyorsun, gözlerin alev alev.

“Çünkü, bir köle olacağıma ölmeyi tercih ederim. Ben hiç kimsenin kölesi değilim. Ne Moğolların ne Hilal Gölü’nün ne de senin.”

“Sen benim kölem değilsin!” diye karşı çıkıyorum, “Ben senin kölenim ve sen benim efendimsin. Senin uğruna yapmayacağım hiçbir şey yok.”

Seni anlamayı başaramamışım gibi kafanı sallıyorsun. Sonra, bir elveda bile demeden kumullara doğru yürüyorsun. Sen uzaklaşırken sert bir şekilde esen ani rüzgârla kumlar gökyüzüne saçılıyor. Gidemezsin. Biz kardeşiz. Ben sensiz ölürüm.

“Gitmiyorsun!” diye bağıyorum arkandan,” Gitmek için cesedimi çiğnemen lazım!”

Kumlar şarkı söylüyor şimdi, tiz ve duygusal. Kalbim güm güm atıyor, kan hücum ettikçe kapakçıklar çarparak kapanıp açılıyor ve göğsüm birazdan başlayacak kavganın ateşiyle inip kalkıyor. Gitmen için en azından beni yere sermen lazım.

“Bekle!”

Beklemiyorsun. Ben de koşup arkandan sırıyorum ve kumlara yuvarlanıyoruz. Birbirimizin üzerinde bir aşağı bir yukarı yuvarlanıyoruz ve yumruklarınla beni defetmeye çalışıyorsun. Kafataslarımız tokuşuyor.

Dizin kasıklarında patlıyor. Ve acı içinde olsam da yapışıyorum sana. Seni bırakmayacağım.

Homurtularımız ve yumruklarımızın tok sesini saymazsak sessizlik içinde dövüşüyoruz. Tekrar ve tekrar yuvarlanıyoruz ta ki ben senin sırtına çıkıncaya kadar. Bana ait olmayan bir güçle, Şarkı Söyleyen Kumulların verdiği güçle ellerim boğazının yakınlarında dururken gözlerinde panikle kurtulmaya çalışıyorsun altımdan. Öldür onu! Öldür onu! diye tiz bir sesle bağırıyor kum. Ben senin boğazını sıkarken şakaklarındaki kan damarları şişiyor, kan fışkırıyor yüzüne. Gözlerinde yaşlar parlıyor ve seni ilk kez ağlarken gördüğümde elim ayağım tutuluyor. Ama durmama izin vermiyorlar. Bütün kuvvetimle sıkıyorum boğazını, sıkıyorum ta ki sıkacak bir can kalmayana kadar.

Güneş, Şarkı Söyleyen Kumulların ardında batıyor. Alev rengi gökyüzü yerini karanlığa ve yıldızlara bırakıyor. Ay doğuyor ve gümüşü ışığını kumlara saçıyor. Gevşek vücudunu kollarım arasına alıyorum. Usulca konuşuyorum seninle, sitemle. Hangi çılgınlık ele geçirdi de seni çıkıp gitmeyi istedin bu kadar, Kaplan? Burada, Hilal Gölü'nde ihtiyacımız olan her şey vardı. Neden berbat etmek zorundaydın her şeyi? Azarlıyorum seni, gözyaşlarım dağlanmış yanaklarına düşüyor. Sığ bir mezar kazıyorum, gömüyorum seni oraya.

Hilal Gölü'nden uzaklara gidiyorum. Gecenin içine yürüyorum, tepemde ılık ılık yıldızlar titreşiyor ve kumu ele geçiren şeytanlar bana serenat yapıyorlar. Gün ağarana kadar yürüyorum ve gücümün sonuna erişiyorum. Sonra, Şarkı Söyleyen Kumullara yüzükoyun kapaklanıyorum, kollarımı açarak kucaklıyorum kumu.

“Peki, öyleyse,” diyorum. “Al, götür beni.”

14

Doğum Günü Hediyesi

Wang tam otuz bir gün boyunca karşı koyuyor iradesiyle. Yolcuların binerken veya inerken taksinin kapısını çarptığı, Pekin içinde taksiyle yılın daireler çizdiği tam otuz bir gün. Yol ve kazı çalışmalarının, motor gürültüsüyle dolu trafik sıkışıklıklarının sinirden deli ettiği tam otuz bir gün. En kötü günler, hava kirliliğinin şehrin üzerine bir görünmezlik pelerini gibi çöktüğü, yüz metre ötedeki binaları gizlediği ve Wang'ın ruh halini karanlığa boğduğu günlerdi. Kirlilik sanki bir lanetti Wang'ın üzerinde. Milyonlarca yıllık fosillerin yeryüzünün altındaki damarlardan sökülüp alınarak yakıt olarak kullanılışının laneti. Kadim ağaçların ve hayvanların ruhlarının ebedi istirahatgahlarından havayı zehirleyen, ciğerleri karartan parçalar halinde kazılıp çıkarılmalarının laneti.

Pekin'in dört bir yanında direksiyon sallayışının otuz birinci gününde pes ediyor Wang. Taksisini park edip akşamüstü karanlığında neon ışıklarının aydınlatığı ara sokağa dalıyor, tütün ve baijiu satıcılarının ve vitrindeki orospuların önünden geçiyor. Wang kapıyı itip içeri girerken dükkânda yalnız başına oturan Zeng'in gözleri parlıyor. Yakışıklılığı solmakta olan Zeng. Bir akrobatın zinde ve sırtım gibi vücuduna sahip Zeng, Wang'e kendi orta yaş gevşekliğini ve şişmanlığını hatırlatan

Zeng.

“Şoför Wang. Sizin için ne yapabilirim?” diye soruyor ve Wang’ın cevap vermesine bile imkân tanımadan bir berber örtüsünü silkeliyor.

Wang kendini Zeng’in ellerine teslim ediyor. Üzerine örtüyü serip döner koltuğa oturtmasına, saçlarını şampuanlayıp durulamasına, kesmesine ve kurutmasına izin veriyor. Ve sonra en sonunda, hiçbir şey söylemeden arka odaya almasına. Gölgelemlerin ve evlilik dışı gizemlerin döndüğü bir oda; kâğıt peçeteler, folyosu açılmış prezervatifler ve kayganlaştırıcı şişeleriyle darmadağın. Wang, temiz çarşaf serili, sert şilteli bir yatağa oturuyor. Zeng de onun yanına oturup yanaklarını okşuyor. Wang’e doğru eğilip onu dudaklarından öpüyor safça. “Seni bekliyordum,” diyor. “Son on yıldır seni bekliyordum.” Ve Wang, allak bullak, yorgun başını Zeng’in omuzlarına yaslayıp gözlerini kapatıyor. Zeng’in onu ne kadar süre öylece tuttuğunu bilmiyor. Wang, nasıl olup da yatakta sırt üstü uzanır hale geldiğini bilmiyor; yanına sokulan Zeng’in dudaklarıyla boynunda gezindiğini, dilin dokunduğu her yerde teninin ürperdiğini... Zeng’in elleri gömleğinin ve pantolonunun kemerinin altından süzülüyor. Sanki yazgılı olduğu, kontrolü dışında gelişen bir anı yaşıyor. Sonra, yan yana uzanıyorlar, mırıldanarak konuşurlarken tavanı ve tavandaki lambanın yuvarlak gölgesinden saçılan haleyı seyrediyorlar. Wang, Pekin’de direksiyon sallamanın manasızlığından bahsediyor. Yalnızca bir yarısı hayattaymış gibi hissettiğinden bahsediyor. “Şu an hariç,” diyor Zeng. Ağzını yuvarlayıp sigara dumanından eş merkezli daireler üflüyor. Sonra bir kolu üzerine yaslanıp eliyle başını destekliyor ve sanki gözleri elektrikliymiş gibi Wang’e bakıyor. Wang, Zeng’in bakışlarından kurtulmalıymış gibi hissediyor. Tekrar tavana dönerek:

“Mektubunu beğendim.” diyor.

“Ne mektubu?”

“Şu içinde bir hikâye olan,” diyor Wang. “Kendin yazmadın, biliyorum. Nerden çaldın o hikâyeyi?”

“Hikâye mi?”

“Şu kölelerle ilgili olan işte.”

“Neyden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok, Şoför Wang.”

“Neden yalan söylüyorsun şimdi!”

“Hayır. Vallahi yalan söylemiyorum.”

Wang’ın kapıda asılı ceketindeki telefon bipliyor.

“Saat kaç?” diye soruyor Wang.

“Sekiz,” diyor Zeng.

“Siktir. Gitmem lazım,” diyor Wang.

Ama yataktan kalkacak gücü bulamıyor kendinde. Şilte, o yanıltıcı sertliğine rağmen bir kum bataklığı gibi anaforsu.

“Doğum günün kutlu olsun bu arada,” diyor Zeng.

“Doğum günümü mü hatırlıyorsun?”

“Dört Nisan, değil mi? Otuz ikinci yaş günün.”

“Artık bir eski toprak sayılırım,” diyor Wang, “Krematoryuma çok kalmadı...”

Bir hafta önce otuz ikisine basan Zeng gülüyor.

“Otuz iki var olan en iyi yaş,” diyor, “Bekle ve gör Şoför Wang. Hayatın daha yeni başlıyor...”

Bir vicdan azabı dalgası gelip vuruyor Wang kapıdan çıkarken. Saat sekiz buçuk ve oturdukları daire şu an otuz ikinci yaş günü ziyafeti için ocağın üstünde kaynayan çeşit çeşit yemekten yayılan rayihayla dolu. Televizyon, bir etkinlik için bir toplantı salonunda bir araya gelen koyu takım elbiseler giymiş Komünist Parti yetkililerini gösteriyor. Kamera geniş açıdan görüntü almak için uzaklaşırken parti yetkilileri sanki laboratuvar yapımı genetik klonlarmış gibi birebir aynı görünüyorlar.

“Babiş! İki saattir seni bekliyoruz!” diye bağıyor Echo, “Açlıktan öldük!”

Yida, kocasının eve geç gelişinden alındığını bildirircesine ocağın başında ayakta dikiliyor. Mutfak kapısının girişinde Wang mazeretini açıklıyor. Yirmi kilometre öteye, Mis Kokulu Tepe’ye bir müşteri bırakmak zorunda kalmış. Dönüş yolunda trafiğe takılmış ve sonra telefonunun kontörü bitmiş. Yida becerikli hareketlerle yemeği servis ediyor, evdeki o tipik cansız halinden eser yok. Bu, ikna olmadığına dair Wang’e bir uyarı. Bir kevgire, bir tencere dolusu – annesinin Anhui tarzı tarifiyle o öğleden sonra kendi elleriyle yaptığı – uzun ömür eriştesini

boca ediyor. Soğuk alüminyum evyeden buhar yükseliyor, Yida'nın tenini pembeleştiriyor. Nemli, kıvrır kıvrır perçemleri gözlerinin üzerine düşünce koluyla geriye atıyor saçlarını. Sonunda kocasına bakıp:

"Wang, yine mi saçını kestirdin? Senin gibi yaşlı bir adam için fazla kendine düşkünlük bu." diyor.

"Açlıktan ölüyorum!" diye bağırtıyor Echo, "Artık yiyebilir miyiz? Ben ölmeden mesela?"

Yemekler masaya dizilmiş; Anka kuşu kuyruklu iri karidesler, baharatlı tavuk kanadı ve kırmızıbiberli Tianjin lahanası. – Yemekten sonra yıkanıp yeniden kullanılmak üzere mutfak dolabına dizilecek – kâğıttan parti bardaklarına, Yida'nın doldurduğu limon rengi gazlı bir içecek. Sonrasında Echo'nun İyi Talih Pastanesi'nden seçtiği pembe, buzlu pandispanya gelecek sofraya. Mumlar ve bir tur Mutlu Yıllar Sana.

Herkesin karnı aç, bu yüzden tören borusuna gerek duymadan başlıyorlar. Çocukluktan kalma bir batıl inançla, önündeki yılın felaketlerden azade bir yıl olması için her bir erişteyi tek parça halinde höpürdeter Wang'i izliyor Yida ve onun kendisine küçümseyerek baktığını fark eden Wang eriştesini ısırtıyor. Karısının, muzip kahkahası ve ayak bileklerinden kavrayıp yatağa sürüklediği tatlı, narin vücudu dışında verecek bir hediyesinin olmadığı yirmi ikinci yaş gününü anımsıyor özlemle. Yorgun başını Zeng'in omuzlarına yaslayışını düşünüyor. Zeng onu sardığında nasıl hissettiğini düşünüyor; sanki gerçekten tek ait olduğu yer orasıymış gibi hissettiğini.

Yemekten sonra Wang hediyelerini açıyor. Taksisi için bir koku spreyi. Hollywood yapımı bir aksiyon filminin korsan DVD'si. Echo'nun onun için hazırladığı Pekinli Taksi şoförü isminde bir çizgi roman. Çizgi roman sekiz sayfa uzunluğunda ve her bir sayfa dört kareye ayrılmış. Ana karakter, Wang'in bir karikatür versiyonu; rakun maskeli suçlulara karşı savaşan taksi şoförü bir süper kahraman. ("Kanımın son damlasına kadar bu şehri ahlaksızlıktan temizlemek için savaşacağım!" diye bağırtıyor alt benliği.) Wang birbirine zımbalanmış sayfaları çevirirken Echo endişe ve merak dolu bir beklenti içinde ve Wang kızının endişesini giderircesine gülümsüyor.

"Echo, bu çok etkileyici! Bir gün dünyaca ünlü bir çizer olduğunda bu çizgi roman milyonlar değerinde müstesna bir koleksiyon parçası olacak!"

Her bir kare büyük bir özenle resimlendirilmiş ve kızının verdiği emek Wang'ı hem duygulandırıyor hem de içini gururla dolduruyor. Pekinli Taksi Şoförü'nü yüksek sesle okuyor ve Echo, olay örgüsünü ve karakterlerinin iyi veya kötü yanlarını detaylandırmak için araya giriyor. Kızının bıcırdamasını dinleyip onu, çıkardığı zorlu işten dolayı överken bir yandan Zeng ve onun arka odasının narkotik anaförleri sürünerek geri geliyor zihnine. Gülümsüyor ve başıyla onaylıyor. Echo'nun varlığından duyduğu saf ve net keyif solmaya başlarken aklı başka bir yerdeymiş gibi görünmemek için çaba harcıyor.

Aynı akşam saat onda girişteki telefon çalıyor. Ev telefonu pek seyrek çaldığından Yida şaşırılmış bir ses tonuyla cevaplıyor. Ahizeyi Wang'e uzatıyor. Lin Hong, diyerek dudak büküyor.

Selamlamayla filan zaman kaybetmeyen Lin Hong, Wang'e babasının onu görmek istediğini söylüyor. Babası Wang'in doğum gününü kutlayacakmış.

"Şimdi mi? Onun yatma vakti geçmedi mi?"

"Ben yalnızca elçiyim. Gelmek ya da gelmemek senin bileceğin iş."

Lin Hong, Wang'in doğum gününü kutlamıyor hatta ona nasıl olduğunu bile sormuyor.

Wang ceketini giyip babasının dairesine yürüyor. Nongzhanguan kuzey yolu ve Chaoyang Parkı doğu yolundan aşağı canlı bir yürüyüş tutturuyor. Babasının evine ulaştığında kalbi hızlı hızlı çarpıyor ve yanakları kızarmış. Lin Hong açıyor kapıyı, şifalı otlarla doldurulmuş muslin bir yüz maskesinin ardındaki yüzü gülümsemiyor. Kiraz çiçeği desenli kimonosunun altından dantelli sabahlığı şöyle bir görünveriyor. Çenesiyle oturma odasını işaret ediyor, Mandarince dublajlı Kore yapımı dizi filmini izlemek üzere yastıklarla süslü kraliçe ölçüsündeki yatağına giderken topuklarının üzerinde dönüyor ve üzerindeki Japon ipeğini dalgalar halinde savuruyor.

Oturma odasının doğu tarafındaki duvarı tamamen cam. Onuncu kattan Pekin manzarası; binlerce ışıktan yayılan sonsuz vatlık parlaklık ve araba farlarının dördüncü çevre yolundan akarken bir aşağı bir yukarı süzülen, karanlığı yaran ısıltısı. Şehrin görüntüsüne bakarken

Wang elektriğin şebeke boyunca dalgalandığını ve Chaoyang Mahallesi tarafından emildiğini hissediyor. Oturma odasının ışıkları kapalı ve gece vaktinin manzarası o kadar hipnotize edici ki Wang ilk bakışta babasını, babasının gölgelere sığınmış kamburunu fark edemiyor. Fark ettiğindeyse irkilip ışıkları açıyor. Babası gözlerini kırıştırıyor ve Wang bir zamanlar korku saçan bu adamın, bütün bir odanın ilgisini yöneten bu adamın şimdi görünmez oluşundan dolayı hüzünlü olup olmadığını merak ediyor.

“Baba,” diyor Wang, “Beni görmek istemişsin?”

Üzerinde mavi çizgili pijamaları ve köprücük kemiğine doğru kaykılmış çenesiyle babası Wang’e gülümsüyor. Kucağında yumuşak yünlü bir battaniye var ve muntazam taranmış saçları soldan yana ayrılmış. Wang, eğer eğilip tekerlekli sandalyeye bağlı babasına sarılacak olursa diş macunu ve sabun kokusu alacağını biliyor. (Kaldı ki birbirlerine sarılmayacaklar hatta şimdiye kadar sarılacak kadar yakınlık olmadı hiç aralarında.) Sarılsaydılar eğer, tıraş losyonu ve yetişkin bezi değiştirildiğinde serpilerek talk pudrası kokusunu da alacaktı ayrıca. Hasta bakımı konusunda Lin Hong kusursuz ve Wang’in babası günün herhangi bir zamanı, gece veya gündüz yapılacak en sıkı hijyen teftişinden bile rahatlıkla geçebilecek durumda. Ama Wang aptal değil. Kadının, kocasının temizliğine gösterdiği bu özen, adamın bu dermansız halini fırsat bilip çektiği sayısız ufak tefek aşağılama için bir özür sadece.

Wang bekleyiş içinde dikiliyor odada,

“Baba? Her şey yolunda mı?”

Karanlık gökyüzünde alçalmakta olan bir uçağın kanadındaki ışık yanıp sönüyor. Wang’in babasının ağzı yarım açılıyor ve dudaklarının kıyısında bir salya huzmesi belirliyor. Adamın kucağında bir kitap var. Kitabı uzatıyor ve Wang de alıyor. Şarkılar Kitabı’nın cep boyu kırmızı ciltli baskısı. Wang kitabı açıp geleneksel Çin yazısıyla yazılmış soluk mürekkepli sararmış ve narin sayfaları çevirirken kitabın cildi gıcırıyor. İkinci baskı, 1908. Kitap yüz yaşında. Babası, hele ki kitap okumayan bir adam olarak babası neden Wang’e bir şiir kitabı hediye ediyordu ki? Wang, kararsız, teşekkür ediyor babasına.

“Annen,” diyor babası, “Kitap annenindi.”

Annesinin ölümünden bu yana geçen on dokuz yılda babası onu

ancak laf arasında, o da ana oğul işte ne olacak tarzı alaycı benzetmeler yaparken anmıştı. Wang babasına dikeyor gözlerini, adamın gözlerindeki pişmanlık pırıltısını görüyor ve midesi bulanıyor. Ne klişe ama, diye düşünüyor Wang, sakat, yaşlı bir ihtiyarın bu yaşlılık günlerinde iyice hassaslaşması. Neden vicdan azabı duymadı acaba, bir zamanlar bunun gerçekten önemi varken, annesi hayattayken? Wang ikna olmuyor. Bacakları ve sol yanındaki motor kabiliyetleri tekrar eski gücüne kavuştuğunda babası, işte o zaman babası o eski zalimliğine, kadın peşinde koşmalarına ve ifratına geri dönecek. Wang kitabı ceket cebine koyuyor. Annesinin yatağının yanında kitap yığınlarının bulunduğu, o eski çocukluk günlerini düşünüyor yeniden. Şarkılar Kitabı'nı gördüğünü hiç hatırlayamıyor.

Babasına teşekkür ediyor. Nezaket icabı bir on dakika daha kalıyor. Sonra uyku saatini kaçirttığı, onu bu saate kadar tuttuğu için babasından özür diliyor ve kendini kapının önünde buluyor.

Gece yarısında sonra Wang ikinci kez dönmüş oluyor eve. Echo ve Yida yataklarında uyuyorlar. Yumruk yaptığı elleri ceketinin ceplerinde, yatak odası kapısında kambur durmuş kendi evinde bir davetsiz misafir gibi onları izliyor. Babasının tiksindiriciliği acı bir tat bırakıyor içinde. Ama Wang kim oluyor ki ahlaki yargılar veriyor? Baba oğul işte, ne olacak. Hemen oracıkta, yatak odası kapısının ağzında, ne olursa olsun sadık bir eş ve sadık bir baba olacağına azmediyor. Ama içindeki niyet ne kadar iyi olursa olsun Zeng'in sesini aklından çıkaramıyor.

“Otuz iki var olan en iyi yaş. Bekle ve gör Şoför Wang. Hayatın daha yeni başlıyor...”

15

Uyku Hapları

Saat sekiz, alarm öter. Çeyrek geçe, kahvaltı zamanı. Kâseler dolusu spirinç lapası, fincanlarca çay. Pazar günleri, bir yumurta. Saat sekiz, avluda idman. Pilli teypte çalan kaset, hafif tempo koş. Sekiz otuz, ilaç için sıraya dizil. Diller dışarıda, hemşireler teftişte, ilaçlar yutuldu mu yutulmadı mı? Sekiz otuz beş, C Koğuşu'ndan bir kadın yere atıyor kendini, mermiler vızıldıyor. Yine sıkı önlemler alınıyor! Bize ateş ediyorlar! Yere yatın yoksa vurulacaksınız! diye bağıyor diğer hastaların bacaklarına yapışarak, sonra doktorlar koşuşturuyor, hemen sakinleştirici iğne.

Yazları, sıcaktan kaçış yoktu hastanede. Hastaların çoğu uyuşuk bir halde olurdu, sanki sakinleştirici yemişler gibi. Terli yeleklerine ve sarkık iç çamaşırlarına kadar soyunur ve ellerini merhamet dilenircesine uzatarak beton zemine yatarlardı. Sıcak; yerinde duramayan ve koğuşun içinde gürültüyle koşuşturan kimileri için amfetamin, akreplerden korkup çığlık çığlığa bağırarak yatak örtülerinin üzerinde debelenip duvarları tekmeleyen kimileri içinse meskalin gibiydi. Sıcak, doktorları ve hemşireleri içme suyunu zehirlemekle ve diğer hastaları kıyafetlerini çalmakla suçlayan kimilerinin zihninde paranoyayı tetiklerdi.

Vantilatörler vızıldıyor ama yalnızca boğucu havanın yerini değiştiriyorlardı ve açık pencerelerden avluya doğru bir esinti yaratmıyorlardı. Wang sürekli terliyordu ve gece gündüz ter içindeydi. Duş almak bir rahatlama sağlıyordu belki ama suyun altından çıkar çıkmaz nem yine gözeneklerinden içeriye akın ediyordu. Dokunduğu her şeye iz bırakıyordu parmaklarıyla. Üst dudağına götürdüğünde dilini salamura tadı geliyordu ağzına.

Gerçeklik, sıcakla beraber yavaşlıyordu ama Zeng Yan sürekli hareket halindeydi; iskambil kartlarını karıştırıyor, mahjong taşlarıyla oynuyor, avluda pinpon toplarının peşinde koşturuyor ama asla terlemiyordu. “Ben Güneyliyim,” diyordu sıcakın neden kendisine işlemediğini anlatırken, “Guangzhou’da kış deriz biz buna.” Zeng, Wang’i her gün arayıp buluyor ve ikisi saatlerce muhabbet ediyorlardı. Wang, arkadaşı konuşurken onun çıkık elmacık kemiklerine ve şehvetli ağzına bakıyordu ve Zeng’in cinsiyetler arasında nasıl da gidip geldiğini, birkaç makyaj hamlesinin onu nasıl da nefis bir drag queen’e dönüştürebileceğini görüyordu. Zeng’in, hayatını kazanmak için yaptığı işten sıdkı sıyrılmıştı. Mesleği hakkında bir şeyler anlatırken tam bir muammaya dönüşüyordu.

“İşe koyul, işini bitir, paranı cebine koy,” diyordu, “Fabrikada çalışmaktan daha iyi. Bir makine gibi çalışmaktan daha iyi. Herkes kendisine dair bir şeyler satıyor, ben de vücudumu satıyorum. Ama sadece ve sadece genç ve yakışıklıyken. Şu otuzlarındaki herifler acınası oluyorlar. Verdikleri para sanki sadaka! O yaşlı eziklerle sikişmeyi kim ister? Ben o yaşa gelmeden bırakacağım bu işi. Otuz yaşıma geldiğimde kendi şirketimin patronu olacağım.”

Zeng yaşadığı tecrübelerden bahsederken Wang mest olmuş bir halde dinlerdi. Parklarda ve barlarda fahişe Zeng. Zengin adamların evcil hayvanı, erkek hizmetçi Zeng. Tiananmen Meydanı civarındaki umumi tuvaletlerde bir polisin önünde diz çökmüş Zeng. Saunada, bir grup Hong Konglu CEO’yla Zeng. Tecavüze uğramış ve dövülmüştü ama bunlardan başka birisinin başına gelmiş gibi bahsederdi.

“Piçin birisi bana hap içirdi, kafam iyi olsun diye. Sonra evine gittik, bir sürü arkadaşı evde bizi bekliyordu... Orosu çocukları. Sonrasında beni sokağa attılar. Sakat ve kan içinde...” Zeng hatırladığı şeylerin etkisiyle yüzünü buruşturmuş, kafasını sallamıştı, “Kimileri işleri bitince parayı ödemez. Ağzına mermiyi sıkar sonra da verdiği hizmetin zayıflığından yakınırlar. Annemin meme kanseri olması ve

hastane masrafları için paraya ihtiyaç duyması da işte aynı hikâye. Kazıkla ya da kazıklan. İşler böyle yürüyor.”

Zeng de Wang’i tanımak istiyordu. Ona eski sevgililerini soruyor Wang de kızların makarasını çözüyordu. Üniversitedeki ilk yılında çıktığı şu berbat şiirler yazan ve uzun saçlarını ortadan ayıran kız vardı. Kurnaz bir gösterişçiydi kız, sarhoş partilerin süprüntüleri hakkında düzdüğü serenatlara gitarıyla folk şarkıları çalarak eşlik etmeyi pek severdi. Duygusal olarak ne kadar derin olduğu hakkında coşkuyla konuşmaya bayılırdı ama Wang’in suskunluğu onu yıldırırdı. Seninle ne kadar vakit geçirirsem o kadar az şey öğreniyorum hakkında, diye yakınırdı ki sonra bir rock grubunun bas gitaristi için terk etmişti Wang’i. Wang’in ikinci yılındaki kız arkadaşı Komünist Parti üyesi olmaya çalışan ve “devlete kapağı atacağı” düzenli bir iş isteyen bir tipti. İlk buluşmalarında söylemişti bunu. Wang’e, kendisi için babasının dairesinde bir iş ayarlasın diye baskı yapmıştı ve Wang de iğrenerek ayrılmıştı kızdan. Wang artık pek de düşünmüyordu bu kızları ya da yurt odasında beceriksizce açılmaya çalışılan sutyenleri, takılmaya çalışılan prezervatifleri, alelacele yapılan doyumdan uzak seksleri.

“Nasıl birisiydi?” diye sormuştu Zeng.

“Tuhaf. Milyarda bir rastlayacağın türden.”

“Bahset ondan hadi,” demişti Zeng, “Durma.”

Wang, kadının gözlerinin o siyah parıltısını ve sigara dumanının ağzında süzülüşünü hatırlıyordu. Shuxiang’ın yuvarlak ve anaç bir yüzü vardı ama diğer annelere hiç benzemiyordu.

“Öğretmenlerin ne söylediklerini umursama,” demişti oğlunu okuldan aldığı anda, “Sana derslerde anlattıklarını unut. Tek öğrettikleri Milliyetçi yalanlar, başka bir şey değil. Seni bir koyun olmak üzere yetiştiriyorlar.”

Okul bahçesindeki diğer çocuklara bakmış ve alçak sesle:

“Süreklişekerleme ve oyuncak isteyen minik imparatorlar. Kakalarını temizlemen ve ağzlarına süt vermek için bebekler gibi bağırlar gece gündüz.” demişti.

Sonra, küçük, ağırbaşlı oğluna bir bakış atmış ve kabullenmek zorunda kalmıştı:

“Ama sen bu küçük beylerin çoğundan daha iyisin. Sen beş yaşındaki çocukların en iyilerinden birisin...”

Bazen otobüse binip pazara giderlerdi. Küçük Jun balık pisliklerinin, ortalığa saçılmış tavuk kanının ya da yağda kızaran hamurun kokusuna aldırmadan tezgâhların arasında koştururdu. “Sakin dokunma,” diye uyarırdı Shuxiang. Ama o her şeye dokunurdu. Pirinç satanların tezgâhlarında, altı yaşındaki ellerini fiçılara daldırır pirincin parmaklarının arasından geçişini izlerdi. Baharatın eski tip terazilerde tartıldığı tezgâhlarda bir parmağını kırmızı toz bibere daldırır, sonra parmaklarını yalayınca sinüslerini yakan biber gözlerini yaşartırdı.

“Ateş karıncaları gibi, ha?” diye gülerdi baharat satan adam, “Burnunda ateş karıncaları geziyor.”

Bir gün pazardayken kaçıp dilencilik yapan o sokak çocuklarından olmaya karar vermişti. Okula gitmek ve uyum sağlamaya çalışmak zorunda kalmayacaktı. Gölgeler içindeki apartman dairelerine dönmek ve annesinin söylediği tuhaf şeylere maruz kalmak zorunda olmayacaktı. Pazardan çıkmak üzereydiler, Küçük Jun erişte tezgâhının altına sürünerek girdiğinde Shuxiang aldıkları peynirin parasını ödüyordu. Erişteci hamuru yoğuruyor, kaldırıp kaldırıp çarpiyordu ve tezgâh sallanıyordu. Çok geçmeden annesinin sesini duymuştu.

“Oğlumu gördünüz?”

Tezgâhın altında Wang annesinin sandaletli ayaklarını görüyordu. Gizleniyor olmanın verdiği heyecanla kalbi duracak gibiydi.

“Hayır, bugün görmedim,” demişti erişte yapan adam.

Annesi bir adım uzaklaşmıştı. Wang gözetliyordu. Kasabın elindeki satır kestiği kanlı et parçalarının üzerinde, havada asılı kalmıştı, annesi oğlumu gördünüz mü, diye sorarken. Kasap hayır demişti. Shuxiang başka bir yana dönmüş ve Küçük Jun annesinin alnındaki endişe çizgilerini görmüştü. Annesinin çektiği acıdan keyif almıştı Wang saklandığı yerden. Wang’ın onu sevdiği kadar onun da Wang’i sevdiğinin kanıtıydı bu acı.

Pazarda oradan oraya gitmiş, Wang’e seslenmiş ve pazardaki diğer isanlara çarpıp durmuştu. “Oğlumu gördün mü?” diye sormuştu ayakkabı tamircisine, “Oğlumu gördün?” Bir yumru küçük Jun’un boğazında düğümlemişti. Tezgâhın altındaki pislikler, çürümüş sebzeler ve sinekler mide bulandırıcıydı. Dışarıya çıkma zamanı gelmiş

de geçiyordu bile ama artık çıkmaya çok korkuyordu.

Sonra annesi masanın altındaki Wang'i görmüştü. Göz göze gelmişlerdi, ana oğul. Çocuğun gözleri titriyor, annesininkiler taşlaşıyor.

"Hala senin ufaklığı mı arıyorsun?" diye sormuştu peynir satan adam.

"Hayır," demişti Shuxiang.

Sonra dönüp pazardan çıkmıştı.

Bir komşu onu Maizidian'a getirdiğinde karanlık çökmüştü. Tarım Bakanlığı çalışanlarından birinin karısıydı ve annesine olan bağlılığından dolayı Wang kadının elini tutmayı reddetmişti. Komşu kadın Shuxiang'ın yaşlarındaydı ve Küçük Jun'u tanıdı çünkü küçük çocuklara dikkat eden bir tipti. Sinirden köpürmüştü, "Li Shuxiang gibi kadınlara çocuk verip bana vermeyen kaderim batsın."

404 numaralı dairenin kapısına sinirle ve gürültüyle üç kez vurmuştu. Shuxiang kapıyı açmış ve çocuk yağmurdan kaçan kedi gibi içeriye fırlamıştı. Kadın, Shuxiang'a durumu anlatmak için ağzını açmış ama Shuxiang bir teşekkür bile etmeden kapıyı çarpıp kapatmıştı.

"Korkmana gerek yok," demişti oğluna dönüp, "Sana vurmayacağım."

Bir kâse çorba ve buharda pişmiş çörek konmuştu önüne. Annesi de masaya oturmuş, Wang'e yemesini söylemişti. Kurt gibi açtı, ekmekten koca koca lokmalar almış, tüm kâseyi höpürdeterek içmişti. Shuxiang'ın ağzının kenarından ve elindeki sigaradan mentollü dumanlar yükseliyordu.

"Dersini aldın mı?" diye sormuştu.

Wang Jun başıyla onaylamıştı.

"Şu kadına karşı kaba davrandım, değil mi?" diye sormuştu, "Kadının ismi Rongrong ve onu Kültür Devrimi sırasında bir kızın kafasına makas saplarken görmüştüm. Elleri kanlı o kadının. Bu yüzden kaba davrandım."

Küçük Jun ürpermişti. Kadın ona kanla lekelenmiş ellerinden birini uzatmıştı ve Wang onu reddettiğine memnundu.

“Beni hor görmeye hakkı yok,” demişti Shuxiang, “Ama muhtemelen o böyle düşünmüyor. O dönemlere dair herkes hafıza kaybı yaşıyor. Ama ben değil.”

Wang ağırbaşlılıkla onaylamıştı annesini. O kadına karşı annesinin yanındaydı. Bütün düşmanlarına karşı onun yanındaydı. Shuxiang nefesini burnundan vermiş, gözlerine doğru mavimsi bir duman yilankavi süzölmüş, oğluna dönerken dağılıp gitmişti:

“Seni orada bırakmak senin için olduğu kadar benim için de zordu. Ama seni dışarıdaki hayata hazırlamak zorundayım. Benim yokluğumda seni bekleyen hayata karşı hazırlıklı olmalısın.”

Zil çalışıyordu. Kafeteryaya gitme ve akşam yemeği için sıraya girme vakti. Hastanenin çeşitli yerlerinde uyuklayan, televizyon seyreden ve herhangi bir hareketsizlik biçiminde bulunan tüm hastalar ayaklanıyorlardı. Wang ve Zeng dışında hepsi. Onlar banyonun zemininde uzanıyorlardı. İkisi de aç değildi. İkisi de parmaklarını bile kıpırdatmamışlardı.

“Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?”

“On iki.”

“Onu özlemiş olmalısın.”

“O her şeyimdi.”

“Ama durumlar şimdi başka,” demişti Zeng, “Şimdi ben varım.”

Wang buna karşı bir şey söylememiş ve sözcükler bir cevap beklercesine akşam karanlığında asılı kalmışlardı. Hiç ses çıkmayınca Zeng, Wang’ın bileğine doğru uzanmış şakayla tutup sıkmıştı. Bileğinin bu şekilde tutulması Wang’e tuhaf hissettirmişti. Ama Zeng’in güçlü kavrayışı, kanının sıcaklığı ve titreşimi aynı zamanda rahatlatıcıydı.

“Sence bu hastanede karşılaşmasaydık arkadaş olabilir miydik?” diye sormuştu Zeng, “Senin gibi Pekin Üniversitesi’nde okuyan biri benim gibi bir adamla arkadaşlık kurar mıydı?”

“Fark eder mi?” demişti Wang, “Ben de burada tanıştım seninle işte.”

“Hastaneden çıkınca, sence arkadaş kalır mıyız?”

“Kesinlikle.”

Ama o kadar da kesin olduğunu düşünmüyordu. Zeng gibi dengesiz birisiyle; karaoke barlarda kendini satan, eski erkek arkadaşını öldürmek için bir kulübeyi yakan birisiyle arkadaş kalmanın kötü bir fikir olduğu ilk kez o zaman aklına gelmişti. Zeng gülümsemişti.

“Öyleyse sana bir iş teklifim var, buradan çıktıktan sonra gerçekleştirmek üzere. Beraber bir bar açmaya ne dersin?”

“Bir bar mı?”

“Sanlitun’da bir yer kiralarız. Şöyle dans pisti olan bir yer. Bir DJ kabinimiz ve kokteyl menümüz olur. Bir sürü havalı insan gelir. Sanatçılar ve müzisyenler ve yabancılar...”

Zeng’in aklındaki gece kulübünü, yanıp sönen ışıkların aydınlatdığı, dans eden terli insanlarla dolu dans pistini gözünde canlandırabiliyordu. Bunu düşünmek bile Wang’in başına ağırlar saplamıştı.

“Sermayeyi nereden bulacağız?” diye sormuştu.

“Baban kokuşmuş bir zengin değil mi?”

Wang gülmüştü:

“Babam bize zırnık koklatmaz.”

“O zaman ben bir yatırımcı bulurum,” diye kararını bildirmişti Zeng, “Bağlantılarım kuvvetlidir. Pekin’in en zengin adamlarını tanırım.”

Zeng heves ve şevkle coşmuştu ve onu gerçekliğe döndürmenin imkânsız olduğunu bilen Wang hiçbir şey söylememişti. Sonra, başka bir tarafa kaymıştı Zeng’in ilgisi.

“Beraber bir eve taşınabiliriz,” diye devam etmişti, “Acayip eğlenceli olur. Beraber yemek pişirir, televizyon izler ve *mahjong* oynarız. Her gün birlikte olabiliriz...”

Bu düşünce Wang’e tuhaf hissettirmişti. Zeng’le ‘her gün birlikte’ olma düşüncesi hem heyecanlanmasına hem de huzurunun kaçmasına sebep olmuştu. Zeng’in eli bileğindeki bir kelepçe gibi geliyordu şimdi ona; kendisini emin olmadığı bir geleceğe zorla bağlayan bir kelepçe. Bileğini Zeng’in elinden çekmiş ve doğrulup oturmuştu.

“Biz beraber yaşayamayız.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü iki erkek birarada yaşayamaz. Bu normal değil.”

Zeng de doğrulup oturmuş ve akli karışmış bir halde Wang’e bakmıştı.

“İnsanların ne düşündüğünü önemsememelisin,” demişti, “Mutlu olmak hayattaki en önemli...”

“Seninle yaşamamın beni mutlu edeceğini nereden çıkarıyorsun?” demişti Wang, “Ben senin gibi değilim. Bir erkekle yaşamak istemem.”

Ama Zeng yılmamıştı. Wang’e daha yakın olacak şekilde kaykılmış, Wang’in çenesindeki çizgileri okşamıştı. Sanki en derinlerine ulşamaya çalışırcasına gözlerini onun gözlerine dikip:

“Neden kendine karşı dürüst olmuyorsun?” demişti.

Wang kaşlarını çatarak bakmıştı.

“Sakın,” diye uyarmıştı.

Ama o Wang’i başının arkasından sertçe tutmuş ağzıyla Wang’in ağzına öyle bir kuvvetle yumulmuştu ki dişleri Wang’in dudaklarını yarmıştı sanki. Sonra dili girmişti içerilere, derinleri yokluyordu ve önce bir anlığına donup kalan Wang sonrasında sertçe itmişti onu. Hızlı hızlı soluyordu ve kalbi göğüs kafesine güm güm vuruyordu. Zeng’in salyasını ve kanını tatmıştı.

“Ne yaptığını sanıyorsun!”

Zeng hiçbir şey söylememiş ama Wang’e öyle bir katiyetle bakmıştı ki bakışları sanki onu tırpanla deşmişti. Sonra, aynı kendinden emin dinginlikle ayağa kalkmış ve tuvalet bölmelerinden birine doğru yürümüşü. Wang oturmuş ve kapısı açık tuvalet bölmesinde bekleyen Zeng’e bakmıştı bir süre. Sonra, beceriksizce, darmadağınık ama arzudan çıldırmış bir halde onun arkasından o bölmeye girmişti.

Üç kez yakalanma tehlikesi atlatmışlardı. İki kez gece tuvaletine kalkan diğer hastalar tarafından. Tuvalet bölmesinde adeta donmuşlar, davetsiz misafirleri mesanesini boşaltıp gidene kadar nefes bile almamışlardı. Bir keresinde gece bekçisi Guo gelmiş, kapıyı tıklatmıştı. “İçerde kim var?” Korkudan Wang’in dili tutulmuş ama böyle tatsız durumlara alışkın olan Zeng kapı açılınca arkasında kalan duvara

yaslanmış Wang'e yalnız başına çıkması için işaret etmişti. Wang kapıyı gıcırdatarak açmış ve tuvaletten çıkmıştı. "Ne yapıyordun içerde?" diye sormuştu gece bekçisi. "Tuvaleti kullanıyordum," demişti Wang. Kalbi ağzından fırlayacakmış gibi delicesine çarpıyordu. "Yalancı," demişti gece bekçisi Guo, "Çavuşu tokatlıyordun. Seni duydum." Kafasını sallamıştı yüzünde bir iğrenme ifadesiyle. "Git zıbar yatağına, sapık. Seni odana kilitlemeliler aslında."

"Bu artık böyle devam edemez. Buradan çıktığımda normal birisi olmak istiyorum. Bunu istemiyorum."

Elini havada sallamıştı, söyleyemediği şeyi ima edercesine.

"Anlıyorum," demişti Zeng, "Ne zaman bırakmak istersen söyle bana, bırakalım."

"Ben senin gibi değilim."

"Biliyorum."

"Bu hastane beni iyice berbat etti. Buradan çıktığımda düzelmek istiyorum."

"Anlıyorum."

Ama Zeng anlamamıştı, Wang ona bakınca görmüştü bunu. Ama Zeng, Wang'ın de kendisi gibi olmasının an meselesi olduğunu düşünüyordu, Wang ona bakınca görmüştü bunu.

"Uzat şu kumandayı, ibne."

Wang, ortak alandaki bir koltuğa yayılmış haberleri izliyordu. Yanakları kızarmış, kulakları ve kafasının içi çınlamıştı.

"Ne dedin sen bana?"

"Duydun," demişti Liu Xiaoliang, "Herkes Zeng Yan'la ne haltlar karıştırdığınızı biliyor."

Televizyon izleyen diğerleri sırtmış ve Wang'e bakmışlardı. İhtiyar Chen'le poker oynamakta olan Zeng Yan hiçbir şey söylememişti. Wang çıkmıştı hemen:

"Sen neden bahsediyorsun?"

“Herkes ikinizin de sinsice dolaştığını gördü geceleyin,” demişti Liu Xiaoliang, “Bu bir sır değil.”

“Herhangi bir şey hakkında bir fikrin var mı acaba?” demişti Wang, “Japonlarla savaştığını zannediyorsun.”

1970 yılında doğduğu halde ve travmatik ‘hatıraları’ televizyon dizilerine dayanıyor olsa da sürekli tekrar eden Japon işgali anılarından mustarip Liu Xiaoliang alınmıştı:

“İbne,”

Wei Hong, Wang’i işaret ederek:

“Homoseksüellik halka karşı işlenen bir suçtur ve homoseksüel hastalıkları fena halde bulaşıcıdır. Onu bu odada istemiyorum. Bir hastalık kapmak istemem.” demişti.

İhtiyar Chen elindeki kartlardan kafasını kaldırıp:

“Aynı odayı paylaştın diye AIDS kapmazsın Wei Hong. Hastalık ancak kan nakli veya seksle bulaşır.” demişti.

“Ben de Wei Hong gibi düşünüyorum,” demişti Gao Ling, sandalyesinde topuklarının üzerinde tünemişti, “Wang Jun bizim odamızda uyuyamaz. Doktorlardan onu çıkarmalarını istemeliyiz.”

Artık kimse televizyon izlemiyordu. Herkes Wang’e ve bir yelpaze gibi açtığı kartlarına dikkatle bakan Zeng’e dikmişti gözünü.

“Siktirin gidin. İstedğim yerde yatarım.”

Wang öfkeyle bakmıştı hepsine. Bu akıl hastalarının, toplumdan dışlanmış bu insanların onun hakkında ne düşündüğünün ne önemi vardı? Hepsini toplasan düzgün çalışan bir beyin etmezlerdi. Wang kalkıp ortak alandan yürüyüp gitmişti. Koridorda, arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda Zeng’in geldiğini biliyordu ama durmamıştı.

“Bekle,” diye seslenmişti Zeng, “Neden canını sıkmalarına izin veriyorsun?”

“Beni yalnız bırak,” demişti Wang arkasına bile bakmadan.

Zeng peşinden gitmemişti.

Bu iş bitmeliydi. Bu yüzden Wang selamı sabahı kesmişti; koridorda

karşılaştıklarında, avluyu süpürürlerken veya ilaç sırasına girdiklerinde göz göze gelmekten sakınıyordu. Kafeteryada Zeng gelip de yanına otursa Wang pirinç kâsesini ve yemek çubuklarını alıp başka bir masaya geçiyordu. Mesaj netti.

Hastane içerisinde soğuk davranarak ve niyetini belli ederek Zeng'den kaçınmak kolaydı ama Wang, Zeng'in her gece her gece tekrar belirttiği rüyalarında ondan kaçamıyordu. Wang yattığı bölmenin karanlığında Zeng'i gördüğü rüyalarından şehvetle ve kırılgan bir halde uyanıyordu. Teninin yumuşaklığı ve hormonlarının, terinin kokusu... Yerde birlikte uzandıkları, Zeng'in bileğini kavradığı zamanlara dair rüyalarından uyanıyordu; kavrayışının sıcaklığı ve şiddeti Zeng'in göğsünde gümbürdeyen kalbinin gücünü hatırlatıyordu. Shuxiang öldüğünden beri bilmediği bir yokluğun acısıyla uyanıyordu rüyalarından ve her gece soğuk, nemli yatakhane çarşaflarının üzerinde yas tutuyordu.

Zeng'in yokluğunda hastanede yapayalnızdı. Ama buna katlanmak zorundaydı. Zeng'le tanışmadan evvel yirmi iki sene yapayalnız yaşamıştı ve bunu tekrar yapabiliirdi. Tek yapamayacağı şey utançla yaşamaktı. Tek yapamayacağı şey suçluluk duygusu ve iğrenilen birisi olarak yaşamaktı.

Wang yatağına uzanmış Tang Hanedanı dönemi şiirlerinin yer aldığı kitabı okuyordu üzerine bir gölge düştüğünde.

“Beni öyle görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun?”

Wang onu görmezden gelmiş ve bir sayfa çevirmişti. Bir şiirin ilk kıtasını tekrar tekrar okumuş ama tek bir sözcüğü bile anlamamıştı. Zeng sessizliği yeniden bozmuştu.

“Bir şeyler söyle. Sen konuşana kadar gitmeyeceğim.”

Eğer konuşmazsa Zeng'in orada öylece duracağını bilen Wang gözlerini kaldırmadan:

“Işığımı kesiyorsun.” demişti.

“Ne oldu Wang Jun? Neden değiştin?”

“Eğer bırakmak istersem bırakacağımıza dair bana söz vermiştin.”

“Ama arkadaş olmayı neden bırakalım? Neden benimle konuşmayı bırakasın?”

“Artık yapamıyorum, hepsi bu.”

Wang bir sayfa daha çevirmişti. Zeng’in doğru kelimeleri ve kendisini yanlış yaptığına ikna edecek kanıtları aradığını sezebiliyordu.

“Biliyor musun ne düşündüm Wang Jun?” demişti, “Bence sen kendine yalan söylüyorsun. Gerçekte olduğun kişiden korkuyorsun.”

Wang kaygıyla kaldırmıştı başını ve Zeng’in ne kadar solgun ve çökmüş olduğunu görünce irkilmişti. Ama Zeng’in çektiği acı Wang’in içindeki öfkeyi değiştiremeye yetmeyecekti. Zeng’in çektiği acı kendi suçuydu.

“Düşündüğün şey yanlış,” demişti Wang, “Ben kim olduğumu biliyorum ve ben senin gibi değilim. Buradan çıktığımda normal bir hayatım olsun istiyorum. Sana daha önce de söyledim.”

“Ben çalışırken senin gibi bir ton normal erkekle karşılaşıyorum,” diye karşılık vermişti Zeng, “Bana geliyorlar çünkü normal hayatlarında çok mutsuzlar. Bana yaşadıklarını hissetmek için geliyorlar.”

Söyledikleri iyice anlaşılın diye bir süre duraklamış sonra daha yumuşak bir tonda devam etmişti:

“Buradan ayrıldığımızda bana tutun ve o adamların başına gelen şey senin de başına gelsin.”

Wang kitabını çarparak kapatmış ve ayağa kalkmıştı. Zeng’le konuşmak zaten bir hataydı. Sessiz kalmaktan başka bir şeyin işe yarayacağını düşünmek bir hataydı.

“Ben buradan çıktığımda,” demişti Wang, “Seni tanımış olduğumu bile unutmak istiyorum. Ve henüz daha buradayken seninle herhangi bir şey yapmak istemiyorum. Benimle konuşma. Benim yakınım gelme. Hatta bana bakma bile. Anladın mı?”

Wang, Zeng’in yüzünün önce umutsuzlukla gevşediğini sonra öfkeyle gerildiğini görmüştü.

“Sen nesen biliyor musun?” diye tükürürcesine atılmıştı Zeng, “Sen bir hadımsın. Kendi çükünü kesmiş bir hadım. Diğer insanların ne düşündüğünden o kadar korkuyorsun ki kendi organlarını kendin kesiyorsun.”

Avludaki kahkahalar ve pinpon sesleri pencereden içeriye kadar geliyordu. Zeng’in sergilediği bu isterik sahneyle kalabalığın ilgisini

çekmesinden gerilen Wang şiir kitabını alıp kapıdan çıkıp gitmişti.

“Git bakalım Wang Jun,” diye seslenmişti Zeng arkasından, “Git ve bir hadım gibi yaşa öyleyse. Pişman olacaksın.”

“Hiç sanmıyorum,” diye homurdanmıştı Wang.

“Olacaksın,” demişti Zeng, “Olacaksın.”

Ertesi gün İhtiyar Chen sarsarak uyandırmıştı Wang’i. “Aşırı doz vurmuş,” demişti. “Ne?” Wang kalkarken esniyor, çapaklanmış gözlerini ovuşturuyordu. Sedyeye tekerleklerinin koridordan gelen çıgıllıklarını ve hastalara bağırarak hemşirelerin seslerini duyabiliyordu, “Odalarınıza dönün! Herkes odasına!” “Arkadaşın Zeng Yan,” demişti İhtiyar Chen, “Onu banyoda yerde buldular.”

Wang yataktan fırlamış ve doktor önlüğü altındaki pijamaların üzerinde uçuşan Doktor Ling’in elinde mekanik bir mide pompasıyla koridorda koşuşunu görecektir zamanı bulmuştu. Safra sıvısı gibi bir tat gelmişti Wang’in ağzına ve Zeng’in üzerinde kullanacakları pompayı düşününce midesi kasılmıştı. Doktor Ling’in arkasından gitmeye çalışmış ama sabahın alacakaranlığında bir hemşire bağırılmıştı, “Odana dön, Wang Jun!” Hemşire banyoya dalmış kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı.

Sedyenin üzerinde yatan Zeng’le dışarı çıktıklarında Zeng’in bilinci yerinde değildi, teni sararmış, terle attığı zehir yüzünden parlaktı. Boğulmuş bir çocuk gibi acınası görünüyordu. Sedyeyi iterek götürmüşlerdi ve kargaşaya uyanan hastalar soru sorup duruyordu. İlaçların olduğu bölüme nasıl girmişti? Kaç tane hap yutmuştu? Neden yapmıştı? Yaşayacak mıydı yoksa ölecek miydi? Herkes Wang’e bakmış, yüzünde suçlu bir ifade ya da suç ortaklığı, üzüntü ya da vicdan azabı aramışlardı. Ama Wang hiçbir şeyi açığa vermemişti. Yatağına dönmüş, örtüleri üzerine çekip duvara dönmüştü. Bir gece önce şiir kitabının arasına bir not iliştiirmişti Zeng. Bir zarftan yırtılmış bir kâğıt parçasına kargacık burgacık el yazısıyla karalayiverdiği bir not.

“Beni yeniden göreceksin. Biz birlikte olmaya yazgılıyız. Sana yeniden geleceğim, rüyalarında veya bir başka hayatta.”

Wang kâğıdı öfkeyle yırtıp atmıştı.

Doktor Fu ofisine çağırıldığında Wang en düzgün tavrını takınmıştı. Kibar, iyi eğitilmiş bir genç adam rolünde doktorun sorularını cevaplamış, Zeng'in uyku ilaçlarını nasıl aldığını veya aklında ne olduğunu bildiğini reddetmişti.

"İntihar riski yüksek olduğu için şu anda gözetim altında," demişti Doktor Fu ciddi bir şekilde, "Ama çok şükür, onu sevk ettiğimiz hastanenin psikiyatri bölümünde Zeng'in hastalığı konusunda uzmanlık yapmış bir mütehassıs var. Tedaviye olumlu yanıt verdiğini söylüyorlar. Karaciğerindeki hasar zamanla düzelecektir."

"Umarım yakında iyileşir," demişti Wang.

"Üzgün olmalısın," demişti Doktor, "Yakın olduğunuzu biliyorum."

Wang doğal bir tavır takınmıştı.

"Pekâlâ. Gelecekte arkadaşlarını daha dikkatli seçeceğine şüphe yok. Zeng Yan'ın hastalığı çok ciddi. Ergenlik döneminde mahvolmuş ve o zamandan beri hayatı akıl hastalığı ve yüksek oranda suçlu davranışıyla hep yokuş aşağı gitmiş. Bu normal dışılığının iyileşmesi için Zeng Yan'ın yoğun bir tedavi görmesi gerekiyor."

Doktor Fu tereddüt etmiş sonra kelimeleri dikkatle seçerek:

"Senin de tedaviye ihtiyaç duyduğun bahsi var bir de." demişti.

"Ben Zeng gibi değilim!"

"Evet, ben de o yönde görüş belirttim," demişti Doktor Fu çabucak, "Hayatının etkiye açık bir döneminde Zeng Yan'ın kötü etkisine girdin. Ama buradan çıktığında Zeng Yan gibi adamlardan uzak duracak ve o kötü alışkanlıkları bırakacaksın sanırım? Doğru düşünüyorum, değil mi?"

Wang onaylamıştı.

"Sen, önünde parlak bir gelecek uzanan akıllı bir gençsin," demişti Doktor, "Küçük çaplı bir aksilik yaşadın belki ama bir gün mutlaka adından söz ettireceksin... Tıpkı baban gibi."

Doktor Fu, yüzünde çizgiler toplanan o gülümseyişiyle gülümsemiş ve Wang de sanki bir gün babası gibi olmak en büyük gayesiymiş gibi başıyla onaylamıştı.

"Baban bugün arayıp buradan çıkarılman hakkında konuştu. Pekin Üniversitesi'ne yeniden kabulün için gerekli ayarlamaları yapmış. Nasıl

hissediyorsun? Artık hayatına devam etmeye hazır mısın..?”

Wang bir Temmuz sabahı, içinde kıyafetlerinin bulunduğu bir sırt çantasıyla ayrılmıştı hastaneden. Onu uğurlamaya ne bir hasta ne de doktor gelmişti ama Wang umursamamıştı bunu. Girişte bekleyen Tarım Bakanlığı aracına doğru yürümüş ve arabaya binmeden önce son yedi ayını geçirdiği basık binaya şöyle bir bakmıştı. Avlunun beton zeminindeki çatlaklarda çıkan otlara ve belki de buradan hiç çıkamayacak hastaları dış dünyadan mahrum bırakan, pencerelerdeki dövme demirden parmaklıklara bakmıştı.

Arabaya binmiş ve şoför arabayı hareket ettirirken Wang, Zeng'i bir iki yıl içinde unutacağını umut etmişti. Zeng'in görünüşünü ve beraber konuştukları, yaptıkları şeyleri unutacağını... Hüzünlü ve yıkıcı Zeng kafasını sürekli kurcalamadığı sürece önündeki hayata bakıyordu Wang. O kadar da erken geri gelmeyecekti.

16

Meşale

Oturma odasının karanlığında, sesi tamamen kapalı televizyon elindeki sayfalara hızlı hızlı bakan Wang'ın üzerine hayaletimsi bir ışık düşürüyor. *Baijiu* şişesini gizleyen bir alkoliğinki gibi bir kaçamakla Wang de Çurçen kölelerin Kuzey Çin'de ve Gobi Kumulları'ndaki zorlu yolculuklarına dair mektubu yeniden okuyor. Bu üçüncü okuyuşu olsa da Çurçen Hanedanlığı hikâyesi Wang'ın kalp atışlarını hızlandırıyor onu uykusuzluğa itiyor. Zeng'in tuhafılığı kafasını karıştırıyor. Ne istiyor olabilir Zeng?

Wang okuyor, okuyor, sonra içerden gelen bir gıcirtıyla irkiliyor. Gergin bir şekilde o yana bakıyor. Yida yatakta dönüyor mu yoksa yataktan kalkıyor mu? Yida görünürde yok ama gene de huzursuz olan Wang'ın avuçları terliyor. Bu yüzden mektubu katlayıp ceket cebine geri koyuyor. Bir Kızıl Pagoda Tepesi sigarası yakıyor ve ertesi gün direksiyon başında ne kadar yorulacağını düşünüyor. Sigara içerken, saat on bir gibi Yida'yla beraber uyumadığı için kendine kızıyor. Ama ertesi gece de aynı şeyi yapmayacağı konusunda kendine güvenemiyor.

Wang, merdiven dairesinden gelen –sanki kapıya vurulur gibi

gürültülü ve net duyulan—öksürük sesine, Zeng olabileceği düşüncesiyle kabaran bir heyecan dalgasıyla kalkıyor sigarasını küllüğe basıp. Sessizce kapıya doğru gidiyor. Gözetleme deliğinden bakıyor, yoğun bir karanlıktan başka bir şey yok ama Wang gene de kapının diğer tarafında bir varlığın nefes alıp verişini hissedebiliyor. Kapının zincirini yuvasında kaydırıyor. Kolundan tutup yavaşça çekerek açıyor kapıyı. Bir anlığına Zeng'in orada durduğuna inanıyor. Ama kim olduğu belli olmayan şey hiçliğe doğru geri çekiliyor ve Wang boşluk tarafından aldatıldığını anlıyor.

Bir ya da iki kat aşağıdan ayak sesleri geliyor ve Wang hiç düşünmeden sesin peşine düşerek bir kerede üç dört basamağı birden iniyor. Her bir merdiven arasına gelişinde, hareket sensörlü ışıklar merdiven dairesini aydınlatıyor, betona basan çıplak ayaklarının etkisiyle dizleri titriyor. En aşağıya ulaşınca koşturup avluya çıkıyor. Ama Zeng görünürlerde yok.

Wang 16. Bina'nın önünde soluklanırken park etmiş arabaları, sundurmanın altındaki bisikletleri ve spor aletlerinin öylece hareketsiz durduğu açık hava spor parkını gözleriyle tarıyor. Loş güvenlik ışıklarının altındaki site sessiz, ama Wang onun oralarda bir yerlerde saklandığını ve kendisini izlediğini biliyor. "Zeng?" diye sesleniyor ve sanki Zeng'i salt irade gücüyle çıkarıp getirebilecekmiş gibi karanlığa diyor gözlerini. Wang titreyerek son bir kez bakıyor avluya ve sonra içeri giriyor.

404 numaralı daireye dönmek için merdivenleri tırmanırken tavadaki lambalar bir bir yanıyor. Wang, dış kapıyı kilitleyip zinciri sürgüye takarken tuhaf bir şey fark ediyor. Zeng'in peşinden aşağıya doğru inerken önündeki ışıklar kapalı haldeydi ve ancak kendisini algıladıklarında yanmışlardı. Lambaların sensörleri pencereden esen rüzgâra bile duyarlı olduğuna göre ve Zeng aşağıya inerken yanmadıklarına göre diye düşünüyor, Zeng bir hayalet gibi cisimsiz olsa gerek.

Ertesi sabah sülfür sarısı bir aydınlığa uyanıyor ve gözlerini kırıştırarak pencereye yöneliyor. Pekin'in üzerindeki gökyüzü kumdan oluşan bir pusla sapsarı ve güneş o kadar solgun ki Wang çıplak gözlerle bakabiliyor ona. Kum neredeyse saydam tabakalar halinde çatıların ve arabaların üzerine, köpek gezdirenlerin ve sitenin çevresinde saat

yönünde hafif tempo koşuyla turlayan yaşlı adamların başlarına ve omuzlarına ince ince düşüyor. Kansu'dan veya Moğolistan içlerinde bir yerlerden bir kum denizi yükselerek kuzeydoğu Çin'den rüzgârın güdümüyle gelmiş, Pekin'in üzerinde asılı kalıp gökyüzünü yaldızla kaplamıştı.

Yida ve Echo oturma odasında kahvaltı ederken dizüstü bilgisayarda bir şeyler izliyorlar. Ana kız yan yana oturlurken Wang çoğu zaman onların kalp biçimi yüzlerinin ve kıvrıkcık perçemlerinin benzerliğiyle çarpılıyor. Güzelliğin zaman çizgisinde ikisi de aynı yeri paylaşıyorlar, diye düşünüyor Wang; Echo Yida'nın yirmi yıl önceki hali gibi ve şimdi Yida Echo'nun yirmi yıl sonraki hali gibi.

"Çok uyumuşum," diyor Wang, "Neden uyandırmadınız beni?"

"Seni dürttüm," diyor Yida dizüstü bilgisayardan başını kaldırıp, "Ölü gibi uyuyordun."

Wang'ın kahvesi ve haşlanmış yumurtası masanın üzerinde duruyor ama o aç değil. Oturup paketten bir sigara çıkarıyor.

"Babiş, bırakmalısın şunu," diyor Echo, "Hava kirliliği bile yeterince kötü senin için."

"En azında tütünün içindeki kimyasallar paketin üzerinde yazıyor," diyor Wang sigarasını yakıp. "Havadaki kimyasalların ne olduğuyrsa sadece hükümet biliyor."

"Nasıl bir bahane bu böyle?" diyor Yida. Sonra Echo'ya dönüp "Hiç umutlanma, bırakmaz. Bir kere, karaya sabun deliye öğüt neylesin?"

Wang bilgisayara doğru eğiliyor. Yağmurun çiselediği gri gökyüzü altında pankartlar taşıyan ve slogan atan soluk benizli kızgın yüzler var ekranda. Olimpiyat meşalesinin Londra'da dolaştırılışıyla ilgili bir canlı yayın sahnesi. Beyaz tenli protestocular güvenlik bariyerlerini aşıp Özgür Tibet! Özgür Tibet! diye bağırarak meşaleyi taşıyıcıların elinden almaya çabalıyorlar.

"İkiyüzlüler," diyor Yida, "İrak'la Afganistan'ı işgal edip bombalıyorlar sonra da bize Tibet hakkında bağırıp çağırabileceklerini sanıyorlar. Tibet hakkında hiçbir fikirleri yok. Çin o bölgeyi gelişmiş hale getirmeden önce Tibetliler okuma yazma bilmeyen, pis ve geri kalmış bir halktı. Bize saldırmak için bir bahane arıyorlar."

Echo soya sütünden bir yudum alıyor sonra beyaz bıyığını yalıyor.

“Ecnebler neden bize saldırmak istiyorlar?” diye soruyor.

“Çin birkaç sene içerisinde bir numara olacak,” diyor Yida gözleri belirsizce parlıyor, “Neden olacak?”

Wang sigarasını silkiyor kül tablasına. Yeni evlendikleri dönemde Yida’nın bu ateşli, vatansever yanını severdi Wang. Genç karısının inançlı güzel yüzünün ateşle ve tutkuyla parlamışlığını izlemek hoşuna giderdi. Ama Yida’nın bu doğruculuğundan usanmıştı artık. Yida Tibet hakkında ne bilirdi ki? Televizyonda izlediği propagandalardan ibaretti tüm bildiği. Bir filin hortumunu eliyle yoklayan sonra da fil bir yilandır diye bağırın kör adam kadar kötü durumdaydı Yida.

“Demokrasileriyle pek de gelişmiş olduklarını düşünüyorlar ama şunlara baksana, sokaklarda karışıklık çıkıyorlar!” diye konuya girip devam ediyor, “Hükümet kendi vatandaşlarını kontrol altında tutamadıktan sonra demokrasi kaç para eder?”

Echo, bir döviz taşıyan göstericiye kaşlarını çatarak bakıyor. Chen Öğretmen’in sınıfında o yıl İngilizce dersi alan Echo annesi için çeviriyor:

“Özgür... Çin...”

“Ne?” diyor Yida, “Çin halkı özgürdür. Burada mahpus olduğumuzu mu düşünüyorlar? Zincirlenmiş halde miyiz? Batıdaki insanlar çok cahil.”

Gün boyunca kum dökülüyor gökyüzünden ve arabanın silecekleri kum katmanlarını ince sarı çizgiler halinde süpürüyor. Wang gözlerini kırpınca gözkapaklarının altındaki kum parçaları korneasını sıyrıyor. Kum, seyrelen saçlarının arasında kepek gibi ve Wang, akşam düşün altında dururken sarı girdapların giderde akıp gittiklerini göreceğini biliyor. Wang’ın taksisinde arka koltukta oturan taranmış ince saçları bir ürün barkodu gibi görünen yolcu kolundaki Rolexe bakıp iç çekiyor. Taksi, bir Hyundailer, Volkswagenler ve resmi kurum siyahı Audiler denizinde yirmi dakikadır sıkışıp kalmış durumda.

“Yarım saat geciktim,” diyor Wang’e kaba bir şekilde, “Sana söylediğim yoldan gitmeliydin!”

Wang onu görmezden geliyor. Taksinin hemen önünde et, nefes ve ter konservesi bir otobüs egzoz dumanı saçıyor. Otobüsün arka

penceresindeki ihtiyar, sıkışmışlığın ıstırapıyla Wang'e bakıyor. Radyodaki haber bülteni Olimpiyatlar süresince kamusal alanlarda tükürmek, küfretmek, sigara içmek ve bekleme kuyruklarına kaynak yapmanın yasaklandığını bildiriyor. Mao döneminde serçe, sinek, sivrisinek ve sıçanların kökünü kazımak için izlenen politikanın ismine atıf yapılarak Dört Bela diye adlandırılmış kampanya. Wang, annesinin kendi çocukluğuna dair anlattığı anıları hatırlıyor; çocuk çetelerinin serçeleri ağaçtan ağaca nasıl kovaladığını, kanatlarını çırpıp uçurmak için fazla yorgun kuşları fırlattıkları teneke kutularla nasıl düşürmeye çalıştıklarını... Barkod kafalı adam telefonda bağıyor:

“Bak, gerçekten geciktim. Taksici beni dinlemedi ve şimdi trafikte sıkışıp kalmış haldeyiz... Aptal karı.”

Wang, Beixingqiao istasyonuna ulaşınca kadar bekliyor sonra arabayı kenara çekiyor. Cüzdanından tek gidiş metro ücretine yetecek 3 yuan çıkarıyor ve koltuğun arkasına doğru uzanıyor. Parayı arkada oturan adama uzatıyor.

“Hat 5'e binip kuzeye doğru üç durak git, sonra Hat 2'ye aktarma yap,” diye tarif ediyor Wang, “Doğu yönünde bir durak ve gideceğin yerdesin. Şimdi siktir git taksimden.”

Adam önce tereddüt ediyor ama sonra 3 yuanı alıyor. Taksimetrede 20 yuan yazıyor ve Wang'in ücretinden feragat edişini bir hatanın kabullenilişi olarak yorumlayan adam:

“Buradaki sarımsak kokusu için hakikaten bir şeyler yapman lazım!” diyor.

Sonra evrak çantasını alıp kapıyı çarpıyor. Wang'in cebinden 23 yuan çıkmış oluyor ama Wang, barkod kafalı adamın metrodan girişini izlerken bunu bir kayıp olarak görmüyor hiç.

Dar ara sokak, akşam karanlığının pisliği ve bakımsızlığı gizleyemediği bu saatte, gün ışığında daha bir farklı görünüyor. Çürümüş lahana yaprakları, tahta yang rou chuar şişleri ve plastik köpükten yapılma yemek kapları ortalığa saçılmış. İçki dükkânının vitrini ise sanki muhtaç alkolicler burunlarını cama dayamışlar da kirletmişler gibi pis. Sincan restoranının katlanır masaları bir önceki geceden kalma bira şişeleriyle dolu ve duvardaki mangalın bacası isten kararmış. Cennetten Bir Masaj salonunun vitrinindeki *supergirl* tişörtlü

yeniyetme kız pembe bir polyester kanepeye oturmuş dizlerini göğsüne doğru çekmiş ayak parmaklarına oje sürüyor. Akşamleyin, kırmızı ampulün ışığında baştan çıkarıcı bir egzotikliğe ve farklı bir görünüşe sahip olabilirdi ama aynı kız gündüz çıplak ışıktaki çok gösterişsiz ve aşırı genç görünüyor. Bir babanın kızı ve muhtemelen Pekin’de nasıl geçindiğini ana babasından saklıyor, diye düşünüyor Wang. Ve bir gün, bir adamın karısı olacak ve kocasından geçmiş seks yaşantısını gizleyecek. Pembe polyester kanepenin üzerindeki bir rafta Merhamet Tanrıçası’nın bronz bir heykeli var. Wang, Tanrıçanın hangi güçlere sahip olduğunu hatırlayamıyor ama bu güçlerin, her ne idiyse, kızları korumaya yetmeyeceğini biliyor.

Wang, berber dükkânının kapısından, dizüstü bilgisayarına gömülmüş ve sarp bir dağ silsilesinin arasında sanal jetini kullanırken sağa sola eğilen Zeng’in çırağını görüyor. Wang kapıyı açıyor, çocuk onu tanımaya çalışırcasına gözlerini kısarak bakıyor. Ne kadar da çirkin, diye düşünüyor Wang, çocuğun yuvarlak, kavgacı yüzüne ve diken gibi saçlarına bakarken. Avcı uçağı kaza yapıyor ve bir ateş topu gibi patlıyor ve çocuk daha da sert bakıyor.

“Zeng Yan burada değil.”

“Nerede?” diye soruyor Wang.

“Dışarıda.”

“Ne zaman dönecek?”

“Bilmem.”

“Burada bekleyebilir miyim?”

Çocuk, Hayır, demek istiyor ama yapamıyor. Bu yüzden avcı jetini bırakıp bir fırça kapıyor eline ve muşamba döşeli zemindeki saçları süpürmeye başlıyor. Wang duvarın önünde ayakta dikilmiş duvarda asılı Pekin 1 Numaralı Berberlik Akademisi’nden alınmış, lamineyle kaplı sahte görünümlü iki diplomaya ve bir yandan ortalığı süpüren çocuğa bakıyor. Çocuğun kulaklarında pirsingler, diken gibi saçlarında aşırı jöle ve boynunda kıpkırmızı fişkırان sivilceler var. Genç olmasına rağmen çocukta, Zeng’in gençliğinde sahip olduğu gibi kendi çıkarları için kullanabileceği bir güzelliğin zerresi yok ve Wang, çocuğun müşterilerden pek de para koparamadığını düşünüyor.

Pencereye biraz yağmur serpiştiriyor ve Wang dışarıdaki fırtına

beklenen havaya bakarken yağmurun daha sert yağmasını ve kumları kanalizasyona süpürmesini istiyor. Sonra, sandalyelerden bir tanesi hemen yanındaki duvara çarpınca ilgisi bir anda berber dükkânına dönüyor. Zeng'in çalışanı elindeki süpürgeyle sandalyeyi sertçe ittiğinden bir gürültü kopuyor ve çocuk sanki sinirini muşamba döşeli zeminden çıkarıyor. Wang, çocuğun kendisini Zeng konusunda bir rakip olarak görüp görmediğini merak ediyor. En son kim rakip olarak görmüştü kendisini aşkta veya herhangi bir şeyde, hatırlayamıyor.

"Pekinli değilsin, değil mi?" diyor Wang, bir muhabbet açma umuduyla, "Memleketin nere?"

"Kim olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor çocuk, başını süpürgesinden kaldırmadan, "Zeng Yan'a hastanede ne yaptığını biliyorum."

Hastane lafının geçmesi Wang'in yüreğini cız ettiriyor.

"Hastanede Zeng'in başına gelenler kendi yüzünden oldu."

Çocuk süpürgeyi yere çarpıp Wang'e doğru eğiliyor.

"Vicdan yerine kara bir delik taşıyorsun herhalde! Senin yüzünden cehennemi yaşadı o. Neden Zeng'in hayatına geri döndün ki? Neden rahatsız ediyorsun onu? Ne istiyorsun ondan?" diyor.

Dışarıda korkunç bir yağmur iniyor, şehri kirli sularıyla eritiyor. Wang kafasını iki yana sallıyor. Hayır, diye düşünüyor, beni yanlış anladın çocuk. Zeng beni rahatsız ediyor, ben onu değil. Ama Wang çocukla tartışmayacak. Aşkın gerçeklerin karşısında insanın gözlerini nasıl kör ettiğini biliyor, hele ki âşık oldukları insana dair gerçeklere karşı.

"Bak," diyor Wang, "Tek istediğim Zeng Yan'la konuşmak. Buraya onu rahatsız etmek için gelmedim. Onunla konuşmak istiyorum, sonra gideceğim ve bir daha gelmeyeceğim. Sözüm söz..."

"Hele bir gel," diyor çocuk, "O zaman gider söylerim karına."

Wang çocuğa şöyle bir yapıştıracak kadar sinirleniyor. Yida'ya herhangi bir şekilde yaklaşmamasını aksi halde buna fena halde pişman olacağını söylemek üzere ağzını açacakken dükkânın kapısı aralanıyor. Zeng nefes nefese ve şiddetli yağmurdan sıırıslıklam olmuş. Islak saçlarından yağmur damlaları düşüyor ve yanaklarından aşağıya doğru süzülüyor.

“Wang,” diyerek gülümsüyor Zeng, “Seni gördüğüme sevindim.”

Wang bu gülümsemeye karşılık veremiyor. Zeng rahat davransa da onu evvelki gece 404 numaralı daireye çeken özlem gözlerinde parlıyor. Zeng, çocuğa ve Wang’e şöyle bir bakıyor ve kendisi yokken neler dönmüş olduğunu hemen anlıyor.

“Wu Fei, şampuan lazım,” diyor, “Jingkelong’a git ve geçen hafta aldığımızın aynısından üç şişe şampuan al. Ayrıca jöle de al.”

Zeng cüzdanından 100 yuanlık bir banknot çıkarıp Wu Fei’ye uzatıyor. Çocuk fırçayı bir kenara bırakıp bir ceket veya şemsiye almadan sinirle çıkıyor dışarıda yağın yağmura. Oracıkta sırlıslıklam oluyor.

“Lütfen anlamaya çalış,” diyor Zeng, “Pekin’de bir ailesi yok. Arkadaşı yok. Tek varlığı benim. Bana karşı korumacı davranıyor bu yüzden.”

Dışarıda, dar sokakta Wu Fei son bir kez dönüp düşmanca bir bakış fırlatıyor Wang’e yağmurun içinden. Wang kafasını sallıyor. Ben senin düşmanın değilim, diye düşünüyor. Sen kendi kendinin en büyük düşmanısın, çocuk.

Arka oda karanlık ve havasız. Çarşaf, yatağa düzgünce geçirilmiş olsa da gelip giden adamların bıraktığı lekeleri ve kokuyu taşıyor hala. Loş ışıktaki Zeng Wang’in yanaklarına uzanıp ona doğru meylediyor. Wang itiyor Zeng’i, parmakları Zeng’in ıslak saçlarında.

“Bunun için gelmedim,” diyor.

Gene de bir parçası, zayıf, şehvet peşindeki parçası daha önce yaptığı gibi teslim olmak istiyor. Zeng onu zorlamıyor. Değişen kuralları kabul edersesine başıyla onaylayıp geri adım atıyor. Paketten bir sigara çekiyor, Wang’e de uzatıyor. Hayır deme alışkanlığı edinmeye çalışan Wang reddediyor sigarayı. Zeng ve onun kendisini gizlice takip edişi bütün gün sinirini bozmuştu. Ama şimdi karşındayken, kendisine sigara ikram eden bu narin ve kemikli adamda uğursuz veya tehdit edici hiçbir yan göremiyor.

Zeng otururken şiltenin yayları gıcırıyor. Yanındaki yatağa hafifçe dokunarak işaret ediyor ama Wang kafasını sallıyor ve ayakta kalmayı tercih ediyor. Zeng sırlıslıklam tişörtünün içinde titriyor ve sigarasını

yakabilmek için yanmayan çakmağının çarkına fiske vurup duruyor.

“Neden dün gece evime geldin?” diye soruyor Wang.

“Ha?”

Zeng, parmaklarının arasında halen yakamadığı sigarası, başını kaldırıp bakıyor.

“Dün gece, diyorum, neden geldin evime?”

“Dün gece evine filangelmedim. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum.”

“Saçmalık. Seni kendi gözlerimle gördüm.”

Pek doğru değildi bu. Ama Wang, Zeng’in saklamasına imkân tanımak istemiyordu.

“O zaman yanlış gördün. Dün gece buradaydım, Wang Jun. Bu yatakta uyuyordum. Wu Fei’ye sor...”

“Bir daha evime yaklaşmaman konusunda seni uyarmaya geldim,” diyor Wang, “Çünkü bir dahaki sefere polise gideceğim. Onlara mektupları da göstereceğim.”

“Mektuplar mı? Ne mektubu?”

“Arabama bırakıp durduğun şu mektuplar.”

“Benim herhangi bir mektuptan haberim yok...”

Wang çenesini kavıyor:

“O hikâyeleri nereden çalıyorsun?” diye soruyor.

“Ne hikâyesi?”

“Şu geçmiş yaşamlara dair hikâyeler. Nereden geliyor bunlar? Kitaplardan mı? İnternette? Onları sen kendin yazmıyorsun, biliyorum.”

“Geçmiş yaşamlara dair hikâyeler mi?” Zeng gözlerini kocaman açıyor, “Beni korkutuyorsun, Wang Jun.”

Zeng sarsılmış görünüyor ama Wang aldanmamak için kendi kendini uyarıyor.

“Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutmuşsun Zeng Yan,” diyor Wang, “Mektuplar, gizli gizli takip etmeler; bütün bunları hastanede olan şeylerden sonra beni geri kazanmak için yapıyorsun, değil mi? Seni iyi

tanıyorum Zeng. Kafanın hangi şekilde çalıştığını biliyorum. Yardıma ihtiyacın var.”

Zeng çakmağına bir fiske daha vuruyor, sonunda ateş alıyor çakmak. Sigarasını yakarken elleri titriyor.

“Benim yardıma ihtiyacım yok,” diyor, “Hastanede tanıdığın o insan değilim artık. O, on sene önceydi. Artık değiştim.”

Bir nefes daha çekiyor. Duman burun deliklerinden süzülüyor, kaşları karanlık, sıkıntılı gözlerinin üzerinde çatılıyor.

“Seni takip etmiyordum. Ve sana hiç mektup yazmadım çünkü yazma bilmiyorum. Kalem kâğıdı kastetmiyorum. Bilgisayarda bile. Bir formu bile dolduramam. Wu Fei yazar benim için. Ben aşırı doz vurduktan sonra gönderdikleri hastanede uyguladıkları tedavi resmen mahvetti beynimi.”

Zeng, ciğerlerindeki dumanı dışarıya salıyor.

“Okuma yazma kabiliyetim gitti, beni korkunç migren ve baygınlık nöbetleriyle baş başa bıraktılar ama ‘anormalliğimi’ hiç iyileştiremediler...”

Bir an için Zeng’e duyduğu merhametle kalbi acıyor Wang’ın. Sonra şüphe kemirmeye başlıyor içini. Zeng daha genç bir adamken Guangzhou’da çalıştığı zamanlar annesinin kanser olduğunu söyleyip insanlardan hastane masrafları için para almayı alışkanlık edinmişti. Kazıkla ya da kazıklan; bu onun hayattaki parolasıydı bir zamanlar.

“Yalan söylüyorsun,” diyor Wang, “Bütün bunları uyduruyorsun.”

“Yalan söylemiyorum,” diyor Zeng, “Nerede yaşadığını bilmiyorum. Sana hiç mektup yazmadım. Ve ne seni ne de aileni asla rahatsız etmem. Sana çok değer veriyorum Wang Jun. Sana şimdi de en az hastanede zamanlarımızdaki kadar değer veriyorum...”

Ve Wang, Zeng’in son söylediklerinin son kısmının doğru olduğunu biliyor. Zeng’in kendisini en az yirmi iki yaşında oldukları zamanki kadar takıntı haline getirdiğini...

“Ne yapmanı istiyorum, biliyor musun?” diyor Wang.

Zeng sefil bir halde bakıyor Wang’e.

“Beni rahat bırakmanı istiyorum. Artık mektup yok. Gizli gizli takip etmek yok. Aileme yaklaşırsan polise şikâyet edeceğim ve seni

tutuklayıp ait olduğun yere, o akıl hastanesine geri götürecekler.”

Zeng yatağa çöküyor, konuşamayacak kadar üzgün görünüyor. Ama Wang’i başıyla onaylayıp, “Tamam.” diyor.

17

Beşinci Mektup

Yıda'nın da reenkarne olduğunu biliyor muydun? İlk yaşamında bir sokak köpeğinin tüylerinin arasında yaşayan bir pireydi. Köpeğin kanını oburca emiyor ve kaşınan köpek pençelerini uzatınca da arka ayaklarıyla sıçrayıp tehlikeli bölgeden uzaklaşıyordu. İkinci yaşamındaysa Yıda, bir ineğin bağırsaklarına kanca atmış bir tenyaydı. İneğin mideye indirdiği otların arasında iki metrelik bir uzunluğa erişmişti ve öyle bir bağırsak sancısına neden oluyordu ki hayvan kronik bir acıyla sürekli böğürüyordu.

Üçüncü hayatında bir insan olsa da Yıda, gene de bir parazit. Sen uyurken Yıda enerjini öyle bir emiyor ki Şoför Wang, yorgun ve sanki sırtına bir on yıl daha yüklenmiş gibi uyanıyorsun sabahları. Bağışıklık sistemini zayıflatıyor ki kanserojen havaya karşı savaşını da bu yüzden kaybediyor ciğerlerin. Yıda'nın Ejderha Uçuşu Masaj Salonu'ndaki müşterileri üzerinde de yıkıcı bir etkisi var. Adamlar masaj masasına uzanıyorlar ve Yıda nefretini ve tatminsizliğini yoğunluyor adamların sırtında. Adamların kaslarına öyle bir vuruyor ki elleriyle pıt pıt, o kaslar düğümleniyor, biçimsizleşiyor ve dağlanıyor. Parmakları, hücreleri yarıp ortalığa saçıyor. Dokulardaki iyi huylu yumrular habisleşiyor. Kan

basıncı yükseliyor ve kan yoğunlaşıp pıhtılaşıyor. Yida'nın müşterileri Ejderha Uçuşu Masaj Salonu'ndan belleri bükülmüş vaziyette, topallayarak çıkıyorlar ve kaslarındaki katılığın ve sızının iyileşme sürecinin bir parçası olduğunu zannediyorlar. Yida'nın onları uğrattığı bu hasarın farkında olmadan her hafta geri geliyor, giderek kötüleşen bir ağrı devridaimine yakalanıyorlar.

Hepimiz ölüyoruz, Şoför Wang, hücre hücre eriyerek. Ancak Yida'yla yaşamak senin ölümünü hızlandırıyor. Ne zaman ki onu terk edersin işte o zaman beklenen yaşam süren de telafi edilmiş olur. Ancak onu terk ederek tutunursun bu hayata.

Yaşam öykünün yazarı olarak geçmişte kalan reenkarnasyonlarımızı yeniden diriltiyorum. Saçılmış küllerimizi elimin bir işaretiyle çağırıyorum ve küller avcumun kıvrımlarında ve kader çizgilerinde bir araya geliyorlar. Bizden geriye kalanlara yaşam nefesini veriyorum, ölümün yavaşça tersine dönüşünü sağlıyorum. Tozumuz kemiklere dönüşüyor. İskeletlerimiz belirginleşiyor ve etle birleşiyor ve kan, damarlarımızda akmaya başlıyor. Kas liflerimiz güçleniyor ve bağdokulara ve kemiklere yeniden ilişiyor. Derimiz, dişlerimiz ve saçlarımız yeniden çıkıyor, parlak ve güçlü. Kalplerimiz atmaya devam ediyor ve biz bir kez daha yaşayan ve biz bir kez daha nefes alan ruh mahfazaları olarak hayata dönüyoruz.

Üçüncü yaşam öykünü yazmak diğerlerinden çok daha çetin oldu. Yüzlerce yıl önce dikilen, neşterin derin oyduğu yaralar daha fazla karanlık ve daha fazla azap verici acıyla yeniden açıldı. Ancak, katlanmaya razıyım. Çünkü biliyorum; bu boğucu karanlıktaki ıstırap dolu yolculuk, ışığa ulaşmak için tek çıkar yol.

18

On Altı Cariye

(Ming Hanedanı, 1542)

I

Henüz on beş yaşına bile basmamış bir yavru kuş Yasak Şehir'in batı kapısından geçirilerek bir tahtirevanla getiriliyor. Taşıyıcılar tahtirevanı indiriyorlar, perdeler aralanıyor ve sen çıkıyorsun ortaya. İpek kaftanı içinde bir kız; saçları helezonlar şeklinde örülmüş, sekiz santimlik nilüfer çiçeği ayacıkları tomurcuklar gibi sıkı bağlanmış. Harem sorumlusu üç kişi karşılıyor ve İç Saray'a, Harem-i Hümayun'a geçiriyorlar seni. Dünyevi Sükûnet Sarayı'nın yağlı kâğıttan pencerelerine parmaklarımızla dürtüp gözetleme delikleri açıyor ve dışarıyı dikizliyoruz. İhtişamın gözlerindeki yansımasını görüyoruz. Tahtların ve içerideki törenin en derin kırmızısıyla boyanan devasa salonlar. Sarı kiremitten çatıların bitimsiz armadası.

Fısıldıyor Ay Aydınlık Haseki Hatun:

“Uğursuz bir suratı var. Saçlarıyla alınının birleştiği yerdeki v şekline

baksana. Hareme seçilen kızları yüzlerine göre değerlendiren şu adam işini yaparken uyuyordu herhalde.”

Dairenin diğer köşelerinde çaylar yudumlanıyor, fildişi mahjong taşları elden ele dolaşıyor. Mesaj getiren bir hadım beliriyor kapıda. İmparator gece için üç cariye istiyor. İsimler tiz bir sesle okunuyor ve kan çekiliyor yüzlerden, tırnaklar avuç içlerindeki hilal çizgilerini deşiyor. Çayın buharlı nefesi ve arka yanındaki kömürle ısınan kang beni yatıştırıyor. Leopar Dairesi'ne yıllardır çağrılmadım. Ben o şanslı azınlıktanım.

II

Kış ortasında bir gün, İmparatorluk Bahçeleri. Gösterişli ama değersiz süsler gibi görünen, donmuş, gümüşü örümcek ağları sarkıyor ardıçların budaklı dallarından. Çakıl taşı mozaikli dolambaçlı patika buzlandığı için kaygan. Kızıl Kar Taraçası'nda geyik boynuzundan bir sandalyede oturuyorum. Oturma kısmı cilalanmış ahşaptan ve sırt tarafı oturan kişiyi sarsın ama buna mukabil herhangi bir yanlış hareketinde de hançerleyecekmiş gibi tehdit etsin diye şekil verilmiş birbirine girmiş boynuzlardan yapılmış. Ellerimde bir nakış işi, parmaklarım iğne iplikle beceriksizce oyalanıyor. İğne işinden iğreniyorum ve onun yerine hikâye okumak istiyorum ama biz harem kölelerini dişi keçiler gibi okuma yazmasız bırakıyorlar.

Tahta topuklu sandaletlerin taş döşeli yoldaki tıktırları beni düşüncelerimden alıkoyuyor. Yirmi köşkten bazılarına bakmak için duraksayan tahta topukların tıktırtısı arada sırada kesiliyor. Melankoli Bulutları Köşkü. Ölümsüz Kuşlar Köşkü. Bin Güz Köşkü. Sen, Kızıl Kar Taraçası'na girerken kaşlarımı çatıyorum. Neden gelip huzurumu kaçıırıyorsun ki? Biraz olsun yalnız kalabilmek için soğuk algınlığını göze almışım. Cariyelerin boğucu mutsuzluklarından ve boş dedikodularından kaçabilmek için...

Güzel yüzün soğuktan kızarmış, kaftanının üzerine vizon kürkünden bir şal atmışsın.

“Büyük Hemşirem Kırlangıç Hatun'a engin saadetler dilerim.”

Homurdanıyorum:

“Sana da engin saadetler, Bambu Hatun.”

İğne ve iplik sallanıyor. Merakla göz atıyorsun işlediğim nakşa; sakatlanmış ayaklar için minik sandaletlerin üzerinde püsküllü tüyleriyle Çin ördekleri. Saygıyla dikiliyorsun ayakta ama kıpır kıpır aşağı yukarı adımlıyorsun.

“Kırlangıç Hatun, geçen hafta kafası parçalanıp beyni dağılmış bir kız gördüm.”

Sesin gergin ve tiz. İplik, iğnenin deliğinden kayıp çıkıyor. Dilimle nemlendirdiğim ipliği iğneye geri sokmaya çalışırken ipliğin ucunda tükürüğüm parlıyor.

“A, evet, Fazilet Haseki Hatun.”

“Evet. O. Kutsal Hüner Kapısı’nın cilalanmış sütununa çarpmış. Daha yirmi yaşındaydı. Kafatası bertaraf olmuş. Karın üzerine saçılan kıpkırmızı beynini gördüm.”

Vah vah ediyorum.

Biliyorum. Gördüm. Tüyler ürpertici bir manzaraydı.”

“Ruhani Şafak mücevher kutusundaki altın boyasını kazımış. Sonra kazıdığı tozu yutup zehirlenip ölmüş.”

“Duydum ben de.”

“Soluk Gökyakut yeşim saplı mektup açacağı ile bileklerini kesmiş. Sarayın revirinde hadımların gözetiminde yaşam mücadelesi veriyor. Ama iyileştiğinde de İmparator Jiajing’e ihanetten idam edilecek. İki ölüm, arka arkaya...”

Korkuyla titriyorsun.

“Canım Büyük Hemşirem. Neden bu kadar çok kız kendini öldürmek istiyor haremde?”

İğne ipliği gererek çekiyor. Perde ayaklı ikinci ördek bitmek üzere. Sarı gagalı, yeşil ve mavi püsküllü tüyleriyle bir kuş.

“Beyin humması,” diyorum.

Sinirli bir bakış. Pamuk ipliği bir kez daha geriliyor.

Fısıldıyorsun:

“Majesteleri hakkında bir şeyler duyuyorum. Leopar Dairesi’nde cariyelere işkence ediyormuş. Cerrahi aletlerle onları ‘cerh’ ediyormuş.

İki yüz saray hatununu daha genç yaşlarında mezara göndermiş...”

Titreyen bir çene ve süzülen gözyaşları. Ah, neden geldin buraya sersem çocuk? Dertlerinle şu yalnızlığımı bana zehir ediyorsun. Hadım uşaklardan birisi, Kambur Guo yakınımıza sokuluyor, belkemiğindeki o sarp tepeyle iki büklüm, zaten süpürülmüş olan çakıl taşlı mozaik patikayı süpürmeye başlıyor.

“Ne istiyorsun benden?”

Sessizlik. Daha fazla gözyaşı. İğrenme uyandıran gözyaşı fısıkiyeleri.

“Dinle beni, Bambu Hatun. Bir kadın olarak doğmak acıların ortasına doğmaktır. Ayaklarımız sakatlanmış birer pençedir. Kukumuz kanar. Rahmimiz kramplara katlanır doğumda. Seks de acı verir ama Göğün Oğluyla geçireceğin bir gece Bin Kesik Ölümü’ne bedel bir onurdur. Merhamet Tanrıçası’na dua et gerekirse. Topla cesaretini. Sık dişini.”

Nakışlarımı toplayıp sandalyenin geyik boynuzu kucağından kalkıyorum. Kızıl Kar Taraçası’nın önünde pis pis sırtan Kambur Guo’nun ayaklarına tükürüyorum. Tıslayarak:

“Seni yamuk kulpsuz çaydanlık seni. Burada duyduklarının bir kelimesini konuş ortalıkta da o dilini kesip çorba yapayım!”

Arkama dönüp bakmadan Bin Güz Köşkü’ne gidiyorum. Efendi Buda’nın heykelinin yanındaki taştan bir sıraya oturuyorum. Kucağımda nakış çemberim kemerli girişe bakıyorum dik dik. İpliği öyle sert çekiyorum ki çat diye kopuyor.

III

Davul Kulesi’nden gelen davul vuruşu gecenin geldiğini işaret ediyor. İlk Nöbet’in başlangıcı.

Yasak Şehir kapılarını kapatırken “Sürgüler sürülsün! Fenerlere dikkat!” diye bağıyor hadım muhafızlar.

Cariyeler bronz teknelerde, taç yaprakları serpilmiş suyun içinde oynuyorlar. Hizmetçiler zarif emaye testilerle su döküyorlar hanımlarının başından aşağı. Kara, kuzguni saçların, omuzların ve memelerin üzerinden çağlayan gibi akan su. Yaşları büyük cariyeler

dedikodu ediyorlar. Daha gençten acemiler saygılı ve sessizler. “Tuvalet,” diyorum banyo yapmadan önce. Bir lazımlık getiriliyor. Bir hizmetçi kadife bir yastıkçığın üzerinde Tuvalet Kâğıdı İdaresi tarafından üretilen, ipekli bir kâğıt yaprağı uzatıyor. Lazımlığın üzerine çömeldiğimde beni bir perdeyle gizliyorlar. İşim bittiğinde, lazımlığa bıraktıklarım Bağırsak Hareketleri ve Cariyelerin Aybaşı Döngüleri Kâtipliği’ndeki bir hadım kâtibe götürülüyor kaydedilmek üzere. Üşümüş, tüyleri ürpermiş tenimi suya sokuyorum. Etrafımı kuşatan muhabbete dalıveriyorum. Hamam dolmuş, tenlerimizi pembeleştiriyor ve imparatorluğu kırıp geçiren kıtlık hakkında konuşuyoruz.

“Tanrılar, İmparator Jiajing’i beğenmiyorlar. Tebaasını kötü bir hasat ve açlıkla cezalandırıyorlar. Milyonlarca insan öldü.”

Yasak Şehir’in ötesinden, kıtlığın felakete uğrattığı o dünyadan yeni gelen sen heyecanla söze atılıyorsun.

“Ben gördüm, gördüm! Köylüler köylerinden şehirlere akın edip iş için yalvarıyorlar. Bir kâse pirinç için çocuklarını satıyorlar. Yol kenarları tepeleme köylü cesetleriyle dolu. Ceset yığınlarının üzerinde sinekler uçuşuyor.”

“Kim o konuşan? Çaylak cariyeler konuşmaz! Birileri şu arsız kancığın kışına bir şaplak atmalı.”

Hançerler uçuşuyor ve susuyorsun.

“Müneccimbaşılık bir sürü uğursuz kehanette bulundu. Ruhlar Taraçası’nda, o yıldızları inceledikleri aletlerle savaşa delalet eden bir yıldız patlamasını gözlemlemişler. Ayın yüzeyinde birbirine karışan göller de sel olacağına delalet ediyormuş.”

“Japon korsanlar İlahi Diyar’ın doğu kıyılarına saldırıyor. Moğol ordusu kuzeyimizde akınlar düzenleyip yağma yapıyor. Tanrılar gerçekten de kızgınlar.”

“Saray kapılarındaki taştan aslanlar ağlıyor. Yelelerinden taşlaşmış gözyaşları düşüyor. İmparatorluğun yıkılışına gözyaşı döküyorlar.”

“Filhakika, İmparator Jiajing’in saltanatı uğursuzluk getirdi.”

“Hakikaten, hakikaten öyle.”

Hantal bir sessizlik içinde yirmi bronz tekne. Suyun üzerinde kırk diz. Su altında kırk son dördün meme.

“Majesteleri’nin imparatorluğundaki meselelerle alakası yok. İmparatorluk görevlerini ihmal ediyor. Taocu uzun yaşam merasimleriyle kafayı bozmuş ve arsenik ve gümüşle yapılan o ölümsüzlük iksirleri tenini sarartmış ve nefesi bir ceset gibi kokuyor...”

“Sonsuz yaşamın hayalini kuruyor. Tütsü dumanlarıyla kaplı tapınaklara halvete çekiliyor günlerce ve Taocu keşişler ölümsüzlük ilahileri okuyorlar...”

“Duyduğuma göre Majesteleri bilge münzevi Kirli Zhang’ı davet etmiş,” diyorum ben de, “Kirli Zhang’ın parmaklarını vücuduna sürerken topladığı pislik yumakları söylendiğine göre ömrü uzatıyormuş. Bence İmparator Jiajing onlardan birkaç tanesini yuttu.”

Çınlayan kahkahalar. Hizmetçilerin hemen saklamaya çalıştıkları gülümsemeleri. Davul Kulesi’nden gelen davul vuruşu İkinci Nöbet’i işaret ediyor. Hamam sefasının bitişi. Kanglerde ısıtılmış havlulara sarınmak için sudan çıkan bedenler. Eteri, Leopar Dairesi yaralarıyla kaplı yaşça büyük cariyelerin grotesk görüntüleri. Senin bakir vücudun, saf ve badem sütü kadar uçuk. Seni de bekleyen şeyin görüntüsüyle ürperiyorsun. Bir fısıltı:

“Tianshou Dağı’ndaki vadide inşa ettiriyormuş kabrini.”

“Öyleyse dua et ki bizden çok yaşasın. Dua et ki vefat etmesin. Çünkü ölürse eğer bizi de kurban edecekler. Ve eğer ona diğer dünyada refakat edecek olursak bize orada da işkence eder.”

IV

Günüşiği Sarayı’ndaki dairemde yalnızım. Diğerleriyle paylaşmadığım, yalnızca bana ait bu dairede şimdi birinci dereceden bir cariyeyim çünkü İmparator Jiajing’e üç kız doğurdum. İki, beş ve on bir yaşındaki prensesler sarayın çocuk yuvasında dadılar tarafından büyütülüyorlar. Kısa ziyaretlerimde ağlayan ve kollarımdan güçlükle kurtulan prensesler. Dairemde yalnızım, yani en sevgili yoldaşlarım afyon ve şarabı saymazsak ve pişmanlık içinde kızlarım Zambak, Krizantem ve Açelya’yı düşünüyorum. Birisi kapıya vuruyor. Sarhoşum ve sallana sallana kalkıp kapıyı açtığımda en büyük kızım Zambak’ı görüyorum karşımda. Ah, canım Zambak, sonunda gelmiş annesinin yanına! Sonra, şarabın şaşırttığı gözlerimi kırıyorum ve görüyorum ki

Zambak değil gelen, ama sensin. Bambu Hatun. Omuzlarında kışlık vizon kürk, avluda titiyorsun.

“Muhterem Büyük Hemşirem Kırlangıç Hatun. Bu büyük saygısızlığımı bağışlayın ama sizinle konuşabilir miyim?”

Asık suratlı ev sahibesi kapıyı daha geniş açıyor.

“Gel içeri.”

Şifonyere gidiyorum, sırtım sana dönük. Dağınık saçlarımı üzerinde mücevherler olan bir tarakla tarıyorum.

“İmparator yarın gece için beni dairesine çağırtmış. Leopar Dairesi’ne.”

“Öyle mi?”

Kekeleyerek devam ediyorsun:

“Yasemin Hatun’un göbek deliğini oyduğunu duydum. Sonsuz yaşam çorbasında kullanmış etini. Hadım hekimler tedavi etmişler... Açtığı oyugu.”

Devam ediyorsun:

“İmparator Jiajing’in size iltimas edermiş, duydum. Sizi Leopar Dairesi’nden affetmiş. Duydum ki Büyük Hemşirem Kırlangıç Hatun, ilk kameri ayın on ikisinde kendilerine öğle yemeğinde eşlik edecekmişsiniz. Yarın. Muhterem Hemşirem, beni bağışlaması için kendisinden ricada bulunmanız mümkün olur mu? Lütfen? Daha on dört yaşındayım. Çok gencim, acı çekmek ve ölmek için çok gencim...”

Kuşağımı gevşetip omuzlarımı silkiyorum ve kaftanım ayaklarıma doğru sıyrılıp düşüyor. Vücudumu çaprazlama geçen dikişler sanki kırışık büzgüler gibi tenimdeki yamaları bir arada tutuyor.

“Bu yaralar, Majesteleri’nin bana iltimas ettiğinin bir kanıtı olabilir mi?”

Dehşete düşmüş gibi değil ama çok şaşırmış bir halde mırıldanıyorsun:

“Duydum ki İmparator Jiajing size bir takım imtiyazlar tanırmış yıllardan beri.”

“Senin namına onunla konuşursam hiddetlenmesine neden olabilirim. Peki, Bambu Hatun, bunun karşılığında sen ne vereceksin

bana?"

İkimizin de çok iyi bildiği gibi, bana sunabileceğin tek bir şey var ve benim yeğ tuttuğum şeyleri önceden öğrenmiş olduğun için, o tek şeyi sunuyorsun bana. Ay ışığından bile solgun, kıvrak vücudunun her bir zerresini sevip okşuyor ve tadıyorum. Tenine zarar vermeden dişlerimi gömüyorum o vücuda. Ben tatmin olup sana dur diyene kadar yalıyorsun bacaklarımın arasındaki yarığı. Her şey bittiğinde gün neredeyse ağarıyor. Terimle, vücudumdan fışkıran sıvılarla yapış yapış ayrılıyorsun benden. Gözlerime bakamıyorsun.

"Neden bu kadar aşağılanmış hissediyorsun? Bir erkek değilim ki ben. İçine girmedim ya da orana dokunmadım. Majestelerinin çarşafını lekelemesi gereken o kan damlalarından seni mahrum bırakmanın nasıl bir çılgınlık olduğunu biliyorum. Neden ağlıyorsun Bambu Hatun? Anneni mi özledin? Unut onu. Evveleminde burada oluşunun sorumlusu o."

Çıplaksın, dizlerini göğsünde birleştirip boşluğa dalıp gidiyorsun. Uzun, uçları sivri tırnaklarımı saç derinde gezdiriyorum. Bir tutam saçı kavıyorum. Senin için İmparator'la konuşmaya söz veriyorum. Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum.

V

Davul sesi günü ağardığını işaret ediyor. Semavi Safılık Sarayı'nın her yanında fenerler yakılıyor ve İmparator Jiajing uyanıyor. Majestelerine Bin Şükür! diye haykırıyor İmparator'un sabah abdestinde hazır bulunan hadımlar. Banyo yaptırıyorlar, sakalını tarayıp süslüyorlar ve kulak kirlerini temizliyorlar. Tilki kürküyle süslenmiş, dolgulu mavi ipek bir kaftan, sırma işlemeli tozluklar ve koyun derisi astarlı çizmeler giydireyorlar. (Bütün bunlar bir hadım kâtip tarafından Giysiler İdaresi defterine kaydediliyor.) Kış günü, hava soğuk. Yasak Şehir'in dört bir yanında hadım hizmetçiler süpürgelerini bir oraya bir buraya hışırdatarak avluları süpürüp temizliyorlar. Başkâtiplik görevlileri Majesteleri'ne imparatorluk çapındaki kıtlık, kuraklık, köylü ayaklanmaları ve isyan eden askerlerle ilgili mazbataların ve tüm bu felaketleri yatıştırmak için onaylayıp imzalayacağı kararnamelerin yazılı olduğu parşömenleri sinilerde sunuyorlar. Ama İmparator Jiajing, el pençe divan duran tüm bu kâtipleri elinin bir hareketiyle kışkışlıyor.

Ömrüne elli yıl ömür katma vaadi sunan efsanevi bir akarsudan su getiren, ta Yunnan'dan gelen bir Taocu bilgeyle görüşmesi var.

Edebi İhtişam Salonu. Yüksekte tuttukları ellerinde gümüş tabaklar, yüz hadım hizmet ediyor.

“Yemekler sunulsun! Yemekler sunulsun!”

Hadımlar yüz gümüş tabağı majestelerinin önündeki altı yuvarlak masaya bırakıyorlar ve sonra salonun köşelerine çekiliyorlar. Hizmet eden diğer hadımlar çevresinde fırıl fırıl dönerken tahtına kurulmuş İmparator Jiajing neredeyse hiç kımıldamıyor, yalnızca bir porselen fincana o çok sevdiği Hint geyiği boynuzu ve penisinden demlenen içecekten döküyor. Elleri ve dizlerinin üzerine çöküp alnını soğuk taş zemine dayayan, üç kızının annesi İsmi Her Neyse Hatun'u neredeyse hiç tanımıyor. Dişi keçi meliyor:

“Majesteleri'ne bin şükür! Yüce Hükümdarımız'ın sofrasına davet edilmekten daha büyük bir onur olamaz!”

Yalnızca kız çocuk veren özürlü rahmiyle; oğulları henüz cenin halindeyken onları iğdiş eden böylece yalnızca kız çocuk veren erkek düşmanı rahmiyle zavallı İsmi Her Neyse Hatun. Ayağa kalkıp tevazu ve itaatle boynunu eğen İsmi Her Neyse Hatun, Majesteleri'nin yanı başında durmak için o tarafa geçiyor. İmparator'un öfkesi sona eriyor. İmparator'un karnı aç. İmparator'un midesi sabırsızlıkla gurulduyor.

“Örtüler kalksın!” diye buyuruyor baş hizmetçi hadım.

Yüz hadım hizmetçi Edebi İhtişam Salonu'nun kenarlarından koşturup tabakların gümüş kubbeli kapaklarını kaldırıp götürüyorlar. Ne ziyafet ama! İmparator dudaklarını yalıyor ve bir erişte tabağını işaret ediyor. Hadım Çeşnicibaşı haykırıyor, “Yemekler tadılsın!” ve yemek çubuklarıyla bir parça erişteyi alıyor. Tadına bakıyor ve eriştelerin zehirli olmadığına dair başıyla işaret veriyor ve İmparator yeme işini devralıyor. İsmi Her Neyse Hatun, İmparator'un nazarının dışında, tilki kürkü süslemeli kaftanının omuzlarında bir yerde gergin bekliyor. Uysal ve Ürkek Hatun. Ne kadar da utanıyorum bu ‘benden’. Ama başka türlü bir tavır sergilemek Majesteleri'nin gazabını uyandırabilir. İmparator Jiajing'le yemek yemek, yemek yemek değil de çiğnediği her bir lokmada onun yanı başında durmak, onu desteklemek ve övmek demek. Hint geyiği boynuzu ve penisi çayından alınan bir yudum bir

nida gerektiriyor:

“Ah nasıl da kanınıza kan canınıza can katıyor bu içtiğiniz, On Bin Yılın İmparatoru!”

(İmparator Jiajing’in ilme dair bir eğilimi olmadığından ve rafları dolduran Çin uygarlığının bu bir araya getirilmiş eserlerini hiç okumadığından, Edebi İhtişam Salonu öğle yemeği için tuhaf bir mekân.)

“Ekselansları, neden bir parça da buharda pişmiş yüz yıllık kaplumbağalı jinseng çorbası almıyorsunuz? Jinseng, kalbinizi güçlendirir bu da kalbinizin daha dinç ve kuvvetli atmasını sağlar!”

(...beş bin ciltlik ansiklopedi, Tang hanedanı şiiri ve Song Hanedanı resimleri üzerine parşömen tomarları...)

“Majesteleri, sindiriminize yardımcı olması için size kurt üzümü ve sultani bezelye önererek fazla mı ileri gidiyorum? Yine de söylemeliyim ki Majesteleri’nin şu ana kadarki seçimleri ibret vericiydi!”

(İmparator’un atalarına hürmet gibi bir derdi yoktu, İmparatorluğun tarihi kayıtları da umurunda değildi. İmparator Jiajing’in tekbenciliği, öğrenme uğraşını faniliğe çare bulmaya çalışmakla sınırlandırmıştı...)

“Sanıyorum Majesteleri doydular. Majesteleri’ne iltifat etmeliyim ki bugün öğle yemeğinde yeryüzünün ve denizlerin bu lezzetlerini makul bir sırayla tattılar!”

(Yeni doğmuş bir bebek gibi bencil Majesteleri için bir anlığına olsun düşünmeye değecek hiçbir şey yoktur.)

İmparator Jianjing köpek dişlerinden domuz eti parçaları çıkarıyor kürdanla ve fiske vurup atıyor bir kenara. Hizmet eden hadımlardan biri kutsal kürdan kalıntısına atılıp onu alıyor ve boynuna astığı bir madalyonun içinde biriktirdiği diğerlerinin yanına ekliyor. Yaptığı hareket bu katışıksız çüksüzü Göğün Oğlu’na daha da yaklaştırıyor. Ben tahtının arkasında dikilirken sırtı bana dönük İmparator Jiajing benimle ilk kez konuşuyor.

“Haseki Kadın, siz yemediniz. Şimdi yemeniz için izin veriyorum.”

“Sizin yanınızda yemek yemek neredeyse imkânsız, Majesteleri. Sizin yanınızda nerdeyse bütün bedensel ihtiyaçlarım uçup gidiyor. Bütün düşünceler zihnimi terki diyar eyliyor.”

“Tahmin edileceği gibi. Kadınların beyinleri anatomik olarak pek bir minik oluyor. Birtakım kifayetsiz düşüncelerin kafatasının hudutlarında vızıldadığını tahmin ediyorum gene de. Elbise dikmeye ya da başka aptalca gereksizliklere dair düşüncelerin.”

“Ekselansları doğru söylüyorlar. Bir dişi keçi kadar beyinsizim ben. Ne büyük talihsizlik ama yapacak da bir şey yok.”

“Kızlarım nasıllar?”

“Kızlarınız afiyetler. Açelya henüz süttten kesildi, Krizantem’in geçen hafta ayağı bağlandı ve herkes hemfikir ki Zambak’ın nakışları bütün prenseslerinkilerden daha âlâ!”

İmparator çürüyen azı dişlerini ve dişeti çukurlarını göstere göstere esniyor pis kokulu nefesiyle.

“Haseki Kadın, beni olağanüstü şekilde sıkıyorsunuz. Bana söyleyecek, dişe dokunur bir maruzatınız yok mudur?”

Koltuk altlarını terliyor, ipek cübbemin dikiş yerleri geriliyor. Nefes alış verişimin hızını ayarlamaya, hızlı hızlı soluduğumun fark edilmemesine çalışıyorum ama nafiye.

“Haddizatında Majesteleri, eğer bana bir onur bahşedip o ulu kulaklarınızı iyice vererseniz bir tavsiyem vardır. Naçizane fikrim Bambu Hatun ile alakadardır. Kendisi İmparator’a hizmet edemeyecek kadar değersizdir. Bu soysuz kancık hizmetçiler zümresine düşürülmelidir.”

İmparator fincanını kavrayıp Hint geyiği boynuzu ve penisi çayından kalan son yudumunu içiyor.

“Hepsi bu mudur?”

“Hepsi budur, Majesteleri.”

İmparator Jiajing elinin bir hareketiyle öğle yemeğinin bittiğini işaret ediyor. Gergin bir bekleyişle ellerini ovuşturan İsmi Her Neyse Hatun’a dönüp bakmadan tahtırevan taşıyıcıların beklediği kapıya doğru yöneliyor. Uşaklar perdeyi aralıyor ve İmparator ipek örtülü tahtırevana giriyor. Gitmek istediği yeri mırıldanıyor, Semavi Safılık Sarayı. Taşıyıcılar tahtırevanın kollarından tutup kaldırıyorlar ve İmparator’u, Yasak Şehir’in avlularından geçirmek üzere götürüyorlar.

Dairemde yalnızım, teselliye afyon ve şarapta arıyorum ve zitherimle Belalı Altın Sarısı Yılanbalığı isimli melodiyi tıngırdatıyorum. Uyukluyorum ve rüyamda seni görüyorum; parmaklarım etekliğimin altında dilinin hareketlerini taklit edercesine kıpırdanıyor. Ve sonra hiçliğe uyanıyorum, şakaklarım zonklıyor, ağzım çamur gibi. Akşam karanlığı bir pelerin gibi gizliyor Güneşliği Sarayı'nı. Kapı tıklatılıyor. Gelen, Yatak Odası İşleri Katipliği'nden Hadım Li.

"Kırlangıç Hatun, İmparator Jiajing bu gece Leopar Dairesi'ne iştirakinizi arz ediyorlar."

Kalbim duruyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Neredeyse üç yıl oldu İmparatorluk kamışına oturtulmayalı.

"Hamama gidip hizmetçilere hazırlatmalı mıyım kendimi?"

"Majesteleri sizi olduğunuz gibi arzu ediyorlar."

"Öyleyse İmparator'un arzusu hemen yerine getirilecek."

Kaftanımı çıkarıyorum. Bacaklarım öyle titriyor ki ayakta zor duruyorum. Çamur gibi ağzımı suyla çalkalayıp yüzümü yıkıyorum. Çıplağım ama ayaklarıma terliklerimi geçirip bir kuştüyü yorganı pelerin gibi üzerime alarak Hadım Li'nin sırtına biniyorum ve emredildiği gibi Leopar Dairesi'ne doğru yollanıyorum.

VI

Kırmızı sütunlu Leopar Dairesi'nde, laciverttaşı döşeli tavandaki levhalarda asılı büyümlü turnalar uçuşuyor. Alev alev yanan fenerler sarkıyor ve kancalarda ipek püsküller asılı. Sayvanlı karyolada Bambu Hatun yatıyor, çıplak ama başında mücevherli bir taç. Bomboş bakıyor gözlerin. Solgun tenin lekesiz, bir gece önce benim şehvetle ziyafet çektiğim yerlerdeki hafif lekeleri saymazsak. Hadım Li kuştüyü yorganımı alıyor ve odadan çıkıyor. Vicdanı, Leopar Dairesi'nde tanık olduğu şeylerle lekelenmiş; yaralarına dikiş atılmak üzere dışarı taşıdığı cariyelerin ve ölüp giden cariyelerin tanıklığıyla... Ama ne yapabilir ki? İmparator'un istekleri sağlanmalı, her bir arzusu yerine getirilmeli.

İmparator Jiajing, Leopar Dairesi'ne eklenmiş yan odadan çıkıp geliyor, üzerinde ipek kaftanı var. Dehşet içinde donakalıyorum. Bir sütunun önünde ayakta durmamı emrediyor ve bileklerimi arkadan

sütünü kavrayacak şekilde bağlıyor. Titriyorum, kırbaçlanan bir köpek gibi alçaltıyorum kendimi:

“Ah Ekselansları, yalvarırım bağışlayın bu kulunuzu. Bu öğlen konuştuğum için pişmanım. Lütfen üç kızınızın annesine karşı şefkatli olunuz...”

“Sessizlik.”

Majesteleri sana dönüyor. Hizmetçiler seni yıkamışlar, Leopar Dairesi için hazırlamışlar. Bileklerin parfüm kokuyor ve dudakların yakut kırmızısı. İmparator Jiajing bir soru yöneltiyor sana, yüzündeki maskeye:

“Bambu Hatun, Büyük Hemşiren Kırlangıç Hatun’un yüzü sirke satıyor. Neden biliyor musun?”

Bomboş bakışlarla başını sallıyorsun iki yana. Başını salladığında fenerlerden vuran ışığın açısı değişirken tacındaki değerli taşlar parlıyor. İmparator Jiajing kahkaha atıyor.

“Tatlı Bambu, ne kadar da masumsun! Hadi gel şu hemşirene bir bakalım. Üç tane çocuk doğurduğunu biliyor muydun? Çocuk doğurmanın bir kadının vücuduna neler yaptığını biliyor musun? Memeler inek memesi gibi sarkar, karnı genişleyip kat kat olur. Amciğine gelince...”

Majesteleri kıkırdıyor:

“...eğer barbarlar Pekin’i istila ederlerse imparatorluk hazinelerini saklayacağımız müsait bir ambar var. Onu yıllardır arzulamıyordum ama bu sefil acuze beni hala arzuluyor. O kadar ki, beni senden uzak durmam için uyardı benim tatlı Bambu Hatunum. Ona bir ders vereceğiz, değil mi?”

Başınla onaylıyorsun, zar zor fark edilir bir şekilde. İmparator bana dönüp tıslıyor.

“Şimdi Bambu’yu ikiye ayrışımı izle.”,

Majesteleri, tilki kürkü süslemeli kaftanını bir kenara fırlatıyor, sana doğru yürüyor. İmparator Jiajing olması gerektiğinden çok daha az kiloda ve astımlı, cılız ve hastalık derecesinde zayıf ama kalkık aletine bakır pası ve yılan gübresi sıvayıp burnundan toz afrodizyaklar çekince kendi yenilmezliğine olan güveni yerine geliyor. Yasak Şehir’de üreme organları yerinde duran tek erkek olarak Majesteleri erkeklik

iktidarının kendisi adeta. Bacakların ayrılıp üstüne çıkılırken sessizsin. İmparatorluk Sarayı'nın bir başka üyesi daha, o genç vücudunun tadına bakarken tamamen hareketsizsin ama bakire olmanın verdiği acıyla gözlerini kısıyorsun. Bu cinsel birleşme sonrası beni bekleyen cezaya rağmen, İmparator'un, içine girip çıkışının sesi, sızlanışın ve iniltilerin beni tahrik ediyor ve ben de istiyorum seni. Yılan tükürüğünü saçınca üzerine yığılıyor sanki kalbi durmuş ve içinden yaşam boşalmış gibi. Hareketsiz yatıyorsun altında. Başını yana çeviriyorsun. Gözlerin hala bomboş bakıyor. Yalvarıyorum gökyüzündeki Tanrılara, bırak bu olsun. Bırak bu olsun tek cezam, onu bir başka kadının üzerinde debelenirken görmek olsun. Bırak, kendini beğenmişliğiyle hayalini kursun 'kıskançlığımın' yeterli bir işkence olduğunu.

İmparator Jiajing yatakta yavaşça yeniden canlanıyor, mağrurca cinsel hünerlerini fısıldıyor kulaklarına. Oranı dürtüyor sonra kanlı parmaklarını köprücük kemiğine sürüyor. Bir süre bu şekilde taciz ediyor seni, sonra odanın diğer köşesindeki bana sesleniyor.

"Gördün. Tatlı, genç Bambu'yla karşılaştırılamazsın. Senin yabani vücudunla karşılaşıncı sikim sancılı bir ölüme yatıyor."

İşkence görmüşüm gibi başımı eğiyorum ve İmparator Şarkılar Kitabı'ndan bir parça aktarıyor,

"Dili uzun kadınlar

Musibetin müjdecisidir onlar

Felaketler semadan iner belki ama

Kaynağı kim derseniz, kadınlardır kadınlar.

Ne kadar da soldu, görüyor musun benim tatlı Bambum. Dudaklarının ve yanaklarının iğrenç solgunluğunu görüyor musun? Bence biraz allık sürmeliyiz onun için, ne dersin?"

Kulağına bir şeyler fısıldayıp şeytanca kıkırdıyor. Sen ipek çarşafının arasından süzülüp kalkerken İmparator çıplak kıcına bir şaplak atıyor. Bana doğru koşuşturarak geliyorsun, bacaklarının arasındaki kanayan palette dokunuyorsun. Sonra kanı dudaklarıma sürüyor, parmağıyla yanağımda daireler çiziyorsun. Hain gözlerine dikiyorum gözlerimi. Bomboş bakıyorsun her zamanki gibi, oysa arada bir İmparator'a dönüp kıkırdıyorsun. İmparator kalkıyor yataktan uzaklaşıyor.

"Ne dersin Bambu Hatun? Sence ten rengi biraz olsun düzelmedi

mi?”

Başını hayır manasında sallıyorsun. İmparator Jiajing şifonyere doğru yürüyor ve içinde bıçaklar ve başka keskin işkence aletleri bulunan bir mücevher kutusunu açıyor. Kadife kaplı kutudan gümüş bir neşter çıkarıyor İmparator. Ekşi şarap tadı olan kustumuk göğüslerimden aşağıya doğru akıyor. İmparator inliyor:

“Aman Yarabbi, iyice soldu kızcağız! Ne dersin Bambu Hatun?”

Sana uzatıyor gümüş neşteri. Bana dönüyorsun, haince dökülüyor sözcükler ağzından:

“Biraz daha allık.”

VII

Yasemin Hatun şifalı otlarla yapılmış çorbayı kaşıkla içiriyor bana ve ben de çorbayı yutabilmek için kendimi zorluyorum.

“Bir kaşık daha, Sevgili Hemşirem Kırlangıç Hatun,” diye teşvik ediyor beni, çenemi dantelli bir bezle kurularak, “Gücünü toplaman ve iyileşmen için beslenmen lazım.”

Yasemin Hatun, sargılarla sıkı sıkı sarmalanmış gövdem kavrayan yatak örtülerini düzleştiriyor. Güzelliği ve nezaketi, revir yatağının karşısındaki duvarda asılı portresinden bana bakan Neşterler İmparatoru’yla keskin bir tezatlık oluşturuyor. Leopar Dairesi’nde bulunmasam da işkencem devam ediyor. Hadımlar her gece gelip kabaca dikilmiş göğsümdeki sargı bezlerini açıp yüzülmüş derimi ateş gibi yakan ilaçlı karışımlarla siliyorlar. Dişlerim ağızma sıkıştırdıkları bezi ısırırken ellerim çarşafı pençeliyor. Sonra karanlık çöküyor ve soluk renkli kıkırdayan hadımları alıp götürüyor.

Benim gibi yüksek dereceden bir cariyeye olan ve iyileşme sürecinde kendisi de burada haftalarını geçirmiş Haseki Yasemin Hatun revirin tekdüzeliğini biliyor. O yüzden beni eğlendirmek için iplikyumaklarının peşinden koşturan bir Siyam kedisini ve bu iyileşmeye çalışan cariyeye Song Hanedanı peyzajlarının taklitlerini çiziktirebilsin diye birkaç bambu kâğıdıyla fırça ve mürekkebi gizlice sokuyor revire. Yasemin Hatun, bana yasak ve kaçak erotik hikâyeler okurken kıkırdaşarak afyon çubuğu tütürüp bir hafiflik ve rahatlık âlemine yükseliyoruz.

(Tabii, bana gizlilik yemini ettiriyor çünkü eğer hadımlar okuma yazma bildiğini öğrenirlerse gözlerini oyarlar.) Bana, kocasını boynuzlayan, bir grup hizmetçi çocukla gizli gizli oynayan bir kadının hikâyesini okuyor. Her bir bölümü, komikliğini artıracak bir tempo ve zamanlamayla okuyor, her bir karakter için sesini değiştiriyor ve şehvet dolu inlemeleri giderek abartıyor. Ağız sulandıran dudaklarının arasındaki maharetli dilinden ve hikâyenin zirveye çıktığı sahnelerde koca koca açılan gözlerinden büyülenmiş halde uzanıp güzel memelerine dokunuyorum. Yasemin Hatun okumayı bırakıyor. Ellerimi kendi ellerinin arasına alıp şefkatle öpüyor.

“Ah, gözbebeğim Canım Hemşirem Kırlangıç Hatun. İnan bana, keşke yapabilseydim. Ama diğer tarafa meyilli olmamam benim talihsizliğim.”

VIII

Günüşiği Sarayı’na dönebilecek kadar iyi olduğum söylendiğinde Yasemin Hatun’la İmparatorluk Bahçeleri’nde kol kola dolaşarak kutlama yapıyoruz. Bahar geldi. Bin bir çeşit çiçek açıyor ve binlerce kanatlı böcek çalılıkların üzerinde uçuşuyor. Biz servi, katalpa ve pagoda ağaçlarının dallarında şakıyan ötücü kuşları hayranlıkla seyrederken üç ipekböceği kozası büyüklüğündeki minik bağlanmış ayaklarımız kaftanlarımızın kenarlarından görünüyor ve çakıl taşı mozaikli dolambaçlı patikada pat pat pat ediyor. Sargılarımın altındaki dikiş atılmış yaralarım yırtıcı bir acı vererek hareket etmeme karşı koyuyor ama aksasam da devam ediyorum. Yasemin Hatun. İmparator’un Hayvanat Bahçesi’ne girip başka ülkelerin krallarından gelen hediyeleri, Laos’tan gelen fili, Afrika zebralarını ve tüylü popoları ve havaya diktikleri mağrur gagalarıyla çalım satarak yürüyen devekuşlarını görmemiz için izin alıyor. Zebraların siyah beyaz çizgili derilerini okşuyoruz ve seysis yamağı ata biner gibi file binip de fil buruş buruş gri hortumunu geriye atarak onu ıslatınca kahkahalar atıp el çırpıyoruz.

Öğleden sonra geç bir saatte İmparatorluk Bahçelerine geri döndüğümüzde Melankoli Bulutları Köşkü’nden gelen çınlama seslerini duyuyoruz.

“Kim ola ki bu?” diye meraklanıyor Yasemin Hatun.

İçeride, mücevherlerle süslenmiş taraklarla tutturulmuş, hatasız bir şekilde şekillendirilmiş saçlarıyla ve parıldayan göz alıcı kaftanlarıyla, yuvarlak bir taş sırada dizilen saray hatunları toplanmış. Biz köşke girerken hepsi kalkıp “Kırlangıç Hatun!” diye çığlıklar atarak çevremi sarıyorlar.

“Ah, Kıymetli Kırlangıç Hatun, Merhamet Tanrıçası’na çabucak iyileşmen için ne dualar ettik. Seni ziyaret etmek için izin istedik ama hadımlar izin vermediler.”

Beni kucaklıyorlar ve bu erken baharda üşüyen yanaklarımı okşuyorlar. Harem kardeşlerimden on dördü; her biri otuzunun üstünde gösteren solmuş güzellikleriyle ve gözlerinin çevresinde çizgilerle... Köşede bir ocak yanıyor ve masada porselen çay fincanları ve kelebek biçimi çörekler var. Eğlence benim şerefime. Nekahet dönemimde hazırladıkları hediyeleri veriyorlar bana. Şakayık işlenmiş saten terlikler, Budist sembolleri işlenmiş kesecikler ve bileklerime sürüp güzel kokmam için öğütülmüş taçyaprakları yağı. Harem kadınlarının yetenek ve sanatsal ifadede ne kadar sınırlı olduklarını gösteren aptalca gereksizlikler. Ama küçümsemelerimi içime atıyorum ve hediyeler için şükranlarımı dile getiriyorum. Yıllardır hemşirelerimi reddettim ve üstünlük hissi değiştirmesi zor bir alışkanlık. Yuvarlak sıraya oturuyoruz. Yağlı kâğıt kaplı pencerelerdeki boşluklardan kaçamak esintiler sızıyor içeri, köşkün havasını hareketlendirmek için. Yasemin Hatun başlıyor:

“Hiç çekinmeden konuşmalıyız Kırlangıç Hatun. Hizmetçi kızlar çevredeki patikalara sevk edildi, Kambur Guo gibi casusları gözlesinler diye.”

Göbek deliğinin olması gereken yerde bulunan oyulmuş akarsu yatağına bir elini götürüyor. Öğleden sonra gezintisi Yasemin Hatun’un yarasını fenalaştırmış.

“Geçen hafta gerçekleşen bir felaket hakkında malumatımız var,” diye devam ediyor Güz Yağmuru Hatun, “Haseki hatunlar Sükûnet, Göğün Orkidesi, Bambu ve Neşeli Bereket İmparator Jiajing tarafından Leopar Dairesi’ne çağırılmışlar. İmparator sırayla her biriyle cinsel münasebette bulunurken onların kendisine kıkırdadıklarına inanmaya başlamış. Majesteleri paranoyakça hayalleriyle onları yüzleştirmiş ve her birine bir bıçak verip intihar etmelerini emretmiş. Sükûnet, Göğün Orkidesi ve Neşeli Bereket kendilerini öldürmeyi başarmışlar. Ama

Bambu Hatun hayatta kalmış ve şu an revirde.”

Sargılarımın altında öfke kurtçukları kıvrılırken göğsümdeki yaralar çılgık atıyor.

“Bambu ölmemiş mi? Hayatta mı? Filhakika bu bir felaket! Derhal gidip yarım kalan işi bitirmeliyim!”

İhtişamlı saçları olan kafalar bana karşı sallanıyor dehşetle. Zümrüt Hatun elimi yakalayıp sıkıyor.

“Affet onu, Kırlangıç Hatun. Hepimiz bir başkasının etini deşti. Hangi birimiz işkencecinin uzattığı bıçağı reddedecek kadar cesur olabildik? Ölüm tehdidi altında da olsa zorbaya itaat edilmeli.”

Affet onu, affet onu, diye meliyor dışı keçiler. Ama affedemiyorum. Düşüncen bile öfkenin boğazımda düğümlenmesine sebep oluyor.

“Bambu Hatun gönülsüz bir işkenceci değildi,” diyorum tükürürcesine, “Kanımı dökerken gözleri parlıyordu ve her bir kesikte daha da tutkuyla sarılıyordu neştere.”

“Daha on dört yaşında bir çocuk o.”

Tıslıyorum:

“Şeytani bir çocuk. Kana susamış şeytani bir cin.”

“İmparatorun emriyle kendi boğazını kesti,” diyor Müşfik Servi Hatun, “Gırtlığından kaç kâse kan aktı sence? Susuzluğunu gidermek için fazlasıyla yeter, diye düşünüyorum.”

“Kırlangıç Hatun,” diyor Yasemin sert bir biçimde, “İntikam arzundan vazgeçmelisin. Daha ivedi kaygılarımız var. Taocu keşiş Yüz Ağaç’ı biliyor musun?”

“Emei Dağı’ndaki büyülmüş ormanda yaşayan münzevi bilgeyi mi diyorsun?”

“Evet. O.”

Bülbül, Müşfik Servi ve Zümrüt sırayla konuşuyor:

“Yüz Ağaç, İmparator Jiajing’e yeni bir ölümsüzlük sıfasını anlatmak için geldi Yasak Şehir’e...”

“Münzevi bilge diyormuş ki rahmi kalınlaştıran kanmış ve sonra her ay dönümünde yarıklarımızdan sızarmış.”

“Yüz Ağaç, İmparator Jiajing’e demiş ki, her gün bir fincan içerse ömrünü uzatmış.”

“Harem bekçileri Cariyelerin Aybaşı Döngüleri Kâtipliği’yle her gün görüşüyorlar. Adet görenlerin İtaat Kapısı’nın orada bir daireye gitmeleri emredildi. Tahta bir yatağa yatırılıp tavandan sarkan üzengilere ayak bileklerinden asılmaya zorlanıyorlar...”

“Uzun, kanca uçlu bir iğne kullanıyorlar. Bazen kanama durdurulamıyor ve kimileri kan kaybından öldü.”

“Kimse güvende değil. Prensesler bile.”

En büyük kızım Zambak on bir yaşında. Lanet onun başına da geldi mi acaba? Onu bu canavarlıktan korumalıyım. Sarsılmış bir halde öfkeyle konuşuyorum:

“Bu barbarca usule bir son vermeliyiz! Hadımlara rüşvet verip İmparator Jiajing’i tavuk kanıyla kandırmalarını sağlamalıyız!”

“Rüşvete teşebbüs edildi. Yeşim Hatun şimdi Ceza Sarayı’nda işkenceye maruz kalıyor.”

“Ama bir şeyler yapılmalı,” diye inliyorum, “Eğer İmparator Jiajing kızlarıma zarar verecek olursa onu... Onu...”

“Öldürecek misin?” diye öneride bulunuyor Yasemin Hatun alayla gülümseyerek.

Ellerini dizlerini üstünde kavuşturmuş, yuvarlak bankta oturan on beş saray hatununa bakıyorum. Onlar da bana bakıyorlar ısıldayan, öfkeli gözlerle. Hep beraber yirmi altı prensesin on altı annesiyiz. O sırada anlıyorum. Zümrüt Hatun devam ediyor:

“Şimdi usulleri ve araçları konuşacağız. Hepimiz hayatlarımızı koyacağız ortaya çünkü İmparator’a suikast düzenlemek bu cezayı göze almadan mümkün değil.”

Derisi yüzülmüş ve sargı bezleriyle sarılmış göğsümün içinde kalbim deli gibi çarpıyor. İç Saray’da yaşadığım on sekiz yıl boyunca hemşirelerimden uzak durdum. Yükseklerdeki mağrur tüneğimde sadece kendime değer verdiğim yalnızlığımda onları boş kafalı ve kibirli bularak yok saydım. Ne kadar da yanılmıştım. Cesur hemşirelerim benden çok daha asildiler.

“Seni, bize katılman için davet ediyoruz, Kırlangıç Hatun,” diyor

Yasemin Hatun, “Kabul ediyor musun?”

İmparator Jiajing’i öldürmek tekrar tekrar kurduğum bir fanteziydi ama bunun için ölmeyi göze alacak mıydım? Bir anlığına sefil ve yapayalnız varoluşuma gömülüyorum. Ölüm de neymiş? diye karar veriyorum. Atik Gözdele Bahçesi’nde sefilce, umursamazca dolaşacağım, yaşlanıp çürüyerek yavaşça heba olacağım bir hayatı sürdüreceğime asil bir şekilde ölmeyi yeğlerim. Kızlarımı ve bütün İlahi Diyar’ı gelmiş geçmiş en berbat imparatorlardan kurtarmaya çalışırken ölmeyi yeğlerim.

“Onur duyarım,” diyorum onlara, gözyaşları gözlerimde parlarken.

Melankoli Bulutları Köşkü’nde yuvarlak bir taş sırada fildişi kadar solgun ellerimizi dayanışma içinde birleştiriyoruz. İmparator’u öldürmek için ant içiyoruz.

IX

Sarayın revirinde, akşam. Hadım hekimler sıkıca sarılmış sargılarımı çözüyorlar. Yatağa uzanıyorum ve hadımlar kanayan ve cerahat fişkırان yaralarım cımbızlarla tuttıkları gazlı bezlerle hafif hafif dokunuyorlar, iyileşmemin çok yavaş oluşuna vah vah ediyorlar. Bitkisel bir iksir şişesinin tıpasını açıyorlar ve kızgın bir yağ dökülmüş gibi acı veren iksiri göğsüme serptiklerinde ben çarşafı pençeliyorum.

Afyon çubuğu gözümde tüterken Günişığı Sarayı’na dönüyorum ve beklenmedik bir biçimde kar serpiştirmeye başlıyor. Kozalarından çıkıp ilk uçuşlarını gerçekleştiren kanatlı yaratıkları, baharın tomurcuklanışını, filizlenişini baltalayan döne döne düşen karları seyrediyorum. Bu neyin işaretidir, diye merak ediyorum. İmparatorluk şehrinde baharın gelişini müteakiben estirdikleri bu itirazın buzlu nefesini düşününce Tanrılar hakikaten kızgın olmalılar.

Gökyüzünün karanlık boşluğundan süzölen karla hipnotize olmuş bir halde, Günişığı Sarayı’nın avlusunda diz çöken kızı neredeyse görmüyordum. Avludaki kız en büyük kızım Zambak ve onun kanı çekilmiş solgunluğunu ve boynunun çevresindeki sargıları görünce aceleyle koşturuyorum. Kızıma doğru yaklaştıkça annelik içgüdüm dehşet ve nefrete dönüşüyor. Fakat düzenbaz gecenin karanlığı beni

bir kez daha kandırıyor; o kız Zambak değil, sensin. Bambu Hatun. Soğukta titriyorsun, omuzundaki vizon kürkünden şal buz saçaklarına dönmüş. Pişmanlık içindeki gözlerin benimkilerle buluşuyor. Leopar Dairesi'ndeki o günden sonra seni ilk görüşüm ve çığlıklarım boğazıma düğümleniyor. Tükürüğümü topluyorum, yüzümdeki kaslar geriliyor. Yanaklarından akıyor tükürüğüm ve sen onu silmiyorsun bile.

“Büyük Hemşirem Kırlangıç Hatun,” diye inliyorsun, “Size karşı işlediğim menfur günahlarımla yaşayamıyorum. Ben öldüğümde beni affetmiş olmanızı diliyorum...”

Şalının altından bir hançer çıkarıyorsun. İki elinle birden fildişi sapına yapışıp hançeri kalbine dayayıp bastırıyorsun. Şaşkına dönmüş bir halde, içgüdüsel olarak atılıp bileklerinden yakalayıp hançer göğsüne girmeden yakalıyorum. İntihara meyilli ellerinden kapıyorum hançeri ve avlunun diğer ucuna karanlığın içine fırlatıyorum. Bileğitaşıyla keskinleştirilmiş çelik taşın üzerinde sesler çıkarıyor. Yüzünün solgun güzelliğini zapt ediyor şaşkınlık. Fısıldıyorsun:

“Kırlangıç Hatun... Neden?”

“Beni, seni öldürmekle suçlayacaklar seni sulu gözlü velet!”

Sonra öfkeli bir tokat aşk ediyorum kafanın bir yanına.

“Git şimdi! Kaybol gözümün önünden!”

Daireme girip şifonyere yöneliyorum. Yaşadığım çöküntüyü maskelemek için uyku ilacımın bulunduğu küçük şişeyi yoklarken adamotu özütü ve hanımeli yağı şişelerini deviriyorum. Şişenin tıpasını açıp bir dikişte üç geceye bedel uyku ilacını içiyorum. Çıtırdayan gaz lambasını söndürüyorum ve kendimi yatağa atıp dipsiz bir uykuya dalıyorum.

Bahar dalgası çekiliyor ve kış soğuğu son bir kez saplıyor buzdan neşterini. Gece gündüz dik çöküyorsun Günışığı Sarayı'nın avlusunda, dua eder gibi eğilmiş başın. Yağlı kâğıt kaplı penceremdeki gözetleme deliğinde bir gözüm, seni izliyorum. Kendini zatürre olma riskine atarken, ölüme atarken karda diz çöküp vicdan azabını kanıtlayışını seyrediyorum. Yemek yemeyi, uyumayı, boğazındaki derin kesiklere sarılmış sargıların değiştirilmesini reddederek buzdan bir heykele dönüşmeni seyrediyorum. Gözetleme deliğinden seyrediyorum seni;

ıstırabının ve boyun eğişinin, içindeki karanlık tarafın ihtirasını doyuruşunu seyrediyorum.

Nöbetinin üçüncü gecesi, sanki bayılıp düşmemeye çabalar gibi sallanıyorsun dizlerinin üstünde. Geceye göğüs geremeyecek, diye düşünüyorum senin için, zayıf bir gülümsemeyle. Sonra gaz lambasını söndürüp derin, hoşnut bir uykuya dalma beklentisiyle yatıyorum. Fakat gelmiyor uyku. Yorganımın altında uzuvlarım seğiriyor sanki yerinde duramayan şeytanlar tarafından ele geçirilmişler gibi. Bir saatlik huzursuzluğun ardından kalkıp şifonyere doğru gidiyorum. Uyku ilacı şişesini tıpasını açıp şişeyi kafama dikiyorum ama bir damlacık olsun düşmüyor şişeden. Mücevher kutumu didik didik arıyorum ama afyon da bitmiş. Küfrederek, dışarı çıkmak için hazırlanıyorum. Bekçilerden birine rüşvet verip ambardan bir şişe şarap getirtmek niyetim. Tilki kürkünden bir pelerin alıyorum geceliğimin üzerine ve dondurucu geceye çıkmak zorunda kaldığım için mutsuz, kapının mandalını açıyorum.

Avluda, yerde yatıyorsun. Gitme onun yanına! diye uyarıyor kafamdaki intikamcı ses, Ölümdür onun hak ettiği! Ama sekiz santimlik bağlanmış ayaklarım sana doğru götürüyor beni ve çömelip sana daha yakından bakıyorum. Tenin buz kadar soluk ve bir ceset kadar hareketsizsin. Uyuyor musun yoksa öldün mü? Benim nefesim yoğun beyaz buharlar halinde çıkarken seninki görünmüyor. Büyük kızım Zambak'a o kadar benziyorsun ki dayanamıyorum. Bırak onu! diye uyarıyor ses. Memelerini nasıl da sadistçe oyduğunu unutma! Ama seni bırakamıyorum. Sargılı yaralarım büyük acı içinde, seni kollarıma alıp daireme taşıyorum. Kendi kızıma bu kadar benzerken sen, ölmene nasıl izin verebilirdim?

Donmuş vücudunu yatağıma yatırıyorum ve briket ocağın ateşini canlandırıyorum. Kanının buzu çözülüyor, vücudunda yeniden dolaşmaya başlıyor ve yanaklarının rengi yerine geliyor yavaş yavaş. Uyanıyorsun, şaşkın gözlerini kırpyıyorsun. Neredeyim ben? Sonra gözlerin benimkilerle buluşunca minnettarlıkla parlıyor. Üç gündür su içmediğini bildiğimden karaftan bir bardak su dolduruyorum. Şimdi at onu dışarı! diye düşünüyorum sen zayıf yudumlar alırken. Bambu soğuktan içeriye aldığı donmuş bir yılan. Şimdi iyileşince ısırarak seni o yılan dişleriyle! Ama çok hastasın ve seni gecenin acı soğuşuna geri göndermeye cüret edemiyorum. Kaz tüyü yorganımla üzerini örterken duygusal kalbime küfürler ediyorum.

Şafak sökmeden bir saat öncesine kadar uyukluyorum. Sen, ayaklarımın üstündeki kavisli kamburlukları ve pençe gibi ayak parmaklarımı ovma için ayak bağlarımı gevşetirken uyandırırıyorsun beni. Becerikli ellerinin dokunuşuna içindeki o zalim metresin şehveti karışıyor. Dudakların, bacaklarımda ve kalçalarımda bir güvenin kanat çırpışı gibi gezinirken karşı koymuyorum sana. Kutsal bölgeye bir hac yolculuğuna çıkıyorsun ve orada ibadet ediyorsun; hazzın art arda gelen dalgaları bir kreşendoya yükseliyor ve sonunda zangırdarak boşalmama kadar sürüyor.

Davul vuruşu şafağın söktüğünü işaret ediyor. Yasak Şehir'in ve içindeki avluların ve sarayların korkutucu simetrisinin üstüne güneş doğuyor. Bitkin başın yastıkta, beni sevdiğini mırıldanırıyorsun. Biz henüz tanışmadan önce bile beni sevdiğini. Göz kapakların halsiz, kapanıyorlar ve ben saçlarıyla alınının birleştiği yerdeki o meşum v çizgisinden başlayarak kuzguni saçlarını okşuyorum. Senin tatlı uyuklayışını izlerken sakın ve huzurluyum. Mezara kadar içimde taşıyacağıma emin olduğum öfke geçiyor.

Bütün savunmam nasıl bir anda kırıldı böyle, merak ediyorum. Benden af dilemek için geldin ve ben nasıl da canı gönülden affettim seni.

X

Uyuyan Ağustosböceği Sarayı'nda on beş kendini adanmış katil bir dikiş çemberinde bir araya gelmiş, kırılan sakat toynaklarımız için ipekli terliklerimize nakış işliyoruz. Güzel kokulu çayların bulunduğu fincanlarımızdan buharlar yükseliyor. Nilüferler ve altın şakayıklar filizleniyor iğne ipliklerimizden. Dillerimizde ise daha çok fesat sözler filizleniyor. Majesteleri nasıl ölecek? Zehirle mi yoksa bir hançerle mi? Veya eğer zaman yardımsever olur da izin verirse, Bin Kesik Ölümü'yle mi?

Dışarıda, Atik Gözdel Bahçesi'nde bronz çanlar çalıyor, rüzgâr bir oradan bir buradan esiyor. Uyuyan Ağustosböceği Sarayı'nın kapısı tıklatılıyor ve on altıncı kız kardeşimiz, Yasemin Hatun hızla içeri giriyor. Gözleri parlıyor ve dili, bir okçunun okunu fırlatmak için gerdiği yayı gibi konuşmaya hazır.

“Sevgili Hemşirelerim! Zamanımız geldi! Bu gece için Leopar Dairesi’ne çağrıldık. Bu gece İmparator Jiajing’in saltanatı nihayete erecek!”

On beş hiç durmayan dil susuyor, on beş iğne işinin yarısında donuyor, on beş kalp yerinden fırlıyor. Nasıl? sorusuyla soluğumuz kesiliyor. Yasemin Hatun hoş kokulu bir ipek bulutuyla kendini kange atıyor. Saçlarına takılı telkâri bir yalıçapkını tüyü titreşiyor.

“Bugün Majesteleriyle öğlen yemeği yeme onuruna nail oldum, Kadim Katalpa Taraçası’nda.”

Yasemin Hatun göstermelik bir biçimde gözlerini koca koca açıp saygıyla meliyor:

“Ah Yüce Hükümdar! Âdemoğlunun ve semanın altındaki tüm canlıların Efendisi! Majesteleri’nin sofrasına davet edilmekten daha büyük bir onur olamaz! Şey... Yani Majesteleri etli böreklerine yumulurken ben masanın altına girip imparatorluk kaftanını araladım ve Majesteleri’nin böreklerine yumuldum. İlk başta fena öfkелendi... Tabi yüz hadım hizmetçinin önünde nasıl allak bullak olduğunu belirtmememe gerek yok!”

On beş kendini adamış katil, soluk benizli çüksüzlerin neden olduğu dehşeti hayal edince kıs kıs gülüyorlar.

“Ama kısa sürede hazdan inleyerek teslim oldu ve Majesteleri’nin tohumlarını içime çektiğim sırada tabağındaki yemek çoktan soğumuştı. Sonra, hazır makbul bir anındayken bu gece için Leopar Dairesi’nde bir randevu önerdim. Yatak arkadaşlarını benim seçmeme izin vermesi için yalvardım. Majesteleri’ne şehvi sanatlarda işinin ehli, onu gökyüzüne, bulutların da üzerine, insan havsalasının alamayacağı keyiflere taşıyacak baştan çıkarıcı kadınlar göndereceğime söz verdim. İmparator Jiajing onay verdi ve beni eliyle kışkırladı ve ben de derhal Yatak Odası İşleri Kâtipliği’ne koşup on altımızın ismini verdim. Bu gece her birimiz Leopar Dairesi’ne çağrılacağız. Bu gece Jiajing saltanatı nihayete erecek!”

On beş cariyeden oluşan dikiş çemberimizden methiyeler sel olup taşıyor.

“Ah, ne kadar da cesursun Yasemin Hatun!”

“Nasıl da yürekli! Nasıl da kurnaz ve sinsî!”

“Yüreklerimiz hayranlıkla dolup taşıyor, hakikaten de öyle!”

“Canım Hemşirelerim,” diyor Yasemin Hatun, sıcak bir şekilde, “Bana bu cesareti ve gücü veren kardeşliğimizdi.”

Sessizlik çöküyor Uyuyan Ağustosböceği Sarayı’na. Hükümdarı öldürme fantezimiz gerçekleşmek üzere ama Majesteleri’nin ölümü bizim de ölümümüz demek ve korku ve kederin davulu yüreğimizde güm güm çalıyor. Zümrüt Hatun kucağındaki ellerini büküyor ve fısıldıyor:

“Canım kardeşlerim, itiraf etmeliyim ki yüreğim korkuyla...”

“Neyin korkusuyla?”

Daha ne olduğunu bile anlamadan konuşmaya başlıyorum, dizginleyemediğim bir sertlikle:

“Ölüm korkusuyla mı? Haremde bir köle olarak yaşamak zaten yalnızca gözleri açık bir ölü olmak değil mi? Zarafetimizin günahı için cezalandırılıyor, bu altın kafeste mahpuslarız, bir zorbanın her türlü sadist hevesine maruz kalıyoruz! Kardeşlerim, bizler çok uzun zaman önce öldük. Her birimiz Yasak Şehir’in batı kapısından içeri tahtırevanla taşındığımız an öldük.”

Yasemin Hatun uzanıp Zümrüt Hatun’un iki elini de kendi ellerinin arasına alıyor.

“Kızlarımızı koruduğumuz için, katledilen atalarımızın intikamını aldığımız için cennette hakkımızla ödüllendirileceğiz,” diyor, “Tanrılar, onun zorba saltanatına son vereceğimiz bu düzeni onaylıyorlar. Tanrılar, Cennetin Saltanatı’nı iptal ettiler ve bu gece biz onların yerine hareket edeceğiz...”

Bir duraklama. Çemberin dışından gelen boğuk bir öksürük. Cariyeler, barut patlamasından irkilen kuşlar gibi kanatlanınca nakış çemberleri kucaklardan düşüyor.

“Kim? Nerede?”

“Bir davetsiz misafir! Bir casus!”

“Çay sandığının içinde!”

Ayparlak Hatun tik ağacından yapılmış sandığa atılıp menteşeleri gıcırdayan ejderha işlemeli kapağını kaldırıyor. İçinde kimin olduğunu bulmak için sandığı didik didik ederken özenle dikilmiş kaftanların

rengârenk karmaşası saçılıyor havaya. Bulunan kişi saç örgülerinden tutulup dışarı çıkarılıyor.

“Bambu Hatun!” diye tıslıyor dikiş çemberi.

Ayparlak Hatun seni saçlarından tutup sürükleyerek Uyuyan Ağustosböceği Sarayı’nın ortasına götürürken acıdan yüzünü buruşturuyorsun. Senden büyük on altı cariyeye çevrene toplanıyoruz ve sen on altı dik dik bakan gözün altında korkudan eziliyorsun.

“Kim gönderdi seni?!” Bülbül Hatun soruyor, “Neden casusluk yapıyorsun?”

Masum gözlerin yaşlarla doluyor ve bir çocuk gibi peltek peltek:

“Diğer çaylak cariyelerle saklambaç oynuyordum ve...”

Yasemin Hatun kuşkuyla gülüyor, sonra suratına sert bir tokat aşk ediyor:

“Yalanlarınla onurumuzu kırıyorsun. Gerçekleri söyle!”

Yasemin Hatun’un elinin iziyle kızarıyor suratın. Ablalarını kandıramayacağını anlayınca sıfırdan başlıyorsun:

“Muhterem Büyük Hemşirelerim, izinsiz girdiğim için affınıza sığınıyorum. Kırlangıç Hatun’un gizli bir düzenin parçası olduğundan kuşkulandığım için onun emniyette olmadığını düşünerek bu sandığa saklanıp neler döndüğünü öğrenmek istedim. Şimdi öğrenmiş bulunuyorum ve atalarımın mezarları üzerine yemin ederim ki sırrınızı saklayacağım.” Nefretle kısıyorsun gözlerini. “Bıçakların İmparatoru’ndan ben de sizin kadar nefret ediyorum ve onun ölüsünü görmekten bütün İlahi Diyar gibi ben de sevinç duyacağım.”

On altı kişilik kardeşlik senin o on dört yaşındaki kafanın çevresinde temkinli bakışlarla birbirini süzüyor. Yasemin Hatun, farkında olmadan da olsa seni buraya ben sürüklediğim için bana dönüyor:

“Çocuk güvenilir mi, Kırlangıç Hatun?” diye soruyor.

Ben daha konuşmadan Bülbül Hatun atılıyor:

“Bu hilekâr Bambu aşağılık çüksüzlerle müttefik olmuş! Onu, Ölümsüz Kuşlar Köşkü’nde Kambur Guo’ya suç ortaklığı ederken gördüm. Onu bağlayıp kuyuya atmalyız. Aksi halde düzenimizi baltalayacak!”

Güz Yağmuru Hatun hararetle başını sallayıp aynı fikirde olduğunu gösteriyor:

“Bambu Hatun kendi çıkarları için İmparator Jiajing’i öldürme maksadımızı ele verecek! Ona ipek kordonu vermeliyiz ki kendini assın!”

Diğer kız kardeşlerimiz de zehir içmene veya bileklerini kesmene dair taleplerini gürültüyle dile getirirken sen tuhaf bir sakinlik içinde sin. Hiç titremeden ve açık seçik konuşuyorsun Yasemin Hatun’la:

“Büyük Hemşirelerim hangi usulle ölmeme karar verirlerse o şekilde ölmeye hazırım...” Acı çeken gözlerin benimkileri buluyor sonra:

“...Çünkü Kır langıç Hatun idam edildikten sonra benim için yaşamanın ne anlamı kalacak ki?”

Haremdeki kardeşlerimizin paranoyakça korkuları için bile ölmeye hazır olman kalbimi çeliyor, kardeşlerime karşı öfkeli bir muhalefete sürüklüyor beni. Katlin, asla izin vermeyeceğim bir adaletsizlik olurdu.

“Bambu Hatun’un hadımlarla müttefik olduğunun ispatı nerede?” diye karşı çıkıyorum, “İmparator Jiajing’dir katli vacip olan bu çocuk değil. Neden ağzını tıkayıp onu bağlamıyoruz? Sonra da bu sandığa kilitleriz? Bu bence kâfi olacaktır.”

Öfkeyle bana dönüyor kardeşlerim. Beni karalarken ve yererken ağızlarından tükürükler saçıyorlar.

“Çocuk nasıl da akıllıca oyuna getirdi Kır langıç Hatun’u!”

“Herkes bilir ki Kır langıç’ın kalbine giden yol amcığın dan geçer. Sinsi küçük orospu şimdi Kır langıç’a avuçlarından yediriyor...”

“İkisine de ipek kordon verelim ki şu kırıslara assınlar kendilerini!”

Merhametli, sevecen ve anlayışlı Yasemin Hatun ricalarımı duyuyor. Elleri ni çırpıyor, harem kardeşlerinin hırçın saldırısını susturuyor. Etkileyici bir hitabetle, sesini bile yükseltmeyen Yasemin Hatun önderliği eline alıyor:

“Yeter. Bir çocuğun katli bizim vicdanlarımıza sığmaz. Onu bağlayıp bu sandığa kilitleyeceğiz. Onu bulduklarında İmparator Jiajing ölmüş olacak ve söyleyeceği hiçbir şey İmparator’u geri getiremeyecek.”

Ayak bağlanan kuşaklarla el ve ayal bileklerini on iki tur doluyoruz. İpek eşarplarla ağzını tıkıyoruz. On altı solgun ve meşum surat gözlerini

dikiyor tik ağacından sandığın dibindeki sana. Sandığa doru eğilip fısıldıyorum:

“Elveda, Bambu Hatun. Zorbanın ölümünden sonraki günlerin huzur içinde olsun. Sana uzun, müreffeh bir yaşam dilerim. Ve ölümünden sonraki hayatta tekrar buluşmamız için dua edeceğim.”

Ağzı tıkalı, bağlanmış cariyenin üzerine boğucu bir yığın ipek atılıyor. Ejderha işlemeli kapak kapatılıyor ve sen karanlığa gömülüyorsun.

XI

Akşam karanlığının gölgesi Yasak Şehir’in üstünde yavaş yavaş ve sinsice ilerliyor. Simsiyah bir karga sürüsü gıklayarak ve kanatlarını çırparak Saklı İhtişam’ın gölgeli avlularının üzerinde uçuyor. Jiajing’in saltanatının sonu yakın. Semavi Saflık Sarayı’nın kalasları ve girişleri bunun bilgisiyle gıcırıyor ve iç çekiyor. Dallarını hendeklere doğru uzatan, surların dışındaki salkımsöğütler fısıltıyla bunu konuşuyorlar. Leopar Dairesi’nde ölenlerin acı içinde kıvranan ruhları bunun şarkısını söylüyor, daireler arasında coşkuyla gezinerek, Majesteleri’nin hak ettiği cezayı bulacağına keyiflenerek.

Davul Kulesi’nden gelen davul vuruşu ilk nöbetin başladığını işaret ediyor. Harem sorumluları İffetli Hanımlar Sarayı’nın çevresindeki dar sokaklardan, yüz yirmi yıldır bir aşağı bir yukarı aceleyle gelip geçen hizmetçilerin ayaklarının cilalayıp düzleştirdiği taş plakalar döşeli avlulardan geçiyorlar. On altı cariyeye çıplak ama terlikleri ve omuzlarında kuş tüyü yorganlarıyla, kendilerini Majesteleri’nin dairesine taşıyacak hadımların sırtlarına biniyorlar.

Fenerler alev alev yanıyor Leopar Dairesi’nde. Majesteleri ağustosböceği kanadından bir tül örtünün altındaki yatakta uzanıyor. On altı saray hatunu önünde eğiliyor ve son hadım da elinde taşıdığı hatunun kaz tüyü yorganıyla çekiliyor. Leopar Dairesi’nin kapısında dokuz ejderha sürgüsü gürültüyle sürülüyor ve bizi içeriye kilitliyor. On altı cariyeye, çıplağız ama ayaklarımızda terlikler. Dudaklarımız yakut kırmızısı yüzlerimiz pudra beyazı ve saçlarımız mücevherli iğnelerle özenle yapılmış. Majesteleri’nin önünde diz çöküyoruz, el pençe divan duruyoruz, alınlarımız soğuk mermer zeminde.

“İmparator Jiajing’e bin şükür! İmparator Jiajing’e bin şükür!”

diyoruz hep bir ağızdan.

İmparator başıyla işaret ederek Müşfik Servi'yi yatağa çağırıyor. O, hatunun memelerini okşarken bizler sessiz tanıklarız. Terliklerini çıkarıp ayak bağlarını çözerek hatunun domuz paçası gibi ayaklarını ortaya çıkarırken de, İmparator'un kırmızı ipekten ejderha kaftanı ayrılıp açılıyor. Müşfik Servi'nin kırık kavisli ayağını öyle bir sıkıyor ki ayak parmakları topuklarla birleşiyor. Hatun çığlıklarını bastırmaya çalışırken İmparator yağlı sikini yarığa sokuyor. Bir iki bikkın gelgitten sonra solan aletiyle geri çekiliyor ve bir kutudan afrodisyak pudralar serpiştiriyor aletine. Acılar içinde kıvranan Müşfik Servi'yi tekmeleyerek atıyor yataktan ve hatun mermer zemine düşüyor pat diye. Hükümdarı öldürme arzusu hepimizin kalbinde alev alev.

Bıçakların İmparatoru, işlediği kıyımlardan sonra hadımların dikiş attığı vücutlarımızda gezdiriyor gözlerini. Yıllardır yaşadığımız hapis hayatı ve işkenceler güzelliğimizi kemirmiş ve bakım üstüne bakım yapmışız, yara izleriyle kaplı bedenlerimize bülbül dışkısı ve diğer beyazlaştırıcı maddeler sürmüştük. Ama İmparator'u aldatamazsınız. Korkudan sinmiş çıplaklığımıza bakarak küçümsemeyle burnundan soluyor. Yeşim şarap kadehini dudaklarına götürüyor, bir yudum alıyor sonra alayla gülümsüyor.

"Zamanın rüzgârları nasıl da esip götürmüş gençliğin tomurcuklarını şu çirkin sakat dallardan! Haseki Yasemin Hatun, bu güve yeniği acuze cadılar meclisinin manası nedir? Nerede o hava gibi hafif periler? Sabahın çiyi gibi tatlı amcıkları olan o yeryüzü Tanrıçaları nerede? Bu buruşuk ve sarkık memeler bana bir hakaret."

Şarabın sersemlettiği İmparator'un konuşması bir gevelemeye dönüşüyor. Muntazaman boyanmış gözkapaklarımız İmparator'un aşağılamaları süresince ağırbaşlılıkla kapanıyor ama Yasemin Hatun durgun bir hilal gibi gülümseyişle kaçırıyor gözlerini Majesteleri'nden.

"Bin şükür İmparator Jiajing'e! İstirham ederim ki Yüce Hükümdarımız iğrençliğimizin ötesine baksın çünkü bizler Majesteleri'nin her arzusunu yerine getirmeye adanmışız kendimizi. On Bin Yılın Efendisi'ni gökyüzündeki şehvi hazzın bulutlarına çıkarmaya adanmışız."

İmparator Jiajing gözlerini kısıyor.

“Şu yabani bedenlere bak! Şu ifrit gibi yüz ifadelerine bak! Hakikaten de şehvi haz bulutları bunlar! Nedir bu hayâsız yalanlar? Şu an o kadar yakınım ki muhafızları çağırmaya Yasemin Hatun, sizi alıp götürsünler Ceza Sarayı’na da bu hilekârlığınızın cezası olarak atkılından kırbaçlarla derinizi yüzünler!”

Leopar Dairesi’nin ürpertici soğuşunda, önsezinin teri tenimden süzülüyor. Fakat Yasemin Hatun sakın ve İmparator’un acımasız tehditlerinden sakınmış gibi görünmüyor:

“Ah, On Bin Yılın Efendisi, bu en adanmış cariyelerinizin adına size yalvarıyorum ki size tapınmamız için bir şans tanıyın bize. Ekselansları hiç vücudunda aynı anda gezinen on altı dili tecrübe ettiniz mi? Majesteleri bunu denemek isterler mi? Eğer Yüce Hükümdarımız memnun kalmazlarsa muhafızlar tarafından kırbaçlanmaya ben şahsen canı gönülden razıyım ki vahşi bir işkence hak ettiğimin yanında bir hiç kalacaktır.”

İmparator Jiajing iç çekiyor, kaftanını gönülsüzce açıp sırt üstü uzanıyor ve on altı cariyeye emekleyerek ve meleyerek itaatkarane İmparator’un geniş yatağına çıkıyor. Majesteleri’nin çevresini sarıyoruz, ağızlarımız bir deri bir kemik, safra sarısı vücudunda. İçtiği arsenikli ve cıvalı iksirler derisindeki gözeneklerden dışarı atıldığından İmparator’un iğrenç ve acı bir tadı var fakat dillerimiz tutkuyla geziniyor vücudunda ve onu azgın bir şevkle istiyormuşuz gibi rol yapıyoruz.

“Kapayın gözlerinizi İmparator Jiajing,” diye mırıldanıyor Yasemin Hatun, hipnotize eder bir sesle, “Majesteleri’nin, iğrenç vücutlarımızla bakışlarına işkence çektiirmesi gerekmez.”

Göğün Oğlu gözlerini kapatıyor, bedensel hazza karşı koyamıyor. Diller aralıksız yalıyor, terliklerimizi ayaklarımızdan çıkarıp ayak bağlarımızı gevşetiyoruz. Majesteleri’nin yılanı şaha kalkıyor ve o kimsesiz Tepegöz gözüyle bize bakıyor ama neyse ki gördüklerini efendisine anlatamıyor. Yasemin Hatun her birimizin elinde çıkardığımız ayak bağlarını görünce yalamayı bırakıyor ve Anka kuşu işlenmiş bir yastığı İmparator Jiajing’in kafasının üstünde havaya kaldırıyor. “Şimdi!” diye haykırıyor ve üç veya dört cariyeye İmparator’un kollarını ve bacaklarını tutup ayak bağlarıyla sayvanlı karyolanın direklerine bağlarken saten yastığı Majesteleri’nin yüzüne dayayarak adamın çıgıllıklarını bastırıyor. Yasemin yastığı çekiyor ve ben İmparator’un ağzını ipek eşarplarla doldurup ağzını ejderha kaftanının kuşağıyla bağlıyorum. İmparator

Jiajing felce meyilli; pörtlek gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi. Majesteleri, bağlardan kurtulmak için çırpınıyor ama zehirli iksirlerden zayıf düştüğünden ancak düğümleri şöyle bir gerebiliyor, o kadar.

On altı kişilik kardeşliğimiz İmparator'un yatağından aşağı zıplayıp Leopar Dairesi'nin etrafında dans ediyoruz. Majesteleri'nin yatağının çevresinde dans ederken sanki Cennetten gelen büyücü kadınlarmışız gibi gösteriş yapıyoruz. Dans ederken kadın atalarımızın ruhları içimize giriyor ve sanki havada dans ediyormuşuz gibi hafifliyoruz. Komik bir biçimde İmparator'un yılanı, efendisinin öfkesini hiçe sayarak şahlanıyor ve o Tepegöz gözüyle büyülenmiş gibi boş boş bakıyor. Dans ederken İmparator'a günahkâr bir şarkıyla serenat yapıyoruz. Çevresindeki dalkavukların söylemeye cesaret edemediklerini söylüyoruz şarkıda.

"Ming Hanedanı'nın gördüğü en berbat imparatorsun."

"İlahi Diyar'ın gördüğü en berbat imparatorsun."

"Tarih kitapları seni kınayacak İmparator Jiajing."

"Zorba bir despotsun, gaddar ve zayıf."

"Tebaan ne senin ne de sakat bırakan vergilerinin yasını tutacak."

Gerçek, İmparator Jiajing'in kulaklarında bambu kıymıkları gibi. Majesteleri morun kurşunu bir gölgesine dönüşüyor ve kendisini yatağın direklerine zincirleyen ayak bağı şeritleriyle cebelleşiyor; kasıkları aşağı yukarı sıçırıyor ve omuzları çıkacakmış gibi asılıyor. Yasemin Hatun haykırıyor:

"Krallığına elveda de, İmparator Jiajing! Ölme vaktin geldi!"

On altı kişilik kardeşliğimiz geniş yatağa sıçrayıp çıkıyor ve Göğün Oğlu iyice güçsüzleşiyor. Şimdi Majesteleri ölümle burun buruna ve öyle bir taş kesiliyor ki hareket dahi edemiyor. Yeşim Hatun ve Güz Yağmuru Hatun kordonu boğazına bağlıyorlar ve umutsuzluk gözyaşları İmparator Jiajing'in gözlerinden süzülüyor. Ayak bağlama şeridinin uçlarından bütün gücümüzle asılıyor.

"Çek!" diye haykırıyoruz, "Çek...Çek...Çek!"

İmparator'un nefesi kesiliyor. Bir adamı öldürmek için yeterli bir zaman geçiyor ama İmparator bilincini yitirmiyor. Paniğe kapılıyor ve şaşkına dönüyoruz.

"Düğümde bir yanlışlık var!" diye haykırıyor Bülbül Hatun, "Nefes

alabiliyor. Yeniden bağlamalıyız. Çabuk!”

Ama artık çok geç. Saklı İhtişam’ın çevresinde ağır çizmeler ayaklanıyor ve Leopar Dairesi’nin kapısı açılıyor. Elleri mızraklı ve zırhlı İmparatorluk Muhafızları Birliği içeri giriyor.

Kıyamet günü. Dehşet dolu çılgınlık ve umutsuzluk içinde feryatlar. Kimi cariyeler kaçma içgüdüsüyle dairenin etrafına çil yavrusu gibi dağılıyorlar. Kimileri birbirlerinin kollarında acınacak bir halde ağlıyorlar. Bıçakların İmparatoru’nun ölümden kurtulduğu için öfkeden kudurarak başımın üzerinde topuz yapılmış saçlarımdan bir gümüş firkete çekip İmparator Jiajing’in delice etrafa bakan sol gözüne saplıyorum. Kan, fışkırıyor ve ben gülümsüyorum. Sonra, muhafızlar beni sürükleyerek yataktan indiriyorlar ve İmparator Jiajing’i yatak direklerine bağlayan şeritleri yırtıp açıyorlar. Ağzındakileri çıkarıyorlar ve bir ilaha göre ölümlü Göğün Oğlu acıyla uluyor.

Gök Gürültüsü Tanrısı’nın peyniri ezişi gibi bizi imha ediyorlar. Gözlerimizi kör ediyor, kaburgalarımızı parçalıyor ve kafataslarımızı kırmızı sütunlara çarpıyorlar. Bizi öldürene kadar dövüyorlar sonra pelteleşmiş, hissizleşmiş vücutlarımızı sürükleyerek çıkarıyorlar Leopar Dairesi’nden. Beni Semavi Saflık Sarayı’nın avlusuna sürüklerlerken dayanılmaz acılarımın yol açtığı puslu görüntü, mermer duvarın önünde bizi izleyenleri, cinayet planımızı baltalayanları görmeme yetecek kadar berraklaşıyor. Kambur Guo ve omuzunda vizon kürkü şalıyla onun hanımı. İmparatorluk hareminden Bambu Hatun. Beşinci dereceden carie.

XII

İdamların gerçekleştirileceği gün Yasak Şehir mat bir sisin altında. Sanki kadın atalarımızın ruhları Meridyen Kapısı’nın yanındaki avluda dizilmiş biz on altı cariyenin çevresinde dolaşıyor. Atalarımız bizi kucaklıyor ve saçlarımızı okşuyor fısıldayarak sakinleştiriyorlar bizi, Bizi onurlandırdınız. Sizinle gurur duyuyoruz. Cennette ödüllendirileceksiniz.

İnfaz sırasında seçkin bir kalabalık hazır bulunuyor. İmparatoriçeler ve prensler ve prensesler. Işıl ışıltı dolgu ipek kaftanlarıyla baş vezirler ve yüksek rütbeli görevliler. Fakat, İmparator Jiajing teşrif etmiyorlar. Boş

bir göz çukuruyla aşağılanmış hisseden Majesteleri, İç Saraylar'da kendi sürgününe çekilmiş. Majesteleri'nin üçüncü eşi, İmparatoriçe Bambu, kendi yerinden takip ediyor. Tahtının üzerindesin, kaftanının üzerine işlenmiş çift mutluluk armasıyla burnun havada. O nüfuz edilemeyen maskenin arkasında ne olduğu bilinmez.

Cellat baltasını kaldırıyor ve ben her bir kardeşim ölüme gönderilirken gözyaşı döküyor ve titriyorum. Ama kandan sırlıklam tahtanın önünde diz çökme sırası bana geldiğinde sakinim. Balta boynuma doğru inerken bu hayattan koparıldığım için pişman değilim.

Ölüp de parçalara ayrıldığımızda seçkin kalabalık tahtirevanlarına doğru gidiyor. Sobaların ısıttığı dairelerine, afyon çubuklarına ve mis kokulu çaylarına dönmeye can atıyorlar. Biz on altı cariye, bizden geriye kalan bedenlerimizden azat ediliyoruz ve ruhlarımız havalanıyor. Kesilmiş başlarımızın mızraklara takılıp sergileneceği Meridyen Kapısı'nın ve Semavi Safılık Kapısı'nın üzerinde süzülüyoruz ve sonra herkes kendi yoluna gidiyor. On beş kız kardeşim Öteki Dünya'ya doğru uçuyorlar ve ben senin peşinden Yasak Şehir'in içlerinde süzülüyorum; hadım edilmiş adamların omuzlarında taşınan tahtirevanında İmparatoriçe Bambu. Seni, Dünyevi Sükunet Sarayı'na kadar takip ediyorum ve sen, seni bekleyen hanımları kışkırlayana kadar dairende oyalanıyorum.

Bronz aynanın önünde duruyorsun, alnının arkasına doğru atılmış buklelerinin üzerindeki camgöbeği renkli taca bakıyorsun hayran hayran. İşlemeli kaftanının içindesin ve ben çevrende dolanıp duruyorum. Sana doğru süzülüyorum tekrar ve tekrar kalbinin mahzenine girmeye kararlı.

"Bambu Hatun. Ben, Büyük Hemşiren Kırlangıç. Vicdanın sana acı veriyor mu? Başının üzerindeki bu taç için bize ihanet etmene değdi mi?"

Aynaya gözlerini dikerken benim varlığımı hissediyorsun. Delip geçen kara gözlerin parlıyor gülümserken.

"Artık İmparatoriçe Bambu'yum ben."

Ve ben sana doğru süzülüyorum tekrar ve tekrar ama vicdanın orada hala bir taş gibi.

19

Mukabele

Wang, ayaklarının altındaki asfaltı titreterek gümbürdeyip giden tırların havaya saldığı egzozu soluyarak gecenin ortasında yürüyor. İnşaat iskelelerinin ve molozların yanından; son çıkan cilt beyazlatıcı kremlere ya da Nokia telefonlara parası yetenler için cinsel cazibe, çekicilik ve başarı vaat eden reklam panolarının yanından geçiyor. Projektörlerle aydınlatılmış çukurların etrafında hareket eden mekanik kazıcıların ve işçi barakalarının önünde, kafalarında kasklarıyla bir gaz ocağının çevresinde diz çökmüş pirinç pişiren adamların yanından geçiyor. Bir Japon restoranının neon ışıklarının, Tuan Jie Hu Parkı'nın giriş kapısının ve ruhsatsız olduğu için üç tekerlekli fayton bisikletine el koymasın diye bir polise yalvaran bir sürücünün yanından geçiyor. Wang betonların üstünden, trafiğin ve tozun içinden geçiyor. Amacından emin bir şekilde yola çıkmış olsa da Kamu Güvenliği Bürosu'nun olduğu köşeye gelince tereddüde düşüyor. Kendi başının çaresine baksa daha iyi olacak.

Wang çevre yolunu güney yönünde Çin Merkez Televizyonu Kuleleri'ne kadar takip ediyor. Durup Parti Genel Merkezi'nin propaganda yayınına ve birbirlerine doğru yaslanan ve neredeyse

göçecekmiş gibi duran kulelerin tuhaf mimarisine bakıyor. Şehir, Wang'ın taksi şoförlüğü yaptığı son on yılda kökten bir değişime uğramış, Kapitalizm abideleri bir bir yükselmişti. Wang'ın kendi gelişimi, şehrin tersine, bodur kalmıştı. Çin belki yükseliyordu ama Wang değil.

Batı yönüne, Tiananmen'e doğru yürürken Başkan Mao ve Sovyet nükleer tehdidi döneminde yerin onlarca metre altına kazılan yeraltı şehrinin girişlerinden birinin yanından geçiyor. Wang bir çocukken, Pekin'in altında gizli bir şehir açmak için ellerine kazma kürek verilip yeraltına gönderilen binlerce işçiden bahsetmişti annesi. Zorunlu hizmete çağrılan kazıcılar gizlilik yemini etmişlerdi ve tünellerin hangi mesafelere uzandığı bilinmiyordu. (Annesi, Tientsin şehrine kadar demişti.) Wang'e, bir gün orada, yerin altında yaşamak istediğini söylemişti.

"Ama karanlık olmaz mı?" diye sormuştu Wang.

"Yerin altındaki karanlık buradaki karanlıktan daha kötü değil ki," diye yanıtlamıştı Shuxiang.

Shuxiang muhtemelen haklıydı, diye düşünüyor Wang. Muhtemelen, yerin üstündeki bu şehir en az yerin altındaki kadar karanlık. O gün bir yolcunun takside unuttuğu Pekin Akşam Postası'nda okuduğu bazı hikâyeleri hatırlıyor. Henüz reşit olmayan yirmi fahişe Shunyi civarındaki bir karaoke barda tutuklanmış. Yemeklik yağ üreten bir şirket mutfaklardaki pis su borularından geri dönüştürülen atık yağlardan sattığı için para cezasına çarptırılmış. Klinik depresyon yaşayan bir adam Fengtai Mahallesi'ndeki çok katlı bir binanın on üçüncü katından atlamış. Kendisini reddeden eski erkek arkadaşının evine gizlice giren bir kız üzerine benzin döküp kendini ateşe vermiş. Üçüncü sayfada hurdaya dönmüş bir arabayla üzerine örtü serilmiş bir cesedin ve telefonlarıyla olay yerinin fotoğraflarını çeken bir kalabalığın fotoğrafları vardı.

Tiananmen Meydanı'nın doğu tarafında dev bir dijital saat Olimpiyat oyunlarının başlamasına kalan günler, saatler ve dakikaları geriye sayıyordu. Uygar Olimpiyatlar. Ahenkli Olimpiyatlar. Tek Dünya, Tek Rüya. Sponsor şirketlerin logoları ve sloganları her yerde. Bir önceki hafta boyunca Maizidian'da Olimpiyat Güvenliği Gönüllüleri diye devriye gezen bir grup türemiş ve her şüpheli faaliyeti Kamu Güvenliği Bürosu'na bildirmişti. Wang geçen gün, kolunda kırmızı bir Olimpiyat

Güvenliği Gönüllüsü pazıbendi sarılı Ping Nine'yi bisiklet parkının orada alçak bir tabureye oturmuş, siteye girip çıkanları dikkatlice gözlerken görmüştü. Wang kadının iskemlede duruşunda ve ihtiyarlayan vücudunda meydan okuyan bir hava olduğunu düşünmüştü; kadının umurunda değilmiş gibi sergilediği sarkık memeleri, gevşek kol kasları ve varisli bacaklarında meydan okuyan bir taraf. Bir Tarım Bakanlığı memurunun dul eşi olan Ping Nine'nin zevkli kıyafetlere harcayacak parası vardı ama o süpermarkete gidip ucuz polyester gecelikler almayı tercih ederdi ve perması hep dağınık ve taranmamış olurdu.

"Anlat bakalım Wang Jun," diye seslenmişti Wang'e, "Ma Yida'nın Anhui'den akrabaları hiç ziyarete geliyor mu, gelmiyor mu?"

Wang hayır anlamında sallamıştı kafasını:

"Biz sadece üçümüzüz ve bir de Echo'nun iki kaplumbağası."

Ping Nine kaşlarını çatmıştı:

"Ne?"

"Olimpiyat Güvenliği Gönüllüleri geçen salı geldiler," demişti Wang yüksek sesle ve tane tane, "İkametgâhlarımızı kontrol edip etrafa baktılar. 404 numaralı dairede herhangi bir kaçak yaşamıyor."

"Sorularımı kişisel algılamana gerek yok," demişti Ping Nine burun kıvrarak, "Milli güvenliğimiz söz konusu olduğunda hiç kimse şüphe edilemez değildir. Olimpiyat Güvenliği Gönüllüleri bile."

Wang onunla dalga geçmek istemişti:

"Milli güvenliğimize bir tehdit bulabildin mi bari?" diye sormuştu.

Ping Nine bir duraksamış, Wang'i şöyle bir süzmüştü.

"8. Bina'da yaşayan bazı Uygurlar var, Yabao pazarında çalışıyorlar," demişti, fısıltıyla. "Müslümanlar. Site kartları var ama tuhaf saatlerde girip çıkıyorlar... Bir de 14. Bina'da iki ecnebi var, duvarlarına Tibetliler gibi dilek çaputları asmışlar."

Wang gülmüştü:

"Ne zamandan beri dilek çaputu asmak suç oldu?"

"Ecnebler Dalay Lama'ya tapıyorlar!" diye bağırmıştı, "Kim bilir ne kumpaslar kuruyorlar. Saldırı yapmak için Olimpiyatları bekleyecekler gene de. Bütün dünyanın gözü Pekin'e çevrilecek, işte o zaman rezalet

çıkacaklar.”

Wang, geceleri kamuya kapanan ve elleri megafonlu tur rehberlerini takip ederken bir yandan fotoğraf çeken turistlerden azade Tiananmen Meydanı'nın kenarından yürürken Ping Nine'nin uyarılarını düşünüyor. Wang, taksisinde yolculuk eden Batılıları, tutuklanıp sınır dışı edilmeyi göze alarak Dalay Lama lehine protesto gösterisi yaparken hayal edemiyor. Onlar, diye düşünüyor, çok tembel ve hallerinden memnundur; ancak Gui Caddesi'nde midelerini güveçle doldurup Sanlitun'da Çinli kızların peşine düşmeyi bilirler. Bir karşı duruş sergileyecekse birileri, bu ancak şehir dışından gelen dilekçe sahiplerinden veya kendisi gibi Pekinlilerden çıkardı. Şehir yönetiminden şikâyeti olan sıradan vatandaşlar arasından çıkardı.

Qianmen'e ulaştığında Wang artık yürümekten bıkıyor. Zeng Yan'la yüzleşme işini artık savsaklayamayacak durumda. Otobüs durağına gidip doğu yönüne giden bir otobüse atlıyor.

Sincan restoranının önündeki katlanır masalarda sigara ve içki içen, küfürlü konuşan adamların üzerinde elektrik kablosuna dizili lambalar titreşerek parlıyor. Duvardaki mangalın bacasından dalgalar halinde duman yükseliyor. Bir aşçı kuzu şişlerin üzerine baharat serpiştiriyor, ateşin üstündeki içi yağ dolu bir wok tavadan gelen yağ kokusu bürümüş havayı. Aşçı portatif bir televizyon izliyor, ekranda farklı açılardan çekilen yeni Ulusal Stadyum var. “Çeperi kaplayan çelik akslar bir kuş yuvası şeklinde tasarlandı...” diyor seslendirmeyi yapan, “Çin'in karakteristik özelliklerinin modern avangartla buluşması...” Yaşlı bir adam, sigarasının küllerini oluğa silkip, “Çin'in karakteristik özelliğiymiş, yok eşeğin boku.” diyerek dudak büküyor. Cennetten Bir Masaj isimli salonun vitrin camının arkasında kızlar dudak boyalarının parıltısı ve pullarla kaplı bluzlarının ışıltısıyla arzı endam ediyor, gölgelerin arasında bir aşağı bir yukarı salınıyorlar. Kimse Wang'ı fark etmiyor.

Gecenin bu en kalabalık saatlerinde açık duran dükkânın kapısında kırmızı, beyaz ve mavi sarma şeritler bulunan berber direği dönüyor. Wang, bir müşterinin unuttuğu Uçan At paketinden bir sigara çıkarıp yakıyor ve ucuz görünümlü dükkâna bakıyor. Üzerinde beyaz bir yelek ve düşük bel kot bulunan Zeng Yan tezgâha dayanmış iki herifle muhabbet ediyor. Kolundaki ejderha dövmesinin soluklaşan boyası belli

belirsiz bir çıkıntı yapmış ve saçları bir gözünün üstüne gelecek şekilde yatırılmış. Wu Fei, yüzüne bolca tıraş köpüğü sürülmüş bir adamın başında ayakta. Kendinden emin ve işine hâkim usta elleriyle adamın fırça gibi sakallarını usturayla tıraş ediyor. Bileğinin ani bir hareketi müşteriyi öldürebilir; ama adam, çelik jilet boynunda gezinirken gayet rahat görünüyor. Zeng, arkadaşlarından birinin söylediği şeye gülerken gözlerinin kenarındaki çizgiler koyulaşıyor. Wang, yarısını içtiği sigarayı topuğuyla eziyor.

Gece havası serin olsa da Wang terliyor. Cebindeki çakmak gazı tenekesi çalkalanıyor ve ilkokulda öğretilen bir atasözü geliveriyor aklına; Bir anlık öfkesini kontrol eden bir günün derdinden kurtulur. Ceketinin cebinden Zeng'in mektubunu çıkarıyor ve sayfaları yere fırlatıyor. Çakmak gazı tenekesinin kapağını açıp içindeki sıvıyı mektubun üzerine döküyor. Wang bir öğrenciyken, bir Ming Hanedanlığı edebiyatı antolojisinde okumuştur İmparator Jiajing ve cariyelerinin hikâyesini. Buna ikna olmuştu artık. Hikâye hafızasında çok güçlü bir şekilde yankılanıyordu. Zeng, olay örgüsünü çalmış ve kimi bölümleri kelime kelime kopya etmişti. Su katılmadık bir eser hırsızıydı.

Wang kalan son damlaları da dökmek için tenekeyi iyice sallıyor ve sonra fırlatıyor. Xinjiang restoranının önünde oturup bira içen adamlar kokuyu alınca Wang'e bakıyorlar. "Ne iş çeviriyor bu herif?" diyor aralarından birisi. Wang, telefonunu çıkarıyor, numarayı tuşluyor ve pantolonunun cebine uzanan Zeng'i izliyor. Zeng telefonu kulağına götürüyor.

"Alo?"

"Dışarıdayım," diyor Wang ve telefonu kapatıyor.

Zeng pencereden şöyle bir bakıyor dışarıya ama yalnızca ışığı ve camdaki yansımaları görüyor. Kapıya doğru hızla geçip bakıyor dışarıya.

"Wang Jun? Ne yapıyorsun burada? İyi misin?"

Wang eğiliyor, bir kibrit çıkarıyor ve kibrit çöpünü mektup sayfalarına tutuyor. Kâğıt tutuşuyor ve alevler yükseliyor. Zeng kapının eşiğinde, gözlerini kocaman açıp bakıyor.

"Wang? Ne yapıyorsun?"

İkisi birden alevlerin tüm mektubu yutuşunu, kâğıtların uçlardan

kıvrılışını ve küllere dönüşmesini izliyorlar. Sonra teneke de alev alıyor ve Wang, yükselen ısı ve zehirli dumanlar yüzünden bir adım geri çekilmek zorunda kalıyor. Öksürüyor, gözleri kızarıyor.

Ateş küçük olsa da sokaktaki dolandırıcıların ilgisini çekiyor. Sahte içki ve korsan DVD satan adamlar satış yaptıkları köşelerden olayı izliyorlar. Sincan mangalının başındaki aşçı "Deli herif," diye mırıldanıyor. Ama zaten sokakta düzene ve adabımuaşerete riayet edildiği yok. Kimse Wang'e ateşi söndürmesi için bir şey söylemiyor. Hükümetin, astırdığı afişlerle teşvik ettiği o toplumsal ruha veya yurttaşlık erdemlerine kimse sahip değil sanki. Wang'in yaktığı ateş gecenin tekdüzeliğini bozan bir eğlence. Herkes ciğerlerinden duman çıkartarak öksüren Wang'i izliyor. Olayların devamını görmek için izliyorlar.

Alevler hafif hafif parlayan korrara ve küllere dönüşüyor. Zeng kapının önünden ayrılıp Wang'in yanına gidiyor.

"Wang Jun," diyor, "Neden içeri gelmiyorsun? Gel bir bira iç benimle, sorunun ne olduğunu konuşabiliriz."

Ama Wang hayır anlamında sallıyor kafasını. Küllere bir tekme savuruyor.

"Başka mektup göndermemen konusunda seni uyarmıştım."

"Göndermedim," diyor Zeng.

"Hele bir mektup daha gönder Zeng," diye uyarıyor Wang, "İşte o zaman gelip dükkânını yakıp yıkarım. Hele bir mektup gönder, işte o zaman hayatını yakarım."

Sonra Wang geri adım atıyor. Çocuk, dükkândan fırlayıp elindeki usturayı savuruyor. Zeng'in önüne atılıyor, usturayı savururken boynundaki kaslar geriliyor. Üstünde tıraş köpüğü bulunan usturanın hiç de şakası yok gibi.

"Defol git buradan! Defol git psikopat herif! Ve bir daha gelme!"

"Wu Fei!" diye bağılıyor Zeng çocuğu omuzlarından tutarak, "Gir içeri!"

Sokaktaki herkes Wang'e bakıyor ve Wang eğer şimdi giderse sanki Wu Fei gözünü korkutmuş gibi görünecek. Ama çocuğun öfkesi şiddetle kuduran alevler gibi ve Wang'i geri çekilmeye zorluyor. Çocuk usturayı Wang'e saplamak konusunda tereddütsüz. Zeng Yan'ı korumak

pahasına hapse girmek konusunda tereddütsüz. Bu yüzden Wang geri adım atıyor.

“Söylediklerimi unutma,” diyor.

Sonra arkasını dönüp gidiyor.

20

Yida

Başında şoför şapkası ve direksiyonu tutan ellerinde beyaz Beldivenleriyle Şoför Mao, Komünist Parti kadrolarına hizmet etmektengurur duyuyordu. Kadroların karmakarışık ailesel meselelerine yardım eli uzatıyor olmaktan gurur duyuyordu; klinik depresyonlu eşleri psikiyatriste, aile özlemi çeken altı yaşındaki çocuklarını yatılı okula ve hamile metresleri kürtaj kliniklerine götürmek. Lin Hong, bu metreslerden birisiydi ve kadının kendisi istemese de şoför tarafından refakat ediliyordu. Arkadaş oldukları o yaz anlatmıştı bunları üvey oğluna. Lin Hong ağlamış ve Şoför Mao'ya tükürmüştü. Vicdanını kurtlar yemiş senin, demişti adama. Ve Şoför Mao, beyaz eldivenli elleriyle yanağındaki tükürüğü silmiş ve sakince, "Genel anestezi yapılıncaya kadar size refakat etmem emredildi. Bu benim görevim." demişti. İşte, Şoför Mao, millette böyle hizmet ediyordu ve böyle koruyordu Parti'nin imajını. Bundan daha üstün bir ahlaki bilinci tanımıyordu.

Wang'in hastaneden ayrıldığı gün aynı Şoför Mao kapıda onu bekliyordu. Wang'i Maizidian'daki eve, Wang'in büyüdüğü o eve götürmüş ve ona evin anahtarlarını vermişti. "Bagajı taşımak için

yardıma ihtiyacın var mı?” diye sormuştu. Bir sırt çantasından başka hiçbir şeyi olmayan Wang kendi başına halledebileceğini söylemişti.

Wang içeri girmiş ve 404 numaralı dairenin halen o eski karanlığı taşıdığını görmüştü; neredeyse on sene olmuştu ama eşyalar aynı şekilde yerleştirilmiş, perdeler çekilmişti. Sırt çantasını yere bırakmış ve hareketsiz havayı solumuştu. Evdeki havanın, vücudunun etrafında şekil değiştirdiğini, kendisine ait o insan biçimine uyum sağlamaya çalıştığını hissetmişti. On senedir içinde insan yaşamayan bu evde, çocukluğunu geçirdiği bu evde durağanlık hüküm sürmüştü.

Yatak odası eskisi gibi değildi ama, Li Shuxiang’a ait her iz silinmişti. Kadının gardırobundaki askılar boştu, yüzlerce roman ve şiir kitabı raflardan kaldırılmıştı. Wang’ın babası bir geri dönüşüm toplayıcısı çağırıp kadının eşyalarını götürmüş olmalıydı. Böyle bir işe kendi ellerini asla bulaştırmazdı.

Wang mutfakta, çaydanlığı musluğun altına tutmuş, su gelirken borular guruldamıştı. Çaydanlığı sonra ocağa, hurdaya dönmüş wok tavanın yanına koymuş, altını yakmıştı. Sonra su kaynayana dek pencereden dışarıyı, sitenin bahçesindeki yaşlı kadınları ve Tarım Bakanlığı emeklilerini seyretmişti. Bazı yüzler on yıl öncesinden tanıdıktı ve bu aşinalık Wang’de hem bir rahatlama hem de çaresizlik hissi uyandırmıştı.

Dairenin kapısından anahtar tıkırtısı geldiğinde çaydanlık ısıklığa başlamıştı; basınçlı buharın çılgılığı, metalin titreyişi ve tıkrdayan kapı bir bütün olarak konuşuyorlardı sanki. Kapı çarparak kapanmış ve beton zeminde Flamenko vuruşları gibi pat pat yaklaşmıştı ayakkabı topukları. Kocaman güneş gözlükleri takan ve seksenlerdeki hosteslik günlerinden kalma bir kokteyl elbisesi giyen Lin Hong mutfak kapısının eşiğinde belirmişti. Kadının parfümü öylesine baskındı ki Wang bunun kendisini boğmak için kullanılan bir silah olduğunu düşünmüştü. Ne güneş gözlüklerini çıkarmıştı ne de gülümsemişti üvey oğluna. “Demek döndün,” demişti.

Lin Hong masanın üzerine bir alışveriş torbası koymuş ve içinden bir şişe Çin Seddi marka kırmızı şarap, kâğıt bardaklar ve köpük yemek kaplarında erişte çıkarmıştı.

“Öğle yemeği,” demişti, “Babanla bugün görüşemeyeceksin. Gün

boyu önemli toplantıları var. Selam söyledi.”

Acıkmış durumdaki Wang yemek için masaya oturmuş ve Lin Hong da deri çantasından bir tirbuşon çıkartıp şarabı açmış ve kâğıt bardağa bir miktar doldurmuştu. Şimdi Lin Hong’u daha yakından görebildiği için Wang kadının yüzüne birtakım işlemler yaptırdığını fark etmişti; ten rengini açtırtmış ve dudaklarına kollajen enjekte ettirtmişti. Lin Hong bardağını kaldırmıştı.

“Özgürlüğüne! Şerefe!”

Lin Hong, şarabı bir dikişte bitirmiş sonra şişeye uzanıp yeni bir bardak doldurmuştu. İkinci bardağını yudumlarken üvey oğlunun köpük yemek kabını açışını ve wok tavada hızlı kızartma yöntemiyle pişirilen, yeşilbiberli ve domuz etli erişteye yumuluşunu izlemişti güneş gözlüklerinin ardındaki gözleriyle.

“Bana delilerden bahset,” demişti, “Köpekler gibi havlıyorlar mı? Mao Zedong olduklarını düşünüyorlar mı?”

“Hayır,” demişti Wang.

Birçoğu senden çok daha akli başında, diye düşünmüştü aslında. Lin Hong gülümsemiş ve başka sorular sormuştu. Yaşadığı bu çöküntünün sebebi neydi? Okul stresi mi? Sevgilisi mi terk etmişti? Yahut çılgın annesinden mi geçmişti bu ona? Wang erişteyi yemek çubuklarıyla ağzına tıktırıyor ve cevap vermiyordu.

“Doktor Fu’dan duyduğumuz kadarıyla hastanede küçük bir arkadaşın olmuş.”

Wang başını kaldırıp kadının ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına bakmıştı. Gözlüklerinin karanlık camlarının ardında Lin Hong’un gözleri ışı ışıldı.

“Şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Sen delikanlıyken de epey bir tuhaftın,” diyerek gülmüştü Lin Hong, “Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.”

“Doktor Fu’nun neyden bahsettiğinden haberi yok,” demişti Wang.

Lin Hong sırtıtmıştı:

“Açıkçası, ben o işi mide bulandırıcı buluyorum. Normal insanların geneli de böyle düşünüyor.”

Wang’ın yanakları kızarmıştı. Eriştesini bir kenara itmiş ve kadının

gitmesini dilemişti içinden. Lin Hong çantasına uzanmış ve birtakım belgeler çıkarmıştı. Wang'e doğru fırlatmıştı köşelerinden zımbalanmış belgeleri.

"Kayıt formları. Baban geçen hafta tarih bölümü başkanıyla görüştü. Seni doğrudan son senene başlatacaklar böylece üçüncü sınıfı tekrar etmene gerek kalmayacak. Ağustos'ta gidip kaydını yaptırabilirsin."

"Ama hiçbir makale yazmadım," demişti Wang, "Tek bir sınava dahi girmedim. Nasıl olur da son sınıfa başlarım?"

Lin Hong omuz silkmişti.

"Baban bir şey isterse o şeyi alır. Hem neden mızızlanıyorsun ki? İki sene uğraşmak yerine bir senede mezun olmak istemez misin?"

"Okulu bitirmek gibi bir derdim yok zaten," demişti Wang, "Okula geri dönmüyorum."

Üvey annesi gülmüştü.

"Geri dönmüyor musun? Dönmeyip de ne yapacaksın ki? Burada kalamazsın. Baban buraya kira ödemek istemiyor artık."

"Bir iş bulurum," demişti Wang.

Ling Hong kafasını sallamıştı, küt kesim saçlarının ipek gibi kâkülleri parıldamıştı.

"Baban öfkeden deliye döner. Sırf senin için Tarih Bölümü'nün başkanına yedirip içirdi. Bütün o ayarlamaların gerektirdiği diğer masrafların sözünü bile etmiyorum."

"Umurumda değil," demişti Wang, "Üniversiteye geri dönmeyi istemiyorum."

Lin Hong yine omuz silkmişti. Üvey oğlunun bir diploma alıp almaması onu ilgilendirmezdi. Çantasını toplamış ve bir randevusu olduğunu söylemişti.

"Paran var mı?" diye sormuştu.

Wang başını çevirmiş ve bir şey söylememişti.

"Tabi ki yok," diyerek gülümsemişti Lin Hong ve masaya birkaç yüz yuanlık banknot savurmuştu.

Paraya değil üvey annesinin güneş gözlüklerinin karanlık camlarına

bakan Wang birdenbire sormuştu:

“Bu güneş gözlükleri neden, Lin Hong?”

Kadın, gözlüklerini çıkarmış ve şişkin gözkapaklarını ve genişletilmiş epikantüs kıvrımlarından kalma ameliyat sonrası dikişlerini sermişti ortaya. Meydan okuyan bir bakışla almıştı intikamını Wang'den.

“Bir ezik olarak yaşamak konusunda neden bu kadar kararlısın, Wang Jun? Seninki gibi bir babaya sahip olmanın avantajlarını neden kullanmıyorsun? Aynı onun gibi başarılı olabilirdin sen de. Fakat bunun yerine hiçbir şey yapmamayı ve bir hiç olmayı tercih ediyorsun.”

Güneş gözlüklerini yeniden takmış ve çıkmıştı. İnce topukluları havalı tüfek atışları gibi takırdıyordu o giderken.

Lin Hong çıktıktan sonra Wang pencereleri sonuna kadar açmıştı, menteşeler uzun süredir kullanılmadıkları için gıcırdamıştı. Kadının parfümünün berbat kokusu eşyaları tırmalayan, ortalığa işeyen kokuşmuş bir kedi gibi dolanmıştı dairenin içinde. Lin Hong'da anahtarın bir yedeğinin olması Wang'in canını sıkıyordu. Kadının canı çektiğinde çat kapı gelebileceği düşüncesi canını sıkıyordu.

Yalnızlık. Uzun sıcak duşlar. Çift kişilik yatağın uzay boşluğu. Wang hastanedeyken mahrum kaldığı şeyleri istediği gibi yapıyordu şimdi. Sebzeleri doğramış, yerel radyo kanalını dinlemiş, ocağın üzerinde çorba pişirmişti ağır ağır. Zemindeki uzun süredir ayak basılmamışlığın tozlarını süpürmüş ve paspaslamıştı. Binaların inşa edildiği yetmişlerden bu yana duvarlar tekdüzeydi ve boya yapılmaya ihtiyaç duyuyorlardı; Wang de beyaz boyalar almış ve kesintisiz dokuz saat boyunca içten gelen bir dürtüyle boyamıştı duvarları. İşini bitirdiğinde bir adım geriye çekilip şöyle bir bakmış ve boyanın kokusundan hafif sarhoş, eklemeleri ve kasları çalışmaktan bitap beyaza boyadığı duvarları hayran hayran seyretmişti. Geçmişinin, bu duvarların içine işlediğini duyumsamıştı. Shuxiang'la sürdürdüğü geçmiş hayatının beton tarafından emildiğini ve şimdi beyaz tabakanın altına defnedildiğini...

Uyku tutmayan gecelerde Wang, Zeng'i düşler ve mastürbasyon yapardı. Boşaldığında vicdan azabı da kapıyı çalardı derhal ve tekrar normal bir insan olmaya duyduğu özlem içini yakardı. Ama işte, normal değildi. Zeng'le beraber yaşadıklarını düşlemekten; aynı yatağı ve gündelik hayatın sıradanlığını paylaştıklarını düşlemekten kendini

alamazdı. Gündüzleri, Zeng'le beraber yaşama düşüncesi saçma görünürdü. Ama karanlık çöktüğünde aynı düşünce sanki peşinde koşmayarak aptallık ettiği bir mutluluk ihtimaliydi.

Uykusuz gecelere son vermek için Wang çalar saatini her sabah altıya kurup, alarm çaldığında kendini zorlayarak yataktan kalkmaya başlamıştı. Uyku sersemliğiyle masaya katlanır bir Pekin haritası serip işaret parmağıyla daireler çiziyordu şehrin semtleri üzerinde. Sonra, parmağını rastgele bir noktaya getiriyor ve o nokta Wang'ın o günkü istikameti oluyordu. Yıkıyor, tıraş oluyor ve giyinip yola çıkıyordu. Harita katlanmış bir halde kot pantolonun arka cebinde duruyordu.

Her gün onlarca kilometre. Haftada, yüzlerce. Şehrin içinde serseri mayın gibi dolaşırken binlerce duyusal izlenim içine işliyordu; trafiğin şamatası, motorlu çekçeklerin pat patı ve havadaki kimyasalların tuhaf tatları. Duyu organlarıyla algıladığı şeyler bir an için zihninde yer ediyor sonra hiçbir iz bırakmadan yok olup gidiyorlardı. Her günün sonunda eve dönüyor, duş alıp teri ve kiri vücudundan atıyordu. Basit bir yemek pişirip yiyor sonra kendini yatağa bırakıp zihninde tek bir düşünce bile filizlenmeden uykuya dalıyordu.

Pekin boyunca yürüdüğü o günlerde karar vermişti taksi şoförü olmaya. Şehrin her bir yanında araba kullanmaya ve her kesimden insanlarla tanışmaya... Bir sürücü ehliyeti almış ve eli kolu uzun babası sayesinde bir taksi şirketiyle anlaşmıştı. (Bir daha babasının yardımını istemeyeceğine yemin etmişti.) Yazın sonuna doğru bir başka şoförle ortaklaşa binek model bir Xiali marka taksiyi kiralamışlardı. Artık kazancıyla kendine yetebiliyordu. Hayatının yeni evresi başlıyordu.

Onunla tanıştığı gün, bulutlar şafak sökümünden beri toplanmaktaydılar. Zalim ve kasvetli ve negatif elektrikle yüklü. Eylülün son günleri gelmişti ama Wang arabanın camlarını sonuna kadar indirmiş, soğuk bir bira özlemiyle ter içinde araba kullanıyordu şehirde. Daha akşam karanlığı çökmeden gökyüzü kararıp şimşekler çakmaya başlayınca Wang rahatlamıştı. Fırtına boşaldığında havadaki gerilim dağılmıştı.

Kız, Dongzhimen Metro İstasyonu'nun girişinde ayakta duruyordu; sanki gökyüzünden bombalar yağmış gibi kaçışan, sığınacak delik arayan insanların ortasında dikkat çekici bir biçimde kıpırtısızdı. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmur altında su gibi olmuştu ama

soğuk almaktan da çekiniyor gibi görünmüyordu pek. Kız kendisine işaret etmediği halde Wang silecekleri son hızda çalışan arabasını ondan yana sürmüştü. Kız da sanki orada beklemesinin asıl sebebi Wang'ın taksisiymiş gibi mütereddit açmış kapıyı ve ön koltuğa oturmuştu. Wang gibi o da yirmilerinde gösteriyordu. Tişörtü ve eteği sıırıslıklamdı ve koltuğun döşemelerinde nemli bir iz bırakırken pek de özür diler bir hali yoktu. Ayaklarını hareket ettirince bez ayakkabılarından vıcık vıcık sesler gelmişti.

“Nereye?” diye sormuştu Wang.

Kız, Wang'e ilgisizce bakmış ve şehrin güney taraflarında bir cadde ismi vermişti. Sesi boğuk ve kısık, aksanı Pekin'den çok uzakta bir yerlerde büyüdüğünü belli ediyordu. Wang arabayı hareket ettirmiş, kaldırım kenarından yola sokmuştu.

Rüzgâr, Dongzhimen Bulvarı'ndaki ağaçları sallıyor, yaprakları dallardan savuruyordu. Şimşek göğü yarıyor ve yağmur arabanın ön camına öyle şiddetli iniyordu ki silecekler yetişemiyordu. Sokak lambalarının halojen ışıkları arabaya arka arkaya sıçrayışlar yaparken Wang kıza göz ucuyla kaçamak bakışlar atıyordu. Kız saçlarını döndürerek sıkıyordu; iki eliyle birden saçlarını her sıkışında su bir ip gibi kot eteğine dökülüyordu. Sonra, burnunda benek benek yağmur damlaları, ıslak kirpikleri ok ok, alt dudağını ısırarak dosdoğru arabanın gittiği yöne bakmaya başlamıştı. Wang şoför koltuğunda beceriksizce kıpırdanmıştı. Yalnızca üç haftadır şoförlük yapıyordu ve tecrübesizliğini kızın fark etmeyeceğini umuyordu. Yolunu kaybetmemeyi, harita yardımına ihtiyaç duymamayı umuyordu.

Kız titremiş, bir hapsirikle gerisin geri savrulmuştu ve Wang ısıtıcıyı sonuna kadar açmıştı. Kızın güzelliğiyle heyecanlanan Wang kıza nereli olduğunu sormuştu. “Anhui,” demişti kız. Ne zamandır Pekin'deydi? “İki sene.” “Neden o yağmurda şemsiyesiz bir halde duruyordun öyle?” diye sormuştu Wang. “Durduğum için.” Kızın ağız dil vermemesinin sebebinin çekingenlikle hiç alakası yoktu. Bir sessizlik olmuş Wang de o sessizlik anında kızın vücuduna yapışmış tişörtünü yukarıya doğru sıyrıp çıkararak ıslak memelerini sıkıp okşadığını hayal etmişti.

Yağmur daha da hızlanmıştı. Yağmur, ön cama öyle bir iniyordu ki sanki bir şelalenin altında geçiyordular. Silecekler boşu boşuna çalışıyordu. Görüş mesafesi birkaç metreye düşmüştü ve Wang öndeki arabanın arka lambalarını zar zor seçebiliyordu. Direksiyona sıkıca

yapışmış ve arabanın hızını da iyice düşürmüştü.

“Siktir,” diye küfretmişti kız, “Dikkatli kullan. Allah’ın belası arabayı çarpma bir yere.”

“İstersen burada inebilirsin,” demişti Wang.

Şehrin izbe bir bölgesinden geçiyorlardı. Yağmur ve çamurun doldurduğu çukurlar ve vinçler bulunan dev inşaat alanları. Kız kaşlarını çatmış ve bir şey dememişti.

Dakikalar sonra Wang, neredeyse harabeye dönmüş binaların bulunduğu bir caddede arabayı kenara çekmişti, kızın ismini söylediği caddede. “Otuz kayme,” demişti Wang taksimetreye bakarak. Sonra kızın parayı ödeyip birbirine yabancı yirmi milyon insanın yaşadığı şehrin içinde kaybolmasını beklemişti. Güzel, diye geçirmişti içinden. Kızın gitmesini bekleyemezdi. Dışarıda fırtına iyice coşmuş, sokakları dövüyordu. Kız kendi kucağına bakmıştı boş boş.

“Benim hiç param yok,” demişti sonunda.

Wang kıza bakmak için dönmüştü.

“Boşver,” demişti, “Başka bir zaman ödersin.”

Wang’ın nezaketi kıza fazla gelmişti ve kız hıçkırıklara boğulmuş, sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştı. Ellerini ağzına götürmüş ve titremişti. Wang beceriksizce izliyordu onu.

“Bugün başına kötü bir şey mi geldi?” diye sormuştu.

“Beni işten attılar.”

“Üzülme. Yeni bir iş bulursun. Pekin’de bir dünya iş var.”

“Zaten nefret ediyordum. Dongzhimen Metro İstasyonu’nun tuvaletlerinde çalışıyordum. Hayatımda çalıştığım en berbat işti.”

Wang gülmüş, kız da doğru düzgün ilk kez bakmıştı ona.

“Taksi şoförü olmak için çok gençsin,” demişti kız burnunu çekip gözyaşlarını silerek.

Wang kafasını sallamıştı.

“Yaşlıyım. Yirmi iki yaşındayım. Gözlerimin çevresinde kırışıklıklar var.”

Kız, Wang’ın yüzüne doğru eğilmişti.

“Gerçekten de var,” demişti, “Öyleyse sana yaşlı bilge diyeceğim.”

Sonra gülümsemişti, kalbi kırık olduğu halde. Ve Wang, kızın bir süre daha yağmurdan korunması gerektiğini düşünmüştü.

Kızın ismi Ma Yida’ydı. Yida, diye fısıldamıştı Wang içinden, söylemek hoşuna gitmişti. Yida masaya vurmuş, gizli bir planı varmış gibi Wang’e doğru eğilmişti.

“Hadi sarhoş olalım,” demişti, “Öyle sarhoş olalım ki kaldırım kenarında sızıp kalalım.”

Elindeki kalem sipariş fişinin üzerinde hazır bekleyen garson kız gözlerini kısmıştı. Yida’nın gülüşü etrafına neşe saçıyordu.

“Bize dört şişe Tsingdao getir!”

Başka mülteciler de doldurmuştu restoranı; fırtınadan kaçıp çay içmek ve tenteye asılı kızıl fenerlerin rüzgârda sallanışını izlemek isteyen mülteciler. Duvardaki bir servis penceresinden görülebilen mutfakta şef hamur bezelerinden erişte açıyor ve börekler bambudan örülmüş buharlı pişirme sepetinde buğulanıyordu. Yida’nın kıyafetleri sıırılsıklamdı. Wang, ona kıyafetlerini kurutması gerektiğini söylediğinde omuz silkmiş, “Nasıl olsa kuruyacaklar,” demişti. Bu yüzden Wang ona ceketini uzatmıştı. Yida ceketini geri çevirmeyip de, sutyenlerine yapışıp içini gösteren tişörtünü ceketle kapattığında Wang rahatlamıştı. Bira gelince Yida bardakları dikkatsiz bir şekilde doldurmuş, köpüren bira bardaktan taşmıştı.

“Şerefe! Pekin Metro İdaresi’ne!” diye bağırarak bardağını havaya kaldırmıştı.

Bardağı fondip yapmış sonra yeniden doldurmuştu. Wang’in uzattığı sigaraya burun kıvrarak o markanın tadını berbat olarak nitelendirmiş ama sonra bir tane yakıp akşamın geri kalanında paketin çoğunu arka arkaya yakarak içmişti. Wang sipariş verirken “Ben aç değilim,” diyerek yememekte ısrar etmişti, “Tek istediğim sarhoş olup düşünceye kadar içmek.” Yemekler geldiğindeyse açlıktan ölen bir köylü gibi tıka basa yemişti. Wang bir kâse erişte yemiş sonra bir sigara yakmış ve arkasına yaslanarak Yida’nın börekleri yemesini seyretmişti. Floresanların çıplak ışığı altında Yida’nın taksideki o gölgeli gizliliğinin örtüsü kalkmış, aslında görünüşünü hiç de bozmayan tuhaf sivilcesi, çatlak, pul pul

dökülmüş dudakları ve diğer kusurları ortaya çıkmıştı. Kahverengiye yakın ama irislerinde yeşim rengi noktaların parladığı, insanı hapseden gözleri vardı. Saçları kurudukça kıvrıkcık perçemleri belli oluyordu ve Wang uzanıp onlara dokunmak istiyordu. Peçete almak için kalktığı anda güzel yüzünün ve kısa eteğinin altında görünen bacaklarının farkında olan başlar ona çevriliyordu. Ve onu tanıyalı henüz iki saatten az bir zaman geçmiş olsa da Wang sahiplik ve gurur karışımı duygular içerisindeydi.

Tabaklar boşaldığında Yida bir elini karnına götürmüş ve "Tıka basa doydum!" diye inlemişti. Sonra bir sigara yakmış ve konuşmaya başlamıştı. Wang, Yida'nın o buğulu perdeden sesini sevmişti. Onun ağır Anhui aksanından ve emir kipini bozuk kullanımından hoşlanmıştı. Yida'nın içini döküşünde bir gösteri havası vardı. O sırada onu dinleyecek kadar ilgi gösteren birilerini yani seyircilerini esir almaya hevesli yalnız bir genç kız yapmacıklığı.

"Kızların erkekler kadar bir önemi yok," diye anlatmıştı, "Bu yüzden annem babam onlardan bu kadar uzaklaşmamı umursamadılar. Erkek kardeşim onlarla. Eğer ilk doğan çocuk kız olursa bizim köydeki evli çiftlerin ikinci çocuğu denemelerine izin veriliyor."

Lise giriş sınavlarında başarılı olamamıştı. Zaten ailesinin onu liseye gönderecek gücü yoktu.

"Bütün paralarını onun eğitimi için biriktiriyorlar," demişti Yida erkek kardeşini kastederek. "Bir keresinde sahte bir lise diploması satın aldım ama hiç kullanmadım. Kim diplomaya ihtiyaç duyar ki zaten? Ben hayat diploması alayım bana yeter."

Ma Yida on beş yaşındayken girdiği ilk işinde bir fabrikada oyuncak bebeklere sarı plastik saçlar takıyordu. On yedi yaşında Pekin'e taşınmıştı. "İlk bir veya iki yıl boyunca eve para gönderdim ve ailemi de telefonla arardım. Ama artık onlarla ilişkimi kestim," demişti omuz silkerek, "Bir gün oraya geri döneceğim. Şimdi değil gerçi. Ailesine yaraşır bir evlat değilim, değil mi?"

Yida iki yıl boyunca Pekin yerlilerinin yapmak istemeyeceği işlerde çalışmıştı. Yalan söylenmiş, kazıklanmış ve sömürülmüştü. Dolandırılmış ve istismar edilmişti. Asansör görevlisi olarak çalıştığı işten mekanik bir arıza nedeniyle asılı kalan asansörde bütün bir gece mahsur kalınca ayrılmıştı. (Bekçi, tamir masrafı geceleri daha yüksek olduğu için usta çağırarak için sabahı beklemişti.) Patronu, depoda

pirinç çuvallarının ve alüminyum yağ tenekelerinin arasında kendisini taciz edince garson olarak çalıştığı işten ayrılmıştı.

“Taşaklarına tekme attım,” demişti Yida, elinde yanmakta olan sigarasıyla havaya bıçak salları gibi. “Bir daha hiçbir garson kıızı sikemeyecek.”

Wang başıyla onaylamıştı ama ona tam olarak inandığından emin değildi. Yida, altı göçmen işçiyle paylaştığı odada bir şiltenin üzerinde uyumuştı. Hepsi Anhui eyaletinden gelmişlerdi. Hepsi sefalet derecesinde parasızdı. İşçi hakları denince, yok, onların hiçbir hakkı yoktu.

Yida altı haftadır Dongzhimen Metro İstasyonu’nda tuvalet görevlisiydi. Tuvaletler, raylarla kuzeye ve güneye giden trenlerin arasında, yeraltı katındaydı. Yida’nın şefi ellili yaşlarında aşırı şişman, aşırı baskıcı bir adamdı. “Bütün insanlar eşittir, hepsi sıçmak zorundadır.” Hayattaki parolası buydu. Çalışanları işleri konusunda iyi hissettirmeyi amaç.

“İlk görüşte nefret etmişti benden. Beni, olumsuz tavırlara sahip olmakla suçlamıştı. Söyle bana Şoför Wang, her gün sabahdan akşama kadar işeyen ve sıçan insanlarla çevrili olsan sen nasıl tavırlar sergilerdin? Her gece eve gidiyorum ve düşün altında yarım saat duruyorum ama o kiri atamıyorum vücudumdan. İşte o yüzden yağmurda öylece duruyordum bugün, temizlenmek için.”

Yida, metro istasyonunda çalışması itibariyle Pekin’in tünellerini saat yönünde ve saatin tersi yönünde ilmi ilmi ören dilencileri tanımıştı; para topladıkları tenekeleri sallayarak vagonları topallaya topallaya dolaşan, işlerine gidip gelen insanları biçimsizlikleriyle korkutan dilencileri...

“Kötürümler. Vücutları yanık izleriyle dolu olanlar. Körler. Bazıları o kadar mide bulandırıcı olur ki kusmak isterim. Ama onları tanımaya başlayınca anlırsın ki onlar da aynı bizim gibi. Bazıları aşağılık piçler tabii ama bazılarıyla da çok iyi anlaşırım. Bazıları harbiden çok komik olur. Bacakların kesilmişse ve kendi kendini ellerinin üzerinde sürüyerek taşımak zorunda kalıyorsan biraz mizah duygusuna ihtiyacın var demektir.”

Yida yerleri paspaslarken lavaboların oralarda takılan, Yida’yla muhabbet eden dilencileri yakalamıştı şef. “Kötü kokuyorlar,” demişti

Yida'ya, "İnsanları korkutuyorlar." Eğer tuvaletlerin çevresinde sürten dilencileri tekrar görürsem seni kovarım diyerek uyarmıştı Yida'yı. Ama Yida dilencilere kıyamamış, uzaklaşmalarını söyleyememişti.

Restorandan çıktıklarında saat gece yarısına yakındı, garson kızlar sandalyeleri bir kenara istifliyor ortalığı süpürüyorlardı. Fırtınadan sonra sokaklar hareketsizdi. Yalnızca, ağaçların dallarından arada bir düşen yağmur damlaları vardı. Sarhoş sarhoş sallanıyorlar, kahkahalar atıyorlar ve su birikintilerine basarak birbirlerine su sıçratıyorlardı. Sonra, Wang'in taksisine binmişler ve onun Maizidian'daki dairesine gitmişlerdi. Orada, Yida nemli kıyafetlerini sonunda çıkarmış ve Wang onun o uzun ve birbirine girmiş kıvrık perçemlerinde gezdirmişti parmaklarını. Ertesi gün Yida'nın evine, kızın eşyalarını almaya gitmişlerdi. Sahip olduğu her şeyi toplayarak iki örme plastik çantaya doldurup taksiye dönmesi on dakikasını almıştı Yida'nın.

O zamanlar Yida bir mucizeydi. Wang'in o تنها bekâr evine yerleşmiş ve kahkahasıyla kötü hatıraları ve hayaletleri kovmuştu. Faye Wong kasetleri çalarken o da eşlik ederdi şarkılara. Sigara içer, yatakta ayak parmaklarına oje sürerdi. Duştan çıkardı ve üzerinde parlayarak teninden aşağı doğru süzülen su damlacıklarından başka hiçbir şey olmazdı ve bu Wang'in kalbini durdururdu. Yida bir ev hanımı değildi. Bulaşıkların evyeye yığılmasını umursamaz, pirinç yaparken tencerenin dibini tutturur, taşan yemeklerin nişastalı köpükleriyle ocağın üstünü kirletirdi. Ama onun hormonlarının ve şehvetinin büyüğü altındaki Wang'in gözü hiçbir şeyi görmezdi. Her gece Yida'nın kıvrak ve narin vücudunu kollarının arasına alır ve bir kez olsun Zeng Yan'ı düşünmezdi.

Yida, öncesinde beraber yaşadığı göçmen cemaatine sırtını dönmüştü. Varoluşunun bütün zerrecikleriyle kendini Wang'e atmıştı. Wang onun kurtuluşuydu, her ne kadar tam tersiymiş gibi rol yapsa da.

"Benden sıkıldığında yalnızca gitmemi söyle," demişti umursamaz bir tavırla, "Eşyalarımı toplarım ve beni bir daha asla görmezsin. Sanki hiç var olmamışım gibi olur. Acı duygulara gerek yok, yemin ederim."

Wang, ona bir an olsun inanmamıştı. Kimseyi kandırmasına gerek yoktu. Yida buraya kalmak için gelmişti.

Wang, babasıyla tanıştırmaya götürdüğünde Yida'yı, kızın binanın lobisinden, kapıcısından, sahte kristal avizelerinden ve mermer döşemelerinden nasıl ürktüğüne şaşırmıştı. Asansörde Yida sessizdi. Wang'ın babasının evine doğru yürürlerken rüzgâr Yida'nın kıvrıkcık saçlarını dağıtmıştı. Kız asansördeki aynalara somurtarak bakmış, saçlarını elleriyle düzeltmeye çalışmıştı.

"Keşke yanımda bir saç fırçası getirseydim," demişti canı sıkkın.

"Endişelenme," demişti Wang, "İkisi de aptal. Göreceksin. Babamdan istediğimizi alır almaz gideceğiz buradan."

Kapıyı hizmetçi açmıştı. Wang ve Yida ayakkabılarını çıkarıp misafir terlikleri giymişler, lüks halılar döşeli koridordan sessizce yürümüşlerdi. Duvarlar Lin Hong'un profesyonel bir stüdyoda çektiirdiği fotoğraflarla donatılmıştı. Lin Hong, üzerinde ipek bir qipao 1930lar Şangay sinema yıldızı pozunda. Lin Hong, üzerinde kot pantolon ve kareli gömlek kement savuran bir kadın kovboy pozunda. Lin Hong, saçlarında tüyler bir bacağına başına kadar kaldırmış dansçı pozunda. Wang, üvey annesinin fantezi dünyasına bir göz atma şansı sunan bu kibirli fotoğraf projesine gülmemek için kendini zor tutmuştu.

Wang'ın babası ve Lin Hong, kış kasvetinin parlak lambalar tarafından defedildiği yemek salonunda masada oturmuşlar yemek çubuklarıyla dim sum'larını soslara banıyorlardı. Wang ve yeni kız arkadaşı odaya girdiklerinde başlarını kaldırıp bakmışlardı.

"Şoför Wang!" diyerek karşılamıştı baba oğlunu, "Girin, girin. Oturun! Yeyin! Bizi yeni arkadaşınla tanıştır bakalım."

Sandalyelere oturulmuş, tanışma faslı halledilmişti. Wang Hu, Yida'ya nereli olduğunu sormuş sonra Anhui'ye yaptığı geziler hakkında karısına ve oğluna hiç göstermediği bir sevimlilik ve belagatle özlem dolu hikâyeler anlatmıştı. Lin Hong çayından yudumlar alarak kocasının Yida'ya flört edişini seyretmişti. Lin Hong, birçok açıdan Anhuili kızdı üstün olduğunun farkındaydı. Kızın bronz bir teni ve fırça gibi kalın, kıvrıkcık saçları vardı ve kız Wang'den ödünç aldığı, kendisine çuval gibi gelen bir kazak giyiyordu. Öte yandan Lin Hong'un teni Estee Lauder marka fondöteniyle pürüzsüzdü, saçları ipek gibiydi ve şık kaşmir elbisesi vücuduna tam oturuyordu. Ama kız yirmi yaşında, Lin Hong ise otuz ikisindeydi. Ve güzellik salonunun koltuğunda gece gündüz otursa da Lin Hong'un yeniden yirmi yaşında olmasının imkânı yoktu. Yemek çubuklarıyla bir karidesli börek alıp

Yida'nın tabağına koymuştu.

"Lütfen ye!" diyerek gülümsemişti, "Bu börekleri Pekin'in en iyi *dim sum* restoranından sipariş ettik. Wang Jun'un taksi şoförlüğünden kazandığı parayla seni oraya götürmesinin imkânı yok. Yiyebildiğin kadar ye bunlardan!"

Yida belli belirsiz gülümsemiş ve Lin Hong'a teşekkür etmişti. Wang Hu yumurtalı muhallebi turtasından bir ısırık almıştı. Turta, parça parça dağılmış ve muhallebi yanaklarından aşağı sızmıştı.

"Taksi şoförlüğü nasıl gidiyor bakalım?" diye sormuştu oğluna.

"İyi," demişti Wang.

Esasında direksiyon başında geçen on iki saat stresli ve yorucuydu ve Wang'ın şoförlük mesleğine atfettiği romantizm son hızla tükeniyordu. Ama bunu babasına açmamıştı.

"Kazancın nasıl? Yeterince iyi mi?"

"Geçinip gidiyoruz işte."

"Ayda tam olarak ne kadar kazanıyorsun? Bin beş yüz? İki bin?"

"İdare ediyoruz."

"İdare ediyoruz," diyerek taklit etmişti babası, "İdare ediyoruz. Seni o pahalı yatılı okula hiç göndermezdim, eğer sonunda bir şehir köylüsü olup idare edeceğini bilseydim."

Wang omuz silkmişti. İçindeki aşk, babasının attığı taşlara karşı bağışıklık kazandırmıştı ona.

"Aslında, sana bazı haberler vermeye geldik," demişti Wang.

Gözleri Yida'ninkilerle buluşmuş ve bir gülümsemeyle bölünmüştü yüzü.

"Yida'yla evleniyoruz."

Wang Hu, bu haberi doğal karşılamıştı. Geniş ve yüce gönüllü bir sırtıyla tütünün sararttığı dişlerini göstermişti.

"Tebrikler! Ne şanslı herifsin!"

Sonra Yida'ya gülümsemiş ve şaka yapmıştı:

"Oğlumla evlenmek konusunda kararlı mısın? Taksi şoförlüğü öyle

kapağı devlete atmaya benzemez, değil mi?”

Lin Hong'un gergin gülümseyişi kadının kapıldığı dehşeti gizleyemiyordu. Ne kadar da zevksizdi şu Wang Jun. Anhuili kız güzeldi, bunu kabul edebilirdi ama kızın tek sahip olduğu şey güzelliği idi. Ve güzellik sonsuza kadar kalmazdı. En azından bunu biliyordu Lin Hong.

“İşte buna içilir,” demişti, “Hadi bir şişe şampanya açalım!”

Hizmetçiye seslenerek talimatlar vermişti. O esnada Wang de sıradaki isteği konusunda babasından çekiniyordu, söze başlamak için boğazını temizlemişti.

“Baba... Yida'nın ikametgâhı konusunda yardıma ihtiyacımız var,” demişti, “Bize yardım edebilecek tanıdıkların var mı?”

Babası gülümsemiş ve pazartesi sabahı ilk iş halledeceği konusunda garanti vererek Wang'ı rahatlatmıştı. Hizmetçi soğutulmuş bir şişe ithal köpüklü beyaz şarapla gelmiş ve ince, uzun saplı kadehlere içkiden doldurmuştu. Kadehlerini kaldırmışlardı.

“Gelecekteki mutluluğunuza,” demişti Wang Hu.

Lin Hong kadehini bir dikişte yuvarlamıştı. Alkol vücuduna girer girmez, kan akışına karışır karışmaz kadının ruh hali yükselmişti.

“Bir işin var mı?” diye sormuştu Yida'ya, kıza ismiyle seslenip de kendi asaletine zeval getirmemeye dikkat ederek.

“Arıyorum,” demişti Yida.

“Belki bizim binada da temizlikçi veya tuvalet görevlisi arıyorlardır. Soruşturmamı ister misin?”

“Sorun yok. Ben kendim bakabilirim.”

Yida, Lin Hong'un gözlerine ne dostça ne düşmanca, sabit ve soğukkanlı bakışlarla karşılık vermişti. Wang Hu sırtmış ve kadehini yeniden kaldırmıştı.

“Güzel ve taze gelinime! Yakında bir iş bulmasına!”

Lin Hong kocasına ve onun bu aleni şehvet gösterisine dik dik bakmıştı. Üvey annesinin bozuk ruh halini fark eden Wang nasıl kalkabileceklerini kafasında kurmaya başlamıştı. Babasından, Yida'nın resmi evraklarında yardımcı olma sözünü de aldıktan sonra daha fazla kalmaları için bir neden yoktu.

"Neden bir karaoke salonunda iş bakmıyorsun?" diye sormuştu Lin Hong, Yida'ya, "Şanslı Sekiz Kulübü veya Yöneticiler Kulübü'ne mesela?"

Yida'nın yanakları kızarmış ve kız başını eğip tabağına bakmaya başlamıştı. Wang Hu kıkırdıyordu. İki kulübün de viski sarhoşu iş adamları ve fahişelerle adı çıkmıştı. Wang Hu iyi bilirdi. Lin Hong'un gözleri parlamış, başka bazı randevuevlerinin de isimlerini sıralamaya başlamış bunun üzerine Wang kadına sert bir şekilde bakıp:

"Bu kadar yeter Lin Hong!" demişti.

Lin Hong gözlerini koca koca açarak Wang'e bakmıştı.

"Neden bu kadar sinirlendin? Eğer lise diploması yoksa o zaman öyle pek de ince eleyip sık dokumak gibi bir seçeneği..."

Yida sandalyesini itip ayağa kalkmıştı.

"Wang Jun bana senin geçmişinden bahsetti," demişti Lin Hong'a, "Ve ben memurlar için bacaklarımı senin yaptığın gibi iki yana ayırmaktansa fakir kalmayı tercih ederim. Liseden mezun olmamam illa orospu olacağım anlamına gelmez!"

Sonra dönmüş ve hiddetle terk etmişti ortamı. Wang Hu kahkahayı basmış ve ellerini çırpmıştı.

"Amma da ateşlisini bulmuşsun!" diye seslenmişti Yida'nın peşinden giden oğlunun ardından, "Evliliğiniz epey bir ilginç olacak, orası kesin!"

Lin Hong sandalyesinde oturmuştu. On yıl önce olsa kızın peşinden giderdi. On yıl önce olsa kavga eder ve kızın gözlerini oyardı. Ama Lin Hong eskiden olduğu gibi sert değildi ve sinirlerini kaybetme endişesi de en az gençliğini kaybediyor olma endişesi kadar ürkütücüydü. Dairenin kapısı çarpınca Lin Hong kocasına dönmüştü.

"Ne kadar acınası görünüyordun bir bilseydin! Senin gibi buruşuk yaşlı bir adam oğlunun kız arkadaşını şehvetle arzuluyor!"

Kadın daha lafını bitiremeden Wang Hu masanın o tarafına uzanmış ve kadına tokat atmıştı. Tokat atarken gözlerinde bıkkınlık ve öfke vardı, sanki bir sineği kovar gibi ya da minik bir böceği susturmaya çalışır gibi. Sonra ayağa kalkmış ve karısının bu can sıkıcı melodramından; gözlerindeki yaralı bakıştan ve yanağına götürdüğü elinden uzaklaşmıştı. Yemek odasını terk etmiş, öğlen yemeğinin üstüne bir uyku çekmek için esneyerek yatak odasına yönelmişti.

Sokakta kahkahalarla gülüyorlardı, ayakta duramayacak kadar gülüyorlardı. Wang'ın karnına ağırlar girmiş Yida'nın gözleri yaşarmıştı. "Sanırım altıma işedim," diye hıçkırarak ağlıyormuş gibi yapmış, bu onları daha da beter güldürmüştü. Maizidian'a doğru yürümeye başlamışlar ve yeterince yürüyemeden Lin Hong'un yaşadığı şoku yeniden hatırlayıp tekrar kahkahalara gömülmüşlerdi.

"Seni aptal oldukları konusunda uyardım, değil mi?" demişti Wang.

Yida'yı kendine doğru çekmiş, kahkahası yavaşlarken kızın buz gibi yüzünü ellerinin arasına almıştı.

"Hadi, yarın evlenelim. Daha fazla beklemek istemiyorum artık. Karım olmanı istiyorum."

21

Altıncı Mektup

Olay olduğunda sen neredeydin, Şoför Wang? Ben odamdaydım, vızıldayan makineyi kelimelerle dolduruyordum. Kanım onun gücüyle uğuldadı ve iç kulaklarımın dengesi sarsıldı. Rahatsızlığımın fiziksel olduğunu düşünerek ellerimi masaya dayadım ve derin bir nefes aldım. Sonra pencerenin pervazında duran bardaktaki suyun sallandığını gördüm ve onun, benim içimden fışkıran bir şey olmadığını anladım. Her şey yeniden hareketsiz hale döndüğünde ceketimi giydim ve dışarı çıktım. Yakınlardaki bir elektronik mağazasına gittim; satış elemanları bir televizyonun başına toplanmışlar son dakika haberlerini izliyorlardı.

Şimdilerde akılcı ve bilimsel bir çağda yaşasak da deprem, o eski batıl itikatlarımı diriltti; Tanrıların sismik kınaması... Ama kim çağırdı onların gazabını bu kez? Ulu, Şanlı ve Hatasız Komünist Parti mi? Ya da Halk Cumhuriyeti vatandaşlarının kendileri mi? Her yer karanlık ve her yer yozlaşmış, toplumun bütün kesimleri. İnsanlarımızın kalbi açgözlülükle atıyor ve paraya tapınma bütün ahlaki değerleri geçersiz kılmış. Herkes alınıp satılabilir, Şoför Wang. Senin karın bile.

Onu ne kadar iyi tanıyorsun, Şoför Wang? Her gece yanında yattığın kadını ne kadar iyi tanıyorsun? Sana birazdan aktaracaklarımda abartı yok. Onun gerçekten kim olduğuna dair soruşturmamın bulguları yalnızca onun o dengesiz zihninin ürünleri, kirli çamaşırları.

Ejderha Uçuşu Masaj Salonu'ndaki resepsiyonda onu istedim, daha önceden tasarlamıştım bunu. Resepsiyondaki görevli onun o sırada bir müşteriyle ilgilendiğini söyledi. Seans kırk beş dakika içerisinde sona erecekti. Sakıncası yoksa bekler miydim? Sakıncası yoktu, Şoför Wang, beklerdim.

Sefalet. Sağlıksızlık. Toplumun en alt basamağından bir kişi. Yida'nın o yargılayıcı gözleriyle neler gördüğünü biliyordum. Bana salon boyunca eşlik ederken nezaket göstermek için hiçbir gerekçe görememişti. Ama özel odaya girip de cebimden bir deste banknot çıkarıp masaj sehпасına koyduğumda hakkımdaki fikirleri değişti. Yida paraya bakakaldı. Merhum diktatör Başkan Mao'nun altmış adet portresi, her biri yüz yuan değerinde. Mürekkebin kokusuyla ve ATM'lerin o mekanik işleyişlerinin hayaliyle burnu seğirdi. Gözleri artık o kadar da ilgisiz değildi.

"Altı bin yuan," dedim.

"Ne istiyorsun?"

"Soyunmanı," dedim, "Yalnızca bakmak istiyorum. Dokunmak yok."

"Patronumu çağırırım," diye tehdit etti Yida.

Bekledik. Patronunu çağırmadı. Yida uygunsuz tekliflerin yabancısı değildi. Gelirinin yarısı bu tip anlaşmalardan geliyor. Altı bin yuandan bana doğru kayan gözlerini kısıtı ve dikkatle inceledi beni. Bu kadar parayı saçacak birinin görüntüsü yoktu bende.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Hiçbir önemi olmayan birisi," dedim. "Parayı istiyor musun, istemiyor musun?"

Paraya baktı.

"Yalnızca bakmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Başımınla onayladım. Zihni vızıldıyordu. Riskleri hesaplıyordu.

“Parayı önden isterim.”

Çıtçıtli düğmeler pıt pıt açıldılar. Beyaz üniforma yere düştü. İki eliyle sırtına uzanıp sutyeninin kopçasını açtı. Başparmaklarını birer kanca gibi külotunun lastiğine yanlardan taktı ve bacaklarından aşağıya doğru yavaşça sıyırdı. Bir tekmeyle savrulmadan önce külotu ayak bileklerini bir kelepçe gibi sardı.

“Masanın üzerine,” dedim.

İtaat etti. Beyaz çarşaflar üzerinde çıplak kalçalar. Yıda, herhangi bir namuslu kadının yapacağı gibi kollarıyla dizlerini sarıp göğüslerine bastırmadı. Sanki bir porno çekiminde poz veriyormuş gibi sırt üstü uzandı. Dudaklarını araladı ve güneşlenen bir kedi gibi gözlerini kıstı. Bacaklarını açtı ve geceleri senin girdiğin o deliği sergiledi; bir kör gibi hançerlediğin, umutsuzluğunu ve çaresizliğini gömdüğün o deliği.

Kendi teşhirciliğinden tahrik olan karının pozları giderek daha da açık hale geldi. Elleri ve dizlerinin üzerinde öyle bir durdu ki memeleri bir hayvanın memeleri gibi sarktı. Sonra, o müstehcen pembe diliyle dudaklarını yalayarak bana doğru yavaş yavaş emekledi. Birkaç dakika boyunca kıvrılarak ve mahrem yerlerini teşhir ederek bu gösteriyi sürdürdü. Dayanamayacağım bir noktaya gelene kadar seyrettim kendini küçültüşünü.

“Bu kadarı yeterli,” dedim. “Giyin.”

Tahrik oluşunun üzerine soğuk su dökülmüş gibi olunca Yıda hayal kırıklığına uğradı. Ama on dakikadan az sürede altı bin kayme kazanmıştı. Yakınacağı hiçbir şey yoktu. Karın sutyenine uzandı ve ben, onun sutyen askılarını kollarından geçirisinin ve memelerini örtüşünün o acınası görüntüsünden kafamı çevirdim. Altı bin yuan daha fakirleşmiş olarak arkamı döndüm ve tek söz etmeden çıktım. Kanıtlamak üzere yola çıktığım şeyi kanıtlamıştım. Yıda’nın sadakatsizliğini... Birkaç bin yuan için Yıda’nın sana ihanet edeceğini... Evliliğinin sahte olduğunu...

Ermiş olmayı özlüyorsun, Şoför Wang. Hayatının anlamsızlığından kaçmayı özlüyorsun. Ama önce seni aşağı çeken şu bağlarından, insanoğluyla kurduğun bağlardan kurtulmalısın. Soruşturmamın sonuçları da gösteriyor ki, o bağların hiçbir değeri yok.

22

Sirenler

Yolcular Henanlı. Bir adam, karısı ve kundakta bir bebek. Pekin Tren İstasyonu'na yeni gelen yolcular ucuz ve sert koltuklarda yapılan uzun tren yolculuğu gibi kokuyorlar; ekşimiş süt ve bebek kusmuğu. Kadın ciyak ciyak bağırarak bebeği kollarında sallarken kocası endişeyle taksimetrede ücretin artışını izliyor. Wang biliyor ki fakirlikleri yüzünden bu insanlar normalde taksiye binmekten kaçınır ve kalabalık otobüslerde dev bagajlarıyla koridorları tıkayarak Pekinlilerin öfkesini uyandırır. Bebek hasta gibi ve ulaşacakları yere kadar sızlanıyor. Güneyde, harabeye benzeyen binaların sıralandığı bir muhite geliyorlar. Adam, avcunun içinde sıkı sıkıya tuttuğu için ısınmış ve nemlenmiş bir yuanlık banknotlar ve bozuklukları tek tek sayarak ödüyor ücreti. Paradan ayrılmak zorunda kaldığı için çok sefil ve acı çeker bir hali var adamın, bunu gören Wang parayı adama geri verip onlarla bebeğe ilaç almasını söylüyor. Karı kocanın teşekkürlerini kabul ediyor. Sonra da, eski yolcularının çantalarıyla güç bela yürüyüşlerini izliyor; insanoğluna dair o ıstırapın taksisinden dışarı çıkmış olmasının verdiği rahatlama duygusuyla...

Acil. Hemen eve gel. Mesaj arabasıyla o bölgeden uzaklaşırken

geliyor. Wang kafa karışıklığı içinde arıyor karısını. Telefon tekrar ve tekrar çalarken dinliyor. Yida evde olmalı. Karısının iki haftada bir pazartesileri çalışmıyor ve vaktini evde tembellik edip Kore dizileri izleyerek geçiriyor. Wang telefonu kapatıp Echo'nun bir kaza geçirmiş olmasından endişe duyarak taksisini Maizidian yönüne doğru sürüyor. Acaba Yida'nın Anhui'deki anne babası hastalar veya ölüyorlar mı diye düşünüyor. Yida yıllardır yabancıydı ailesine ve Wang kayınvalidesi ve kayınbabası, Echo da anneannesi ve dedesi olan insanlarla tanışmamıştı. Ölümünün Yida üzerinde nasıl bir etkisi olurdu, Wang kestiremiyor.

Oturma odasının yarı karanlığında televizyon ekranı titreşiyor. Sabahki kahvaltıdan kalma kahve fincanları ve altlıkları, soyulmuş yumurta kabukları ve beyinle aynı kıvrımlı ve iki yarım küreden oluşan şekle sahip olduğu için beyni besler gibi bir batıl inancın etkisiyle Yida'nın Echo'ya notları yükselsin diye yedirdiği cevizlerle karmakarışık masa. Televizyonda deprem, haberleri var. Yıkılan bir binanın molozları arasında bir çocuğun hamur gibi eli. Halkın Kurtuluşu Ordusu arama kurtarma birlikleri çocuğu altına alan beton levhayı kaldırmaya çalışırken Wang'e bir yarışma programındaki saatin tik taklarını hatırlatan kalp atışı sesleri veriliyor arka planda. Sonra çocuk kurtarıldığında orkestra müziği yükseliyor. Toz içinde ve yarı baygın, kan içindeki bacakları ezilmiş çocuğu bir sedyeyle taşıyorlar. Görüntüler bir hafta öncesine ait ve Wang daha önce de izlemişti. Çocuğa sonradan ne olduğunu merak ediyor. İyileşti mi? Bacaklarını kullanabiliyor mu? Ama hikâye burada bitiyor.

“Yida?” diye sesleniyor.

Sessizlik. Yatak odasına gidiyor karısına bakmak için. Düzensizlik yatak odasının doğal hali. Bu yüzden, Wang normalin dışında bir durum olduğunu ancak bir iki saniye sonra anlayabiliyor. Şilte devrilmiş, gardırobun kapakları açık ve Wang'in gömlekleri sanki şüpheli suçlularmış gibi tel askılardan sürüklenip bir yığın halinde ortada bırakılmış. İç çamaşırı çekmecesine tersine çevrilmiş ve Wang'in makinede yıkanmaktan grileşmiş boxerları ortalığa saçılmış. Hatta pantolon cepleri dahi ters yüz edilmiş, fişler ve bozuk paralar kilimin üzerine dağılmış.

“Yida!” diye bağırıyor.

Wang, oturma odasına gidiyor. Dizüstü bilgisayar halen orada ve

Yida'nın el çantası ve cüzdanı da sandalyenin üzerinde. Hiçbir şey çalınmamış gibi görünüyor. Yeniden arıyor Yida'yı telefonla. Tekrar ve tekrar çalışını dinliyor. Televizyonda ünlüler deprem yardım fonu için bağış istiyorlar. Adamlar, izleyicilerden yardım hattını aramalarını isterken ciddi ve kasvetli görünüyorlar. Kadınlarsa içten ve duygusal. Bir kadın şarkıcı pembe akrilikten boyalı tırnaklarıyla gözyaşlarını siliyor. Wang telefonu kapatıyor.

Dışarıda sirenler çalmaya başladığı sırada Wang polisi arayıp aramamayı düşünüyordu. Sirenler gökyüzünü öyle bir gürültüyle yırtıyordu ki bu ancak bir felaketin habercisi olabilirdi; bir yangın, sel veya hava saldırısı gibi. Pencereye koşuyor. Sonra Sichuan depremi için milli yas ilan edildiğini ve depremin gerçekleştiği anın tamı tamına bir hafta sonrasına üç dakikalık 'sessiz' saygı duruşu yapılmasının kararlaştırıldığını hatırlıyor.

Sirenler bütün ulusu saygı duruşuna davet ederken televizyon ekranı kararıyor. Her bir ofisin ve fabrikanın, hastane ve bankanın önünde işçiler toplanıyor. Her üniversitenin ve okulun bahçesinde öğrenciler ve öğretmenler toplanıyor. Dışarıda, avluda şapkaları ellerinde güvenlik görevlileri ve başları eğik site halkı sitenin kapısı civarında toplanmış. Sokaklarda trafik durmuş ve şoförler kornalarına basıyor, bir mekanik inekler sürüsü gibi böğürüyor arabalar ve gürültüden bir sis çöküyor şehrin üstüne. Sirenlerden kaçmak mümkün değil ve Wang, sanki ses dalgaları tarafından felce uğratılmış gibi pencerenin önünde ayakta dikiliyor.

Sirenler susunca televizyondaki siyah ekran da Tiananmen Meydanı'ndaki kalabalıkları gösteren bir canlı yayınla aydınlanıyor. Binlerce vatandaş İlahi Barış Geçidi'nin üzerindeki Başkan Mao resmine bakarak Zhongguo Jiayou! diye bağırıyorlar. Haydi Çin! Daha Cesur ve Güçlü! Binlerce vatandaş meydan okuyuşun ve milli gururun ciddileştirdiği suratlarıyla yumrukları havada slogan atıyorlar. Wang bir an için kalabalıkları izliyor ve sonra uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapatıyor.

Çıt çıt. Çıt çıt. Wang ocaktan gelen otomatik çıkmak sesine çeviriyor başını. Mutfığa gidiyor. Yida ocağın başında durmuş, ocağın ateşiyle sigarasını yakıyor.

"Yida! Neden burada olduğunu söylemedin?"

Yida karmakarışık saçlarının arasından Wang'e bakıyor. Üzerinde

eski, deliklerle dolu bir tişört var ve ayakları çıplak. Gözleri şişmiş ve kızarmış. Sigaradan bir nefes alıyor ve alışkın olmadığı için öksürerek çıkarıyor dumanı. Yida sigara içmeyi yıllar önce bırakmıştı ve günde yirmi sigara içen kocasının da aynı şeyi yapması için durmadan dırdır ederdi.

“Mesajını aldım,” diyor Wang, “Ne oldu? Neden yatak odasının altı üstüne getirilmiş öyle?”

“Kimsin sen?”

Yida sakince soruyor soruyu, sigara dumanı bir peçe gibi örtüyor yüzünü ve gözlerinde delici bir bakış. Wang’ın kafası karışıyor. Yida’nın tuhaf felsefi sorular sormak gibi bir alışkanlığı yoktu normalde. Anahtarlar nerede? Elektrik kartına para yükledin mi? Bunları Yida’nın soracağı sorular.

“Ne demek istiyorsun sen kimsin derken?” diye soruyor Wang.

Yida kocasına bakıyor dik dik. Tezgâhın üzerindeki telefonunu alıp Wang’e fırlatıyor sertçe. Wang telefonu yakalıyor, parmaklarının arasında beceriksizce tutuyor. Telefonun ekranında çözünürlüğü düşük ve kare kare bir fotoğraf var. Wang piksellerin ne göstermeye çalıştığını anlamak için gözlerini kısıp dikkatlice bakıyor ve anladığında içinde bir şeyler yerinden oynuyor, sanki ani fren yapan bir arabadaymış gibi. Fotoğrafta daracık bir yatakta yan yana iki adam var, sırtüstü yatıp tavanı seyrederken sigara içiyorlar.

“Kim gönderdi bunu?” diyor Wang.

Yida bir nefes veriyor ve sigara dumanının sisi içinde kıvranan Wang’i izliyor.

“Kimin gönderdiğini bilmiyorum,” diyor. “Bir tane daha var.”

Wang diğer mesaja geçiyor, korkudan midesi bulanıyor. Bu kez yatakta oturuyorlar, Zeng’in başı Wang’e doğru eğilmiş. Wang gelen mesaj kutusunu kontrol ediyor. Başka fotoğraf yok. Henüz. Gerçi, bir önemi de yok zaten. Wang, Yida’ya bakıyor ve var olan hasarı anlıyor. Yida sigara dumanından kalesinde sakince duruyor ama Wang biliyor ki karısı gözyaşlarını zor tutuyor.

“O adamla sevişiyor musun?” diye soruyor.

“Hayır!”

“Kim o?”

“İsmi Zeng Yan.”

“Şu hastaneden arkadaşın mı?”

“Evet. Geçen gün ona yolda rastladım. Yakınlarda bir berber salonunda çalıştığını söyledi ve bana ücretsiz bir saç tıraşı yapmayı önerdi. Ben de gittim ve saçımı kestirdim. Bir önceki gece kötü bir uyku uyumuştum ve berber koltuğunda uyukluyordum. Bu yüzden Zeng Yan, taksiye dönmeden önce arka odada biraz kestirebileceğimi söyledi...”

“Bu yalanlara inanmamı mı bekliyorsun?” diye kesiyor Yida, “Gittiğin yerin, adamların birbirleriyle seks yapmak için gittikleri bir yer olduğunu bilmiyormuşsun gibi davranma! O kadar da aptal değilsin Wang!”

“Bak,” diyor Wang, “Yorgundum ve kafam bulanıktı. Bu herife güvendim, arkadaşımıydım sandım. Biraz kestirmek için uzandım ve on dakika sonra onu yanımda uzanırken buldum. Onu ittim ve sonra derhal çıktım oradan...”

Wang kendi sesindeki umutsuz, yaltaklanan tonu duyuyor ve Yida’nın ikna olmadığını anlıyor. Kendinden emin bakışları halen alaycı ve sert.

“Fotoğrafta hiç de öyle acelen varmış gibi görünmüyor,” diyor, “Bana pek bir rahat göründün.”

“Hadi ama! Eski bir arkadaşım ile karşılaştım ve aptalca bir hata yaptım,” diyor Wang, “Bir adamla birlikte olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Yida, bu konuda bana güvenmek zorundasın...”

“Sana güvenmek mi?”

Yida, sigarasını pencere pervazına basıp söndürüyor. Gergin Yida sigara külünü her yere silkmışti; tişörtüne, çıplak ayaklarına ve mutfağın zeminine. Bu, normalde kocasını hep azarladığı bir kabahatti. Koyulaşmış gözleriyle tezgâhın üzerindeki karton kutuyu işaret ediyor.

“Mektuplarını okuyordum.”

Wang, Yida ve fotoğraflar yüzünden o kadar dağılmıştı ki kutuyu fark etmemişti. Hiçbir yere seyahat edemedikleri için gardırobun üzerinde duran hiç kullanmadıkları bir valizin içine koymuştu Wang kutuyu.

Mektupların orada güvende olacağını düşünmüştü. Bir gün gelip de Yida'nın bütün yatak odasını ters yüz edeceğini aklına getirmemişti. Yida dağılmış kâğıtlardan birkaçını alıyor, titreyen elleriyle tutarken seslice okuyor:

"Yida bir adamın içindeki sikmeye ve üremeye dair o hayvansal içgüdüğü uyandıran bir kadın... Yida'yla yatmak hüznü ve kasvetli bir deneyim olsa gerek... Senin karınla yan yana olduğun düşüncesi beni iğrendiriyor..."

Hıçkırıklar Yida'nın boğazında düğümleniyor.

"Bunlar Zeng'den geldi..." Wang, mektupları Yida'nın ağzından duymanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünürken kekeliyor, "Sana bunlardan bahsetmek istedim, ama nasıl açıklayacağımı bilemedim. Bence zararsız... Sadece biraz tuhaftılar."

Gözyaşları Yida'nın yanaklarından süzülüyor.

"Benden çok daha zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi Wang?" diyor, "Çünkü sen üniversiteye gittin ve ben on beş yaşında bıraktım okulu. Çünkü sen bir memur çocuğusun ve ben de taşralı bir köylü kızyım."

Wang kafasını sallıyor ve zayıfça mırıldanıyor, "Hayır." Ama Yida'nın söyledikleri doğru.

"Ama bu mektupları sen kendin yazdın, işte bunu bilmeyecek kadar da aptal değilim," diyor Yida ağlayarak. "Geceleri yaptığın bu değil mi? Geç saatlere kadar oturduğun zamanlarda, yatmaya gelmediğin zamanlarda? Bu deli saçması hikâyeleri yazıyordun bilgisayarda... Kendi karın hakkında iğrenç şeyler yazıyordun!"

Mektupları buruşturup Wang'e fırlatıyor. Top haline gelmiş kâğıt Wang'in omzundan sekiyor.

"Yida, yemin ediyorum ben yazmadım bu mektupları," diye karşı çıkıyor Wang, "Zeng Yan yazdı onları..."

Yida gözlerini ovuyor ve bir anlığına fırtınanın ortasında ilk tanıştıkları günkü gibi genç ve kırılgan görünüyor. Wang'in kalbini paramparça ediyor bu an. Ona gidip sarılmak, bir zamanlar yaptığı gibi bir an bile düşünmeden gidip kollarıyla sarmak istiyor onu. Ama şimdi tereddüt ediyor, sanki bir dikenli telin önünde durumunu tartıyormuş gibi. Ona doğru bir adım atıyor ama Yida bir adım geri çekiliyor.

“Sakın,” diye uyarıyor, “Sakın yanıma yaklaşma! Hakkımda bu kadar kötü düşünüyorsan neden evlendin benimle? Bu durum senin hakkında ne söylüyor Wang Jun?”

Wang başını sallıyor. Yida’ya hayır demeye, ona saygı duyduğunu söylemeye başlıyor. Sonra Yida karton kutuyu tezgâhtan alıp göğsüne bastırınca Wang duruyor.

“Bunları atıyorum!” diyor Yida.

“Atamazsın!” diyor Wang, “Onlar sana ait değil!”

Wang kutuyu almak için hamle yapıyor ama Yida pencereye dönüp açık pencerenin pervazından aşağı doğru eğilerek mektupları havada tutuyor.

“Yapma!” diye bağıyor Wang.

Ama Yida yapıyor ve Wang pencere kenarına geldiği anda kutunun kapağı açılıp mektuplar iki kat aşağıdaki park yerine doğru saçılıyor. Wang karısına dönüp bağıyor:

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

Yida öfkeli kocasına bakıyor. Dudaklarını ısırıyor ve gözleri, çok ileri gittiğinin bilincinde, kocaman açılıyor korkuyla. Sonra kıkırdamaya başlıyor.

“Çabuk! Koş ve pek kıymetli hikâyelerini yakala Wang Jun!” diyor, “Hadi durma! Ping Nine onları okumadan yakala! Rüzgâr onları savurup dağıtmadan yakala!”

Wang aşağıya inmek ve tam da Yida’nın söylediklerini yapmak üzere dönüyor. Ama Yida, Wang’in ardından bağıyor, daha oracıkta durduruyor onu.

“Lin Hong senin hakkında uyardı beni! Biz evlenmeden hemen önce beni görmeye geldi ve senin erkeklerden hoşlandığın konusunda beni uyardı. Lin Hong’un sorun çıkarmaya çalıştığı düşünmüştüm ve onu dinlememiştim. Ama, keşke dinleseymişim. Benim arkamdan yıllardır takıldığın tüm o adamları düşünmekten nefret ediyorum...”

Wang, Yida’ya doğru adım atıyor.

“Peki ya sen İlahi Masaj Salonu’ndaki müşterilerine özel hizmetler sunmuyor musun? Geçen gün Zeng Yan soyunman için sana altı bin yuan ödemedi mi?”

Yida yutkunuyor:

“Wang, aklını mı kaçırdın? Ben İlahi Masa’da çalışmıyorum ki. Ayrıca Zeng Yan’la hayatımda hiç karşılaşmadım. Neyden bahsediyorsun sen?”

“Neyden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.”

Wang ilk başta inanmamıştı mektuba. Yida’nın ‘teşhirinin’ Zeng’in sapık zihninde yarattığı hayali bir senaryo olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi Wang, Yida’ya bakarken, Yida’nın kendisine şaşkın şaşkın bakışına, söyleyecek söz bulamayışına bakarken mektubun gerçeklerden bahsettiğini anlıyor. Yida, Zeng için soyundu. Para için değil ama onu kandırmak için. Ona, kendisine sahip olamayacağını kanıtlamak için.

“Yıllardır müşterilerle düzüşüyorsun! Bunu benden saklayabileceğini sandın ama her zaman farkındaydım ne işler çevirdiğinin!”

Yida’nın beynine kan sızıyor. Wang’e doğru eğilip parmağını kapiya vurarak:

“Defol git evimden! Defol! Kafayı yemişsin sen!” diye bağıyor.

Wang net bir şekilde karşılık veriyor:

“Senin evin değil. Benim evim. Seni sokaklardan ben getirdim buraya, hatırlıyor musun?”

Yida sinirden titreyerek iki eliyle birden Wang’i mutfaktan dışarıya itiyor. Ama Wang kendi evinden atılamayacak. Yida’nın omuzlarından tutup kadını sertçe, sahip olduğunun farkında bile olmadığı bir güçle sarsıyor. Kadını sarsarken ve tekrar sarsarken tuhaf bir şey oluyor. Nasıl olduğunu anlamadan kendi bedeninden ayrılıyor ve havaya yükseliyor. Yida susana kadar, kavga etmeyi bırakana kadar, bir bez bebek gibi gevşek ve hissiz hale gelene kadar onu omuzlarından tutup sarsan kendisini izliyor. Bir, belki iki dakika kadar sarstıktan sonra Yida’yı, kadın sessizleşiyor. Sanki Wang’in gözlerinde korkutucu bir şeyler yakalamış gibi bakakalıyor Yida.

“Kimsin sen?” diye fısıldıyor kadın.

Wang, Yida’nın nefesindeki sigara kokusunu alıyor. İçinde böylesine bir öfke varken bile karısının ne kadar güzel olduğunu, herhangi bir adamın onu arzulayabileceğini görüyor. Karısının yüzünü ellerinin arasına alıp onu öyle sert öpüyor ki kadının dudaklarının

altındaki dişlerini bile hissedebiliyor. Onun canını yaktığını biliyor, bu kadar sert davrandığı için sonradan pişman olacağını da... Ama kadının hissizleşmiş bileklerinden tutup onu mutfaktan çıkarıyor. Evliliklerindeki sahtelikten bıkip usanmış halde; o yüzden Yida'ya asıl Wang'i göstermenin vakti sonunda geldi diye düşünüyor.

23

Ah Qin ve Deniz

(Qing Hanedanı, 1836)

I

Uyuklayan canavar. Yarı aralık gözkapaklarının arasından görülen o sarı renk. Domuz Sokağı'nın taş döşeli zemininde salyası akarken... Sanki İblis Denizi'nin dişleri tarafından çiğnenmiş ve sonra kusulmuş gibi. Bacaklarının arasındaki kasık mantarlarını kaşıyan o kıllı eller. Ayaklar altında ezilmiş hasır gibi örülü sarı saçlar. Pislik ve hastalık içinde; bir ateş koyuverilip yakılmalı.

Saat Koç Vakti olduğundan Domuz Sokağı bomboştu. Ne sırık taşıyan hamallar ve tenekeçiler ne de fare avcıları veya dikiz gösterisi sunan adamlar vardı. Yalnızca eskici dükkânının bambudan güneşliğinin altında kurnaz sırtışıyla adeta "Hadi oğlum, şu barbarı soyup soğana çevir!" diyen dişsiz Ah Ling vardı. Jack'in Birası Meyhanesi canavarla aynı gemide çalışan baldırı çıplaklarla doluydu. Bu herifler bir süre sonra sidik torbalarını köpek öldürenle doldurmuş halde dışarı çıkıp

caka satmaya, bir kerhane veya tutuşacakları bir kavga aramaya başlarlardı. Ama önce, içilmeliydi.

Ben o zamanlar küçük bir oğlan çocuğuydum ve korkudan ödüm kopardı hep. Uyuklayan canavarın yanına doğru emeklemiş ve Hayalet İnsan dilinde fısıldamıştım, “Bayım? Nasılsınız Eski Toprak?” Canavar uyumaya devam etmişti. Nefesi leş gibi köpek öldüren kokuyordu; içki ve tütün suyu ve bir parça arsenikle daha da berbat bir şeyler sanki geminin ambarından bir fare boğazına girip orada ölmüş gibi. Barbarın cebindeki para kesesine uzanan elim titriyordu. Korkudan kulaklarım kızarmıştı ve yaptığım işe o kadar odaklanmıştım ki barbarın gemi arkadaşlarından birinin meyhaneden çıktığını görmemiştim.

“Hey!”

Kıllı elleriyle bileğimden yakalamış ve beni kendine doğru çekmişti. Hırlayan suratına bakıyordum doğrudan, köpek öldüren kokan nefesi gözlerimi yakıyordu. Bir halının tozunu almak için vurur gibi öyle sert vurmuştu ki kıcıma, çaldığım kesenin içindeki paralar dökülmüş, yerde şingirdamıştı. Vur! Vur! Vur! Ben uludukça meyhaneden bir sürü canavar çıkıyor keyifle bağırıyorlardı. Sokağın aşağısında Ah Ling, taburesinin üzerine çıkmış kıs kıs gülüyordu.

“Bayım! Bırakın gideyim!” Hayalet İnsan dilinde yalvarmıştım.

Kıvranıyordum ve arka ayaklarıyla çiftte atan bir eşek gibi gerisin geri tekme savuruyordum ve yumuşak bir şeye çarpmıştım. Canavar ciyaklamış ve bileğimi bırakmıştı, ben de kaçmıştım.

Afyon dumanlarıyla dolu, günahkâr işlerin döndüğü kuytuların yanından Domuz Sokağı’nı koşarak geçmiştim. Başka ülkelerin bayraklarının sancaklarda dalgalandığı Eski Çin Caddesi’ndeki dükkânları, On Üçüncü Sokak’taki fabrikaları geçmiştim koşarak. Çay ve ipek, porselen ve kürk ambarlarının yanından, bir zincire aslı cep saatini elindeki bir monokldan bakarak inceleyen ecnebi bir şeytanın yanından geçmiştim. Sarhoş canavarlardan bazıları peşimden koşmuştu ama atlatmıştım onları.

Fanqui bölgesinin dışına çıkan dar bir sokaktan koşarken ardımdan hantal hantal koşturan sürüye bakıyordum. Bir an sonra kendimi doğrudan bir denizcinin üstüne doğru uçarken bulmuştum. Adam, beni yakalayıp ve kollarımı arkamdan kısılarak tutarken öteki canavarlar da peşimden koşurmaktan soluk soluğa ve suratları kızarmış bir halde

yetişmişlerdi. Bacaklarının arasına bir tekme savurduğum herif yanına gelmiş, cebinden bir sustalı çıkararak bıçağını açmıştı.

“Bayım!” diye yalvarmıştım, “Eski Toprak, lütfen!”

Hapı yutmuştum. Bir Tanka, bir beyaz adama tekme attığı için öldürülecekti, barbarlara göre adalet buydu. Adam bana doğru eğilmiş saçlarını kavramış ve bıçağı boğazıma dayamıştı. Diğer canavarlar çevremize toplanmışlardı. Adamların sakinliği, az öncesinde Domuz Sokağı’ndaki tezahüratlardan daha ürperticiydi. Birazdan biricik oğlunu kaybedecek Qin Ana’yı, çamaşırcı kayığındaki Qin Ana’yı düşündüm.

Ama kader bu şekilde işlemeyecekti. Kader, bastonunu havada sallayarak heriflere bağıran seni göndermişti. Denizciler sana bakmışlardı. Dar sokaktan topallayarak geliyordun. Bir barbara göre bile tuhaf görünömlüydün; pruva gibi bir burnun, turuncu saçların ve solgun teninde çillerin vardı. En sıcak günlerde bile uzun pantolon, parlak deri ayakkabılar ve sert yakalı gömleğinin üzerine yelek giyen şu ecnebilerden biriydin. Topallayarak bize doğru gelmiştin, bastonun yerde tıkırdarken, aksak ayağını sürüyerek... Kötürömlere karşı pek saygısı olmayan denizciler alaycı bakışlarla sırtıtmışlardı.

En küçük bir kıvılcımda sarhoş bir denizci bir barut fıçısı gibi aniden patlayabilirdi, bu yüzden onlarla çok dikkatli konuşmuştun. Eli bıçaklı barbar sana bağırmış ve bıçağını savurmuştu ama sen geri adım atmamıştın. Bir fıç gibi gövdesi olan iri yarı adamın karşısında ince ve çelimsiz olsan da cin gibiydin. Canavar en sonunda sustalıyı kapatmış ve geri adım atmıştı. Kıcıma son bir tekme savurup Domuz Sokağı’nın meyhanelerine dönmüşlerdi. Sen bastonuna dayanıp bir mendille alnını silerek adamların gidişini izlemiştin.

Hırsızlık yaptığım halde kıcıma kurtarmıştın ama ben Fanqui semtinden ayaklarımın beni götürebildiği kadar uzağa kaçmak için tam dönmüştüm ki:

“Bekle,” dedin, ağır bir barbar aksanıyla Kanton lehçesinde, “Canın acıdı mı?”

Bakakalmıştım sana. Kim derdi ki Ecnebi şeytanlar konuşabilsin? Birçoğu merhaba demeyi bile bilmeden ta İlahi Diyar’a kadar gelirdi deniz yoluyla.

“Hırsızlık doğru değil,” diye çıkışmıştın, “Çalmamalısın.”

Al sana bir Hristiyan vaiz, diye içimden geçirmiş yavaş yavaş uzaklaşmıştım. Ama vaaz orada son bulmuştu. Kaçmak istemiştım ama yeşil gözlerinde bir şeyler vardı beni oraya mıhlayan. Sakalını ve favorilerini sıvazlamış, bana bakmıştın.

“İsmin ne senin?”

“Ah Qin.”

“Ben, Ah Tom,” demiştin. Solgun, çilli elindeki ipekle alnını bir kez daha silerek. “Bir Tanka’sın sen, değil mi? Dürüst yoldan para kazanmak ister misin? Gel benimle.”

II

“Bu, bir İngiliz fabrikası.” Bambu bastonunla gönderden sarkan bayrağı işaret etmiştin, “Bu da İngiliz bayrağı.”

Sen, fabrikada önümden yürüyüp beni bir koridordan arka tarafa doğru geçirirken bastonun ahşap zeminde tıkırdıyordu. Bir kapı aralığından, üzerinde gümüş şamdanların durduğu, örtü serili uzun bir masa bulunan ve duvarında İngiltere Kraliçesi’nin portresinin asılı olduğu bir yemek odası görmüştüm. Çatal ve kaşık denildiğini bildiğim ama hangisinin hangisi olduğunu bilmediğim gümüş eşyaları parlatan Çinli uşaklar görmüştüm. Uşaklar bana, Efendi Tom’un peşi sıra yürüyen paçavralar içindeki kayık oğlanı Tanka’ya, kaş çatarak bakmışlardı. Sanki gözlerimde hırsızlığın kıvılcımlarını görmüşlercesine kaş çatarak bakmışlardı bana.

Beni deri ciltli kitaplarla dolu bir odaya götürmüştün. Abaküs, hokka ve tüy kalemler bulunan bir masaya oturmuş uzun saplı piponu tütünle doldurmuştu. Bir uşak bize çay vermiş ve sen piponu üfleyerek bana bir İngiliz’e ait olan fabrikanın mali işler müdürü olduğunu anlatmıştın.

“Aynı zamanda yazarım,” demiştin, “Çinli insanlar hakkında bir kitap yazıyorum.”

Masanın önündeki deri sandalyede her an tüymek için hazır oturuyordum. Bir Kızıl Saçlı Şeytan’ı hiç o anki kadar yakından görmemiştım ve yüzünle çeneni kaplayan kızıl çillere dikmişim gözlerimi. O turuncu çiller bir deri hastalığı mıydı? Bana da bulaşabilir

miydi? Bir Ecnebi'den kaptığım turuncu çillerle çamaşırcı kayığına dönersem Qin Ana ne sopa çekerdi bana ama. Boğazını temizleyerek:

“Tankalar hakkında yazmak istiyorum,” demiştin, “Ama yabancıların yüzen şehre girmelerine izin verilmediği için fazla bilgiye ulaşamıyorum. Bana halkından bahsedebilir misin, Ah Qin? Gelenekleriniz neler? Nasıl evlenirsiniz mesela? Ölülerinizi nasıl gömersiniz?”

O zamanlar ben on yaşındaydım. Gelenekler hakkında ne bilirdim ki? Evlilik hakkında, ölüleri gömmek hakkında ne bilirdim? Ama tüy kalemini bir hokkaya batırıp sayfanın üzerine doğrultmuş ve bana dikmiştin gözlerini. Böylece on yaşındaki ağzımdan şunlar dökülmüştü:

“Tankalar denizden gelir,” demiştim, “Yıllar yıllar evvel biz balık insanlarmışız ve okyanusta yaşarmışız. Sonra havayı solumayı öğrenmişiz ve ayaklarımız üzerinde yürümeyi ve kayıklarda yaşamak üzere denizden çıkmışız...”

Başınla onaylamış ve bunları kâğıda geçirmiştin.

“Bazı Tankalar balık gibi pullu doğarlar,” diye devam etmiştim, “Eğer bir bebek Tanka bir Tankadan çok balığa benzerse İnci Nehri’ne atılır ve denizde yaşamak için oradan yüzerek denize gider.”

“Balık gibi pullu doğarlar...” diye mırıldanıyordun, mürekkep, tüy kaleminden kâğıda geçerken, “Denizde yaşamak için oradan yüzerek...”

Böylesine tuhaf şeyleri nereden duymuştum? Qin Baba ölmeden önce anlatmıştı bana, ben daha çok küçükken, sırtıma kayışla bağladıkları bir dubayla kayıkta paytak paytak yürürken. Qin Baba’nın hikâyeleri gerçek miydi uydurma mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Ama sen Tanka halkı hakkında daha fazla soru sormuştun ve ben yaklaşık bir saat kadar daha babamın hikâyelerinden hatırlayabildiğim kadarını anlatmıştım. Sen dinliyordun. O deri sandalyede otururken kendimi çok önemli hissetmemi sağlayan bir ciddiyetle dinliyor ve her şeyi yazıyordun.

“Peki ya Mazu, Denizlerin Tanrıçası, yardıma muhtaç gemilerin kurtarıcısı?” diye sormuştun, “Kayığınızda Mazu için bir sunak var mı? Onun için tütsü yakıyor musunuz?”

“Mazu’yu biliyorum,” demiştim, “Ben küçükken kayığımıza gelmişti. İki muhafızı, Rüzgârı İşiten Kulaklar ve Dalgaların Ötesini Gören Gözler’le beraber gelmişti. Geldiğinde geceydi ama kayık

gündüz gibi aydınlanmıştı. Annem ve babam uyanmamışlardı.”

“Denizlerin Tanrıçası seninle konuştu mu?” diye sormuştun.

Başımla onaylamıştım:

“Bana, bir gün denizlere açılacağımı söylemişti. Sonra kaybolmuştu.”

Bu, Qin Baba’nın hikâyesi değildi ama gerçektir. O zamandan beri Mazu bana gelir, denizlere açılacağımı söylerdi. Denizin benim kaderim olduğunu... Bunları yazmıştın ama Mazu hakkında daha fazla soru sormamıştın. Sonra İngiliz fabrikasının saati beş kez çınlamıştı ve sen:

“Bana soracağın herhangi bir soru var mı, Ah Qin?” demiştin.

Ecnebiler hakkında merak ettiğim bir sürü şey vardı. Topraklarınızın, Victoria denen küçük bir kız tarafından yönetildiği doğru muydu? Siz barbarlar yediğiniz tüm o ızgara biftekler yüzünden tıkanmıyor muydunuz? O kadar kocaman burunlarınızla bir köpek gibi iyi koku alabilir miydiniz? Ama dilim tutulmuş ve utanmıştım. Masanın üzerinde bir fotoğraf çerçevesi vardı. İki dişi şeytanın siyah beyaz fotoğraflarını çevreleyen gümüş yuvarlaklar. Gözlerimi fotoğrafa diktiğimi yakalayınca gülümsemiştin:

“Eşim ve kızım.”

Dişi şeytanlar perukları ve giysileri içindeki barbar erkeklerine benziyorlardı ama sen şefkatle bakmıştın onlara. Sonra bana dönüp gülümsemiştin:

“Yarın yine gelip bana başka hikâyeler de anlatabilir misin, Ah Qin? Maymunun saatinde?”

Bana birkaç madeni para uzatmıştın, ben de başımla onaylamıştım geleceğimi. Sonra Fanqui semtinden koşarak evime gitmiştim, kafamda günün acayip olayları dönüp duruyordu.

III

Qin Ana sampanımızda, balıkçıların ona onarması için getirdikleri tuzlu, yosunlarla kaplı ağların karmaşası içinde oturuyordu. Atık parmakları o günün avından sonra düğümlemiş, pullarla kaplanmış ve balık sıvanmış iplerin arasında ilerliyor, delikleri buluyor ve tamir ediyordu. İlk ve ikinci kızları da canla başla çalışıyorlardı; dirseklerine

kadar çamaşır leğenlerine gömülmüşler ovalıyor da ovalıyorlardı. Her sabah Qin ailesinin yıkamacı kadınları İnci Nehri'nde bir aşağı bir yukarı kürek çeker yelkenli tayfalarına seslenerek yıkanacak giysi var mı diye sorarlardı. Öğleden sonraları bambudan yapılma kurutma askılıkları güneş ve rüzgâra emanet edilmiş pamuklularla kaplı olurdu. Annem ve kız kardeşlerim pek az ayak basarlardı karaya. Çamaşırcı kayığı bütün hayatlarının geçtiği yerd; arka taraftaki bir ocakta yemekler pişirilir, hintkamışından yapılma bir çardağın altında uyunurdu. Qin Ana dalgaların kayığı sürekli sallıyor oluşuna o kadar alışmıştı ki karaya çıktığında da ayakları dışarıya bakacak şekilde dengede durmaya çalışarak yürüdü.

"Ana," demiştim gelince, "Bugün dört bakır kazandım."

Elindeki balıkçı ağlarından kafasını kaldırıp süzmüştü beni.

"Kimin cebine soktun elini?" diye sormuştu şüpheyle.

"Parayı çalmadım," diyerek sinirli sinirli bakmıştım ona, "Ah Tom isminde bir Kızıl Saçlı Şeytan verdi onları bana. Tankalar hakkında bilgi sahibi olmak istiyordu. Yarın yine gidebileceğimi söyledi. Bana yine para verecek."

Annem elindeki ağları fırlatıp ayağa kalkınca kayık sallanmıştı. Tanka kadınları öyle Han kadınları gibi ayakları bağlı, yüzleri boyalı bebekler değildiler. Tanka kadınları erkek gibi sert, açık denizde kürek çekecek kadar ve fırtınalı, dalgalı sularda bir kayığı idare edecek kadar güçlüdürler. Qin Ana, saç örgüleri halat gibi kalın, etkileyici ve gürbüz bir kadındı. Yirmi dört yaşındaydı belki ama çamaşır leğenlerinden dolayı çatlaklarla kaplanmış elleri yüz yaşından yaşlı gösterirdi.

"Ver o paraları bana."

Paraları anneme uzatmış ve onun paraları atışını, paraların çamurlu nehir suyuna cup diye düşüp batışlarını izlemiştim sefil bir halde. Sonra Qin Ana popoma şaplak atmak için beni dizlerine yatırırken kayık bir taraftan bir tarafa doğru sallanmıştı. Kız kardeşlerim sabun köpüklerinin arasından kıkırdıyorlardı.

"Seni aptal!" diye sinirli sinirli soluyordu annem, "O yabancı şeytanlar bizim düşmanlarımız! Qin Baba eğer o Ecnebilir'in ve onların Yabancı Çamurları'nın peşinde gitmeseydi hayatta olurdu. Şimdi git öte yana ve sus. Bir kere daha ailene ihanet edecek olursan bu kayıktan kovarım seni."

Bana son bir tokat atıp balıkçı ağlarını onarmaya dönmüştü. Mırıldanarak:

“Bak sen şu iş! Tanrılar beni neden lanetliyorlar böyle budala bir oğul vererek? Seni kızdıracak ne yaptım Efendi Buda? Bir sonraki hayatımda kısır olmayı diliyorum senden. Kısırlık ve mübarek çocuksuzluk...”

IV

Qin Ana ve kız kardeşlerimle, demir atmış, bir o yana bir bu yana sallanan on binlerce kayıktan müteşekkil bir şehirde yaşıyorduk. Gelgitin her bir sürükleyişiyle veya aniden esen rüzgârla sallanan bir şehir. Öyle kalabalık bir şehirdi ki karadan bakacak olsanız direkleri ve babafingoları bir orman zannedebilirdiniz.

Surlarla kaplı Kanton şehrinde yaşayanlar biz aşağı sınıftan Tanka halkını hor görürlerdi. Ama suyun üzerinde eksikliğini çektiğimiz hiçbir şey yoktu. Her çeşit işportacı İnci Nehri'nde bir aşağı bir yukarı kürek çeker, davullarını ve gonklarını çalarak, mallarını satarak gezerdi. Kırıkçı çıkıkçılar ve dişçiler, ayakkabı tamircileri ve hırdavatçılar, domuz ve kaz satıcıları... Okul kayıklar ve tiyatro kayıklar, afyon mavnalar ve yüzen kerhaneler vardı. İnci Nehri boyunca bir aşağı bir yukarı kürek çekerlerdi.

Kanunlar, biz Tankaların toprak üstünde ev yapmamızı yasaklamıştı ama bu benim gözümde bir zorluk değildi. Her gün bir toprak parçasındaki sabit bir noktaya saplanmak, işte bu zorluktu. Eğer manzaramız değişsin istersek kayığımızı bir uzun avara gönderiyle nehre doğru iter ve başka bir yere götürürdük. Sefillik derecesinde fakir olabilirdik, her yanımızı su bitleri bürümüş olabilirdi ama canımız çektiğinde vira eder uzaklara doğru açılırdık.

V

Qin Baba ölmeden önce bizimle çamaşırcı kayığında yaşardı. Ben bir bebekken Kanton limanında hamallık edermiş. Sonra bir ördek kayığı ve yüz ördek alabilecek kadar para biriktirmiş ve Ördekçi Qin olmuş. Her sabah ördekleriyle İnci Nehri Körfezi'ndeki çamurdan bir adaya doğru kürek çekermiş ki ördekleri orada paytak paytak yürüsün, çimleri

gagalaşın. Sonra her akşam ördekleri toplar ve yüzen şehre dönermiş kürek çekerek. Ördekçi Qin vakvak eden ördeklerinin huzurlu ve sersem birlikteliğinde birkaç yıl geçirmiş, yumurta satarak hayatını kazanmış. Ördeklerine çok düşkünmüş, onların tüylerini okşamayı severmiş. Ama çocuklarının karnı guruldadığında ördeklerinin boynunu kesip tencereye atmayacak kadar da düşkün değilmiş onlara.

Sonra bir gün, ördekler bir hastalığa yakalanmışlar ve teker teker ölmeye başlamışlar. Qin Baba, bir kenara ayırdığı son paralarla şifalı bitki ilaçları alıp ördeklerin gagalarından zorla dökmeye çalışsa da ördek kayığının perde ayaklı cesetlerden oluşan bir mezarlık olmasını engelleyememiş. Qin Baba geçim kaynağını kaybetmiş. Bu duruma yas tutarken kederini şarapla bastırmak için bir afyon mavnasına gitmiş ve orada afyonlu bir nargileden ilk nefesini almış. Ve işte o ilk nefes; fildişi sipsiye dişlerinin ilk değişti, afyon dumanının suyun içinde fokurdayarak marpuçtan geçişi ve ciğerlerine girişi babamın ölümü ve Üç Baca Qin'in doğumu demekmiş.

Daha önce hiç Yabancı Çamuru denememiştim. Bu yüzden ilk elden bir bilgim yoktu. Ama bir keresinde Qin Baba, birkaç duman aldıktan sonra bana anlatmıştı nasıl bir şey olduğunu.

“Bir sevgili gibidir,” diye mırıldanmıştı, “Seni kollarına alan... Veya bir ana gibi... Seni rahminde koruyan...”

Yani, eğer afyon bir sevgiliyse veya anneyse insanı mahvetmeye kararlı bir tip olmalı; vücudu yitip giderken insanı cennete gittiğine inandıran bir tip. Afyon kullananların çoğunun kaderi boğulmak olurdu ve Üç Baca Qin'in kaderi de onlardan farklı olmamıştı. Her bir afyonlu nefes onu ölüme bir adım daha yaklaştırmıştı. Ama yine de bırakmamıştı.

Üç Baca Qin elbette sözler veriyordu ama afyon mavnalarına koşmadan ancak bir gün dayanabiliyordu ateşlenmeye ve titremelere. Qin Ana'nın çamaşır yıkamaktan ve ağ onarmaktan elde ettiği kazancını çalışıyordu. Çamaşırcı kayığındaki birkaç parça eşyamızı da, tencerelerimizi ve ocağımızı da satmıştı. Qin Ana ağladığında veya sinirden deliye döndüğünde bile özür dilemezdi Üç Baca Qin. En sonunda ne yapacağını bilemez bir hale geldiğinde Qin Ana bir küreği kapıp üzerine yürümüştü. Onu kayıktan kovmuş ve aylana kadar kayıktan menedildiğini haykırmıştı. Üç Baca Qin o gece karada

gezinmiş ve bir daha geri gelmemiştir.

Üç Baca Qin'i en son Gelgit Sokağı'nın velvelesinde görmüştüm. Bir deri bir kemikti ve saçları kırlangıçkuyruğu şeklinde örülmüş Mançu halkından insanlara dilenci çanağını sallıyordu. Başımı eğmiştim ama gene de beni görmüş ve tahta çanağını tıkırdatarak bana doğru uzatmıştı.

"İlkdoğan Oğul," demişti, "Şu ihtiyar babanla paylaşmaz mısın biraz bozukluk?"

Elimde ne varsa vermiştim. Üç Baca Qin sırtmış ve bana bir pişmiş kelle gibi görünmüştü. Arkamı dönüp sıvışmışım.

"Annene iyileşmekte olduğumu söyle," demişti arkamdan, "Yakında döneceğim çamaşırcı kayığına."

Üç Baca Qin'in gururu yoktu. Tek umursadığı şey afyondur. O gece afyon içilen o yerlerden birine gitmiş ve dilenerek topladığı paraları zengin bir adamın içtiği nargileden kazınmış, kararmış afyon parçalarına yatırmıştı. Üç Baca Qin'in yoksunluğunu gidermeye yetecek ve bir parça uyumasını sağlayacak kadar afyon...

Qin Baba gene de yalan söylemiyordu Qin Ana'nın kayığına dönmek konusunda. Onu Gelgit Sokağı'nın velvelesinde gördüğümün ertesi günü afyon mavnalarından iki uşak onu bir el arabasında taşıyarak Qin ailesi kayığına getirmişlerdi. Qin Baba İnci Nehri'ne düşmüş, adamlar da onu sürükleyerek çıkarmışlardı nehirden. Qin Ana üç çocuğunun babası olup olmadığından emin olmak için bakmıştı adama. Sonra uşaklara Üç Baca Qin'i geri götürmelerini söylemişti.

"Ne isterseniz onu yapın," demişti, "Benim kocam değil bu."

VI

Qin Ana beni tokatlasa da 'ailemize ihanet' konusunda uyarsa da ertesi gün İngiliz fabrikasına gidip seni görmeye kararlıydım. Boğazımı kesecekleri sırada ortaya çıkıp beni kurtarmıştın ve ben de sözümü tutmak istiyordum. Hem zaten Qin Ana nerden anlayacaktı? Çamaşırcı çoğu Tanka kadını gibi o da İnci Nehri'nden asla ayrılmazdı.

Ama Fanqui semtine dönmek değildi benim kaderim. O gece, Qin Ana ve kız kardeşlerim uyurken Denizler Tanrıçası gelmiş ve

kayığı güneş gibi aydınlatmıştı. Mazu'nun ardında muhafızları vardı; Rüzgârı İşiten Kulaklar ve Dalgaların Ötesini Gören Gözler onu bütün tehditlerden koruyorlardı.

"Ah Qin," demişti Mazu, "Senin kaderin denizlerde, karada değil. Bir gün o Ecnebi Ah Tom'la yine karşılaşacaksın ama önce denizlere açılman lazım. Unutma, senin kaderin denizde."

Sonra Tanrıça yok olmuş ve kayık yeniden karanlığa gömülmüştü. Bir süre uyanık halde uzanmış Denizler Tanrıçası'nın söylediklerini düşünmüştüm uykuya dalmadan önce. Ertesi sabah erkenden güneşin ve rüzgârın yaşlandırdığı Balıkçı Po uyandırmıştı beni. Bir balıkçı oğlana ihtiyacı vardı. Qin Ana delikanlı oğluna izin verir miydi iş için?

Böylece Balıkçı Po'nun iki direkli balıkçı teknesiyle suları yarmak ve balık hasadını çıkarmak üzere açılmıştım. Tıpkı Mazu'nun söylediği gibi...

VII

Sonraki beş yıl boyunca balıkçılık ettim; gün ağarırken denize açılıyor gün batımında geri dönüyordum. Dalgaların ortasında seyrederken Balıkçı Po otuz yıllık balıkçılık deneyimini aktarmıştı bana. Fırtınalı havalarda tekneyi nasıl idare edeceğimi, ağları nereye atıp en iyi voliyi nasıl vuracağımı öğretmişti. Korsan yelkenlilerini uzaklardan nasıl saptayacağımı ve tayfunları atlatmak için rüzgârın ve yağmurun Tanrılarına nasıl dua edeceğimi öğretmişti. Kısa zamanda usta bir gemici olmuştum; tekneye yeni tayfa almayı ve kürek çekmeyi öğrenmiş, en azgın dalgalarda baş kış vurup yalpalayan teknenin güvertesinde yürümeye alışmıştım.

Boyum uzamıştı, büyümüş ve güçlenmişim. Kafamı kazıtmış ve arkada bıraktığım saçlarımı Mançu tarzında ördürmüştüm. Ah Moun adında yanakları gamzeli bir Tanka kızına vurulmuştum. Kız nehir boyunca bir aşağı bir yukarı kürek çeker, meyve satardı. Yanımızdan geçerken bana gülümser ve bir portakal veya muz fırlatırdı ya da kürekle su sıçratırdı üstüme. Benimle evlenmesini istediğimde gülmüş ve "Hele şükür, Ah Qin! Yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar sana portakal fırlatacağımı zannetmiştim." demişti. Kısa zaman sonra kendi kayığımızı almıştık ve Ah Moun'un karnı ilk çocuğumuzla şişmişti.

Balıkçılık ederek ve meyve satarak kendi geçimimizi sağlıyorduk ve mutluyduk. O sıralar on altı yaşına geliyordum.

İşte o sıralarda Yabancı Çamur yüzünden savaş patlak verdi ve buharla hareket eden, yandan çarklı ve zırhlı İngiliz savaş gemileri İnci Nehri Körfezi'ne hücum ettiler. İmparatorumuzun 'İntikamcı Ejderhalar'dan oluşan filosunun direklerinde renkli flamalar dalgalanıyor, güvertelerinde gonklar ve çanlar gürültüyle çalıyordu ama filonun doğru dürüst silahları olmadığından İngilizlere karşı hiç şansı yoktu. İngiliz savaş gemileri İmparatorumuzun filosunu paramparça ederken topların gümbürtüsü İnci Nehri Körfezi'nin çevresindeki tepeleri sarsıyordu. Gecenin kasvetli karanlığında alevler yağıyordu ve hayatta kalmayı başaranlar panik içinde suyun yüzeyine çıkıyor ve paramparça gemilerinden arta kalanlara tutunuyorlardı.

Mazu'ya adamlarımızı koruması ve İngiliz fırkateynlerini batırması için dua ediyordum. Ama kırmızı üniformalı barbarların çifte namlulu silahları karşısında hiçbir işe yaramayan dirgen, tırpan ve paslı tarım aletleriyle direnmeye çalışan orduya da katılmıyordum. Biz aşağı sınıftan Tankalar neden üzerinde yaşamaya bile iznimiz olmayan bir toprağı savunmak için savaşıyorduk ki? Yakında baba olacaktım ve hayatımı riske atmaya değmezdi.

Ah Moun'un doğum sancıları başladığında toplar gümbürdüyordu. Qin Ana doğumda yardımcı olmak için kayıgımıza gelmişti. (Qin Ana, Ah Moun'u tokatlıyor, "Bağırmanı kes. O pis deliğinden bir Tanka bebeğı çıkartacak ilk kadın sen değilsin." diyordu.) Doğum çok kısa sürmüş bebek kolayca gelmişti. Qin Ana'nın gözlerinden bebeğın doğru şekilde doğmadığını anlamıştım. Öyle kolay kolay korkacak biri değildi Qin Ana ama kadının rengi atmıştı, ağzını kapatarak, "Ah zavallıcık," diyebilmişti. Yüreğim daralmıştı, ilk çocuğuma bakmak için yaklaştığımda gördüğüm şey beni tiksindirmişti. Bebeğimizin balık gözleri vardı ve bacakları bir kuyruk gibi birbirine bitişikti. Oğlumuz nefes almaya çalışmış ama sudan çıkmış bir balık gibi nefessiz kalıp ölmüştü.

Ah Moun bu olaydan sonra değişmişti, gamzeleri kaybolmuştu çünkü artık hiç gülümsemiyordu. Bir gün balık avlamaktan döndüğümde onu bulamadım. Ertesi gece ve bir sonraki gece de dönmedi kayıgımıza. Kayınvalidemden duyduğuma göre Makao'da bir çamaşırhanede

çalışmaya gitmişti. Balıkçı Po, Makao'ya doğru açılabilceğimizi söylemişti. Böylece onun aklını başına getirip doğru dürüst bir eş gibi davranmasını sağlayabileceğimi söylemişti. Ama Makao'ya gidip onu geri getirmek doğru görünmemişti bana. Hisleri değişen yalnızca Ah Moun değildi.

VIII

İhtiyar Balıkçı Po ile beraber ağlarımızı denize salladığımızda gökyüzü mora boyanmış ve ani bir rüzgâr asi dalgaları savurmaya başlamıştı, o günlerde Ah Moun'un gidişinin üzerinden de çok zaman geçmemişti. Ansızın bir korsan teknesi belirmişti, hızla kürek çeken hiddetli deniz haydutları üzerimize doğru geliyorlardı. Azgın rüzgâra karşı yelken açarak teknemizi döndürüp Kanton'a dönmeye çabalarken Balıkçı Po gökyüzüne dönüp, "Sana saygısızlık edecek ne yaptık Denizlerin Tanrıçası da başımıza böyle bir bela sardı?" diye haykırmıştı. Balıkçı Po her sabah denize açılmadan önce teknesindeki sunakta bir iki tütsü yakmayı ihmal etmezdi. Gerçekten de vaziyet çok gizemliydi.

Bir kanca teknemizi sancak yönünden yakalamıştı. Kurnaz bakışlı haydutlar da kamalarını savurarak güvertemize sıçramışlardı. Tek sahip olduğumuz şey, içinde o gün avladığımız balıkların çırpındığı bir sepetti ve böylesine küçük bir ödül için dalgalara göğüs gerip peşimizden gelen haydutlar mağdur edildiklerini düşünüp yelkenlerimizi ateşe vermişlerdi. Eğer sonrasında bizi bıraksalardı Balıkçı Po ile ateşi söndürüp kürek çekerek Kanton'a dönebilirdik. Ama güverteden ayrılmamışlardı, beni dövmek istiyorlardı. Alevler içindeki yelkenler rüzgârda köpürüyordu. Beni tekmeleyerek teknenin kışına fırlatmışlardı. Beni öldürene kadar döveceklerinden korkan Balıkçı Po:

"Bırakın çocuğu! Bir kişiye karşı altı kişi hiç de adil değil." diye bağırıyordu.

"Hayat adil değildir ihtiyar," diye hırlamıştı korsanlardan biri.

Sonra saç örgüsünden tutarak Balıkçı Po'nun kafasını geriye doğru eğmiş bir kulağından öbür kulağına dek yarmıştı boğazını. İhtiyarı teknedeki denize doğru iterken dönüp bakmamıştı bile. Korsan bana doğru yaklaşmıştı sonra, Şimdi işim bitti, diye geçirmiştim içimden.

İhtiyarın karısı Balıkçı Kadın Po'yu ve Qin Ana'yı düşünmüştüm. Kim anlatacaktı kadınlarımıza, başımıza neler geldiğini?

Ama korsanlar öldürmediler beni. Hayır, beni korsan teknesinin güvertesine götürdüler.

IX

İlahi Denizlerin Kamçısı'nda altmış adam yaşıyorduk. Gemileri batıp da haydutluğa girişen Tankalar, karada işledikleri suçlar için cezalandırılmaktan kaçan Hakkalar ve benim gibi kaçırılan balıkçı teknelerinden tutsak alınanlar... Yang Reis, Kamçı'nın esas adamıydı. Ondan sonra, grog içip afyon çubuklarını tütürerek farelere bıçak fırlatan ve kafeslerin içinde tuttukları bildircinlara eziyet edip (böylece, serbest bırakılınca birbirine saldıran, birbirlerini ölümüne gagalayan) kuşların dövüşmeleri üzerine bahis oynayan haydutlar vardı. Kaçırılan balıkçı oğlanlar güvertede çalıştırılıyor ya da kürek mahkûmu gibi kullanılıyordu; yelkenleri açıyorlar, küçük kayıklarda kürek çekiyor, miçoluk ediyor ve haydutların her emrini yerine getiriyorlardı. Korsanlar bir barbar sürüsüydü ve Kamçı'da uçuşan yumruklar, ortalığa saçılan kan ve dişlerle gürültü ve kavgaya eksik olmazdı. Geceleri güvertede uyurdum, kamaralardaki şiddettense yağmur ve rüzgârı tercih ederdim. Ama Kaptan Yang'ın kamarasına inmemin emredildiği geceler de olurdu ve benim gitmemek gibi bir şansım olmazdı.

Kaptanın kamarasına ilk gidişimden sonra hırpalanmış bir halde, hem kan ağlayarak hem de gerçekten kanayarak çıkmıştım güverteye sürüne sürüne. Güvertenin korkuluklarından eğilerek Kamçı'nın yan tarafına doğru kusmuştum içimde ne varsa. Artık Ah Qin değildim. Hırpalanmış bir et parçasıydım, Yang'ın ve çetesinin şişlediği bir et parçası. Korkuluklardan eğilmiştim ve Kamçı bir o yana bir bu yana sallanırken karadan günlerce uzaklıkta, açık denizde gemiye çarpan, kükreyen karanlık dalgalara dikmiştim gözlerimi. Denizler Tanrıçası'na küfretmiştim beni Kanton'dan uzaklara, bu hayvanlarla dolu delik gemiye yem verdiği için...

"Kaderim denizlerde olmaktı, öyle mi Mazu? Bu haydutlarla dolu gemide tutsak olmaktı yani? Yang Reis ve çetesi tarafından tecavüz edilmektir öyle mi?"

Deniz sessizdi ve ben Mazu'ya tekrar küfretmişim. Sonra uzaklara, karanlığa, yuvarlanan dalgalara bakmışım, birbirlerinin üzerinden atlama dürtüsüyle acı çeken dalgalara... Qin Ana ve kız kardeşlerimdi beni o güvertede tutan tek düşünce. Ailenin ilk çocuğu ve erkeği olarak o çamaşırcı kayığına sağ salım dönmekti benim görevim; boğulmuş bir adam olarak değil. Böylece ben de bir halat yığınının ardına kıvrıldım. Dalgalar bordaya vurup Kamçı'nın bu pislik dolu beşiğini sallarken beni de huzursuz bir uykuya gark ettiler.

Tanka korsanlarıyla ilgili bir deyiş vardır; "Denizde ejder, karada sinek kurdu." Şey, Kaptan Yang bir sinek kurduydu, karada ve denizde. Küçük kafası ve geride duran zayıf çenesiyle bir sinek kurduna benzerdi zaten.

Yang, Kızıl Bayrak Donanması'yla elli yıl boyunca dalgalara hükmeden ve 'kendi' sularına izinsiz giren gemilerden dünya kadar servet elde eden efsanevi I. Cheng'in torunuydu. I. Cheng'in döneminde Kızıl Bayrak Donanması toplar ve tüfeklerle silahlanmış kırk gemiden ve toplamda bin adamlık mürettebattan oluşuyordu. Yarım yüzyıl sonra 'donanmadan' geriye kötü teçhiz edilmiş, üç direkli su sızdıran bir yelkenli kalmıştı. Kaptan Yang'ın dünya kadar serveti de yoktu çünkü afyon ve barut fıçıları taşıyan hızlı tüccar gemilerinin peşine düşmeye korkardı. Dalgaları fethetmekten pek uzak iyi gemi Kamçı yalnızca üç beş savunmasız balıkçı teknesini ele geçirmişti.

Yang Reis dedesinin şöhretinden başka bir şeyi olmayan yapışkan herifin tekiydi ama sarığı ve kaftanıyla öyle bir caka satardı ki gören de Denizlerin İmparatoru sanırdı kendisini.

"Buraya gel, köle," diye emrederdi, "Çök dizlerinin üstüne. Ağzını aç."

Eğer konuştuğu 'köle' sizseniz ona itaat etseniz iyi olurdu. Dizlerinizin üstüne çöküp kursağınızı açsanız iyi ederdiniz, aksi halde... Ege şanslıysanız yalnızca ağzınıza boşalır siz de o iğrençlik kütesini yutardınız. Eğer pek de şanslı değilseniz, o ve adamları bir sidik yarışına girer, boğazınızdan aşağı o sarı akarsuları akıtırlardı. Kamçı, kötücül bir gemiydi ve günah, geminin her günü yüküydü. Kaçırılan bir Hakka'yı boğazına geçirdikleri bir ilmekle bir şafak vakti geminin direğine astıklarında Tosbağa Li sırtarak, "Bir şeyin cılcını çıkarınca böyle oluyor," demişti. Bir önceki gece çocuğa bir süpürgenin

sapıyla tecavüz etmişlerdi.

Böylece hayatımın bir yılını İlahi Denizlerin Kamçı'sında geçirmiştim. Biz tutsaklara pek yemek vermezlerdi ve ben bir deri bir kemiğe dönmüştüm. Balıkçı Po ile denize açıldığımız günlerde kazandığım güç ve cüsse de eriyip gitmişti. Dişlerim gevşemiş, gözlerim iyi göremez olmuştu; sanki Kamçı'da gördüğüm günahlarla yavaş yavaş körleşiyordum. Her gece, denizin karanlık, yoğun dalgalarıyla beni baştan çıkardığı güvertede uyuyordum.

"Bana gel, Ah Qin," diye mırıldanıyordu deniz, Kamçı'nın bordasına çarparak, "Gel ve yüz derinliklerimde. Birkaç sulu nefes bütün acılarını dindirecek..."

Qin Ana'yı ve kız kardeşlerimi düşünüyor, hayatın ziyan edemeyeceğim bir nimet olduğuna kanaat getiriyordum. Ama kükreyen dalgaların cazibesine karşı koymak her geçen gün zorlaşıyordu. Bana dirayet vermesi için Mazu'ya dua ediyordum ama Denizler Tanrıçası'nın kulakları sağırdı. Bana sırtını dönmüştü. Böylece ben de ona sırtımı döndüm ve inançsız bir adam oldum.

Ya dirayetli ol ya da İblis Denizi'nin seni yutmasına izin ver. Benim seçeneklerim bunlardı. Ben de kalbimin nasır bağlamasına izin verdim. Diğer tutsak balıkçı oğlanlar dövüldüğünde ya da tecavüze uğradıklarında onlar için üzülmeyi bıraktım, Benim yerime onlar olması yeğdir, diye düşündüm. Gasp edilen balıkçı teknelerinden getirilen rehinelere Kamçı'nın güvertesine indirildiğinde Yang'ın adamları hırlayan köpekler gibi onların üstüne atılırken ben de kalabalığın arasında duruyor ve onları sıkıştırıyordum. Benden daha küçük ve zayıf çocuklara tükürmeyi ve onları tokatlamayı alışkanlık haline getirmiştim. Balıkçı Po ile denize açılan o dürüst ve terbiyeli Ah Qin bu zorbaca hareketlerimden utanırdı. Ama o Ah Qin çok uzun zaman önce ölmüştü ve arkasında beni, bu iğrenç posayı bırakmıştı. Kısa süre sonra kötücüllüğüm Kaptan Yang'ın onaylayan bakışlarını kazanmayı başarmıştı. Onun çetesinin bir parçası olacağımı anlamıştım.

Ama kaderin farklı düşündüğünü kanıtlayan bir şeyler oldu. Öyle bir şeyler oldu ki Mazu'nun ta en başından beri Kamçı'yı izlemediğini düşündüren bir şeyler...

X

“Yabancı Şeytanlar!” diye bağırmıştı Tosbağa Li, “Denizde kaybolmuş Yabancı Şeytanlar!”

Deniz, rüzgârsız gökyüzünün altında çarşaf gibiydi, bir dalga yahut dalgacıkla bile bozulmamıştı. Bulutlar alçakta, hava sisliydi. Güvertedeki haydutlar Tosbağa Li’nin tek gözlü dürbünüyle baktığı yönü anlamak için koşturmuşlardı. Küçük bir sandal denizin üzerinde sürükleniyordu; ne bir kürek ne bir silah ne de herhangi bir savunma aracı, üstünde yalnızca uyuyor gibi görünen çökmüş iki Ecnebi vardı. Beni ölümden kurtarmandan beri yedi yıl geçmişti ama seni ilk görüşte tanıdım. İçlerinden biri Ah Tom! diye düşündüm, Fanqui’den Ah Tom! Başka hangi Ecnebi’nin böyle alev alev saçları vardı? O kocaman yamuk yumuk burnuna ne demeli? Küçük kayığı suya indiren korsanların gürültüsüne uyanmıştınız. Çırpınan ejder size doğru kürek çekerken ayağa kalkıp izlemiştiniz, ne kendinizi koruyacak haliniz vardı ne de kürek çekip kaçacak.

Bıçak zoruyla Kamçı’nın güvertesine çıkartılırken sen, yüzünde dehşet okunuyordu. Yüzünde fazladan çizgiler, kafanda da saçtan ziyade kellik vardı ama Fanqui’li Ah Tom olduğun inkâr edilemezdi. Bastonun yanında değildi, topallıyordun ve diğer barbar sana destek oluyordu. Kamalarıyla boğaz kesiyormuş gibi hareketler yapan, sırttan ve heyecanlı korsan sürüsüne korkuyla bakıyordu adam. Ayakta duracak haliniz yoktu ve geminin kış tarafında dizlerinizin üstüne çöküp kalmıştınız. Ne kadar da acınası bir haldeydin! Güneşin altında durmaktan burnun su toplamıştı, derin kavrulmuş ve soyulmuştu. Sakalın birbirine girmiş, gömleğin deniz tuzu ve terden katılaşmıştı. Denizin ortasında geçen günler seni paçavralar içindeki bir dilenciye dönüştürmüştü.

Reis Sinek Kurdu sarığı ve kaftanıyla caka satıyordu. Yağmur varillerinden size su getirilmesini emretmişti. Diğer barbarla sen getirilen suya hücum etmiştiniz, su çanaklarınızı tepenize dikerken ağzınızın kenarlarından su dökülüyordu. Çakallardan birkaçı yanınıza gidip ceplerinizi ve keselerinizi güverteye boşaltmıştı. Tü y kalem, bir cep saati, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış mektuplar ve deri bir İsa kitabı ve barbar paraları... Yang Reis paralardan bir tanesini ısırılmıştı.

“Bu İngiliz Şeytanı parası!” demişti haydutlardan biri.

Kor halindeki kömürlere su dökülüyormuş gibi güçlü bir tıslama dolaşmıştı kalabalıkta. Kamçı’daki kanunsuz herifler bile nefret

ederdi İngiliz Şeytanları'ndan. "Öldürelim onları! Gebertelim onları!" diye bağırmıştı ayaktakımı ve senin güneş yanığı tenin sararmıştı. Sen konuşmaya başlayınca gerginlikten bağırsaklarımı kontrol edememiştim.

"Bizi kurtardığınız için teşekkürler, Kaptan."

Yang Reis'in aklı başından gitmişti.

"Bu Ecnebi Şeytan konuştu mu şimdi?" diye bağırmıştı Reis Sinek Kurdu. Parmağını sana doğrultup, "Az önce konuştun mu sen?" demişti.

"Sekiz yıldır yaşıyorum burada, Kaptan. Sizin dilinizi konuşabiliyorum."

"Ya o? O da konuşabiliyor mu?" diye sormuştu Kaptan Sinek Kurdu, arkadaşını göstererek.

Onun konuşamadığını söylemiştin. Sonra umutsuzca:

"Benim adım Ah Tom ve arkadaşımınki Ah Jack. Bizler tüccarız. Üç gün önce ticaret gemimizden bir kayığa binip kürek çekerken fırtınaya yakalandık. Küreklerimizi denizde kaybettik ve Wangpo'ya dönmek için yardıma ihtiyacımız var. Size ödeme yaparız, Kaptan. Size istediğiniz kadar para veririz."

Kaptan Sinek Kurdu eliyle işaret ederek susturdu seni. Sonra çakallarından birine bir şeyler mırıldandı ve herif güvertedeki bir kapağı kaldırıp aşağıya indi. Ben, kalabalığın arasında çömelmiştim ki bakışlarını yakalayabileyim ki sen de Kamçı'da bir dostun olduğunu fark edebilesin. Ama bakışların benim üzerimden şöyle bir geçerken beni o edepsiz, iğrenç kokan sürünün arasında ayırt edemedin. Koyu kıvrıcık saçlı, sende bir on yaş kadar genç bir adam olan Ah Jack alçak sesle konuşuyordu seninle. Sen güneşten haşlanmış, kıpkırmızı olmuş olsan da o bir Hintli gibi kahverengiydi.

Çakal, kapağı açıp güverteye çıkmış ve Kaptan Sinek Kurdu'na birkaç kâğıt uzatmıştı. "Okuma bilen var mı?" diye bağırmıştı Sinek Kurdu ve bir forsa öne çıkmış, bir okul kayıkta ders aldığını söylemişti. Kaptan Sinek Kurdu ona kâğıtları uzatmış çocuk yüksek sesle okumuştı:

"Barbarları yakalayanlara ödül: Bir buharlı barbar gemisini ele geçirenler altı bin dolarla ödüllendirilecek... Sıradan bir fırkateyn ele geçirenler direkt başına bin dolarla ödüllendirilecek... Doğma büyüme bir İngiliz ele geçirenler iki yüz dolarla ödüllendirilecek... Bir İngiliz'in

kellesini getirenler yüz dolarla ödüllendirilecek...”

Sarığının altındaki kaşları çatılmıştı Yang Reis'in.

“İki yüz dolar mı?” diye mırıldanmıştı. “Mançu hükümetindekiler de ne cimri piçlermiş! Sizi, İngiliz Şeytanları'na fidye karşılığı bırakmalıyım.”

Ama sizin için İngilizlerden fidye istemek Kraliçe'nin savaş gemilerinden birinin Kamçı'nın peşine düşmesi gibi bir risk içeriyordu. Dedesinin cesaretinden ve silahlarından yoksun olan Kaptan Sinek Kurdu dümencisine dönüp Kanton tarafına dümen kırmasını istedi. Bunu duyunca sen, paniğe kapıldın. Hapis, sorgu ve işkence... İngiliz Şeytanları'nın Kanton'daki kaderi bunlardı.

“Kaptan, eğer bizi Wangpo'ya götürürseniz size Kanton'da vereceklerinin iki katını ödeyeceğime söz veriyorum!” diye yalvarmıştın dizlerinin üzerinde, “Sekiz yüz dolar! Bin dolar! Kaptan, istediğiniz miktarı söyleyin, ödeyeceğim...”

Kaptan Sinek Kurdu kafana bir yumruk atmış, seni zemini kıymıklarla dolu güvertede yan tarafına doğru devirmişti.

“Ecnebilerle konuşmayı sevmem,” demişti bize dönüp elini silkelerken. “Eğer bir daha konuşacak olursa gözlerini oyun.”

XI

Bıldırcın kafesleri güvertenin ön tarafına getirilmişti. Bambu parmaklıklar bıldırcın boku ve kanlı tüylerle kaplıydı. Ah Jack'le seni birer kafese sokmuşlar, kapıları sicimlerle bağlamışlardı. Kafesler insanlara göre değildi ve başlarınızı eğip dizlerinizi göğüslerinize çekip çömelmiştiniz. Kaptan Yang afyon dumanıyla kaplı kamarasına çekilmişti, Kızıl Bayrak Donanması adına barbar rehineler ele geçirmiş olmanın verdiği itibarın keyfini sürüyordu.

Bulutlu gökyüzünün altında Kamçı, Kanton'a doğru seyrederken haydutlar kafeslerin etrafına üşüşüp sizi rahatsız ediyorlardı. “Daha önce bir Tanka kızıyla yaptın mı o işi hiç, Ah Tom?” “Hiç haydutlar tarafında tutsak edilmiş miydin, Ah Tom?” “Kızıl Bayrak Donanması'nı duymuş muydun hiç, ha Ah Tom?” Kanton limanında çalışırken üç beş kelime

İngilizce kapan Tankalar “Bir! İki! Üç! Nabersindi Yaşlı Kurt?” diyor, sonra kahkahalara gömülüyorlardı. Size sataşmaktan hiç sıkılmıyorlardı ve kafeslere tıklmış halde buna tahammül etmek zorundaydınız.

Koç Saati civarlarında birkaç forsa ellerinde pirinç çanaklarıyla gelmişlerdi. Pirinci ellerinizle yiyor, dış çatlatan taşları tükürüyordunuz. Sonra Çiçekbozuğu Wan sizi, kafanıza paslı bir çakmaklı tüfek doğrultan Tosbağa Li'nin gözetimi altında bacaklarınızı esnetin ve mesanelerinizi boşaltın diye kafeslerden çıkarmıştı. Akşam karanlığı çökmüş ve rüzgâr havanın boğucu kapalılığını süpürmüştü. Bildircin kafesinin içinde bacaklarına kramp giren Ah Jack o yakışıklı yüzünü yan yana getirdiği avuç içlerine doğru eğmişti, dudakları bir duanın mırıltısıyla titriyordu. Sen, Ah Jack gibi dua etmiyordun, denize ve gökyüzüne doğru dikmiştin gözlerini; gelmekte olan yağmura.

Gece soğuk, aysız ve karanlıktı. Serin rüzgârın feryadı güvertede yankılanıyor, geminin kaburgası ve direk başları gıcırıyor ve inliyordu. Yağmur güverteye ve bildircin kafeslerinin üzerini kapatan hintkamışlarının üstüne patırtıyla düşüyor, dalgaların üzerinde gamzeler oluşturunuyordu. Rüzgârın ve yağmurun Tanrıları o gece bizim yanımızdaydı, haydutların çoğu güvertenin altındaki bölmelere çekilmişti. Güvertedeki gözcülere titreşen bir gaz lambasının cılız ışığının çevresinde titreyerek oturuyor, kenevir çuvallarını üstlerine çekmiş, tadı sintine suyundan bile iğrenç groglarını kafaya dikip ısınmaya çalışıyorlardı. Bildircin kafeslerinde Ah Jack'le sen dizlerinizi kucaklamış, üzerinizde pamuklu gömlekleriniz, titriyordunuz. Yağmurun altında dişlerim takırdayarak bir su varilinin arkasında gizlenmiştim, gözcülere bakıyordum. Kamçı, aptallarla dolu tembel bir gemiydi ve afyonlu grogun adamları yere sermesi uzun sürmedi. Henüz uyanık olan son kişi, Kokuşmuş Fu da horlamaya başlayınca varilin arkasından sinsice çıktım. Güvertedeki son uyanık kişi bendim.

Gaz lambası sönmüştü ve zifiri karanlıkta dalgalar bordayı dövüyordu. Hızlı hızlı koşuşturan bir fare gibi güvertenin öte yanında kambur biçimde duran karanlık şeklin olduğu kafese, sana yöneldim.

“Ah Tom,” diye fısıldadım, “Şşş. Sessiz ol. Konuşma.”

Sığ uykundan hemen uyandın. Gözlerini açtın ve bambu parmaklıkların ardından bana bakmak için dönerken boynundaki kemikler çıtırdadı. O yamuk yumuk kemerli burun ve birbirine girmiş

sakallar gölgelerin içinde bana dönmüştü.

“Ah Tom,” diye fısıldadım, “Benim, Ah Qin. Beni hatırladın mı?”

Gecenin kör ettiği gözlerin karanlıkta beni aradı.

“Kim?”

“Ah Qin. Boğazımı kesmek isteyen denizcilerin elinden kurtarmıştın beni. Hatırladın mı?”

Denizde kaybedilen günlerin kokusunu alabiliyordum senden. Güneşle teninden fişkıran, esintiyle bayatlayan barbar teri...

“Hayır,” dedin, “Hatırlamıyorum...”

Ama o hırsızlık eden on yaşındaki Ah Qin’in kafanın içinde bir yerlerde durduğunu biliyordum. Hafızanın bir ipucuna ihtiyacı vardı, tek gereken buydu.

“Seninle beraber İngiliz fabrikasına gitmiştik,” dedim, “Kitaplarla dolu odana girmiştik. Sana Tanka halkından bahsetmiştim ve Denizler Tanrıçası Mazu’dan...”

Karanlıkta zorlanan gözlerle baktın bana uzun uzun. Sonra sesin, anımsayışın tınisiyle aydınlandı.

“Ertesi gün beklemiştim seni,” dedin, “Ama Gelmedin. O zamanlar daha küçüktün. Bir çocuktun. Şimdi... Büyümüşsün...”

Daha büyük. Daha çirkin. Daha pis kokulu. Bir deri bir kemik. Boğulup ölmeden hemen önceki Üç Baca Qin’den farksız. Ama bir zamanlar olduğum o Ah Qin için yas tutacak zamanım yoktu.

“Ertesi gün gelmek istemiştin,” dedim, “Ama Mazu gelip denize açılmam gerektiğini söyledi. Ben de Balıkçı Po ile denize açılmaya başladım ve beş yıl balıkçılık yaptım. Sonra Kaptan Yang’ın çetesi teknemizi ele geçirip İhtiyar Po’yu öldürdü ve beni de Kamçı’ya getirdiler. Bir korsan değilim ben, senin gibi bir tutsağım.”

Ah Jack, kötü bir düş gören bir köpek gibi inledi kafesinde.

“Üzüldüm, Ah Qin,” dedin.

Ama o kadar da üzülmemiştin, fark etmiştim bunu. Sonu Kamçı’da biten bir Tanka; vah vah. Sonu Kamçı’da biten Ah Jack ve senin gibi İngiliz Şeytanları; işte o bir felaket. Ama sana gerçeği söyleyeceğim, ben hem Ah Jack için hem de senin için üzgündüm, senin üzgün

olduğundan daha üzgündüm yani. Seni o kafesin içinde öyle sıkışmış halde görmek kalbimi bağlayan nasırları yok etmişti.

Kokuşmuş Fu uykusunda küfretmiş ve öksürmüştü ve Denizler Tanrıçası boynumun arkasına nefesini üflerken Kamçı sallanmış, kaburgası ve direkleri gıcırdamıştı.

“Dinle, Ah Tom,” dedim, “Mazu’nun, senin kayığını Kamçı’nın güzergâhına sokmasının bir sebebi olmalı.”

“Peki, nedir o sebep, Ah Qin?”

“Daha önce sen benim hayatımı kurtardın. Şimdi benim senin hayatını kurtarmama sıra geldi. Mazu çizdi bu kaderi.”

Uzun uzun sustun.

“Peki, nasıl yapacaksın bunu Ah Qin?”

“Zamanı geldiğinde Mazu bana söyleyecek.”

Bir suskunluk daha.

“Anlıyorum.”

Bana pek de inancın yok gibiydi ama gene de Kamçı’da bir dostun olduğunu bilmek seni biraz olsun rahatlatmış olacak ki kafanı bambu parmaklıklara dayayıp uyuyakalmıştın. Bir süre kafesin yanında, Denizler Tanrıçası boynumun arkasından nefesini üfleyip bana ne yapmam gerektiğini söyleyene kadar senin için endişelenerek öylece beklemiştim.

Sonra, güvertenin zeminindeki kapağı kaldırıp aşağıya, Yang’in rutubetli, pis kokulu kamarasına inmiştim. Kalbim korkudan deli gibi çarparken ahşap zemini gıcırdatmamaya özen göstererek, Yang’in ve çetesinin hintkamışı hasırlarda horlayarak uyudukları kamaraya dikkatlice girmiştim. Şafak vaktinden hemen önceki o saatte hödükler en derin uykularındaydılar ve ben Mazu’nun bana çalmamı söylediği şeyi çalmış ve sinsice çıkmıştım.

Kamçı’nın güvertesine döndüğümde çaldığım şeyi giysimin içine saklamıştım ve Yang ve çetesi çalınan şeyi fark etmeden bu gemiden kaçmış olmayı dilemiştim Mazu’dan.

XII

Ah Jack'le seni bildircin kafeslerinden çıkardıklarında güneş gökyüzünde, tam tepemizdeydi. Forsalar size çanaklarda pırınç getirmişler, geminin hödükleri de Ecnebi yemek saatini izlemek üzere çevrenizde toplanmışlardı. Kaptan Yang sarığı ve kaftanıyla gelmiş, Çiçekbozuğu Wan'le konuşuyordu. Plan, sizi Münzevi Yengeç Koyu'na götürmek, oradan çamurlu gelgit düzlüğünü yürüyerek geçip Kanton'daki yetkililere teslim etmektir. İnci Nehri'ndeki devriye tekneleri korsanlardan da beterdirdi ve rehine ödülünü kendileri almak için İngiliz Şeytanları'nı Kızıl Bayrak Donanması'nın elinden alırlardı. Dört yüz dolar yalnızca Kaptan Sinek Kurdu'na ait olmalıydı.

Küçük kayıkla Münzevi Yengeç Koyu'na kadar kürek çekecek adamlara ihtiyaç vardı ve Çiçekbozuğu Wan eliyle işaret ederek kürekçileri seçmişti. Sen. Sen. Sen. Öne atılmış ve Wan'ın pislikten kararmış işaret parmağına doğru kabartmıştım göğsümü. Sen. Çeteden sayılmasam da ben de seçilmiştim. Denizler Tanrıçası duruma müdahil olmuştu, buna şüphe yoktu.

Kürekçiler seçilince Kaptan Sinek Kurdu senden epey bir kısa olduğu gerçeğini telafi etmeye çalışırcasına göğsünü kabartarak ve hançerini sallayarak sana doğru çalıştı yürümüşü. Kendi yüksek standartlarına erişip erişemediğini kontrol ediyormuş gibi pis parmaklarının arasında senin gömleğinin kumaşını şöyle bir ovuşturmuş sonra hançeriyle işaret ederek, "Gömleklerinizi çıkarın!" demişti. Ah Jack'le birbirinize bakmıştınız paniğe kapılmış bir halde. Ama Yang'ın bir hançeri vardı ve siz de hançerlenmek istemediğinizden gömleklerinizin düğmelerini çözmüş ve Yang'ın dalkavuklarının size doğru uzanan ellerine gömlekleri bırakmıştınız. Sonra öylece durmuştunuz kalabalığın kötü niyetli bakışları altında.

"Ne kadar da kılı bu barbarlar!" diyerek sırtıtmıştı Kaptan Yang, "İnsandan çok hayvana benziyorlar!"

Ah Jack'in göğüsleri geniş ve kaslıydı ve kıvrır kıvrır koyu renk kıllarla kaplıydı. Senin omuzların daha dar, göğsün solgun ve çilli, göbeğin sarkıktı. İkiniz de biz Tankalar ve Hakkalar'dan daha etliydin ve bizim gibi kaburgalarınız sayılmıyordu. "İnek sütü şişiriyor bunları," diye belirtmişti kalaslardan biri.

Yang Reis hançeriyle yeniden işaret etmişti. Kemerlerinize doğru. Pantolonlarınıza doğru. Çizmelerinize doğru. Hepsini istiyordu.

Sen, kemerini çözüp pantolonunu kılı bacaklarından sıyırırken ben utançtan başımı eğmiştim. Sen donuna kadar soyunurken deniz haydutları sırtarak bakmışlardı sana.

“Topuklarına kadar kılı bunlar!” diyerek gülmüşlerdi. “Hayvanlar gibi! Hayvanlar gibi!”

Güneş, Kamçı'nın güvertesini kavuruyordu ve dalgalar bordaya vuruyor güverteyi sallıyordu. Kambur durup başını öne eğmişti ama Ah Jack göğsünü germiştir, şerefiyle durmak istiyor gibiydi. Kaptan Yang bu duruma sırtmış ve Ah Jack'in kahverengi kollarını okşamak için uzanmıştı. Sinek Kurdu'nun şehvet dolu bakışlarından mideme sancılar girmişti. Kaptanın o anda ne istediğini anlamak için âlim olmaya gerek yoktu. Ah Jack ölümcül bakışlar atıyordu ama bakışlar silahlar gibi savunamazdı bir adamı ve Yang onun göğsünü okşarken yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Dizlerinin üstüne,” demişti Kaptan Yang.

Ah Jack söyleneni anlayamıyordu ama sen anlamıştın.

“Ne kadar para istersin, Kaptan?” diye haykırmıştın çaresizce, “Size yemin ediyorum, eğer onu rahat bırakırsanız size istediğiniz miktarı veririz!”

Yang Reis bakmamıştı bile sana. Yang'ın adamlarından biri saçlarından tutup kafanı geriye doğru çekerek susturmuştu seni.

“Dizlerinin üstüne,” diye tekrarlamıştı Yang Reis, “Çök!”

Yang, Ah Jack'e bir tokat vurmuştu sonra, hançerini savurup ahşap döşemeye saplamıştı. Tokat, Ah Jack'i sersemletmiş ama düşürmemişti. Ah Jack inatçıydı. Çakallar onun kanı için ulumaya başlamışlardı:

“İndir onu! İndir onu! Kızıl Bayrak Donanması'na saygıyı öğret ona!”

Yang'ın avaneleri Ah Jack'i dizlerinin üzerine çöktürmek için o tarafa yönelmişlerdi. Ama Ah Jack bağırarak ve kollarını savurarak karşı koymuştu. “Yapma!” diye bağırıydın sen. Ama Ah Jack, Yang'ın adamlarına yumruk savurmaya sürdürmüştü. Reis Sinek Kurdu da kargaşaya doğru ilerleyince kendisini geriye doğru savuran bir yumruk yemiştir çenesine. Bu vuruş o ana kadar Kamçı'da Kızıl Bayrak Donanması'nın reisine yapılan ilk ve tek saldırıydı ve haydutların ağızları bir karış açık kalmıştı. Gemi yan yatmıştı sanki bu şokun

etkisiyle o da sarsılmış gibi. Reis Sinek Kurdu kükremiş ve hançerini Ah Jack'in karnına saplamıştı.

Hançeri geri çektiğinde Ah Jack önceki emirlere itaat edercesine dizlerinin üstüne çökmüş ve zemini kıymıklarla dolu güverteye pat diye düşmüştü. Dudaklarından bir nida sözcüğü dökülürken sanki sen de bıçaklanmış gibi böğrünü tutmuştun. Ah Jack'in karnından dökülen kanlar çevresinde bir birikinti oluşturunuyordu. Sanki toz kaçmış gibi kırıptırtıyordu gözlerini Ah Jack, vücudu seğiriyordu. Fakat onu hançerlemiş olmak Sinek Kurdu'nun öfkesini hiç de azaltmışa benzemiyordu. Çenesindeki şişkinliğe dokunmuş ve bağırıyordu:

“Şu kokuşmuş barbar kanını her yana saçan İngiliz Şeytanı'nı atın gemimden!”

Münzevi Yengeç Koyu'na kürek çekmek için seçilmiş kürekçileri başıyla işaret etmiş ve kanlı hançeriyle kış küpeştesini göstermişti:

“Atın bunu! Boğulsun denizde!”

Kamçı'da emirlere uymamak diye bir şey yoktu bu yüzden hepimiz Ah Jack'e yönelmiştik. “Can çekiyor,” demiştim kendi kendime, “En azından boğulmak acısını sona erdirecek.” Her birimiz Ah Jack'in birer kolunu bacağına tutup kaldırdığımızda adam çığlık atmıştı. Sonra Tosbağa Li bağırıyordu:

“Bekleyin! Onu atmayalım şimdi! Bir İngiliz'in kellesi yüz dolar değerinde!”

Yang Reis şaşırmış görünüyordu. Bir İngiliz kellesine konan ödülü unutmuştu.

“Çocuk! Gel buraya!” demişti.

Yang'in işaret ettiği ‘çocuk’ bendim. Hançerin terli kabzasını elime tutuştururken kanlı gözleri benimkilere dikilmişti.

“Herifi denize atmadan önce kellesini bir kes bakalım.”

Sonra Ah Jack'e dönmüştüm. Kürekçiler onu indirmişler güverteye yatırmışlardı yeniden. Kalbi henüz durmamıştı, yarası kanamaya devam ediyordu. Sanki vicdanım beni engellemeye çalışıyormuş gibi ağır aksak Ah Jack'e doğru ilerlerken ben, Ah Jack de kafasını kaldırıp bana bakmıştı. Elimdeki hançeri görmüş ve kafasını sallayarak mırıldanmıştı, “Hayır, hayır, hayır.” Ben onun yanına, tahta kaplı kanlı zemine diz çökerken onun gözleri merhamet etmem için yalvarıyordu. Ama

Kamçı'da merhamet yoktu. Ah Jack için merhamet yoktu Kamçı'da. Emirlere itaat etmeyenler için yoktu merhamet.

"Üzgünüm," diye fısıldamıştım Hayalet İnsan dilinde, "Üzgünüm, Ah Jack."

Ah Jack inlemiş ve eliyle göğsüme vurmuştu. İki kürekçi gelip adamın bileklerini güverteye dayamışlardı. Ah Jack bir o yana bir bu yana sallıyordu başını, gözlerinde korkunç bir dehşet ifadesi vardı. Ben de onu saçlarından tutup kafasını sabitlemiş ve hançeri boğazına dayamıştım.

"Hayır!" diye bağırıydın arkamda bir yerlerden. "Hayır!"

Ama başka bir seçeneğim var mıydı?

XIII

Mizana direğinde Kızıl Bayrak Donanması'nın bayrağının dalgalandığı İlahi Denizlerin Kamçısı'ndan seni götürmek üzere bir kayıkla kürek çekerek ayrılmıştık. Kürekler dalgalara batıp çıkıyor ve deniz kuşları üzerimizdeki kapalı gökyüzünde süzülüyor, pike yapıyorlardı. Öyle bir kürek çekiyorduk ki sanki kollarımızın ritmi, göğüslerimizin inip kalkışı bizi bir trans haline sokmuştu. Küreği çeken kollarım gevşekti ve titriyordu. Ellerini denizde durulamış olsam da o eller halen Ah Jack'in kanıyla kirliydi.

O sırada sen, üzerinde bir kürek mahkûmunun giysileriyle Fanqui'de tanıdığım o bilge adamın çok uzağındaydın. Halatlarla bağlanmıştın ve kayığın kışına atılmıştın; ağzını paçavralarla tıkamışlardı, gözlerin çıldırmış gibi bakıyordu. Ah Jack'in kafası bir çuvalın içinde hemen senin yanında duruyordu. Çuvalın, kafanın kesik kısmının geldiği tarafı kanlanmıştı. Kayığa sızan ve ayaklarımızın arasında çalkalanan deniz suyuna da karışmıştı kan. Tosbağa Li senin üstündeki sırada oturuyor çubuğunu tüttürerek çakmaklı tüfeğini senin kafana doğrultuyordu. "Akıllı ol," diye uyarmıştı seni, "Yoksa senin kelle de arkadaşının yanında seyahat eder."

İnci Nehri Körfezi'nden Münzevi Yengeç Koyu'na kadar kürek çekmiş sonra sığlık yerden itibaren kayığı kıyıya çekmiştik. Kayığı saklamış ve senin bağlarını çözmüştük. Sana destek olsun diye kırık dökük bir kürek vermiştik. Biz, Kamçı'nın adamları, vücut dengemizi dalgaların

gemiye bir o yana bir bu yana doğru sallayışına göre ayarladığımız için ilk başta sendeleyerek yürüyorduk karada. Gelgit düzlüğünde ilerlerken sendeleyerek bacaklarımıza çiğnediğimiz çamur sıçırıyordu. Balıkçı halkın kırık dökük tahta kulübe ve tapınakları uzaklarda tepelerde görünüyordu. Karanın daha içlerinde, İnci Nehri'nden gelen kanallarla sulanan ve konik bambu şapkalarıyla çiftçilerin eğilip pirinç topladığı su dolu yeşil çeltik tarlaları görünüyordu. "Acele et topal," diye homurdanıyordu Tosbağa Li, tüfeğinin ağzıyla arkandan dürtüyordu seni sen topalladıkça. Kokuşmuş Fu'yla Ah Xi suyu ve pirinci taşıyor ve Ah Chen'le Aşağılık Rui bizi diğer haydutlardan korumak için birer çakmaklı tüfek taşıyordu. Tosbağa Li, Ah Jack'in kellesini taşımam için emir vermişti bana ve biz çamurlu gelgit düzlüğü boyunca ilerlerken o gözler, Ah Jack'in o yalvaran gözleri aklımdan çıkmıyordu.

Hava kararırken gökyüzü atıştırmaya başlamıştı ve Tosbağa Li küfredmiş ve gökyüzüne doğru tükürmüştü. Planımız gece boyunca yürümeye devam etmektir ama Kızıl Bayrak Donanması'nın haydutları yağmurun ve soğukun vereceği zahmete katlanacak tipler değildi. Tosbağa Li'nin bir kara haydutu olduğu zamanlardan bir mağara bulunduğunu bildiği kayalık bir bölgeye sapmıştık.

Suyun sürüklediği dallardan toplanıp getirilmiş, daha önce oraya sığınanlardan kalma odunları kullanarak mağaranın içinde bacaya benzer bir deliğin altında bir ateş yakmıştık. Aşağılık Rui seni yine bağlamış ve mağaranın arkalarında hızlı hızlı yürüyen ve ısırarak yaratıkların olduğu gölgeler içindeki bir tarafta bırakmıştı. Çuvalın içinden çürüyen etin pis kokusu gelse de Ah Jack'in kafası da senin olduğun yere doğru fırlatılmıştı. "Bu sayede Ah Tom da yalnız kalmaz," diyerek sırtıtmıştı Tosbağa Li. Sen gölgelerin arasından kötü kötü bakıyordun Li'ye, adamın boğazını kesmek için duyduğun heves gözlerinden okunuyordu.

Kokuşmuş Fu ateşin üzerinde biraz pirinç ısıtmıştı ve bizler de pis ellerimizle dalmıştık yemeğe. Akşam yemeğimiz bittiğinde bir grog matarasını elden ele dolaştırmışlar, yüzlerini ekşite ekşite kafalarına dikmişlerdi içkiyi. Sinek Kurdu Reis'ten çaldığım şeyi ortaya çıkarma vaktim gelmişti. Giysimin içinden tahta kutuyu çıkarmış ve kapağını açmışım. Kamçı'dan ayrıldığımızdan bu yana ilk kez konuşuyordum:

"Bakın bende ne var."

Tosbağa Li'nin gözleri benden yana dönmüş o anda içtiği içki

genzine kaçmıştı.

“Nasıl buldun bunu?” demişti tükürükler saçarak.

“Güvertede buldum.”

“Yabancı Çamuru’nu öyle güvertede bulamazsın,” demişti Tosbağa Li, “Çalmışsın işte.”

“Bu Yang Reis’in,” diye eklemişti Ah Chen, “Canlı canlı derini yüzecek.”

Hiçbir şey söylememiş ve arkama yaslanmıştım. Afyonu da birilerinin alabileceği şekilde öylece bırakmıştım. Heriflerin her biri afyona deli olurlardı ve afyon işte orada öylece duruyordu. Hem Yang ve çakalları da yoktu orada. Bir çimdik tüttürseler bir şeycik olmazdı, hemen anlaşılmışlardı bu konuda. Tosbağa Li kütük gibi parmağını göğsüme dayamıştı.

“Herkes biliyor ki bu senin marifetin Tanka çocuk. Anlaşıldı mı?”

Sonra afyona atlamış ve çubuğunu doldurmuştu.

Birazdan afyon tüttürmeye başlamışlar ve sonraki bir saat boyunca denize açıldıkları ticaret gemileri ve gittikleri uzak diyarlar hakkında palavralar atarak, yattıkları orospulardan kaptıkları bir günahkâra yakışır çibanlardan bahsedip kahkahalar atarak takılmışlardı. Onlar çubuk üstüne çubuk tüttürdükçe dumanlar mağarayı bir sis gibi kaplamıştı ve ben zihnimi bulandırmamak için mağaranın ağzına kadar gitmiştim.

Afyon, gözlerimin önünde beyinlerini ele geçirmişti, yani eğer beyinleri vardiysa. Kendilerinden geçene dek içiyor sonra alevlerin hareketinden hipnotize olur gibi ateş ediyorlardı gözlerini. Konuşmaya başladıklarında ağızlarından çıkan ahmakça sözler Üç Baca Qin’in bir iki nefes alınca döküldüklerini hatırlatıyordu bana.

“Bu mağarayı ben doğmadan önceki haliyle hatırlıyorum,” diyordu Ah Xi. “Bu mağara bütün insanların doğmadan önce geldikleri yer...”

“Kamçı’ya döndüğümde Yang Reis’i düelloya davet edeceğim ve onu yeneceğim,” diye yüksekte atıyordu Tosbağa Li. “Sonra, Kızıl Bayrak Donanması’nın lideri olacağım. Yakut gözlü martının kehanetidir bu!”

Afyonun bulandırdığı o kafaların düşüp teker teker uyuduklarını görmek ne rahatlamaydı ama. Tosbağa Li son düşendi.

“Bunun bir sorumlusu varsa,” diye geveleyerek konuşmuş ve parmağını bana doğrultmuştu, “O sensin Tanka çocuk...”

Sonra şuurunu kaybetmişti, oradan ve o andan silinmişti.

Mağaranın bir ucundaki kasvette gözlerin titreşerek parlamıştı karanlıkta.

XIV

Sönmekte olan ateşin ışığında izlemiştim onları bir süre. Bir gemi enkazında yatan cansız bedenler gibi yayılmış halde olsalar da tamamıyla sızdıklarından emin olmak için izlemiştim. Sonra, göze aldığım tehlikenin titrettiği ellerimle Tosbağa Li'nin kemerinde asılı hançerini kınından çıkarmıştım. Mağaranın içlerinde bir kolunun üzerinde kıvranıyordun. Haydutları uyandırmadan endişe duyarak sana doğru sürünmüş titreyen ellerimi engellemek için nefesimi tutarak Tosbağa Li'nin kamasıyla seni bağladıkları ipleri kesmiştim. Ağzına bağladıkları ipi söküp atarken nefes nefese kalmıştın. Sonra, Ah Jack'in çuvaldaki kafasını alarak uyuyan haydutların yanına gitmiştin topallayarak. Ah Chen'in çakmaklı tüfeğini kapmış ve mağaradan çıkmıştın.

İnci Nehri Körfezi'ne doğru çamurun içinden sessizce yürümüştük. Kırık dökük küreği baston gibi kullanıyordun ve tüfeği Ah Jack'in kafasının yanına koyup çuvalı da omzuna atmıştın. Kapalı ve yağmurun çiselediği gecenin içinde bacaklarımız izin verdiğince hızlı gidiyorduk, biz; balıkçı Tanka oğlan ve Kızıl Saçlı Şeytan biliyorduk ki haydutlarla aramızda ne kadar mesafe olursa o kadar iyiydi.

Çamurlu düzlüğün içinden geçip Wangpo'daki diğer İngiliz Şeytanları'nın bulunduğu yere gideceğimiz yolu ben gösterirken sen Ah Jack'e yas tuttuğundan bir kelime olsun etmiyordun. Ama Kamçı'dan kaçabilmem benim moralimi yükseltmişti ve Qin Ana'nın çamaşırcı kayığına dönmek ve hayatta olduğumu göstermek için sabırsızlandığımdan kalbim deli gibi çarpıyordu. Birinci ve İkinci Kız Kardeşler beni gördükleri için gözyaşlarını tutamayacaklar ve Qin Ana, korsanlar tarafından esir alındığım için bana çok fena kızacaktı. “Böyle ahmak bir oğul sahibi olarak nasıl da lanetlendim!” diye paylayacaktı beni, “Artık sana denize açılmak yasak, Ah Qin!” Sonra Kanton limanında hamallık edecektim ve denizcilere özgü

hödüklüklerimden sıyrılacaktım. Bir İlk Oğul olarak vazifemi yapacak ve Qin Ana'yla kız kardeşlerime bakacaktım. İnci Nehri'nden bir daha asla ayrılmayacaktım. Denizler Tanrıçası geleceğe dair her ne gördüyse görsün ben bu yaşamda denizden alacağımı almıştım.

Gün doğana kadar İnci Nehri Körfezi'ndeki çamurun içinde yürümüş, sonra soluklanmak için durmuştuk. Uzaklardaki Wangpo'yu görebiliyorduk ve sen yakında İngiliz Şeytanı akrabalarının yanında olacak olsan da dalgaların üstünde parlayarak yükselen güneş ışığında pek sefil görünüyordun. "Susadın mı, Ah Tom?" diye sormuştum, içecek su bulabileceğimiz bir yerler var mı diye bakınarak. Cevap vermemiştin. Taşıdığın çuvalı çamurlu zemine bırakmış ve çakmaklı tüfeği çıkarmıştın içinden. Sonra kendi etrafında dönmüştün. Ve tüfeğin dipçiğiyle vurduğunda bana acı, kafatasımda zonklamıştı. Tüfeği kurmuş ve namluyu göğsüme doğrultmuşsun.

"Geri git," diye tıslamıştın.

Öfke ele geçirmişti gözlerini, tetikteydi parmağın. Beynimi saran, beni neredeyse körleştiren acıyla bir adım geri gitmiştim.

"Ne oldu Ah Tom?" diye sormuştum, "Ne yaptım ben?"

Kötü kötü bakmıştın bana ve başınla Ah Jack'in kafasının bulunduğu çuvalı işaret etmiştin.

"Jack iyi bir adamdı. Şimdi karısı ve çocuklarına onun öldüğünü söylemem gerekiyor. Bir korsan gemisinde kafasının kesildiğini ve ondan geriye kalanların Güney Çin Denizi'nde olduğunu söylemem gerekiyor."

"Yang Reis emretti bana yapmamı," diye haykırmıştım, "Ben yapmak istememiştim. Başka seçeneğim yoktu."

Nefretle sallamıştın kafanı ve altı yıl önce Fanqui'de tanıştığım o nazik ve iyi kalpli Ah Tom'dan eser yoktu bakışlarında. Uygur bir adamla bir vahşi arasında pek de bir fark yokmuş. Denizde geçen birkaç gün ve korsanlarla bir çatışma yaşamak birincisini diğere döndürüyormuş. Senin gibi birilerini bile.

"Git geri," diye alayla gülümsemiştin, "Siz Çinliler hepiniz aynısınız."

Sonra tüfeğin tetiğini çekmiştin.

24

Yaralar

İş çıkış saati kalabalığı metronun girişinde kayboluyor; kitleler, cep telefonlarına bağıarak, topuklarının üstünde yürüyerek itiş kakışın içerisinde yollarını bulmaya çalışıyorlar. Trafiğe saplanıp kalan Wang onları izliyor. Kafası arabanın motorunun sesiyle zonkluyor. Ahenk içinde bir toplum yok, diye düşünüyor. Yalnızca, çarpık dişli ve nezaketsiz ve birbirlerinin üzerine basıp geçen insanların keşmekeşi var.

Paydos etmeye karar veren Wang taksinin boş olduğunu belirten sinyali kapatıyor ve İşçi Stadyumu yoluna, trafiğin içine giriyor. Egzoz dumanıyla kararmış metal ve betondan ibaret Uzun Gökkuşağı Köprüsü'nün yakınlarına doğru gelirken Wang bir frenin tiz çılgınlığını duyuyor; metalin çatırtısını ve bir kadının feryadını. Önünde giden arabalar bir bir duruyor ve sürücüler arabalarından fırlayıp kavşağa doğru koşturuyorlar. Wang direksiyon başında kalıyor, koşup ne olduğuna bakmak konusunda isteksiz. Fakat bir şeyleri kaçırdığına dair o tuhaf sıkıntının onu da sarması ve herkes gibi arabasını bırakıp kalabalığı takip etmesi çok sürmüyor.

Bir 707 numaralı otobüsün yanında elli civarında insandan oluşan

bir kalabalık var. Arkada kalan insanlar ayaklarının ucunda yükselip önde ne olduğunu görmeye çalışıyor. Wang pek bir şey göremiyor ama kazaya dair bilgiler kalabalığın arasında yayılmaya başlıyor. Otobüs bir bisikletliye çarpmış ve bisikletliyi havaya; hurdaya dönmüş bisikletten epey uzaklara savurmuş. Çocuğun kafası asfalt zemine çarpmış ve görebilenler çocuğun öldüğünden emin. Wang çocuğu göremiyor ama boş durumdaki 707'nin şoförünü görebiliyor. Ellilerinde, beti benzi atmış bir adam; itirazlarının tiz feryadı kalabalığın üstünde yükseliyor. Bana doğru uçarak geldi! Nereye gittiğine bakmıyordu bile! Şoför, sanki çevresinde dikilenler bir mahkemedeki jüriymişler de onlara hemen oracıkta kabahati olmadığını kanıtlaması gerekiyormuş gibi masum olduğunu izah etmeye çabalıyor. Ama jüri ikna olmuyor. "Manyak gibi kullanıyordu," diye yorum yapıyor Wang'ın yanındaki bir ihtiyar, "Adamı tutuklamaları lazım." Ötekiler de homurdanarak ihtiyarı onaylıyorlar.

Ne olduğuna bakma salgını işlerinden eve dönen insanlara bulaşıyor. Kimileri yürürken başlarını çevirip bakıyor; kanlı sahneye gündelik bir şeymiş gibi yürüyüşlerini bozmadan bakıp geçiyorlar. Kimileri kalabalığı yarıp önlere geçmeye çalışıyor; bir adam cep telefonu ile ölü bisikletlinin ve hurdaya dönmüş bisikletin fotoğrafını çekiyor. "Çin halkının yüzde yetmişi ahlaksız," demişti bir keresinde Keltoş Zhang şakayla, "Diğer yüzde otuzsa tekrar tekrar sömürülüyor. Milli İstatistik Kurumu'nun rakamları bunlar." İtişip kakışan kalabalığa bakan Wang, Keltoş Zhang'in istatistiklerine neredeyse inanacak oluyor ve sonra taksisine dönüp kendisinin de o yüzde yetmişin içinde olup olmadığını merak ediyor.

Taksisine dönüp direksiyonun başına geçtiğinde sağ tarafındaki BMW'nin şoförü ara vermeden kornaya basmaya başlıyor. Daaaaaaaatt. Kornanın sesi Wang'ın sinirini bozuyor ve Wang yolcu tarafı camına doğru uzanıp bağıyor, "Hey! Kes şunu!" Beysbol kepi takmış yeniyetme sürücü Wang'e kötü kötü bakıyor, sonra önüne dönüyor. Kornayı yeniden köklüyor. Daaaaaaaaaatttt. Anahtarlarını kontakta bırakan Wang taksiden iniyor. Sürücü kayıtsız bir şekilde bakıyor Wang'ın yaklaşmasına. BMW'nin camları açık ve Wang sıcağın ve trafiğin kokusunun arasından yeni deri döşemelerin kokusunu, yolcu koltuğunda oturan ve rimel kaplı kirpikleriyle etrafa oklar fırlatan kızın parfümünün kokusunu alıyor. Wang, BMW'nin sürücüsünün gözlerindeki küçümseyici ifadeyi görüyor. Kılıksız, orta yaşlı bir taksi şoförünün saygı gösterilmeye değmeyeceğinin ifadesini...

“Senin sorunun ne?” diye soruyor genç.

“Sorunum sensin,” diyor Wang, “Kornaya basmayı bırak.”

“Nedenmiş o?” diye soruyor genç, sanki aklı karışmış gibi rol yaparak, “Korna çalmayı yasaklayan bir yasa mı var? Bu yasadışı değil sonuçta.”

Wang kavşağı işaret ediyor. O sırada bir ambulans o tarafa doğru yavaşmış, polisler kalabalığı uzaklaştırmaya çalışırken sağlık görevlileri bir sedye çıkarıyor.

“Bir araç bir kişiye çarptı ve o kişi öldü,” diyor Wang, “Biraz saygı göster, olmaz mı?”

Genç, omuz silkiyor. Vicdanı bir milim bile kıpırdamıyor yerinden. Yirmi metre ötede bir insanın ölmesi, trafiğin sıkışması gibi bir dertten öte bir anlam ifade etmiyor onun için.

“Çok yazık olmuş kendisine. Nereye gittiğine bakmalıydı belki de.”

Sonra Wang’i görmezlikten gelerek arabasının ön camından bakıp kornaya yeniden basıyor. Daaaaaaaatt. Kız arkadaşı koluna vurup durmasını söyleyerek kıkırdıyor. Şişkin cüzdanları ve babalarının aldığı pahalı arabalarıyla bu küçük imparatorlar Wang’i hasta ediyor.

“Ciğeri beş para etmez herifin tekisin,” diyor Wang, korna sesi kesildiğinde, “Özünde ciğersiz herifin tekisin, biliyorsun bunu. Bu yüzden, işte böyle davranıyorsun.”

Genç, gülüyor.

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diyor ve bir düğmeye basıp penceresini kapatıyor.

Wang öne doğru eğilip yükselen camın ardındaki gence dikey gözlerini. Cam, tam kapanmadan hemen önce gencin homurdanışını duyuyor, Ezik. Kan beynine sıcıyor Wang’in. Film çekilmiş cama yumruğunu indiriyor, cam sarsılıyor. Aman Tanrım! diye ciyaklıyor kız, oturduğu koltukta sarsılıyor. Genç, arabayı çalıştırıp BMW’yi bir iki metre ileriye sürüyor. Wang’in zihnindeki kükreyiş yavaşça geçiyor ve eklemleri zonklayarak orada öylece duruyor.

İşçi Stadyumu yolu yeniden akmaya başlıyor ve polis, kordona aldığı alanın çevresinden yönlendiriyor trafiği. Wang’in taksisinin arkasında bekleyen beyaz kamyonet korna çalıp, hareket etmesi için

Wang'e bağıyor. Wang, adamın kendisine bağırmasından dolayı şaşkına dönmüş bir halde taksisine geçiyor. Korna çalıp duran gence oradaki herkes adına karşı koymuştu. Kamyonetteki adam neden sanki Wang yanlış yapmış gibi davranıyordu?

Keltoş Zhang, et suyuna koyun kokoreçli erişteye yumulmuş, önünde uzanan uzun ve yalnız bir gece vardiyası öncesi karnını doyuruyor. Erişte kâsesinin yanında sarımsaklar ve Keltoş Zhang'in kahramanı Mao Zedong'un en sevdiği sigaradan, Dongfanghong'dan yarısı içilmiş bir paket duruyor. ("Mao ve politikaları yüzünden milyonlarca insan öldü, biliyorum. Yine de o, Çin'in gördüğü en büyük lider!") Pırpır eden böcek kanatları geceyi ılık sesleriyle dolduruyor. Böcek öldürücü alet çıtırdıyor, floresan ışığının cebettiği böcekleri elektrikle idam ederek kavrulmuş leşlere dönüştürüyor.

"Ruh halin gemileri batmış bir balıkçı gibi," diye yorum yapıyor Keltoş Zhang, ağzında koca bir lokma sakatatla, "Ne var ne yok?"

Hamileliğinin son aylarındaki Sincanlı bir aşçı yamağı, elinde yeşil soğanlı krep tabağıyla paytak paytak geliyor. Tabağı Wang'in önüne bırakıyor, sonra elleri belinde şiş karnını öne doğru çıkarıp paytak paytak yürüyüp gitmeden önce bir iç çekiyor. Keltoş Zhang, Wang'in önündeki kreplerden birini alıyor yemek çubuklarıyla. Bir parça ısırıp çiğniyor.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var," diyor Wang.

"Nedenmiş o?"

"Yida kapı dışarı etti beni."

Keltoş Zhang ağzındakileri püskürterek kahkahayı basıyor.

"Ne yaptın ki? Orada burada düzüşüyordun herhalde?"

"Hayır."

"O zaman, o mu aldattı seni?"

Yida aldattı mı? Wang emin değil. Keltoş Zhang iç çekiyor, kafasını sallıyor.

"Sana tavsiyem, Wang Jun, onu hırpala, şöyle bir taraflarını kanatana kadar, kendinden geçirene kadar yak canını. Bunu yaptığın için saygı duyacak sana. O ayak bağlama ve cariyeler devrinde toplum

doğru olanı yapıyordu. Kanunları ne diye değiştirdiler anlamıyorum. O zamanlar kadınların davranışları...”

“Sen hiç evlendin mi?” diye soruyor Wang.

“Asla,” diyor Keltos Zhang, “Evlilik aşkın mezarıdır, derler. Hatırlatayım, ben hiç âşık da olmadım. Kadınlar hak ettiklerinden fazla zahmet gerektiriyor. Bekârlık sultanlıktır, işte benim hayatım...”

Keltos Zhang, parmaklarını o yoğun kaşlarının üzerinde gezdiriyor ve sonra kafa derisini ısırarak bir sineğe şamarı basıyor. Kan bulaşan avcuna bakarak, “Piç kurusu,” diye bir küfür savuruyor ölü sineğe. Wang başıyla onaylıyor nazikçe, ‘bekârlık sultanlığının’ Keltos Zhang’in varoluşunun o sevimsiz tarafına asla sirayet edemediğini düşünüyor.

“Bir veya iki akşam sende kalabilir miyim?” diye soruyor.

“Yani...” diye söze giriyor Keltos Zhang serçe parmağıyla kulağını karıştırarak. “Bedavaya kalamazsın. Sabit giderler var... Işıklar ve havalandırma için elektrik... Duş için su. Ocak için gaz. Hepsi üst üste binince...” Kulağından çıkardığı serçe parmağının iyice uzamış tırnağının içindeki muhteveyata bakarak, “Gecelik yirmi kayme sence de makul mü? Bu arada bunun indirimli bir fiyat olduğunu da belirtmek isterim, karının sana yaşattığı bu zor zamanlardan dolayı.” diyor.

“Oldukça makul duruyor,” diyor Wang, iki tane on yuanlık banknot çıkartarak cüzdanından.

“Mutfakta üç şişe Kızıl Yıldız marka *erguotuo* var,” diyor Keltos Zhang, paraları cebine koyarken, “İçlerinden biri eksik olursa anlarım.”

“Yanlarına bile yaklaşmam,” diye söz veriyor Wang.

İhtiyarlar, yaz sıcaklığında arada bir şaplak attıkları kocaman Buda göbeklerinin üzerine ancak yetişen yelekleriyle Maizidian sitesinin içinde yürüyüş yapıyorlar. Güvenlik görevlisi kulübesinde uyukluyor; şapkası yanında, kafasını dayadığı masada duruyor. Wang, içeri girerken 16. Bina’nın gözyaşı dökken klimalarından bir damla omzuna düşüyor.

Merdiven dairesinde, 404 numaralı dairenin kapısının önünde, tika basa doldurulmuş çöp torbalarını görüyor Wang. Yida’nın yatak odasında öfkeyle esişini, çorap ve iç çamaşırı çekmecelerini boşaltarak siyah çöp torbalarına doldurduğunu, Wang’dan kurtulma azmiyle kan ter

içinde kalışını hayal edebiliyor. Wang, Yida'nın torbaların ağzını büzüp sanki içlerindeki çerçöpmüş gibi kapının önüne atıverirken duyduğu zalimce tatmin duygusunu hayal edebiliyor.

Kapının arkasında bir güruh kahkahalarla kükrüyor. Yida, Wang'ın eve girmesini istemiyor. Torbaları alıp bir köpek gibi, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp sıvışan bir köpek gibi gitmesini istiyor. Eh, bu kadarı da fazla. Wang, Echo'ya veda etmek istiyor. Ama anahtarları deliğe sokarken haneye tecavüz ettiğine dair o hissiyatı içinden atamıyor.

"Yida," diyor Wang.

Pencereler açık ve vantilatörün pervaneleri dönüyor ama oturma odası bunaltıcı derecede sıcak. Yida, topukları oturduğu koltuğun ucunda, kollarını dizlerine sarmış vaziyette, bacaklarında kot pantolonundan bozma şortla oturuyor. Televizyondaki varyete programının pullarla kaplı bir takım elbise giyen sunucusuna gözlerini dikmiş; düşmanlığı televizyon ekranından yansıyor Wang'e.

"Yida?" diyor Wang yeniden.

Yida'nın narin boynundaki kaslar gerilmiş. Kafası sabit bir şekilde televizyona çevrili, gözleri Wang'e bakmayı reddediyor. Wang bezmiş halde ama bir yandan da Yida'ya duyduğu şefkatle acıyor içi. O aşık olduğu inatçı, burnunun dikine giden mizaca duyduğu şefkatle...

Echo, Wang orada değilmiş gibi davranan annesi gibi değil. Üzerinde okul üniforması ve eski püskü Genç Öncü fularıyla sıçrayarak çıkıp geliyor yatak odasından.

"Babiş, dönmüştün!"

Babasını gördüğü için memnun, gülümsüyor. Ama gergince seçiren dudağı kaygılı halini ele veriyor. Ciklet kâğıtları ve Echo'nun çizgi romanlarıyla darmadağınık masanın başında, Wang bir sandalye çekip ikisi de oturana kadar ayakta duruyorlar. Wang, Echo'nun kanayan şeytandırnaklarına, kızın dişleriyle soyduğu lime lime olmuş deriyi bakıyor, ürküyor.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," diyor.

Echo, ellerini yumruk yapıp parmaklarını gizliyor, sonra onlara arkasını dönen annesine bakıyor. Televizyondaki sahnede trapezlerin üzerindeki akrobatlar bir gösteri sunarken vantilatörden gelen esintiyle

Yida'nın şakaklarına düşen kıvrıkcık perçemleri uçuşuyor. Echo geri dönüp babasına bakıyor, çocuksu yüzü heyecan içinde.

"Babiş," diyor, "Gidiyor musun?"

"Birkaç gün Zhang Amca'nda kalacağım."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum."

"Yarın?"

"Yarın değil."

"Gelecek hafta?"

"Bilmiyorum."

Yida uzaktan kumandayı televizyona doğrultup sesi açıyor. Echo, Genç Öncü fularının eskimiş ucuyla oynuyor.

"Ne zaman öyleyse?"

Babasının cevabını beklerken tavşan dişleriyle alt dudağını ısırtıyor. Wang ne zaman döneceğini söyleyemiyor ve kalbi, Echo'yu hayal kırıklığına uğratmanın ıstırabıyla paramparça.

"Merak etme, Echo," diyor, "Sık sık görüşeceğiz. İstersen her gün."

"Ama bu aynı şey değil ki!"

"Alışacaksın."

"Neden? Boşanacak mısınız?"

Echo'nun çenesi titriyor ve gözleri sulanıyor. Yida'nın memleketinde boşanan bir kadın düşük ve ahlaksız sayıldığından Wang, Yida'nın boşanmak istemeyeceğini düşünüyor. Ama boşanmazlarsa ne yaparlar hiçbir fikri yok. Wang hayır anlamında sallıyor başını ve sonra uzanıp masanın üstündeki küçük ellerini tutuyor kızının, onu rahatlatmayı umarak.

"Öyleyse neden gitmek zorundasın?" diye soruyor Echo.

"Benim seçimim değil bu."

Yida, televizyon seyrediyormuş gibi yapmayı bırakıyor. Kocasının ve kızının arkasından geçip bir sandalye çekerek masaya oturuyor ve yanlış anlaşılmalara gidermek istercesine:

“Onun gitmek zorunda kalması benim seçimim değil,” diyor gözleri öfkeyle parlayarak, “Baban iyi durumda değil. Hareketleri çirkinleşmeye başladı!”

“Babiş,” diyor Echo, “Neyin var? Hasta mısın? Doktora gittin mi?”

Wang kızgın bir şekilde bakıyor karısına.

“Benim bir sorunum yok,” diyor, “Annen durumu abartıyor.”

Yida ayağa kalkıp yeleğini kaldırıyor birden ve düz karnındaki soluklaşmış bereleri gösteriyor Echo’ya.

“Bak Echo! Babanın bana ne yaptığına bak! Kalması için yalvarmadan önce babanın gerçekte nasıl bir insan olduğunu anla. Burada kalamayacak olması benim hatam değil!”

Yida öfkeyle çıkıyor odadan. Yatak odasının kapısı çarpıyor ve televizyon alkışlarla inliyor. Vantilatör boş koltuğu serinletiyor. Echo babasına bakıyor, gözleri yaşlarla dolu.

“Bir kazaydı,” diye kızına açıklamaya çalışıyor Wang, “Annene asla bile isteye zarar vermem.”

Wang, Yida’nın mutfak penceresinden mektupları fırlattığı günü hatırlıyor. Kavga etmişlerdi ama Yida Wang’e, Wang’in Yida’ya verdiğinden daha fazla zarar vermişti. Onu tokatlamış, pençe gibi tırnaklarıyla tırmalamıştı. Wang Yida’yı zapt edebilmek için boğuşmak pahasına yatağa götürmüştü onu. Elleri biraz ağır olabilirdi ama ona vurduğunu hatırlamıyordu. Yatağın üstünde bir süre boğuşmuşlardı ta ki kavga etmekten Yida’nın tüm gücü tükenip Wang’in altında pelte gibi yığılana kadar. Sonra, en sonunda sakinleşen karısını okşamıştı Wang. Onu dudaklarından tüm gücüyle öpmüş ve sonra tahrik olup kadının gömleğinin düğmelerini çözmüştü. Yida hiç karşı koymamıştı.

Pullarla kaplı takım elbisesiyle programın sunucusu mikrofona eğilip espri yapıyor ve seyirciler kahkahalar atarak alkışlıyor. Echo şeytantırnağını ısırtıyor, kanayan deriyi soyuyor. Wang, kızını böylesine üzgün görmeye dayanamıyor. Masanın üzerinden uzanıp onu teselli etmek için omuzlarını sıkıyor.

“Üzgünüm,” diyor kızına, “Yakında her şey düzelecek. Söz.”

Echo sandalyesini çekip Wang’den uzaklaşıyor. “Gidip ödevlerimi yapmam gerekiyor,” diye mırıldanıyor Wang’e bakmadan. Sonra yatak odasına gidiyor; annesine.

Wang ayağa kalkıyor ve duvarda son dokuz yıldır düğün fotoğraflarının asılı olduğu yerdeki çıplak alanı görüyor. Sigaradan sararmış duvarın geri kalanından daha solgun o boş dikdörtgene bakakalıyor. Sonra uzanıp televizyonu kapatıyor. Onları bırakıp gitmeye katlanamıyor. Yida'yı, bütün hatalarına rağmen hala âşık olduğu karısını bırakıp gitmeye katlanamıyor. Ama çöp torbalarını toplayıp gitmekten başka yapabilecek bir şey de bulamıyor.

25

Yalancılar

Sabah, kapının çarpışı onu uyandırıyor. “Dışarı!” diye emrediyor Keltoş Zhang şilteye tekme atarak. Sanki Wang, sahibinin yokluğunda eşyaların üzerine sokulan bir köpekmiş gibi. “Dışarı!” Wang, küflü banyoda yıkanıp üstünü giyinene kadar Keltoş Zhang çoktan onun yerine geçmiş. Üzerinde bir yelek ve sarkık iç çamaşırıyla şilteye uzanmış, bir Tsingdao şişesini yudumlayarak dizüstü bilgisayarının açılmasını bekliyor. Wang, yaşamak için bir başka yer bulacağına yemin ederek çıkıyor her sabah. Ama bir kira kontratına imza atmak ayrılığın uzun süreli olduğunu kabullenmek olacak ve Wang ne bunu yapabilecek durumda ne de karısıyla barışmaya hazır.

Böylece Wang, Keltoş Zhang’in odasına ve şiltesine her gece geri dönüyor, bira içip virüs dolu bilgisayarda takılıyordu. Keltoş Zhang, Wang’i odayı temizlememesi ya da ortalığı toplamaması konusunda uyarmıştı. Bu yüzden Wang’in orada yaşayabilmeyi katlanılır hale getirmek için tek yapabildiği hamamböcekleri için zehir kapsülleri koymaktı ki o hamamböcekleri de ölmek yerine sanki sarhoşlarmış ya da uyuşturucu etkisi altındaymışlar gibi sallana sallana dolaşmaya devam ediyorlardı. Keltoş Zhang’in odasına gerçek bir karmaşa hâkim olsa da

porno koleksiyonu oldukça düzenliydi; indirdiği dosyaları bilgisayarın masaüstünde ‘kız kıza’, ‘gang bang’, ‘anal’, ‘orji’ ve ‘bondaj ve kırbaç’ gibi isimlerle sınıflandırmıştı. Wang sıkıntıdan dosyalar arasında geziniyor ama kafasında canlanan Keltoş Zhang’in otuzbir çeken görüntüsü yüzünden, açtığı dosyaları genellikle hemen kapatıyordu.

Gece geç bir saatte Wang gözlerini karanlığa dikmiş yatıyor; gün gelip de sonunun Keltoş Zhang gibi olacağı doğmuş içine, onu uykusundan etmiş. Çoğu zaman Wang, Keltoş Zhang’in hayat biçiminin bencil ve yanlış olduğunu düşünürdü. Ama düşündüğü daha karanlık şeyler de vardı. Taksiyi ortak kiraladığı bu adamın, hayatını diğer insanlara acı çektirmek ve onları öfkeliendirmek üzerine kurduğuna dair düşünceler.

Wang uykuya daldığında gün ağarmaya başlıyor. Çok geçmeden, sabah biralalarıyla ve askeri tavırlarıyla odaya dalan Keltoş Zhang şilteyi tekmeleyip “Dışarı!” diye bağırarak onu uyandırıyor. Ve Wang’in günü yeniden başlıyor.

Keltoş Zhang’in odasındaki üçüncü gecesinde Wang’in telefonu titriyor. Arayan Lin Hong, onu görmek istediğini söylüyor.

“Karının seni kapı dışarı ettiğini duydum.”

Wang üvey annesinin sesindeki fesatlığı fark ediyor. Echo durumu anlatmış olmalı, diye düşünüyor.

“Ne olmuş yani?” diyor, “Bu seni ilgilendirmez ki.”

“Echo’nun durumu bizi ilgilendirir,” diyor Lin Hong, “Karınla boşanacak olursanız Echo’nun vesayetini senin alacağından emin olmalıyız. Bu konuda teminat verecek bir avukat tutabiliriz.”

Wang kızgın bir şekilde Yida’yı düşünüyor. Bir geceyi daha Keltoş Zhang’in şiltesinde geçireceği için ne kadar bunalımda olduğunu düşünüyor.

“Yani? Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Wang tereddüt ediyor ama sonra otuz dakika içinde orada olacağını söylüyor.

Wang vardığında Lin Hong kocasına yemek yediriyor. Wang Hu, karısı yemek yedirirken tekerlekli sandalyesinde çökmüş bir halde.

Üzerinde beyaz, kabarık bulut desenleri olan mavi bir pijama var ve artık politbüro siyahı olmayan saçları yandan ayrılarak düzenli bir şekilde taranmış. Bir elektrikli masaj altlığı kan dolaşımını hızlandırmak ve yatak yaralarını önlemek için kalçalarının altında titreşiyor. Koltuğa oturan Wang bakışlarını babasından; püre haline getirilmiş sebzeler kaşıkla ağzına verilen, adeta iğdiş edilmiş babasından kaçırıyor ve cam duvardan şehrin doğusundaki göz kamaştırıcı ışıkları seyrediyor. Klima son hızla çalışırken Wang titriyor. Ev, bir et dolabı soğukluğuna ayarlanmış sanki, Wang Hu yaz sıcağında bozulup çürüyecekmiş gibi. Wang, Lin Hong'un kısa eteğine ve şifon bluzuna bakıyor ve kadının narin bacaklarının soğuktan ürpermeyişine şaşırıyor. Wang Hu'nun tekerlekli sandalyesinin çevresinde hareket ederken Lin Hong kalçalarını kıvrıyor, koyu kestane boyanmış saçlarını savuruyor.

Wang Hu'nun çene kasları yediklerini doğru düzgün çiğneyecek güçten yoksun ve yarı çiğnenmiş yeşil fasulyeler ağzının kenarından yakasına ilıştırılmış önlüğe dökülüyor.

"Düzgün çiğne şunları!" diye çıkışıyor Lin Hong. "Yut! Salyanı akıtma!"

Bir kaşıkla adamın çenesinden salyasını ve ezilmiş yeşil fasulyeleri sıyrıp gerisin geri ağzına tıkıyor. Wang Hu kafasını sallayıp bir direnme iniltisi koyuvererek geri çekiyor ağzını.

"Aç değil işte," diyor Wang, "Aç değilse boğazından aşağı itecek değilsin ya yemeği."

Lin Hong, Wang'e dönüp dik dik bakıyor. Sanki Wang'in boğazından içeri sokmakla tehdit eder gibi ona doğrultuyor kaşığı.

"Baban bugün kırk dakika tuvalette kaldı. Ona bir fitil vermek zorunda kaldım. Eğer baban her kabız olduğunda gelip anüsünden içeri bir fitil sokmaya gönüllü değilsen fikirlerini kendine sakla."

Lin Hong sonra elinde bir kaşık yeşil lapayla tekerlekli sandalyeye bağımlı kocasına dönüyor.

"Aç!" diye emrediyor.

Kalçasının altında elektrikli masaj altlığı titreşip vızıldarken Wang Hu emre itaat ederek kocaman açıyor ağzını.

Wang Hu uyuyunca Lin Hong oturma odasına dönüyor. Burnunu pudralamış ve kollajen dolgulu dudaklarının rujunu tazelemiş. "Viski?"

diye soruyor Amerikan bara doğru zarifçe yürürken. Lin Hong kalın dipli bardakları buz makinesinin altına tutuyor. Bardaklara takırdayarak düşen küpler üzerlerine viski dökülünce çıtırdayarak çatlıyor. Bardağın birini Wang'e uzatıyor. Sonra onun karşısındaki koltuğa kendini atıp bitkin bir iç çekişle bir yorgunluk gösterisi sunuyor. Wang minnettar bir şekilde yudumluyor viskiyi, içkinin alevleri göğsünü yakıyor. Lin Hong bacak bacak üstüne atarken eteği kalçalarına kadar sıyrılıyor. Viskisinin yarısını içiyor ve sonra şarap kırmızısına boyalı pençeleriyle bardağı tıkladıyor.

"Ne istiyorsun, Lin Hong?" diye soruyor Wang doğrudan konuya girmek istercesine.

Lin Hong ciddiyet içerisinde bakıyor Wang'e:

"Babanın durumu gittikçe kötüleşiyor. Ona bakmanın yükü bana fazla gelmeye başladı."

"Tam zamanlı bir bakıcı tut öyleyse," diye öneriyor Wang.

Babasının bakımı konusunda Lin Hong'un bütün sorumluluğu üstlenmesi Wang'in çözemediği bir muamma.

"Bir bakıcıdan fazlasına ihtiyacı var," diyor Lin Hong, "Onu yaşlı ve engelliler için hizmet veren bir huzurevine yerleştirmek istiyorum."

Sehpanın üzerinde duran kuşe kâğıda basılı broşürü uzatıyor. Wang broşürün sayfalarını karıştırırken Lin Hong da ısrarcı satıcıyı oynamaya başlıyor. Her zaman hazır bulunan tam zamanlı doktorlar ve hastabakıcılar. Son teknoloji tıbbi cihazlar. Fizyoterapistler ve diyet uzmanları. Sazan balıklı göletler ve peyzalı bahçelerle huzurlu bir ortam. Wang, önerinin alıcısı değil. Babasının akşam rutinini yarım saatliğine izlemek, adamın evde çok daha ihtimam gösterilen bir bakım aldığını kanıtlıyor zaten.

"Ne kadar yorgun olduğumu göremiyor musun?" diyor Lin Hong, manikürlü parmağını göğsüne bastırarak, "Her gün sabahdan akşama kadar onun ihtiyaçlarına koşturuyorum. Artık ara vermeyi hak ediyorum. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi. Karınla ayrıldığınızı duyduğumda..."

"Biz ayrılmadık," diye düzeltiyor Wang, "Bu durum geçici; ayrı düştüğümüz konuları çözüme kavuşturana kadar sürecek yalnızca."

"Ayrıldığınızı duyduğumda," diye tekrar ediyor Lin Hong, "Bu,

kendi hayatımı gözden geçirmem konusunda ilham verdi bana. Kırk üç yaşındayım. O kadar da yaşlı sayılmam, değil mi? Kendi hayatımla ilgili bir şeyler yapmam ve var olmam için hala zamanım var. Çok fazla potansiyelim var...”

Lin Hong'un kişisel gelişim konuşması Wang'i ürkütüyor. Kadının, rimelle dolgunlaştırılmış kirpiklerinin altındaki gözleri hevesli ve içten olsa da Wang üvey annesinin o 'potansiyeliyle' herhangi bir şey başarabileceğine şüpheyle yaklaşıyor. Emrine amade imkânlarla ve paraya sahip olduğu halde Lin Hong son yirmi senedir güzellik merkezlerine gitmek ve Kore yapımı pembe diziler izlemek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Üvey annesinin ani çıkışları belki onu enteresan bir insanmış gibi gösterebiliyordu ama kadın aslında yavan ve kalın kafalıydı. Yatalak kocasına sunduğu bakımın ve ettiği zulmün gündelik mekanığının yokluğunda kadının kendini değersiz hissedeceğini düşünüyordu Wang.

“Ne yapacaksın?” diye soruyor kadına.

Lin Hong koyu kestane saçlarını savuruyor.

“Ah, bilirsin işte, yaratıcı bir şeyler. İç dekorasyon veya moda. Çok sanatçı ruhlu bir insanım ben. Müthiş beğeni duyguma herkes iltifat eder. Bu mekânı da yenilemek ve yeniden dekore etmek istiyorum; bazı duvarları yıktırmak ve renk düzenini değiştirmek. Spor odasını Echo için bir çocuk odasına dönüştürmek istiyorum. Böylece Yida'yla sen boşanınca Echo gelip burada yaşayabilir. Echo'nun kendi odası olması lazım. Onun yaşında bir kızın annesiyle aynı odayı paylaşması doğru değil.”

Kadının, Echo'nun onunla beraber yaşayacağına dair düşüncesi karşısında Wang afalliyor ama Lin Hong bunu fark etmiyor bile.

“Odayı Echo'yla beraber dekore ederiz, sonra onu alıp yeni mobilyalar seçmesi için Ikea'ya götürürüm. Ne kadar da eğlenceli olur! Sen de buraya taşınabilirsin Wang Jun. Baban özel huzurevine yerleştirildiğinde üçümüz için de yeterince oda olacak...”

Lin Hong'a bütün bunların hezeyanlardan ibaret olduğunu anlatacak cesareti bulmak için Wang viskisinin kalanını bir dikişte bitiriyor.

“Yida, Echo'nun burada yaşamasını asla kabul etmez,” diyor. “Bana gelince... Yani, benim burada yaşamam da pek... Uygun olmaz...”

Lin Hong iç çekiyor.

“Yida bu konuda söz sahibi olamayacak,” diye söze başlıyor. “Boşanma sürecini en iyi şekilde idare edecek ve Echo’nun velayetini sana kazandıracak en sağlam avukatları tutacağım. Ayrıca burada yaşamının uygun olmadığını nasıl söylersin?” Lin Hong bir kahkaha atarak yüksek tavanı ve odadaki geniş alanı gösteriyor eliyle, “Baksana ne kadar da geniş! Ayrıca yemekleri pişirecek, temizlik yapacak ve çamaşırları halledecek bir hizmetçimiz de var. Echo’ya burada çok rahat edeceksiniz. Maizidian’daki o sıkışık mezbeleden çok daha iyi değil mi? İğg, ne kadar da pis! O kadın hiç temizlik yapmaz mı? Echo’yla sana o kadının şimdiye kadar becerebildiğinden çok daha iyi bakacağım...”

Wang ne söyleyeceğini bilemiyor. Bütün hatalarına rağmen en azından gerçeklikten hiç kopmayan Yida’ya olan sadakati birden canlanıyor.

“Eğer Yida’yla boşanırsak, Echo’nun velayetini Yida alabilir,” diyor kararlı bir şekilde, “O iyi bir anne ve Echo’yu ondan koparamam. Lütfen anla Lin Hong... Buraya asla taşınmayacağız. Echo, Yida’dan ayrılmak istemez. Ayrıca ben de kendi başıma yaşamayı tercih ederim...”

Lin Hong bu sözlerin üzerine gözlerini kısarak bakıyor ve Wang gelmekte olana karşı bardağında takviye kuvvet sağlayacak bir yudum viskisi kalmadığına hayıflanıyor.

“Şimdiye kadar yaptığın bütün seçimler, Wang Jun; üniversiteyi bırakmak, taksi şoförü olmak, o kadınla evlenmek ve şimdi bu, hep ama hep yanlıştı,” diyor Lin Hong, sonra viski bardağını ağzına götürüyor, bir yudum alıyor. Wang hemen o anda kalkıp çıkması gerektiğini biliyor. Ama bir yanılla da kalmak ve Lin Hong’un ne kadar çirkefleşeceğini, ne kadar pis bir kavga tutturacağını görmek istiyor.

“Echo’yu kendine ait, Ikea’dan döşenmiş bir odaya sahip olma fırsatından mahrum bırakarak ne kadar da bencil davranıyorsun,” diye söze giriyor Lin Hong, “Burada kalırsa çok daha mutlu olacak! Bu kadar bencilce davranmayı bırakmalısın. Bırak nerede yaşayacağına Echo kendisi karar versin.”

Wang gülümsüyor.

“Bırakalım da Echo kendisi karar versin, öyle mi? Sen de biliyorsun Lin Hong, Echo buraya gelmekten hoşlanmıyor bile. Çoğu zaman sürükleyerek getirmek zorunda kalıyordum onu. Hep öne çıkmaya ve

herkese hükmetmeye çalışıyorsun, Lin Hong. Birlikte yaşaması çok zor bir kadınsın...”

Lin Hong tokat yemiş gibi bakıyor. Sonra, köşeye sıkışmış bir kedi gibi tıslayarak atılıyor.

“Zor bir kadını ben, öyle mi? İyi, en azından akıl sağlığını kaybetmiş biri değilim. Sen baba olmaya uygun değilsin, Wang Jun! Bir psikiyatri hastanesine dönmen gerek senin. Olimpiyatlardan önce toplanıp gösteri yapan o delilerle beraber içeri tıkmalı polis seni. Ulusal güvenliğimizi tehdit ettiğin için Kamu Güvenliği Bürosu’na şikâyet etmeliyim seni aslında!”

Wang buna gülüyor. Kadının kötücüllüğüne gülüyor. Saçılan kan kendisinin belki ama arındırıcıydı hiç değilse.

“Şu söylediklerine bir bak, Lin Hong. Zehir saçıyorsun. Echo’nun seninle bir gece kalmasına bile izin vermem.”

Lin Hong, Wang’e doğru eğiliyor. Bağırırken şifon bluzuna viski dökülüyor,

“Sen kötü bir babasın, Wang Jun! Bir çocuk yapmana asla izin verilmemeliydi! Hastanede seni kısırlaştırmalıydılar! Annen gibi seni de orada kilit altında tutmalıydılar! Sen de aynı annen gibi delisin!”

Sanki omurgasından kafatasına doğru elektrik vermişler gibi doğruluyor Wang.

“Annen gibi kilit altında tutmalıydılar derken ne demek istiyorsun?”

Lin Hong gülümsüyor. Söylediği şeyi söylemeye niyeti yoktu. Ağzından kaçırılmıştı işte. Fakat üvey oğlunun yüz ifadesi o kadar memnun etmişti ki Lin Hong’u, ağzından kaçırduğuna memnundu.

“Baban onu bir hastaneye yerleştirdi. Senin de bulunduğun hastaneye.”

“Hayır,” diyor Wang, “Zatürreden öldü annem.”

“Ölmedi,” diye düzeltiyor Lin Hong, “Zatürreden kurtuldu, sonra baban onu akıl hastanesine yerleştirdi. Bir iki yıl orada kaldı, sonra kaçtı.”

Lin Hong’un sesi artık cırtlak değil. Kendini kontrol etmeyi başarıyor. Gece yarısı radyo programı sunucusu gibi sakin ve tatlı tatlı konuşuyor. Wang’in başı dönüyor. Sanki bir bardak değil de bir şişe

viski içmiş gibi; öyle dönüyor oda.

“O hala hayatta mı?”

“Öldü,” diyor Lin Hong, “Annen hastaneden kaçtıktan bir hafta sonra Heilongjiang taraflarında bir kasabadan aradılar babanı. Polis, onu gece yarısı sokakta donarak ölmüş halde bulmuş. Cenazesini yaktılar ve babana ölüm belgesi gönderdiler.”

Wang’ın nefesi kesiliyor. Sanki göğsü daralıyor da içeri hava giremiyor gibi hissediyor.

“Ne zaman oldu bu?”

“1992’de.”

“Ama babam bana annemin çok daha önce öldüğünü söylemişti, ben on iki yaşımıdayken. Anlayamıyorum...”

Lin Hong viskisinden bir yudum alıyor, Wang’ın kafa karışıklığı yaşamamasının ve ıstırap duymasının tadını çıkarıyor, acele etmiyor.

“Baban seni korumak istedi,” diyor, “Sen yatılı okula gittikten sonra annenin deliliği iyice kötüledi. Vahşi bir hayvan gibiydi. Hastanede uluyor ve diğer hastalarla doktorları ısıırıyordu. Konuşamıyordu. Kendi adını bile bilmiyordu. Doktorlar asla düzelemeyeceğini söylediler. Hiçbir çocuk annesini o durumda görmemeli.”

“Ama bana onun öldüğünü söylemişti.”

Lin Hong kaşlarını kaldırıyor:

“Neden bu kadar üzülüyorsun? Baban öyle söyledi çünkü onun çirkin sözler söyleyen kötü bir anne olduğunu düşünüyordu, onun öldüğünü düşünmen senin için daha iyiydi. Senin sandığından birkaç sene sonra ölmüşse ne olmuş yani? Şu an ölü, öyle değil mi? Ne fark eder ki?”

“Ölüm belgesini görmek istiyorum,” diyor Wang, “Getir onu.”

“Neden?”

“Getir işte!”

Lin Hong kalkıp çalışma odasına gidiyor. Geri döndüğünde Wang’e yeşil bir kitapçık uzatıyor. Wang küçük bir kasabanın kâatibi tarafından tükenmez kalemle doldurulup kıvı yıldızlarla damgalanmış resmi belgeye bakıyor. Her şey belgede yazılı. Annesinin ismi, yaşı,

kilosu, kan grubu. Ölüm sebebi olarak hipotermi yazılmış. Öldüğü yer Langxiang isminde bir kasaba. Annesinin neden Heilongjiang taraflarında bir yere gittiğini merak ediyor Wang. Shuxiang, 1960'larda o bölgeye Sürgün Gençlik döneminde gönderilmişti ve oradan nefret ederdi. Küçük bir kuzey kasabasında soğuktan donarak ölen annesinin düşüncesiyle gözlerine yaşlar doluyor Wang'ın. Annesinin öldüğünü babasının açıkladığı günkü kendi halinin, on iki yaşındaki bir oğlan çocuğu olarak yatılı okulun yatakhaneğinde soğuk, rutubetli örtülerin altındaki halinin düşüncesiyle gözlerine yaşlar doluyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyor Lin Hong, "Kötü bir anne değil miydi o? Sana kötü davranmadı mı? Baban bir keresinde ikinizi yatakta yakaladığını anlatmıştı! Oğluna bunu yapan bir anne affedilemez..."

Wang ölüm belgesini cebine koyup ayağa kalkıyor. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"Echo'yu bir daha asla göremeyeceksin," diyor Lin Hong'a. "Sen artık onun için ölüsün. Hepimiz için ölüsün."

Üvey annesi tek bir kelime edemeden odayı terk ediyor.

Wang, yatak odasına gidip ışığı açıyor. Wang Hu yatakta ve uyanık; gri, kırış kırış kafası yastıklarla desteklenmiş, yorgan göğsüne kadar çekilmiş. Gergin bir biçimde oğluna bakıyor. Bütün konuşulanları duymuş.

"Neden bana öldüğünü söyledin?" diye soruyor Wang.

Wang Hu cevap vermiyor, yastıkların arasına korkuyla geri çekiliyor. Ama Wang, savunmasız yaşlı adam pozlarına kanmayacak. Babasının gerçekte ne olduğunu biliyor.

"Neden onun hakkında yalan söyledin?" diye bağıyor.

Uzanıp kapının yanındaki ahşap şifonyeri yere deviriyor. Çekmeceler fırlıyor, büyük oval ayna yere düşüp parçalara ayrılıyor. Babasının gözleri korkuyla açılıyor. Adam sarkık dudaklarını aralıyor ve zayıf bir inilti çıkıyor ağzından. Yarı felçli eliyle yorganı kafasının üzerine çekiyor. Acıklı, diye düşünüyor Wang. Babasına karşı hiç acıma duygusu yok içinde. Felcin etkilerini geri sar, yürüme ve konuşma kabiliyetini geri kazansın hemen yarın o zalim tarafı yeniden ortaya çıkar. Aslında, babasını yataktan sürükleyerek atmalı. Onu sürükleyip

yataktan atmalı ki omzu yerinden çıksın. Tıpkı babasının Wang on iki yaşındayken ona yaptığı gibi.

“Defol git! Yoksa polis çağırırım!”

Lin Hong koşturarak Wang’i geçiyor, Wang’le yorganın altında saklanan yaşlı adamın arasına giriyor. Wang’e bir cep telefonu gösteriyor.

“Şimdi arıyorum! Onlara bir psikoz nöbeti geçirdiğini söyleyeceğim böylece seni o hastaneye yeniden atacaklar!”

Lin Hong tuşlara basarken telefon bipliyor. Wang, başını sallayarak bir adım geri çekiliyor.

“Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz,” diyor, “Sizin için, şu an sürdüğünüz hayattan daha kötüsünü dileyemezdim.”

Sonra dönüp kapıyı çarparak daireden çıkıyor.

Sokağa çıktığında titriyor Wang. Onlar insan değil, yalnızca insan maskelerinin ardına gizlenmiş canavarlar, diye düşünüyor. Wang kendisi yaşadığı müddetçe asla konuşmayacak babasıyla. Ya da babası yaşadığı müddetçe. Artık kim erken ölürse.

26

Tren İstasyonu

Wang Echo'yla buluşmadan önce Yida'nın karalamalarına karşı koyabilmek ve biraz olsun hatırı sayılır bir baba gibi görünebilmek için duş almış, fırça gibi sakallarını jiletle tıraş etmiş ve temiz kıyafetler giymişti. Tam karşısında oturan Echo normalden daha solgun görünüyor ve gözlerinin çevresindeki koyu halkalar babasına hiç de inanmadığını gösteriyor. Yida'yı ve Echo'yu terk edeli, söylediği kadar sık görememişti kızını. Son iki haftadır üç kez görüşmüşlerdi ve Echo her seferinde biraz daha yabancıydı Wang'e. Menüü geri veriyor; üzerinde tişört, tulum ve resmi bir hava.

"Aç değilim."

"Emin misin?" diyor Wang, "Canın ne çekiyorsa sipariş edebilirsin..."

Ama gazlı içecekler bile kızını ayartmaya yetmeyince Wang ikisi için de bir şeyler sipariş edip aşırı canlı bir sesle okulun nasıl gittiğiyle ve yaz tatili planlarıyla alakalı sorular soruyor. Echo, kolundaki bir sinek ısırığını kaşıyor ve güneş yanığı Amerikalı turistlerle polo yaka tişört ve kumaş pantolon giymiş Çinli iş adamlarının baijiu kadehlerini

tokuşturup bir iş anlaşmasını kutladıkları masaya dikeyiyor gözlerini. Yemekleri geldiğinde Echo kuzu kebaptan eşeleyerek bir iki parça yerken Wang de toprak bir çömlekten baharatlı tavuk ve patates yiyor. Bira bardağından yudumlayıp nazikçe geçiriyor.

“Annen nasıl?” diye soruyor.

Echo tabağındaki yarısı yenmiş kebaba suçlulukla bakıyor. Sesini alçaltarak:

“Annem kendisi hakkında konuşmamamı söylüyor.”

“Gerçekten mi?”

Echo bir peçete almak için uzanırken Wang de kızının dibine kadar yenmiş tırnaklarına ve tırnakların çevresindeki soyulup lime lime olmuş deriye kaşlarını çatarak bakıyor.

“Benim hakkımda neler söylüyor?” diye soruyor, “Endişelenme. Bana anlatabilirsin. Annenin haberi olmaz...”

Echo, origami yapmak için peçeteyi katlarken başını kaldırıp bakmıyor.

“Söyleyemem.”

Wang gergin bir şekilde gülümsüyor. Çenesini tutmalı. Echo’yu bu durumun içine çekmemeli. Ama söz konusu Yida olduğunda kendini tutamıyor, doğru olan şeyi yapamıyor.

“Eline her fırsat geçtiğinde beni karalıyor, değil mi?” diyor Wang, “Hala benim hasta olduğumu söylüyor mu?”

Echo origami turnayı masaya bırakıyor. Çok mutsuz görünüyor.

“Bak, benim hiçbir sorunum yok,” diyor Wang, “Annen hepsini uyduruyor. Sen benim hasta olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

Echo başını kaldırıp babasına bakıyor.

“Hayır,” diyor sessizce.

Kızının bunu inanmayarak söyleyişi Wang’in içine oturuyor.

“Bak Echo, her hikâyenin iki farklı tarafı vardır. Sana annen hakkında anlatabileceğim tonla kötü şey var. Ama anlatmayacağım çünkü seni üzmem istemiyorum.”

Wang, birasının kalanını içiyor, atıp tutmaya devam etmek

konusundaki arzusunu bastırıyor. Sonra sandalyesini çekip masadan kalkıyor.

Wang, restoranın tuvaletinde lavaboya eğilip yüzüne su çarpıyor. Günlerdir doğru düzgün uyku uyuyamadığından hırçın bir ruh hali içerisinde ve suratı asık. Annesi, hayatının son iki yılında ne kadar acı çekmişti acaba? Heilongjiang'daki bir kasabanın sokaklarında neden bir evsiz gibi geziyordu? Geceleri, bu sorular kafasının içinde dönüp duruyor, onu uykusundan ediyordu. Kutunun ağzından o kaşındıran kâğıt havlulardan çekip yüzünü kuruluyor. Babasının evinden ayrıldıktan sonra Yida'yı arayıp Echo'yu onlardan uzak tutması konusunda uyarmış ve nedenini de açıklamıştı. Yida'nın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Babasının ve Lin Hong'un ne kadar aşağılık olduğu konusunda Yida'yla hemfikirdiler.

Wang masaya döndüğünde Echo kendi yazıp siyah beyaz olarak resimlendirdiği bir çizgi romana bakıyor.

“Bakabilir miyim?” diye soruyor Wang.

Echo zımbalanmış sayfaları Wang'e uzatıyor, o da sayfaları çevirerek incelemeye koyuluyor. Çizgi romanın ismi ‘Gözcü’ ve hikâye yalnızca kendisinin görebildiği karanlık bir gölge tarafından takip edilen Aykuşu isminde bir kız hakkında. Mürekkep tarama tekniğiyle çizilmiş üst üste üşüşen tuhaf şeytani gözlerden oluşan gölge, her bir karenin köşesinde pusuya yatmış; Aykuşu’nu sınıfta, evden okula giderken ve geceleri yatağında yatarken izliyor. Aykuşu dışında hiç kimse, ne anne babası ne öğretmenleri ne de sınıf arkadaşları gölgeyi göremiyor. Bu konudaki yalnızlığı Aykuşu’nun korkusunu daha da artırıyor. En sonunda Aykuşu gölgeyle yüzleşiyor. “Kimsin sen?” diye soruyor. “Ne istiyorsun?” Sondan bir önceki kare Aykuşu’nun gölgenin içine karışıp gidişini gösteriyor. Gölge onu içine alıp yiyor mu yoksa kız kendi iradesiyle mi gölgeye karışıyor, Wang çözemiyor. Son kare Aykuşu’nun annesi ve babasının kayıp kızlarına seslendikleri sahneyi gösteriyor. Son. Wang huzursuz bir halde geri veriyor çizgi romanı.

“Ne kadar da hüznümlü bir hikâye,” diyor, “Daha sekiz yaşındasın. Neden mutlu sonla biten bir hikâye yazmıyorsun?”

“Yalnızca bir hikâye,” diyor Echo.

‘Gözcü’yü omuz çantasına geri tıkıştırıyor. Kızını incittiğini gören Wang:

“Resimlemeler oldukça iyi. Bu resim yeteneğini nereden aldın bilmiyorum. Benden veya annenden değil...” diyor.

Echo omuz silkip önündeki yarısı yenmiş kebab tabağını itiyor.

“Bak, Echo... Bu sıralar zorlu bir dönemden geçtiğimizi biliyorum,” diyor Wang, “Ama bunu çok fazla takma kafana. Yakında düzelecek her şey. Kendini üzme.”

Echo yüzünü acıyla buruşturup elini karnına koyuyor.

“Karnım ağrıyor,” diyor babasına, “Gidebilir miyiz?”

Durumları nasıl yoluna sokacağını bilmeyen Wang hesap için garsona sesleniyor.

Sabah. Wang çarpan kapının ve bir torbanın içinde şingirdayan bira şişelerinin sesiyle uyanıyor. “Dışarı!” diye emrediyor Keltoş Zhang şilteyi tekmeleyerek. Wang yataktan kalkıp kıyafetlerinin olduğu çöp torbalarını ekeleyerek kırıksık bir gömlek arıyor. Uykusuz geçirdiği geceden sonra o kadar bitap halde ki bir silahı olsa bütün bu acılara son verebilecekmiş gibi hissediyor. O kadar bitkin ki Keltoş Zhang bile fark ediyor bunu:

“Uykusuz bir gece, öyle değil mi Wang Jun?” diyor, sülfür rengi dişlerini göstererek sırtıyor, “Hala karın ve kızın için pişmanlık duyuyorsun, değil mi? Unut onları, derim ben. Onlarsız daha iyi durumdasın!”

Wang banyoya gidiyor, yüzüne su çalıyor ve dişlerini fırçalıyor. O gün işe çıkmasa iyi olacağını biliyor ama aklına, yapacak başka bir şey de gelmiyor. Taksi kullanmak onu en azından bu sefil ruh halinden biraz olsun uzaklaştırabilir.

Wang anahtarları alıp kapıdan çıkarken, “Taksiyle bir yere çarpma bakalım bugün,” diyor Keltoş Zhang uzandığı şilteden, “Kaza yaparsan masrafları ödersin, ona göre!”

Beyni, nikotin ve kafeinli enerji içecekleriyle uğuldarken Wang, ellerinin arasındaki direksiyonu ve ayaklarının altındaki pedalları neredeyse hissetmiyor. Arabayı ilk başlarda biraz sarsak kullanıyor Wang ama otomatik pilot kısa süre içinde devreye giriyor ve

direksiyon hâkimiyetini ve fren yapma işini kontrolüne alıyor. Wang, müşterilerinden yol ücretlerini alırken, onları gidecekleri yerlere götürürken yaşadığı iş günü sanki bir rüyaymış, kendisi de bir otomatmış gibi hareket ediyor.

O öğleden sonra on saatlik mesaisinden bir tek şey olsun hatırlayamıyor. Ne Pekin'de nerelere gittiğini ne de yolcularından herhangi birini hatırlıyor. Bu yüzden, Pekin Batı İstasyonu'nun önündeki insan kalabalığının arasında Zeng'i gördüğünde halüsinasyon gördüğünü zannediyor. Yine de kaldırırma doğru direksiyon kırıp frenleri kökleyince yolcu koltuğunda oturan adam arabanın ön tarafına doğru sarsılıyor. Wang, anahtarları kapıp arabadan fırlıyor sonra. Haksızlığa uğradığını düşünüp "Nereye gidiyorsun?" diye kızarak seslenen yolcuyu umursamıyor. Yol kenarında kazı çalışması yapan işçilerin yanından koşup istasyondaki kalabalığın içinde Zeng'i gözden yitirmeden yolunu bulmaya çabalıyor. "Zeng Yan! Bekle!"

Sırtında bir çanta takmış Zeng Yan dönüyor ve Wang gördüğü şeyin ışığın ya da zihninin yarattığı bir yanılsama değil gerçek, kanlı canlı bir insan oluşundan dolayı bir an sarsılıyor. Zeng'e bakakalıyor ve bunun bir rastlantı olmadığına dair hisle altüst oluyor midesi. Ama Zeng, Wang'ın taksisini o gün nereye sürdüğünü nasıl bilebilirdi? Zeng, hareketlerini nasıl böylesine zamanlayıp tam da Wang'ın baktığı anda görüş alanına girebilirdi? Zeng kimdi gerçekte? Güneş, Zeng'in sigara tiryakiliğinden çevresinde çizgiler oluşmuş gözlerini kamaştırıyor. Sonra büzüşen gözbebeklerine elleriyle gölge ediyor:

"Wang Jun? Sen misin?" Geniş bir gülümseme yayılıyor Zeng'in yüzüne. "Guangzhou'dan gelen trenden şimdi indim. Taş gibi sert bir koltukta geçen kırk sekiz saat. Ne arıyorsun burada?"

Wang gülümsemiyor.

"Seni arıyorum."

Yabancılarla dolu trenlerde ettikleri yolculuktan bitip tükenmiş yolcular kramp girmiş bacaklarıyla sendeleyerek Pekin'in korna sesleri yükselen trafik keşmekeşine girmek için Batı İstasyonu'ndan ayrılırlarken Wang'le Zeng'i itekakageçiyorlar. Diğer insanların da insan olduğunu unuttukları bir yorgunluk seviyesine ulaşmış durumdalar. Ayakta dikilen ikiliye çarpıp duruyorlar. "Yolu kapatmayın," diyor ağır bavullarının altında ezilen ihtiyar bir adam. Zeng de oldukça yorgun görünüyor, ayrıca Wang'ın onu son görüşüne nazaran daha da sıska.

Başını eğiyor, Wang'ın düşmanca tavrı yüzündeki gülümsemeyi alıp götürüyor.

"Feifei dükkâna gelip beni sorduğunu söyledi. Birkaç haftadır memleketteyim. Wang Jun, annem öldü. Yumurtalık kanseriydi..."

Annem kanser hastası... Zeng, bu hikâyeyi gece kulübünde çalışırken hastane masrafları adı altında para tırtıklamak için CEO'lara anlatırdı. Wang'ın bu hilelerle vakit kaybetmeye niyeti yok.

"Karımın telefonuna neden gönderdin o fotoğrafları?"

Zeng, kafası karışmış gibi görünüyor.

"Ne?"

El arabasını iterek toptan kıyafetler taşıyan bir adam giriyor aralarına. Zeng, adamın yolundan çekiliyor, onu yalnızca trene yetismeye çalışan bir adam yerinden oynatabilirmiş gibi. Sırt çantasının askılarını tutuyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor.

"Dükkânının arka odasında gizli kamerayla çektiğin fotoğraflar. Karımın telefonuna gönderdiğin fotoğraflar."

Zeng şaşkın şaşkın bakıyor.

"Neden bahsediyorsun sen? Ne fotoğrafları?"

"Ne fotoğrafı olduklarını biliyorsun," diyor Wang, "Karımın telefonuna gönderdiğin fotoğraflar!"

Sanki Wang yabancı bir dil konuşuyormuş gibi bakıyor ona Zeng. Parmaklarını dik saçlarının arasından geçiriyor.

"Neyden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Karının telefonuna asla fotoğraf göndermedim. Telefon numarasını da bilmem zaten. Karının ismini bile bilmiyorum."

Kornalar ötüyor ve havalı matkap, betonu parçalamaya başlıyor. Wang, Zeng'e tekrar bakarken şakaklarında bir zonklama ve gözlerinin ardında beynini ele geçiren bir gerilim duyuyor. Birileri ayağının arkasına basıyor, Wang başını çevirip dik dik bakıyor. Ama ayağına basan kişi çevrelerinde dönüp duran, gevezelik eden, sigara içen, saatli tren tarifesine veya telefonlarına bakan kalabalığa karışıyor. Wang, Zeng'e dönüyor.

"Gönderdiğin fotoğraflar yüzünden karım ve ben ayrıldık. Beni

evden attı.”

Zeng endişeyle kaşlarını çatıyor. Yıllar önce bir pencereye yumruk atarak yaraladığı koluyla Wang’i teselli etmek için uzanıyor, eli Wang’in omzunun üzerinde duraksıyor.

“Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?” diye soruyor, “Gelip bende kalabilirsin. İstedğin kadar kalabilirsin...”

Wang, Zeng’in gözlerindeki özlemi görebiliyor ve kendi kendisine rağmen kalbi hızla çarpmaya başlıyor. Sonra, sırf içindeki karmaşık duyguları ortaya çıkardığı için Zeng’e içerliyor. Delici matkap yolu parçalamaya devam ediyor ve Wang’in gözlerinin ardındaki gerilim acıya dönüşüyor.

“Kafayı mı yedin sen?” diyor, “Sence ben, seninle o berber dükkânında kalır mıyım sanıyorsun? Sen evliliğimi mahvettikten sonra?”

Zeng buna kafasını sallıyor. Ağzını açıyor ama bir an tereddüt ediyor. Sonra bir soluk alıp konuşmaya başlıyor.

“Evliliğin, karın herhangi bir fotoğraf görmeden çok önce çatırdamıştı. Evliliğin daha ilk günden çatırdamıştı. Senin gibi adamlara hep rastlarım, Wang Jun. Yalan bir hayatı sürdüren adamlara. Gerçekte oldukları kişiden saklanarak kurtulabileceğini sanan adamlara. Ama biz, bu şekilde doğduk ve bunu inkâr etmek kendine ihanet etmektir.”

Wang, kalbinin küt küt atışını ve hızlı hızlı soluyuşunu hissetse de sanki öfkesi bedeninden ayrılıp kendi kendisini nakavt ediyor. Zeng’in etinin ve kemiklerinin kendi eklem yerlerinde kütürdeyişini hissedebilse de sanki Zeng’in ve kendisinin üzerinde süzülüyor, bir adamın diğerine saldırışını, yumruk üstüne yumruk savuruşunu, ötekinin kendini savunmaya çalışmasını seyrediyor. Bittiğinde, Wang soluk soluğa ve sersemlemiş bir halde geri çekilip uyuşmuş, karıncalanan elini sallıyor. Zeng iki eliyle o parlak kırmızı sıvının aktığı burnunu tutuyor. Kan, burnundan çenesine ve yeleğine damlıyor. Bütün olay birkaç saniye sürmüş olsa da Wang’in öfke krizi bir mıknaatısın ege talaşını çekmesi gibi hemen bir kalabalığın çevrelerinde toplanmasına neden oluyor. Çevrelerinde toplanan insanlar korku ve şaşkınlıkla bakıyorlar Wang’e.

“İyi misin? Hastaneye gitmek ister misin?” diye soruyor KFC üniformalı bir adam Zeng’e.

Zeng hayır anlamında sallıyor başını.

“Birileri polisi aramalı,” diyor Wang’e sinirle bakan çakma Louis Vuitton çantalı bir kız.

Wang neredeyse kahkaha atıyor:

“Biz arkadaş değiliz. Ve bundan sonrası için sana tavsiyem: Mektup yazma. İnsanları gizlice takip etme. İnsanların evliliklerini bozma. Bu yol, yol değil.”

Zeng kendini savunmak için hiçbir şey söylemiyor. Burnunu kapattığı parmaklarından kan damlıyor ve gözlerinde kırgınlık ve şaşkınlık var.

“Şimdi yıkıl karşımdan,” diyor Wang.

Ama arkasını dönüp giden Wang oluyor. Kalabalığı itip yararak, kucağında ayrık pantolonlu küçük bir çocuk bulunan kadına çarpıp sonra bir özür mırıldanarak uzaklaşıyor. Taksisine döndüğünde yolcu tarafının kapısını sonuna kadar açık buluyor. Yolcu taksimetrede yazan yirmi yuanlık ücreti ödmeden gitmiş. Wang, şoför koltuğuna oturup titreyen elleriyle bir sigara yakıyor. Ellerinin sıyrılmış eklem yerlerine hem kendi kanı hem de Zeng’in kanı bulaşmış. Uzun ve derin bir nefes çekiyor ama akciğerlerini dolduran duman onu sakinleştiremiyor. Yüzleşme hiçbir şeyi değiştirmiyor; Wang bundan emin. Ölüm ya da hapisten başka bir şey Zeng’i uzakta tutmaya yetmeyecek.

27

Yangın

Gece. Caddede trafik uğulduyor. Halojen araba farlarının ışığı perdelerden parlayarak geçiyor ve şakalaşan sarhoşların sesi sokaktan yukarıya kadar geliyor. Temmuz gecesi sıcak ve Wang uyuyamıyor. Şiltenin üzerine uzanmış sigara içiyor ve spiraller halinde dönerek yükselen ve sonra odanın içine yayılan sigara dumanını izliyor.

Tık Tık Tık... Birisi yanlış kapıyı çalıyor, diye düşünüyor Wang. Keltoş Zhang'e kimse gelmezdi ki. Wang kapının çalışını duymazlıktan geliyor ve kapıdaki her kimse gitmesini umuyor. Ama ses giderek yükseliyor, giderek talepkâr oluyor. Tık Tık Tık... Tık Tık Tık... Wang, sigarasını bastırıp söndürüyor ve kapıya yürüyor.

"Kim o?" diye sorarken kapıyı açıyor.

Kapıdaki kadın kırklı yaşlarında. Fakir bir göçmen işçi gibi pejmürde ve saçlarına aklar düşmüş. Yüzü, ay gibi yuvarlak, solgun ve kayıtsız. Wang ilk bakışta kadında bir sorun olduğunu anlıyor. Hava otuz derecenin üzerinde ve bunaltıcı derecede sıcak ama iliklerine kadar üşüyormuş gibi görünen kadının üzerinde pamuk dolgulu bir Mao paltosu var. Kadının delici bakışları Wang'in üzerinde kalıyor bir süre,

sanki Wang kendisini tanısın diye bekliyor. Ve, kadının kim olduğunu anladığında gözleri kararan Wang düşmemek için kapının çerçevesine tutunmak zorunda kalıyor.

“Anne?” diyebiliyor.

Shuxiang başıyla onaylıyor. Wang dili tutulmuş bir halde kapıyı sonuna kadar açıyor ve kadın içeri giriyor. Otuz vatlık ampulün ışığı altında kadın, Wang’ın hatırladığından daha genç görünüyor. Wang, kendisi on yedi yıl yaşlanmış olduğu halde annesinin aynı kaldığını anlıyor. Yakında aynı yaşta olacaklar. Annesi için bir sandalye çekiyor Wang. Normalde gıcırdayan eski sandalye, bir fizikselliğe sahip olmayan Shuxiang oturunca hiç ses çıkarmıyor.

“Bir bardak su alabilir miyim?” diye soruyor kadın, “Bugün çok yol yürüdüm ve susadım.”

Ölmüş annesinin sesini duyunca Wang’ın boğazı düğümleniyor ve bir bardağa şiltenin yanındaki termostan kaynatılmış su doldururken elleri titriyor. Kadının buz gibi görünen ve dokunması itici gelen ellerine değmemeye özen göstererek bardağı uzatıyor. Suyu, su sanki oda sıcaklığında değil de yakıcı bir sıcaklıktaymış gibi dikkatle yudumlayan annesini seyrediyor.

“Sen bir hayalet misin, anne?” diye soruyor Wang.

Shuxiang duymazlıktan geliyor ve Wang bir çocukken annesinin cevaplamak istemediği soruları ‘duymadığını’ hatırlıyor. Kadın, bakışları dönüp oğlunda takılmadan önce bira şişelerine, hamamböceği kapsüllerine ve Yida’nın ‘paketlediği’ ağzına kadar dolu çöp torbalarına bakıyor. Üzerinde tişört ve boxer bulunan Wang beceriksizce kıpırdanıyor.

“Ben burada yaşamıyorum. Karımla aramdaki birkaç sorunu halledene kadar bir iki haftalığına burada kalıyorum...”

“Biliyorum.”

Shuxiang, Wang’ın hayatının ne kadarını görebiliyordu yattığı mezarın ötesinden? Wang ürpertici bir suçluluk duygusu içinde merak ediyor. Ama Shuxiang, insanların aslında neye benzedikleri gerçeğini biliyor. İnsanları en berbat halleriyle tanımişti ve onu sarsabilecek daha fazla bir şey yoktu. Wang annesi ölmeden önce onu nereye koyduklarını düşünüyor.

“Başına gelenler için üzgünüm anne,” diyor, “Babam yalan söyledi bana. Senin öldüğünü söyledi. Gerçeği geçtiğimiz hafta öğrenebildim daha...”

Wang, Shuxiang’ın hastanedeki halini hayal ediyor; uyuşturulup bir odaya konduğunu. On iki yaşındaki kendi halini düşünüyor; soğuk, nemli yatakhane çarşaflarının üzerinde yas tutuşunu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Shuxiang’ın ifadesiz yüzüne kızgınlık karışıyor. Wang bir çocukken bile gözyaşlarına tahammülü yoktu annesinin.

“Bunun için neden üzülelim şimdi?” diyor Shuxiang, “Gerçeği bilseydin bile ne yapabilirdin ki? On iki yaşındaydın. Geçmiş, geçmişte kaldı. Seni görmeye bunun için gelmedim. Şu ana dair bir tehlike için buradayım.”

“Tehlike?”

Wang ilk kez o an hissediyor havadaki tuhaf uğultuyu. Sanki atmosfer Shuxiang’ın varlığından tedirgin olmuş; moleküller, gergin ve patlamaya hazır, titreşiyorlar.

“Şu adam,” diyor Shuxiang, “Senin sandığından daha beter.”

“Kim?” diye soruyor Wang, “Babam mı?”

“O değil. Arkadaşın. Gidip Yida ve Echo’yu kontrol etmelisin. Başlarında bir bela var.”

Wang’ın göğsünden korkunç bir gümbürtü kopuyor. Zeng Yan. Annesi, Zeng Yan’ı kastediyor olmalı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Onların yanına git,” diye sıkıştırıyor Shuxiang, “Çok geç olmadan.”

Wang küfrediyor, bir çöp torbasından pantolon çıkarıyor, pantolonu hızla bacağına geçirip fermuarını çekiyor. Anahtarlarını ve cüzdanını alıp kapıya doğru koşturuyor.

“Çabuk ol,” diye sesleniyor Shuxiang, koridordan panik halde koşuran Wang’in ardından, “Çabuk ol, Minik Jun...”

Telefon çalıyor. Acı acı çalıyor. Telefonun sesine heyecanlanarak uyanan Wang karanlıkta doğruluyor. “Anne?” diyor. Sandalyede oturan

kimse yok, Shuxiang artık yok. Tuhaf rüyanın ardından kaybolmuş. Wang el yordamıyla buluyor çalmakta olan telefonu. Arayan Yida, histerik bir sesle konuşuyor. Wang, karısının soluksuz sözcük sağanağından hiçbir şey anlayamıyor. Onun, dokuz sene önceki o yürek parçalayıcı geceden bu yana, kanlı çarşafı içinde uyandıkları, Yida'nın ilk çocuklarını düşürdüğü geceden bu yana böylesine kendinden geçmiş bir sesle konuştuğunu ilk kez duyuyor.

“Sakin ol Yida. Ne dedin?”

Yida tekrar ediyor. Wang duyduklarına inanamıyor. Eğer Yida'yı tanımasaydı bunun bir eşek şakası olduğunu düşünürdü.

“Hemen geliyorum,” diyor.

Telefonu kapatıyor ve gecenin ortasında yola koyuluyor.

Echo hastanede özel bir odada, beyaz çarşafı bir yatakta yatıyor. Bir yüksek akımlı oksijen maskesi, burnunu ve ağzını kapatacak biçimde yüzüne takılmış ve maske uzun boğumlu bir hortumla solunum cihazına bağlanmış. Wang, kızının nemli ve soğuk alnına dokunuyor. Kızın solgun ve ince, mavi damarlı gözkapakları kapalı. Saçları yastığa dağılmış. Saydam oksijen maskesinin yarı yarıya gizlediği solgun yüzünden kan sanki çekilmiş de henüz geri gelmemiş gibi. Yangın kokusu kızının her yanına sinmiş. Duman ve yanan plastiğin kimyevi kokusu; küçük kızların ciğerleri için zararlı ve zehirli...

Echo'yu, bir hastanede en son, doğduğu gün görmüştü. Ebeni, ince uzun floresan lambanın ışığı altında onu annesinin karnından çıkarışını, lateks eldivenli elleriyle tutup havaya kaldırışını izlemişti. Echo bir ağıt koparmış Wang de onun anne rahminden çıkartılışına verdiği bu tepkinin içerdiği acıyı hissetmişti. Kızının ilk kez duyan kulaklarının, kızının doğum odasının paslanmaz çelikten takırtısını duyan kulaklarının yaşadığı dehşeti hissetmişti. Kızının soğuk, dezenfektan kokulu havayı soluyan ciğerlerinin yaşadığı dehşeti hissetmişti. Echo bir ağıt koparmış, bir tekme savurmuştu ve Wang, kızını ne olursa olsun koruyacağına o an yemin etmişti. Sekiz sene sonra, şimdi Echo'nun hastane yatağının başında otururken sadık kalamadığını anladığı bir yemin etmişti o zaman.

Doktor Shu, babanın kızıyla bir süre geçirmesini bekliyor durumu açıklamadan önce.

“Ciğerlerine giren duman büyük olasılıkla uzun süreli bir zarar veremez. Kızınıza birtakım antiinflamatuvar ilaçlar yazacağız. Ciğerlerindeki ve solunum sistemindeki tahriş bir iki hafta içerisinde iyileşir. Echo çok şanslı bir kız. Annesi, onu oradan olabildiğince çabuk çıkartarak oldukça cesur davranmış ve çok hızlı düşünebilmeyi başarmış.”

Wang başıyla onaylıyor ve bakışlarını uyumakta olan Echo’dan ayırmadan soruyor:

“Polis bir elektrik kaçağından mı şüpheleniyormuş?”

“Benim duyduğum kadarıyla öyle,” diyor Doktor, “Eşiniz şu an polislerle konuşuyor. Neler olduğuna dair daha ayrıntılı bilgileri ondan alabilirsiniz sanırım...”

Wang devamını duyamıyor. Yazdığı mektupta 404 numaralı daireye gitmekle övünen kimdi? Kim, eski sevgilisinin içeride olduğunu düşünerek bir barakayı ateşe verip kundakçılık yapmaktan suçlu bulunmuştu? Kim, uykudaki bir kadını ve çocuğu öldürmek için yangın çıkaracak kadar dengesizdi? Zeng’i bulduğu zaman Wang neler yapabileceğini hayal bile edemiyor.

Özel odanın kapısı açılıyor ve yaşadığı şok gözlerinden okunan Yida giriyor. Saçları karmakarışık. Yangının dumanı onun da üzerine sinmiş, yanakları isten kararmış. Wang’in ona doğum gününde aldığı çiçekli gecelik var üzerinde ve ayakkabılarını giyemeden kaçmış olmalı ki yangından, ayaklarında tek kullanımlık hastane terlikleri var. Kollarını açıp kendisine doğru yürüyen Wang’i görünce katılaşıyor Yida.

“Yida... Sorun nedir?”

Yida kötü kötü bakıyor, duman yüzünden kızaran gözleri kan çanağına dönmüş.

“Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Yida? Yangın için beni suçlamıyorsun değil mi? Bunun hiç anlamı yok. Ben evde bile değildim!”

Doktor Shu boğazını temizliyor, özür dileyerek odadan çıkıyor. Yida, kocasının yanından geçip Echo’nun yatağına gidiyor. Derin bir nefes alırken geceliğinin altındaki göğsü şişiyor, dönüp Wang’i suçlamaya başlıyor.

“Banyodaki elektrik tesisatının tehlikeli olduğu konusunda seni

uyarmıştım. Tamir edilmeleri gerektiği konusuna seni uyarmıştım. Ama sen fazlasıyla tembeldin. Bir gece su ısıtıcıyı açık unuttuk ve bak, başımıza neler geldi!”

“Yani, bu benim hatam, öyle mi? Bu mu söylediğin şey? Madem tesisat konusunda endişe ediyordun neden ev sahibine kendin söylemedin?”

Wang, mantıklı bir noktaya parmak bastığını düşünse de Yida onun saldırgan bir tutum aldığını düşünüyor. Parmağıyla kapıyı işaret ediyor:

“Defol! Hemen! Seni görmeye bile katlanamıyorum.”

Wang derin bir nefes alıyor. Yida’nın neler yaşadığını hatırlatıyor kendine. Boğucu sıcak ve dumanın içinde gecenin bir yarısı uyandığını ve Echo’yla komşunun balkonuna geçerek kaçmak zorunda kaldığını... 404 numaralı daire yanıp kül olmuştu, sahip oldukları her şey yok olmuştu. Yida’nın yaşayacak bir yeri yoktu, kızı bir hastane odasında makinelere bağlı yatıyordu. Yida doğru düşünemeyecek kadar sarsılmıştı. Wang karısı için acı çekiyordu. Yida Wang’ın yanına gelecekse Wang ona destek olacağı için gelmeliydi, karşı geleceği için değil.

“Orada olmadığım için özür dilerim Yida,” diyor, “Echo’yla beraber oradan sağ salım çıkabildiğiniz için Tanrıya şükrediyorum. Echo’yu kurtardığın için sana borçluyum. Çok cesurdun.”

Wang’ın sözleri, sesindeki titreme Yida’nın düşmanlığını kırıyor. Kapıya doğrulttuğu, titreyen elini indiriyor.

“Ben de uyanabildiğim için Tanrı’ya şükrediyorum,” diyor, “Eğer uyanmasaydım neler olabileceğini düşünmek korkutuyor beni...”

Yida’nın boğazı düğümleniyor. Eliyle ağzını kapatıyor. Wang ağlamaklı olan Yida’nın yanına gidip ona sarılırken karşı koymuyor Yida. Bu haftalardır ilk sarılışı ona. Yida Wang’ın omuzlarında ağlarken Wang onun karmakarışık saçlarını okşuyor. Yangın sahip olduğumuz her şeyi yok etti belki ama en azından bizi tekrar bir araya getirdi, diye geçiriyor içinden Wang, bir kez daha bir aile olduk.

“Birbirimizi suçlamamalıyız,” diyor aklı başında bir şekilde, “Yangının tesisatla hiç alakası yoktu.”

“Ne diyorsun?” diyor Yida geri çekilip kocasına bakarak. Kanlı gözlerinde temkinli bir bakış, “Bir kundaklama mıydı yani?” diye

soruyor.

Wang başıyla onaylıyor.

“Kimin yaptığını biliyorum.”

Yida gülüyor, iki eliyle birden Wang’i göğsünden iterek kollarından sıyrılıyor.

“Dur tahmin edeyim,” diyor, “Şu arkadaşın? Mektupları yazan adam?”

“Polis onun hakkında herhangi bir işlem yapamamıştı daha önce,” diyor Wang, “Ama şimdi bize zarar verdiğine göre onu tutuklayabilirler.”

Yida yeniden gülüyor, kırıcı ve alaycı. Kızının yatağının başına dönüyor. Eğilip Echo’nun şakaklarındaki saçları okşuyor. Ana kız sanki Wang’e karşı güç birliği yapmışçasına...

“Her şeyi kafamın içinde kurduğumu düşünüyorsun, değil mi Yida?” diyor Wang.

“Evet,” diyor Yida, “Yangın banyoda başladı. İtfaiye, elektrik tesisatından kaynaklandığını söyledi. Senin deliliklerine artık katlanamıyorum, Wang Jun. Ölümüne bıktım artık bundan. Polis seninle konuşmak için bekleme salonunda. Git ve onlara anlat kundaklama hikâyeni! Git!”

Echo uyanıyor. Ağzını kapatan solunum maskesine öksürüyor bitkin bir şekilde. Plastik, öksürük sesini boğuyor. Gözkapakları pırpır ederek açılıyor, başucunda bekleyen annesiyle buluşuyor gözleri. Kafasını yastıktan kaldırmaya çalışırken “Anne?” diyor boğuk bir sesle. Wang’in kalbi daralıyor. Kızının yanında kalmak, ona artık güvende olduğunu söylemek istiyor. Ama Echo’nun en son görmesi gereken şey kavga eden anne babası. O yüzden polisle konuşmak üzere çıkıyor odadan. Yida üstesinden gelecektir, diye düşünüyor.

Polis memuru, Echo’nun odasının önündeki sandalyede, sabahın üçünde göreve çağrılmış olmanın yorgunluğuyla uyuyor. Wang uyuyan polis memurundan başka kimsenin olmadığı koridora bakıyor, bir o yana bir bu yana. Sorgu odasındaki diğer polis memurunun sesini duyuyor. “Bu bir kurşun yarası. Bir mafyanın peşindeydim,” diye böbürleniyor. Hemşire kıkırdıyor, “Hangi kurşun yarasına... On tane dikiş atılır ki?” Wang sandalyede uyuyan polis memuruna bakıyor. Ya polise

kundaklama şüphesini anlatınca onlar da Wang'den şüphelenirlerse? Ya Wang'in sicil kayıtlarını kontrol edip onun bir zamanlar psikiyatrik bir hasta olduğunu görüp tutuklamaya karar verirlerse? Polisin davaları nasıl çözdüğünü duymuştu. Onu karakola götürürler ve itiraf edene kadar sorgu odasında tutarlardı. Sorgulama Wang'le başlar Wang'le biterdi.

Wang resepsiyona doğru yürüyor. Bir anne, hırıltıyla soluk alan astımlı çocuğunu kucağında taşıyor; yaralanmış kafası kanayan ama çektiği acıyı fark edemeyecek kadar çok baijiu içmiş bir sarhoş gülümsüyor. Wang dışarı çıkarken otomatik cam kapılar iki yana açılıyor. Hastanenin otoparkına çıkan Wang koşmaya başlıyor, ambulansları ve park etmiş arabaları geçiyor. Hastanenin bahçe kapısında dönüp acil servisin girişine bakıyor. Kimse peşinden gelmiyor ama riske girmek istemeyen Wang, cadde boyunca koşmaya devam ediyor.

Sabah. Olimpiyat öncesi önlemler dâhilinde Pekin'in hemen dışındaki kömür yakan fabrikaların kapatılması sebebiyle kirlilikten kurtulan gökyüzü mavi ve çizgi çizgi sirrus bulutlarıyla kaplı. Fakat o ara sokak aynı sefil haliyle duruyor; çöp kutularından çürük lahana, oluklardan sidik kokusuyla, baijiu kokusuyla... Berber dükkânı kapalı, kapıdaki kırmızı, mavi ve beyaz şeritlerden oluşan berber direğinin fişi çekilmiş olsa gerek, dönmüyor. Wang taksisinin kontağını kapatıyor ve Zeng'i arıyor. Telefon çalıyor, çalıyor. Wang tam kapatmak üzereyken Zeng açıyor.

"Alo?"

Zeng uykulu, sesi uyku mahmuru geliyor. Saat yediyi on geçiyor ve belli ki Zeng yatağa gireli çok uzun zaman geçmemiş.

"Seninle konuşmam lazım," diyor Wang, "Dışarı gel."

Telefonu kapatıyor.

Wang beklerken bir Kızıl Pagoda Tepesi yakıyor. Ciğerlerinin diplerine kadar çektiği nikotin ve katrandan başka her şeyi vücudu bir mide bulantısıyla reddediyor. Wang sigarasını dibine kadar içtiğinde Zeng de kapıda görünüyor. Altında bir boxer üstü çıplak Zeng esniyor. Burnundaki ve yanaklarındaki morumsu bir siyaha dönüşen bereler onu, ringde sallanan tüysiklet bir boksör gibi gösteriyor. Zeng taksiye doğru yürürken dövmesindeki zümrüt yeşili ejderhanın pulları güneşte

parlıyor. Boxer'ının kuşağı dar kalçalarından sarkıyor ve zayıf, kaslı vücudu saldırıya açık ve savunmasız görünüyor.

Wang şoför tarafının camından sesleniyor:

“Atla.”

“Ne oldu? Neden beni görmeye geldin?” diye soruyor Zeng. Bir gün önce Wang'ın vurduğu yerdeki berelere dokunuyor.

Wang öfkesini yutuyor, sesini kontrol etmeye çalışıyor. Kalbi gümbür gümbür atıyor ve alnı terden sıırılsıklam. Doğrudan karşıya, arabanın ön camından dışarıya bakıyor.

“Nedenini biliyorsun. Atla.”

Zeng diğer tarafa, yolcu tarafı kapısına doğru gidiyor. Çıplak ayakla çıkmış olmasını veya üzerinde yalnızca boxer olmasını umursamıyor. Koltuğa oturuyor, kapıyı kapatıp Wang'e dönüyor.

“Seni anlamıyorum, Wang Jun,” diyor, “Dün bana... Saldırış biçimin. Beni bir daha asla görmek istemediğini düşünmüştüm...”

Wang gözlerini kapatıyor ve bütün gücüyle direksiyonu sıkıyor. Nefes almak için oksijen maskesine ihtiyacı olan, hastane yatağındaki Echo'yu düşünüyor. Taksinin içinde, Zeng'in bu kadar yakınında olması katlanılmaz geliyor. Direksiyonu sıkı sıkıya kavrayan ellerini serbest bırakamıyor çünkü serbest kaldığında o ellerin neler yapabileceğinden korkuyor.

“Bir başka mektup mu geldi sana? Bununla mı ilgili? Yemin ederim ben göndermedim...”

Wang gözlerini açıyor. Zeng bir eliyle yaralı kolunu okşuyor sanki parmakları geçmişte kendi kendine zarar veriş ve çektiği acılar için o farkında olmadan sorguya çekiliyor gibi. Wang, niçin orada olduğunu Zeng'in bildiğini düşünüyor. Kendi kendini koruma duygusu nerede? Tehdit edilme duygusu?

“Senin için endişeleniyorum, Wang Jun,” diyor Zeng, “Üzerinde büyük bir stres var biliyorum. Eğer konuşmak istersen buradayım işte...”

Wu Fei berber dükkânından uçarak çıkıyor. Ayakları yalın. Belden yukarısı çıplak. Henüz gelişmemiş göğsü ve solgun, ergen meme uçları Wang'ın ilk başta düşündüğünden daha da genç gösteriyor onu. On

yedi, hatta belki on altı.

“Yanyan! Bekle!”

Wang merkezi kilit düğmesine basıyor. Çocuk kavga etmeden Zeng’i bırakacak gibi görünmüyor.

“Camını kaldır,” diyor Wang.

Wu Fei taksinin önüne doğru koşturuyor, yolcu tarafına doğru. Kapının kulpuna nafilâ asılıyor, sonra Zeng’in camının henüz kapanmamış dar aralığından parmaklarını uzatıyor, camı indirmeye çalışıyor.

“Gitme onunla Yanyan!” diye bağıyor Zeng’e, “Tehlikeli o! Seni yeniden dövecek. Sana zarar vermek istiyor.”

“Feifei,” diyor Zeng kararlı bir şekilde, “Biraz dolaşacağız arabayla. Wang’le benim konuşmak zorunda olduğumuz bazı konular var.”

Parmaklarıyla uzanmaya çalışarak camın aralığından bağıyor çocuk.

“Lütfen Yan, dostum. Lütfen taksiden in. Onunla gitme. Hemen in şu taksiden!”

Zeng Yan iç çekiyor:

“Feifei, git yat. Birazdan dönerim ve beraber kahvaltı ederiz.”

“Olmaz,” diyerek kafasını sallıyor Wu Fei, “İzin ver seninle geleyim. Arka koltukta sessizce otururum. Orada olduğumu bile fark etmezsin, söz veriyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Feifei, çocuk gibi davranmayı bırak!”

Ama o bir çocuk, Wang görebiliyor bunu. Yetişkinlerin karanlık dünyasında bir çocuk o ve Zeng onun hamisi; sahip olduğu tek insan. Wu Fei, bir çocuğun terk edilme korkusuyla bağlanmış Zeng’e.

“Lütfen Yanyan, gitme! O deli ve seni incitmek istiyor! Neden görmüyorsun bunu?” Zeng utanarak Wang’e dönüyor:

“Bunun için üzgünüm.”

Sonra Wu Fei’ye dönüyor tekrar. Onlar münakaşa ederken Wang bekliyor. Çocuk alnını cama yaslıyor, umutsuzca yalvarıyor Zeng’e camın arkasından. Hayal kırıklığının gözyaşları beliriyor çocuğun

gözlerinde ve Wang o an üzülüyor çocuk için. O kadar çok sevince birini herhalde kalbi kırılıyor insanın. Wu Fei diğer taraftaki Wang'e bağıyor:

"Beni de al arabaya yoksa karına başka fotoğraflar da gönderirim! Elimdekilerin en kötülerini gönderirim!"

Wang kontağı çalıştırıyor. Motor çalışmaya başlayınca çocuk arabanın önüne atılıp kaputun üzerine yatıyor. Wang bir anlığına, çocuğun taksinin üzerine tırmanacağından ve ön cama sarılacağından korkuyor. Ama Wu Fei, Wang'i bakışlarıyla alt ediyor. Şiddetli ve sert bir şekilde tükürüyor cama. Tükürük camdan aşağıya doğru kayarak inerken Wang silecekleri çalıştırma isteğini güçlkle bastırıyor.

"Taksi şirketini biliyorum!" diye bağıyor çocuk, "Plaka numaranı biliyorum! Zeng Yan kısa süre içinde dönmezse polisi arayacağım. Polise, Zeng'i kaçırdığını anlatacağım ve senin peşine düşecekler!"

Wu Fei kaputu yumrukluyor ve titreşimler şasiden şoför koltuğuna kadar geliyor. Öfkeyle bakıyor Wang'e. Ama yenilgiyi kabulleniyor. Geri çekiliyor.

"Eğer onu incitirsen seni öldürürüm," diye bağıyor, "Seni öldürürüm, Şoför Wang!"

Wang'in bundan hiç kuşkusu yok. Gaz pedalına basıyor ve araba öne atılıyor. Wu Fei kenara çekiliyor ve araba ilerlerken Wang dikiz aynasından çocuk görünmez olana kadar bakıyor. Wu Fei sokağın ortasında duruyor; sevgilisi, Wang tarafından bilinmeyen bir kadere doğru götürülürken terk edilmiş ve bedbaht bir halde arabanın gidişini seyrediyor. Hala gençsin, diye içinden geçiriyor Wang. Üstesinden gelirsin.

"Öfkesini kontrol etmekte sorun yaşıyor," diyor Zeng, "Babası onu çok döverdi..."

Wang başını sallıyor ve homurdanıyor:

"Karıma o fotoğrafları gönderdiği için onu ezmeliydim."

28

Devrimci Kızlar Kapitalizm Karşıtı Okulu

(Çin Halk Cumhuriyeti, 1966)

Bölüm I

Yaşlı ve kara kuru bir adam olan köylünün üzerinde Bereketli Hasat pirinç çuvallarından dikilmiş bir kıyafet var. Boğazını temizleyip sınıfın zeminine tükürüyor ve pamuk dolgulu ceketler ve pantolonlar giyen on beş yaşındaki kızlar, oturdukları yerden yüzlerini buruşturuyorlar. Sınıftaki kızların çoğu Pekin'in iyi ailelerinden ve bazıları elit Komünist tabakanın kızları. Babaları tükürük hokkası kullanan kızlar...

Köylü, öğretmenin bulunduğu yere doğru yürüyor ve Zhao Öğretmen köylüyü Yoldaş Po olarak tanıtıyor.

"Yoldaş Po, Pekin dışındaki bir köyden geliyor," diyor Zhao Öğretmen, "Ve bugünkü derste, yani Günahkar Mülk Sahiplerinin

Köylü Sınıfını Sömürüşünü Acıyla Hatırlamak dersinde, Yoldaş Po bize Milliyetçi dönemde çektiği acıları anlatacak.”

Yoldaş Po hiç fırçalanmamış gibi görünen otuz iki dişini birden göstererek sırtıyor ve gırtlaktan gelen, kırsal bir lehçeyle anlatmaya başlıyor. Zhao Öğretmen’in hiçbir şey anlamadığımızı fark etmesi için bir çeyrek saat geçiyor. Öğretmen çeviriyor:

“Bir sene, süpürge darısı hasadı çok kötü geçmiş ve Yoldaş Po kirasını ödeyememiş. Mülk sahibine kendisini tahliye etmemesi için yalvarmış çünkü aksi halde karısı ve çocuklarıyla soğuktan donup ölebilirmiş. Mülk sahibi Yoldaş Po’ya, en büyük kızını kendisine vermesi şartıyla kalabileceğini söylemiş. Evet, Yoldaş Po’nun başka şansı var mıydı? Karısını ve diğer sekiz çocuğunu kurtarmak için en büyük kızını vermiş. Mülk sahibi kıza tecavüz etmiş ve kız o kadar utanmış o kadar utanmış ki böcek ilacı içip kendini öldürmüştü. Daha on bir yaşındaymış.”

Yoldaş Po’nun Milliyetçilerin yönetimi altında yaşadığı felaket sınıfımızı gözyaşlarına boğuyor. Kızıl Yıldız, sırasının üzerine kapanıp ağlıyor ve Sovyet Chen’leriyle yüzünü kapatmış titriyor. Benim gözlerim inatla kuru kalınca panikliyorum çünkü öğretmen masasından dikilip bir parmağıyla burnunu karıştıran Yoldaş Po için üzüntü duymuyorum. Bu yüzden, ben de babamı düşünmeye başlıyorum. Çalıştığı daire, en son yapılan Sağcı Karşıtı Kampanya sırasında belirli sayıda sağcıyı sürgün etmek zorunda olduğundan Çinghay’daki bir çalışma kampına gönderilen babamı... Bir yıldan uzun süredir babamdan bir mektup gelmemişti. Söylemeye çekiniyor olsak da annemle ben onun ölmüş olmasından korkuyoruz. Gözyaşları sıramın üzerine düşmeye başlıyor ve ben rahatlıyorum. Artık diğerlerinin gözlerinde vicdanım, politik doğruculuk mertebesine ulaşıyor.

Kendini Komünizme adanmış bir kız kurusu olan Zhao Öğretmen, Yoldaş Po’nun hikâyelerinden çok etkileniyor. Şişe dibi gözlüklerinin ardındaki gözleri dolu dolu oluyor.

“Yoldaşlar!” diye haykırıyor Zhao Öğretmen, “Yoldaş Po’nun acı hikâyesi neden devrimci olmamız gerektiğini, neden savaşmamız gerektiğini hatırlatsın bize!”

Zhao Öğretmen, tebeşir tozlu Mao ceketinin koltuk altında devrimci hararetin ıslak yamasıyla yumruğunu havaya kaldırıyor ve bütün sınıf alkışlıyor. Yoldaş Po sırtıyor ve burnundan çıkardıklarına bir fiske vuruyor. Karatahtanın üstünde, yaldızlı çerçevesinin içinde

Başkan Mao onaylayan bakışlarla seyrediyor.

Kış güneşi batıyor ve sokağın gölgeleri akşam alacakaranlığına doğru uzuyor. Canlı bir şekilde yürüyorum, omzuma taktığım çantam bir yanımda sekip duruyor, nefesim dondurucu havayı sise boğuyor. Neredeyse evdeyim ve soğuktan kurtulmak üzereyim ki bir bağırış üzerine başımı çeviriyorum.

“Yi Moon! Bekle!”

Kızıl Yıldız, Uzun Yürüyüş, Vatansever Hua ve avaneleri Sirkeçiler Sokağı'ndan bana doğru koşturuyorlar. Saçları örgülü. Üstlerinde, düğmeleri iliklenmiş pamuklu ceketler. Uzun ve gri pantolonlar. Nefesleriyle beyaz nefret bulutları saçarak çevremi sarıyorlar, beni bir duvar dibinde sıkıştırıyorlar.

“Yoldaş Po'nun hikâyesi sırasında neden sırtıyordun pişmiş kelle gibi?” diye soruyor Uzun Yürüyüş, “Onun pis koktuğunu ve cahil olduğunu düşündün, değil mi? Kızının intihar etmesini komik buldun.”

Uzun Yürüyüş'le konuşmak meseleleri hep daha berbat hale getirse de cevap veriyorum:

“Sırtıtmıyordum. Yoldaş Po'nun kızının intiharı çok üzücüydü. Sınıfın geri kalanı gibi ağlıyordum ben de.”

“Hayır, ağlamıyordun,” diyor Amerikaya Diren, “Seni gördüm ve sen bir damla gözyaşı bile dökmedin.”

“Ağladım.”

“Ne cüretle yalancı dersin Amerikaya Diren'e?” diyor Uzun Yürüyüş, gözleri öfkeyle parlayarak. “Sağcı kancık! Baban o çalışma kampında ölümüne çalıştırılmayı hak ediyor!”

“Herkes seni Yoldaş Po'ya gülerken gördü,” diyor Kızıl Yıldız.

Diğerleri başarıyla onaylayıp beni gülerken gördüklerine dair söze karışıyorlar ve ben geri çekiliyorum. Bu ortak yalana müdahil olmayan tek bir kız yok. Sosyalist Çiçek adında utangaç bir kız elinde kırmızı boya dolu bir cam şişeyle bana doğru adım atıyor. Sosyalist Çiçek'in utangaçlığı ve onun babasının da bir keresinde sağcı olarak suçlanması, onun gizli bir müttefikim olduğunu düşündürmüştü bana. Ama yanılmıştım. Şişeyi tutarken burnu seğiren Sosyalist Çiçek, Uzun Yürüyüş'ün çetesinin bir parçası olduğu için çok heyecanlıydı.

“Yi Moon, kitlelerin kanını emen Kapitalist bir asalaktır!” diyor Kızıl Yıldız, “Onun bu kana susamışlığını şimdi ve hepten gidermenin zamanı gelmiştir!”

Sosyalist Çiçek’in tuttuğu şişeye bakıyorum; şişenin içindeki kırmızı sıvı üst kısmında açık renkte, dibe doğru yoğunlaşıyor. Gerçek kan bu, diye düşününce sersemliyorum. Amerikaya Diren ve Vatansever Hua kollarımı tutuyor. “Lütfen! Hayır!” diye çığlık atıyorum. Sosyalist Çiçek şişeyi dudaklarıma doğrulturken gergince kıkırdıyor.

“İç, Sağcı!” diye emrediyor Uzun Yürüyüş, “İç!”

Başımı geriye doğru savuruyorum ve dudaklarımı kenetliyorum.

“Dök üzerine!” diye bağıyor Amerikaya Diren.

Sosyalist Çiçek, kanı ağzıma, çeneme ve ceketime dökerken biraz dehşet biraz keyifle soluklarını tutuyor kızlar. Kanın pis kokusu burnumu sarıyor. Ben eğilip öğürürken kan yere dökülüyor.

“Dök şu kanı kızın üzerine Sosyalist Çiçek!” diye emrediyor Uzun Yürüyüş, “Kafasına boca et!”

Sosyalist Çiçek dörtte üçü halen dolu olan şişeyi kaldırırken kıkırdıyor. Amerikaya Diren saçlarımdan asılıp kafamı geriye doğru yatırıyor ve ben gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

“İç, Sağcı!” diye emrediyor, “Ağzını aç...”

Bir zil çingırdıyor ve gıcırdayan bir fren sesi duyuluyor ve ben gözlerimi açıyorum.

“Hey!”

Uçan Güvercin’in savrularak duruyor ve kızlar dönüp sana bakıyor; Zhang Liya, Genç Komünistler Birliği, Pekin 104 Numaralı Kızlar Ortaokulu müfrezesi lideri. Bisikletinin selesinde oturuyorsun, ellerin frenleri sıkıyor. Boğuştamıza bakıyorsun kaşlarını kaldırarak.

“Yoldaşlar,” diyorsun, “Yi Moon’u ortanıza almış, ne iş çeviriyorsunuz böyle?”

Sosyalist Çiçek tereddütle gülümsüyor. Şişeyi hala kafamın üzerinde tutuyor, ne yapacağını kestiremiyor.

“Bugünkü Günahkâr Mülk Sahiplerinin Köylü Sınıfını Sömürüşünü Acıyla Hatırlamak dersinde yoldaş Po’ya güldüğü için Moon’u terbiye

ediyoruz,” diye açıklıyor uzun yürüyüş, “Moon’un gülüşü onun devrim karşıtı görüşlerinin kanıtıdır.”

“Sınıftaki bir konuşmacıya gülmeyi bırak, Moon sınıfta el kaldırıp söz isteyemeyecek kadar çekingen,” diyorsun küçümseyerek. “Onu rahat bırakın şimdi. Zaten üzerine kan dökmüşsünüz. Yeterince ileri gittiniz.”

İşine köstek olunan Uzun Yürüyüş’ün güzel yüzü çirkin bir hal alıyor.

“Ama Liya,” diyor keskin bir şekilde, “Yi Moon bir halk düşmanı ve cezalandırılmalı!”

“Onu rahat bırakın dedim,” diye tekrar ediyorsun.

Sessizlik. Beni bırakıyorlar ve ben ağzımı ve çenemi siliyorum deli gibi. Uzun Yürüyüş şişeyi Sosyalist Çiçek’in elinden kapıp sana fırlatmak isteyecek kadar kuduruyor öfkesinden. Ama sana karşı çıkmaya cüret edemiyor. Baban, Haidian sokaklarından parlayarak geçen, özel bir şoförün kullandığı siyah bir arabayla her sabah Zhonghanhai’ye giden yüksek rütbeli bir Parti yetkilisi. Babana söyleyeceğin tek bir kelime, yüksek rütbeli Komünist güçlerin Uzun Yürüyüş’ü cezalandırması için, hem de Halkın Kurtuluşu Ordusu’nun bir hamamböceğini ezişi gibi cezalandırması için yeter. Okulumuzdaki her bir öğrencide saygı ve itaat duyguları uyandırıyor. Ama iktidar seni yozlaştırmıyor. Uzun Yürüyüş’ün gururunun incindiğini görerek gönül alıcı bir tonla konuşuyorsun:

“Hadi git, Uzun Yürüyüş. Gençlik Birliği toplantısını bensiz başlat. Bugün toplantıya sen başkanlık edebilirsin.”

Uzun Yürüyüş kendisine görev verildiği için yatışmış, başıyla onaylıyor.

“Kapitalist parazit,” diye tıslıyor bana.

Sınıf arkadaşlarımız yürüyerek uzaklaşıyorlar. Sirkeçiler Sokağı’nın köşesinden dönüp gözden kayboluyorlar ve biz ikimiz yalnız kalıyoruz. Ben kekeleyerek teşekkür ediyorum sana ve sen bisikletinin gidonuna doğru eğiliyorsun ve duru, güçlü bakışlarınla karşılık veriyorsun. Çıkık elmacıkkemiklerinin ve propaganda afişlerindeki kadın kahramanları gibi kararlı gözlerinin bulunduğu çarpıcı yüzünü çevrelüyor kısa saçların. Her sene okul müsamesesinde devrimci başrol

sana veriliyor ve bu, güzelliğin gibi doğuştan gelen bir özelliğin sanki. Baban Parti yetkilisi olmadan önce Milliyetçilerle savaşmış, sonra da –Pyongyang’daki bir göğüs göğüse çarpışmada sağ gözünü kurban ettiği– Kore Savaşı’nda kumandan olarak hizmet vermişti. Bazı insanlar kalabalıkların dışındadırlar ve önderlik ederler, diye düşünüyorum, sana hayranlıkla bakarken.

“Domuz kanı,” diyorsun, “Eve gittiğinde kıyafetlerini soğuk suyla yıkasan iyi edersin.”

Domuz kanı. Midem bulanıyor ve kan bulaşmış ağzımı yeniden siliyorum.

“Uzun Yürüyüş çok ileri gitti,” diye itiraf ediyorsun, “Ben onunla konuşurum. Bu saldırılarına son vermesini söylerim.”

“Neden bu kadar nefret ediyor benden?” diye soruyorum.

Uzun Yürüyüş’ün güvenilir ve sadık bir Komünist olduğunu ve halk düşmanlarına karşı tetikte ve uyanık olduğunu söylemeni bekliyorum. Ama bunu yerine sen:

“Uzun Yürüyüş, mutsuz bir insan. Mutsuz insanlar genellikle başkalarının canını yakarlar.” diyorsun.

Bunu bir an aklımda tartıyorum ve sonra kasvetli bir tonda konuşuyorum:

“Ama ben de mutsuzum. Gidip de çevremdeki insanlara zalimlik etmiyorum.”

“Etmiyorsun çünkü henüz fırsatın olmadı.”

Sonra gidiyorsun. Arkadaşlarını yakalamak için Sirkeçiler Sokağı’ndan yukarı doğru pedallıyorsun. Beni, tuhaf sözlerinin dondurucu havada asılı kalan soluk titreşimleriyle bırakıp gidiyorsun.

Eve döndüğümde avludaki umumi çeşmeye gidiyorum doğrudan. Hırıltılar çıkararak çalışan musluktan akan suyla ellerimdeki ve yüzümdeki kanı yıkamak için çömelıyorum. Ceketimi çıkarıp musluğun altındaki kovaya atıyorum. Ceketteki kan lekelerini çıkarmak için üzerimde sadece bir yelek, titreyerek ellerimi neredeyse donmuş suya daldırıyorum. Annem beni yakalamadan işimi bitirmek istiyorum ama zamanlamam kötü. Bir kâse havucu yıkamak üzere çıkageliyor annem.

“Neden yıkıyorsun ceketini, Moon?” diye soruyor.

“Sanat dersinde kırmızı boya döküldü üzerine,” diyorum, “Siyasi sloganlar yazıyorduk. Boya kabına çarpınca ben, döküldü.”

Annemim kaygılı gözlerinin çevresindeki çizgiler yoğunlaşıyor.

“Küçük Moon,” diyor, “Gerçeği söyle bana. Ne oldu? Sınıf arkadaşların yine mi sataşıyorlar sana?”

Kovaya dikiyorum gözlerimi, suya karışan kanı seyrediyorum. Annem çamurlu havuçları bir kenara bırakıp elini omzuma koyuyor.

“Başkan Mao’yu bütün kalbinle seviyor musun?”

Başımınla onaylıyorum. Tabii ki seviyorum.

“Bak Moon, Başkan Mao’ya olan sevgini parlatman lazım. O kızlar, kalbinde Başkan Mao için yanan bu sevgiyi fark ettiklerinde seni rahat bırakacaklar.”

Başımınla onaylıyorum.

“Tamam, anne.”

Tükenmiş, yorgun bir gülümseme beliriyor annemim yüzünde. Babam Çinghay’a gönderildiğinden beri Başkan Mao’ya ve Parti’ye olan inancı giderek daha içten olmuştu. Yalnızca eylem anında devrimci olmak yetmez, diyordu. Parti seni iş başına çağırdığında eline bir kürek alıp günde on altı saat boyunca Ming Mezarları’nın yanında bir çukur kazmak için çabalaman yetmezdi. Parti sana Dört Bela’nın kökünü kazımanı söylediğinde uyanık geçirdiğin her anını serçe, sinek, sivrisinek ve sıçanların peşine düşerek geçirmen yetmezdi. Parti, ulusal demir üretimimiz Batının üretimini geçmeli dediğinde sana, kap kacağına avludaki fırında eritmen yetmezdi. Eylemde devrimci olmak yetmezdi. Kalbinin en derinlerinde Başkan Mao’yu sevmezsen Parti bunu ortaya çıkarırdı; tıpkı babamda yaptıkları gibi. Seni tutuklarlar ve Çinghay’a gönderirlerdi.

Annem çömeliyor ve beni uysalca uzaklaştırıyor kovadan.

“Bırak da ben yıkayayım Ayparçam,” diyor, “Sen içeri git de sobayı yak hadi.”

Annem eklemleri romatizmalı ellerini domuz kanı bulaşan suyun içine daldırıyor. Soğuktan titreyerek ayağa kalkıyorum ve avluyu geçip odamıza girerken Xi Nine’nin bana pencereden kötü kötü baktığını

görüyorum. Babam bir Sağcı olarak suçlu bulunduğunda Xi Nine bir dilekçe hazırlamış Hane Sakinleri Komitesi'ne bizi tahliye etmeleri için çağrıda bulunmuştu. Avluyu çevreleyen odalarda kalan diğer aileler dilekçeyi imzalamış olsalar da tahliye kararı henüz iletilmemiştir bize. Halen orada yaşıyor olmamızdan rahatsız olan komşularımız annemi ve beni görmeyi bile reddediyorlardı. Oysa Xi Nine kötü bakışlarını bizden esirgemezdi. Halk düşmanlarına olan nefretinin herkesçe bilinmesini isterdi.

Ertesi sabah saat altıda uyanıyorum, yüzümü yıkayıp giyiniyorum. Annem kahvaltı hazırlıyor ve sonra ben yaptığı pirinç lapasını yemek için çabalarken o da –“Amerika'da açlıktan ölen çocukları bir düşün!” diyerek– iştahsızlığımı seyrediyor kaşlarını çatarak. Saat yedide anneme veda edip çıkıyorum. Ama Pekin 104 Numaralı Kızlar Ortaokulu'na gitmek yerine yerel hurdalığa gidip annemin temizlik işine gitmek için çıkmasını bekliyorum. Sonra odamıza dönüyorum ve günün geriye kalanını hayaller kurarak geçiriyorum.

Okula üç gün boyunca gitmiyorum. Zhao Öğretmen'in anneme bir mektup göndereceğini ve yakalanacağımı biliyorum. Ama beni bekleyen ceza ne olursa olsun sınıf arkadaşlarımdan nefretinden bir süre daha uzak kalmaya değer.

Akşamleyin kapımız çalıyor. Annem örmekte olduğu yün çorabı indirip kaskatı kesiliyor ve birbirimize endişeli bakışlar atıyoruz. Babam çalışma kampına gönderildiğinden beri bizi ziyaret etmeye kimse gelmemiştir. Gece çalan bir kapı ancak kötü haberlere açılırdı.

“Kim o?” diye sesleniyor annem gergin bir şekilde.

“Zhang Liya. Yi Moon'la konuşmaya geldim.”

Annem sıçrayıp kapıyı açmak için atılıyor sanki seni bir saniye olsun bekletmek ciddi bir saygısızlıkmiş gibi.

“Zhang Liya!” diye çığlık atıyor, “Bu ne şeref! Buyur gir!”

Sana bir sandalye çekerken annemin eli ayağına dolaşıyor, sonra sandalyenin dingildeyen ayakları için tekrar tekrar özür diliyor. Sen oturuyorsun ve annem sana bir fincan çay getiriyor. Afallamış annemin bakışları altında, nazikçe kabul ettiğin çayı yudumluyorsun. Annemin

süklüm püklüm oluşu yüzünden biraz mahcup olsam da ben de seni, seçkin bir Komünist yetkilinin kızını is kaplı duvarları ve kırık mobilyalarıyla bizim bu izbe ve sıkışık odamızda gördüğüm için en az annem kadar afallamış durumdayım. Benimle özel olarak konuşmak istediğini sezen annem canlı bir sesle:

“İzninle Zhang Liya, benim bakkala gidip yumurta almam lazım!” diyor.

Dükkânların saatler önce kapandığını belirtmemize mahal vermeden ceketini alıp dondurucu soğuk geceye çıkıyor.

Ayakları dingildeyen sandalyede, ellerini kucağında birleştirmiş oturuyorsun. Annemin –ikinci veya üçüncü kez demlemek için– gazete kâğıtlarına sererek kuruttuğu kullanılmış çay yapraklarının ve baş ağrıtan dumanlar saçan kömür sobasının üzerindeki ipte serili nemli iç çamaşırlarımızda geziniyor çukur gözlerin. Bakışların dönüp benim üzerimde sabitleniyor.

“Yi Moon, Zhao Öğretmen neden okula gelmediğini öğrenmek istiyor.”

“Ah...” diyorum yüzüm kızararak, “Midemi üşütmüşüm...”

Beceriksiz bir yalancıyım ben, başımı eğiyorum tedirgince.

“Uzun Yürüyüş’le konuştum,” diyorsun attığın yalanı bir kenara bırakarak, “Ve Uzun Yürüyüş sana bir daha zalimlik yapmayacağı konusunda bana söz verdi. Zhao Öğretmen’le de konuştum ve eğer yarın sıranda oturuyor olursan üç gündür okula gelmediğin için sana disiplin cezası vermeyeceği konusunda söz verdi.”

Dilim tutulmuş bir halde bakıyorum sana. Zhao Öğretmen’i bir öğrenci için kuralları esnetmeye nasıl ikna ettin? On beş yaşında biri nasıl böyle bir güce ve etkiye sahip olabilir?

“Okula geri dönmelisin Yi Moon,” diye sıkıştırıyorsun beni, “Yoksa her şeyi çok daha kötü hale getireceksin kendin için...”

Okuldan daha kötü ne olabilir ki? Ama başımla onaylıyorum.

“Teşekkürler Zhang Liya. Yarın sınıfta olacağım.”

Memnun bir şekilde başımla onaylıyorsun. Sonra kalkıp kapıya yöneliyorsun. Dışarıda, Uçan Güvercin’inin ayaklığını kaldırışını izliyorum. Gözlerin karanlıkta belirsiz ve ben birden sana soru sorma

cesaretini buluyorum kendimde:

“Zhang Liya, neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?”

Hiçbir anlam okuyamadığım gözlerle bakıyorsun bana. Sonra bisikletine binip uzaklaşıyorsun, gecenin içinde sorumu cevapsız bırakarak.

Okula döndüğümde her şey senin dediğin gibi oluyor. Zhao Öğretmen beni sıramda oturur bulduğunda kırıcılı kafasını onaylayarak sallıyor. Annemin gönderdiği herhangi bir mazeret notu olmamasına rağmen neden okula gelmediğimle ilgili soru sormuyor. Uzun Yürüyüş ve çetesi de soru sormuyor. Birbirlerinin saçlarını örmeye ve sabah zili çalmadan evvel ‘Doğu Kızıldır’ marşını söylemeye devam ediyorlar. Gün bitiyor ve hiç kimse nefret dolu bakışlar atmıyor bana. Hiç kimse ‘kazara’ çelme takmıyor ya da lafımı kesmiyor. Hiç kimse koridorda “Kokuşmuş Sağcı” diye tıslamıyor. Sıramın kapağını kaldırıp kitaplarımı, üzerlerine yapıştırıcı dökülmüş halde bulmuyorum. Sanki çevremde görünmez bir çember var ve hiç kimse o çemberi geçmeye cüret edemiyor.

Ders arası verildiğinde okul bahçesinde kendi başıma dolaşıyorum, sonra kütüphaneye geçip bir köşede kitap okuyorum. Sınıf arkadaşları tarafından dışlanmak kızların çoğunu mutsuz eder. Çoğu kız terkedilmiş ve üzgün hisseder. Ama Uzun Yürüyüş ve çetesinin uzun süredir devam eden nefret kampanyasından sonra ben rahatlamış hissediyorum.

Pazar sabahı, Komünistlerin Direniş Savaşı’nda Japon Şeytanları’nı bozguna uğratmasını anlatan bir tarih kitabını okurken ben, kapı çalıyor. Annem ‘Çok Yaşa Başkan Mao’ yazısını nakışla işlediği mendili bırakıp kapıyı açmak için kalkıyor. Senin güçlü, kendine özgü sesini duyuyorum ama ne söylediğini anlayamıyorum.

“Bir dakika!” diye bağılıyor annem heyecanla, “Kendisine sorayım!”

Karanlık deliğimize dönüyor, gömleği ve önlüğü uçuşarak.

“Zhang Liya, onunla bisiklet sürmeye çıkar mıymışsın diye soruyor!”

“Ama benim bisikletim yok ki.”

Dışarıda ziller titreyiyor. Ödevimi bir kenara bırakıp kapıya

çıkıyorum. Sen avluda iki tane parlak, yepyeni Uçan Güvercin'i gidonlarından tutmuş bekliyorsun. Kısa saçlarını kulaklarının arkasına kısırmışsın ve üzerinde, babanın elden düşme Halkın Kurtuluşu Ordusu ceketiyse asker gibi ve sıkı görünüyorsun.

"Hangisini istersin Moon?" diye soruyorsun, "Kırmızı olan mı yoksa mavi mi?"

Haidian'ın içlerinde dolaşarak Tsinghua Üniversitesi'ni geçip Qing Hanedanı döneminde İngiliz ve Fransız Şeytanlar tarafından yakılan Eski Yaz Sarayı harabelerine gidiyoruz. Bisikletlerimizden inip gidonlarından tutarak bir zamanlar görkemli bir saray olan ama şimdi otlarla kaplanmış bu harap yerde yıkılmış sütunların ve kemerlerin arasında yürüyoruz. Solup kurumuş çimlerin üzerinde yürürken kasvetli sözler söylüyorsun:

"Bu harabeler Kurtuluş'tan önce Çin'in ne kadar zayıf olduğunu simgeliyor. Başkan Mao milletimize ayağa kalkmayı ve gurur duymayı öğrettiği için ne kadar talihliyiz!"

Başımla onaylıyorum. Hararetle katılıyorum sana:

"Başkan Mao olsaydı o yabancı şeytanların saraylarımızı yağmalamasına asla izin vermezdi! Bir milyon askerlik gücüyle Halkın Kurtuluşu Ordusu'nu onların üstüne salar ve yok ederdi onları!"

Söylediklerime gülümsüyorsun. Rüzgâr kısa saçlarını köklerinden kaldırıyor ve gözlerin vatansever bir gururla parlıyor.

"Liseden sonra orduya katılacağım ve anavatanımızı savunmak için savaşacağım," diye açıklıyorsun, "Veartıksavaşamaz hale geldiğimde Parti yetkilisi olarak halkıma hizmet edeceğim. Üniversiteye gitmeyeceğim. Kitaplardan öğreneceğime maceralara atılmayı yeğlerim."

Bir askerya da devlet adamı olmak gibi bir arzum olmasa da emellerini kıskanıyorum. O emelleri bir gün gerçeğe dönüştürebileceğine dair özgüvenini kıskanıyorum.

"Peki ya sen, Yi Moon?" diye soruyorsun, "Liseden sonra sen ne yapacaksın?"

"Hükümet beni bir işe atayacaktır," diyorum sessizce, "Büyük ihtimalle annem gibi bir temizlikçi olurum."

Kaşlarını çatarak bakıyorsun, endişeyle.

“Hedeflerin neden bu kadar küçük?” diye soruyorsun, “Sen çok akıllısın. İstersen Tsinghua’da okuyabilirsin. Bir temizlikçiden fazlası olabilirsin...”

Babam yüzünden neden üniversiteye gidemeyeceğimi açıklamak istiyorum. Ama annemin nasihatini hatırlıyorum, “Nefes alırken bile bunun Parti’yi eleştirmek olarak yanlış anlaşılabilirliğini aklında bulundur.” ‘Yanlış anlaşılma’ çünkü annemle benim herhangi bir eleştirimiz yoktu. Parti’nin yaptığı her şeyi benimsiyorduk.

“Sıradan işçiler önemlidir,” diyorum. “Onlar da halka ve anavatana hizmet ederler. Temizlikçi olmaktan gurur duyarım ve elimden gelenin en iyisini yaparım.”

Başınla onaylıyorsun, hayatım boyunca yerleri paspaslamaktan hoşnut olacağımı kabul ediyorsun. Ve birden bir keder çöküyor üzerime, şu anki hayatım kadar geleceğim de kasvetli ve umutsuz görünüyor.

Hava kararırken Sütanne Sokağı’ndaki bir erişteciye gidiyoruz. Dükkânın sahibi seni yüksek rütbeli bir kişiymişsin gibi karşılıyor ve bize derhal birer kâse kıymalı erişte getiriyor.

Menüyü okurken soluğum kesilerek, “Bunun fiyatı annemin bir haftalık maaşı,” diyorum, “Bunu ödeyemem ki ben!”

“Merak etme,” diyorsun alelde, “Babamın burada hesabı var. Haidian’daki birçok yerde vardır.”

Erişteden, etin nefis rayihası yükseliyor. En son Bahar Festivali’nde, yaklaşık bir yıl önce et yemiştım. Elimde yemek çubuklarıyla kâseye yumuluyorum ve erişteyi yalayıp yutuyorum, kâsedeki et suyunu höpürdetiyorum. Kâse tamamen boşaldığında geçirip ağzımı siliyorum ve beni izlemekte olduğunu fark edince utanıyorum. Ne kadar da açgözlü görünmüş olmalıyım sana. Senin erişten dokunulmamış bir halde duruyor.

“Okulda arkadaş olamayız, Moon,” diyorsun, “Niçin böyle olduğunu anlıyorsun, değil mi?”

Nedenini biliyorum. Sen Milli Bayrağımız kadar kıvılcık ve şanlısın. Ben ise mahkûm edilmiş bir Sağcı’nın tırnaklarındaki kir kadar siyah. Elbette biliyorum nedenini. Ama yine de tokat yemiş gibi hissediyorum.

“Öyleyse gereken şey benimle hiçbir şekilde arkadaş olmaman değil mi, Liya?” diye soruyorum, “Neden gizli tutman gereken bir arkadaşlığın derdini çekesin?”

Sorduğum soruya karşı şaşkınlıkla açılıyor gözlerin.

“Seninle arkadaş olmayı nasıl istemeyebilirim, Moon?” diyorsun, “Ben seninleyken kendimi kuş gibi hissediyorum. Sanki seni bütün hayatım boyunca tanıyormuşum gibi..”

Övgülerin yüzümü kızartıyor ve hemen affediyorum seni. Rıcan anlaşılabilir ve buna gücenmem bencilce.

“Anlıyorum, Liya,” diyorum, “Kızıl mevkiini korumak senin için önemli ki bu sayede bir gün Başkan Mao ve anavatanımız için savaşabilesin. Eğer okulda arkadaş olamayacaksak bu benim için sorun olmaz. Şurada veya burada arkadaşın olduğum için zaten şanslıyım.”

Gülümsüyorsun. Çukur gözlerin minnettarlıkla parlıyor. Ben de gülümsüyorum. Seni anlıyor oluşumun hep sürmesini umuyorum. Gücenişin sürünerek geri gelmemesini umuyorum.

Bir sonraki hafta sonu baban Parti işleri için Beidaihe'deyken ve üvey annen Tientsin'deki akrabalarını ziyarete gitmişken beni evinizde kalmak üzere davet ediyorsun. Benim gibi sen de avlulu bir binada yaşıyorsun ama bizim köhne binada altı aile yaşarken siz Zhang ailesi bütün mülkün sahibisiniz. Bana etrafı gezdiriyorsun ve ben kıskançlıkla iç geçiriyorum. Bütün odalardaki mobilyalar usta işi ve çok şık. Ve duvarlar Başkan Mao'nun portreleriyle olduğu kadar ünlü Hangzhou ressamlarının incelikli kuş ve çiçek resimleriyle bezenmiş. Ama en çok kıskandığım şey mahremiyet. Komşularınızın gürültü çıkarmalarını veya yüksek sesle seks yapmalarını, ağlamalarını veya hapsirmelerini veya yan odada çocuklarını dövmelelerini dinlemek zorunda değilsiniz. Hatta her birinizin, içinde sifonlu bir tuvalet, sıcak ve soğuk su akan musluklar ve tahta bir küvet bulunan özel banyosu bile var. Bu, sizi pis kokulu umumi tuvalete ve başka insanların çıplak bedenlerinin kalabalığıyla dolu, bitlerin istilasına uğramış umumi banyoya gitmekten kurtarıyor.

“Kendi evinizde mi banyo yapıyorsunuz?” diye soruyorum.

“Her gece,” diyorsun, “Hadi şimdi banyo yapalım.”

Ve sıcak su musluğunu açıp soyunuyorsun.

Su, umumi banyolardakinden temiz ve sıcak. Tahta küvetin birer ucunda oturuyoruz suyun içine, konuşmadan, keyif içinde. Suyun içinde, ne kadar sıska olduğumu düşünerek dizlerime sarılıyorum. Üç yıl süren doğal afetler ve yiyecek kıtlığı vücudumun gelişmesini engellemiştir. Bin çalışıp bir alınan o zor yıllarda boş geçirdiğimiz yüzlerce yemek vakti beni az gelişmiş bir çocuk olarak bırakmıştı. Oysa senin o sağlıklı, göz alıcı pembelikteki kadınsı vücuduna bakınca geceleri guruldayan bir mideyle uyanmadığını anlıyorum hemen. Yükselen buharların arasından bana gülümsüyorsun ve sonra beni şaşırtarak:

“Moon, ne kadar da güzel uzun saçların var. Ben yıkayabilir miyim saçlarını?” diyorsun hevesle.

Sana arkamı dönüyorum, küvetin içinde kayarak bacaklarının arasına girip oturuyorum. Sen saçlarımın örgüsünü çözüyorsun. Sonra saçlarımı sabunlamaya başlamadan önce parmaklarınla tarıyorsun.

“Saçların ipek gibi...” diye övüyorsun, parmaklarınla saç derime masaj yaparak. “Ne kadar da parlak ve yumuşak.”

“Sen neden uzatmıyorsun saçlarını?” diye soruyorum, kulak memelerinin üstünde sona eren kısa saçlarını kastederek.

“Hayatta olmaz,” diyerek gülüyorsun, “Uzun saç burjuva işi.”

Sesindeki titremeyi fark ediyorum.

“Bu durumda, ben de seninkiler gibi kısa kestirmeliyim.” diyorum.

“Hele bir yap!” diye şaka yapıyorsun tehdit eder bir ses tonuyla. “Bir teline bile dokunma!”

Küvetin içinde kayarak saçlarımın köpüğünü durulamak için suyun içine sokuyorum kafamı. Ne kadar da tuhaf ve çelişkilisin, diye düşünüyorum, saçlarıma hem hayranlığını belirtir hem de sanki onlar seninmiş gibi davranırken.

Uşağınızın pişirdiği domuz etli börekleri yedikten sonra akşamı geçirmek üzere senin odana gidiyoruz. Odada bir yatak, bir masa ve sandalye ve Başkan Mao’nun beyaz bir büstü var ama odanın, üzerine konuşabileceğimiz bir kişiliği yok. Her gece orada uyuyor olsan da sen, odada bir sadelik ve işlevsellik havası var; sanki Kurtuluş Ordusu’nun kışlalarında geçecek bir hayata hazırlık olsun diye bir kız çocuğuna

ait olabilecek şeylerden arındırılmış gibi. Plakçaların yanına oturup plak koleksiyonunu karıştırıyorum. Doğu Kızıdır. Anavatana Kaside. Tepenin Ardından Geliyor Hacet Toplayıcılar. Devrimci marşların yer aldığı ve karton kapaklarında çapalarını ve tırpanlarını havaya kaldıran gül yanaklı işçilerin resimlerinin bulunduğu plaklar.

“İstediğin plağı dinleyebilirsin,” diyorsun.

“Hmmm... Peki.”

Plak koleksiyonunu sıkıcı bulduğumu hissedip tereddüt ederek soruyorsun:

“Farklı bir tür müzik dinlemek ister misin?”

Dalgalandır Kızıl Bayrağı Askerler ve Köylüler ve İşçiler İçin plağının kapağından başımı kaldırıp bakıyorum sana.

“Olur.”

Yatağının yanına gidip karyolanın altında el yordamıyla bir şeyler arıyorsun. Oradan aldığın tornavidayla zemindeki gevşek bir döşeme tahtasını kenarından kaldırdıktan sonra aşağıya doğru uzanıp yıpranmış bir mukavva kutuyu çekip çıkarıyorsun.

“Birkaç yıl önce bir hizmetçi erzak dolabını temizlerken,” diye söze giriyorsun, “Anneme ait bazı eşyaları buldu. Babam onların Milliyetçi dönemin dekadan hatıraları olduğunu söyleyerek tüm eşyaları attı. Ama ben gece gizlice gidip onları çöp kutusundan çıkardım.”

Başını eğiyorsun ve kendini savunarak:

“Annem öldüğünde altı yaşındaydım. Ona dair sahip olduğum tek şey bunlar.” diyorsun.

Mukavva kutunun kapağını kaldırıp altın rengi çiçeklerle işlenmiş kırmızı bir qipao çıkarıyorsun. Nefesim kesiliyor, saf ipeğin verdiği hissin tadını çıkararak elbiseyi okşuyorum.

“Bu, annemin elbisesiydi,” diyorsun,” “Bak, bu fotoğrafta yirmi yaşında.”

Bir eli çenesinin altında poz veren güzel bir kadının siyah beyaz fotoğrafını gösteriyorsun bana. Kadının dudaklarında esrarengiz bir gülümseme ve saçlarında beyaz gardenyalar var.

“Annen bir film yıldızı gibi görünüyor,” diye iç çekiyorum.

Alçakgönüllülükle bir kenara bırakıyorsun iltifatımı ama hoşuna gittiğini de gözlerinden görebiliyorum.

“Aslında,” diyorsun sert bir biçimde, “Annem bugün yaşasaydı ahlaksız kadınlar gibi süslü püslü giyinmezdi. Bu fotoğraf Milliyetçi dönemde çekilmiş yani kadınların, güzelliğin zincirleriyle sömürüldüğü ve ezildiği dönemde.”

“Evet,” diyerek katıldığımı belirtiyorum, “Komünizm sayesinde kadınlar artık dudak boyalarının ve bigudilerin zulmünden kurtuldular.”

Yine de, annene bakarken o dudak boyalarının ve bigudilerin o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum.

Mukavva kutuda bir nesne daha var. Kapağında bir işçi, köylü veya asker resmi bulunmayan bir plak. Permalı saçları sert dalgalar halinde uzanan, aynı annen gibi elleri çenesinde poz vermiş büyüleyici bir kadının kapak resminde yer aldığı bir plak var mukavva kutuda.

“Bu, annemin yetiştiği Hong Kong’dan bir aşk şarkısı. Ben küçükken bana dinletirdi bu şarkıyı. Babam ve üvey annem evde olmadıklarında dinlerim bazen...” Bir başka sert ve savunmacı bakış. “Bana, onu hatırlatıyor.”

Plağı plakçalara koyup iğneyi yerleştiriyorsun. Önce bir tıslama ve çıtırdama duyuluyor, sonra bir orkestraya Kanton lehçesinde şarkı sözleriyle eşlik eden bir kadının sesi yükseliyor. Neşeli bir ezgiye melankolik bir dokunuş... Sözleri benim için çeviriyorsun:

“Benim olacaksın... Seni sonsuza kadar seveceğim... Şarkı, bir postacı oğlana âşık olan bir tezgâhtar kız hakkında.”

Sıradan bir aşk baladı olsa da, şarkı omurgamı titretiyor ve fark ediyorum ki kitleleri Sosyalist Anavatan için savaşımaya çağıran, askeri yürüyüş temposunda yazılmış bir marşın dışında bir şarkıyı yıllardır ilk kez dinliyorum. Yıllardır ilk kez, bir kadının sesinden bir aşk şarkısı dinliyorum; bir erkeğe duyulan aşkı anlatan, Başkan Mao dışında bir erkeğe duyulan aşkı anlatan bir şarkı.

Derin bir nefes alıyorum. Kayıt, Hong Kong’dan; İngiliz Şeytanları’nın Çinli kardeşlerimizi esir ettikleri o hapisane adasından. Marksist-Maoist açıdan bir analiz muhtemelen şarkının içindeki gizli Komünizm karşıtı emelleri açığa çıkaracaktır. Yani, şarkının, bizi romantik aşkın burjuva özlemleriyle ayartarak Sosyalizm

yolundan çıkarmaya çalıştığını gösterecektir. Bihaber, kendini müziğe kaptırıyorsun, gözlerin kapalı.

“Zhang Liya...” diyorum, sessiz ama ivedi bir tonda, “Belki de bu Komünizm karşıtı Hong Kong müziğini dinlememeliyiz...”

Girdiğin vecd halinden çıkıp kendini toparlıyorsun. İğneyi plaktan uzaklaştırıp müziği sustururken sen, çarpık bir ses çıkıyor. Plağı plakçalardan alıp zarfına geri yerleştiriyorsun. Sarsılmış ve üzgün görünüyorsun.

“Teşekkürler Yi Moon,” diyorsun, “Bu Hong Kong plağını dinlemeyi bırakacağım. Annemden kalan şeylere olan bu duygusal bağımın üstesinden geleceğim. Bu utanç verici, dekadan şeyleri yarın ilk iş yok edeceğim.”

Plakçalara başka bir plak koyuyorsun; gürültülü marş temposuyla Tepenin Ardından Geliyor Hacet Toplayıcılar dolduruyor odayı. Gözlerini kaçırıyorsun ve yarın, annenin eşyalarını yok etmeyeceğini anlıyorum. Onları döşemenin altında saklamaya devam edeceksin ve tüm kalbinle yaşatacaksın.

Kalın yatak örtülerinin altında, kömürle ısıtılan yatağında yatarken:

“Babanı özlüyor musun?” diye soruyorsun.

Bir yastığı paylaşıyoruz ve sıcak nefesin yanağımı gıdıklıyor. Babamdan söz açılınca kalbim korkuyla çarpıyor; ya çalışma kampımda öldüyse, diye düşünüyorum. Ama bu korkumdan bahsetmiyorum sana. İyi prova edilmiş, politik doğrucu sözler çıkıyor ağzımı açtığımda:

“O, benim için bir baba değil artık,” diyorum, “Halk düşmanı Yi Liang ne zaman ki Çin Halk Cumhuriyeti’nin sadık bir yurttaşı olarak tamamıyla iyileşir işte ancak o zaman onu bir baba olarak görürüm yeniden.”

Sessiz ve kuşkulusun karanlıkta. Sonra yeniden soruyorsun:

“Nasıl birisiydi? Yani gitmeden önce?”

Ben bir çocukken babam bana masallar anlatırdı. Avluda, bir kova suya daldırdığımız uzun bir fırçayla taşta yazılar yazarak hat dersleri verirdi bana. Bana bisiklet sürmeyi öğretmişti, “Pedallamaya devam et Minik Moon! Düşersen seni tutmak için yanımdayım!” derdi seleyi

arkadan tutarak. Bana Minik Moon ismini vermişti çünkü ‘ay kadar parlak ve yuvarlak’ bir yüzüm varmış ben doğduğumda.

“İyi bir babaydı,” diye fısıldıyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ama gözyaşları sızıyor. Burnumu çekiyorum, duyuyorsun.

“Ağlama, Moon.”

Beni kollarıyla sarıp vücudunun sıcaklığına ve kalp atışlarının yakınına çekiyorsun.

“Ağlama. Baban yakında düzelecek ve salıverilecek.”

Yumuşak kelebek öpücükleriyle gözkapaklarımı öpüyorsun, o kelebekler pırpır ederek göbek deliğime kadar iniyor. Bu hiç beklenmedik durum karşısında bir anda bırakıyorum ağlamayı. Beni en son bu şekilde öpen insan annemdi ve o da en son ben küçük bir kız çocuğuyken olmuştu. Öpmeyi bırakıyorsun ama uzaklaşmıyorsun. Nefesin hala yüzümde.

“Peki ya senin baban?” diye fısıldıyorum, “O nasıl birisi?”

Gülüyorsun.

“Tek gözlü Zhang beni iyi bir Komünist olarak yetiştirdi. Ben daha annemin karnındayken bana Komünist Manifesto’dan parçalar okurmuş. Okumayı öğrenecek yaşa geldiğimde Halkın Günlüğü gazetesinin başyazılarını ezberletirdi bana. Sonra ben ezberden okurken eğer çok fazla yanlış yaparsam tek gözlü soysuz, beni döverdi.

Yeniden gülüyorsun. Neşyle değil, acıyla.

“Yoldaş Zhang’e minnettar olmalıyım, sanırım,” diyorsun, “Onun bu katı ideolojik eğitimi sayesinde politik konuşmalar yapmak benim için hiç çaba gerektirmiyor... Babam bana Sovyet Zhang ismini vermek istemiş,” duraksıyorsun, “Ama annem Liya isminde ısrar etmiş. Annem ondan çok daha anlayışlıydı. Bir günüm yok ki onu özlemeyeyim...”

Saçlarımı okşuyorsun, parmakların saç derimi gıdıklıyor. Saat gece yarısı geçti, benim alışkın olduğumdan çok daha geç bir saat. Gözkapaklarım düşüyor, kanımın temposu yavaşlıyor.

“Küvetteyken bana bakıyordun,” diyorsun.

Sözlerin beni sarsıp uykumu açıyor.

“Ne?”

“Memelerime,” diyorsun, “Bakıyordun.”

Şaşıarak gülüyorum.

“Çıplaktın. Nasıl bakmayaydım?”

Boğazındaki kasların kasıldığını duyuyorum.

“İstersen dokunabilirsin onlara.”

Yeniden gülüyorum, bu kez utanarak. Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Ben hareket etmeyince sen elimi tutup pijamanın üst kısmına, sol memenin üstüne koyuyorsun. Bir süre orada tutuyorum elimi beceriksizce, sonra sıkıyorum.

“Benimkinden çok daha büyük,” diye fikrimi söylüyorum.

“Bir iki sene içinde seninki de benimki kadar olur,” diyorsun nazikçe.

Elimi çekiyorum ve tuhaf bir şekilde farklı hissediyorum; sanki memenin elimi kaplayan hacmi bir şekilde avcumun içinde bir iz bırakmış gibi.

“Başladı mı seninki?” diye soruyorsun.

“Geçen yıl,” diyorum, “Ama düzenli değil, üç ayda bir filan.”

“Benimki on iki yaşındayken başlamıştı,” diyorsun, “Ölüyorum, demiştim kendi kendime. Okulun hemşiresine koşmuştum ağlayarak. O da bana bez parçaları vermiş ve durumu açıklamıştı.”

“İnanamıyorum...” diye söz başlıyorum, annenin sana anlatmadığına, diye devam etmek üzereyken annenin öldüğünü hatırlayarak, “...bilmediğine.” diye bitiriyorum lafımı.

Boğazımda bir kaşıntı var, bu yüzden kafamı çevirip hafifçe öksürüyorum. Sonra, sen elimi memenin üzerine koyduğunda sormak istediğim soruyu soruyorum.

“Kendine dokunuyor musun?”

“Kendime dokunmak mı?”

“Kendine hiç dokunmadın mı...? Yani orana, aşağıya?”

“Hayır.”

Dehşete düşmüş gibi sesin. Lafı açtığıma pişman oluyorum. Ama sonra sen soruyorsun.

“Nasıl bir şey?”

Tereddüt ediyorum önce, ama sonra anlatıyorum.

“Önce bir adamı, Wu Öğretmen’i mesela, beni öperken hayal edince başlıyor, ‘aşağısı’ güzel bir his vermeye başlıyor. Sonra sürtüyorum, sürtüyorum ve o his giderek artıyor ve en sonunda bir kasılma geliyor... Annemle aynı yatakta yatıyorum, bu yüzden o horlamaya başlayana kadar bekliyorum genelde... Bazen daha işin ortasındayken annemi uyandırdığımdan korkarak duruyorum...”

Hiçbir şey söylemiyorsun. Neler düşünüyorsun? Bir sapık olduğumu mu? Cinsel açıdan yoz olduğumu mu?

“Ben... Sonrasında kötü hissediyorum kendimi,” diye kekeliyorum. “Bu yüzden bu kötü alışkanlığı bırakacağım. Zihnimi saf ve Sosyalist tutacağım ve Anavatana sadık olacağım.”

Sessiz kalıyorsun ve ben paniklemeye başlıyorum. Aklımdan ne geçiyordu ki? Zhang Liya’sın sen, Komünist Gençlik Birliği’nin okul müfrezesi liderisin. Pazartesi günü beni ihbar edeceksin ve ben kendi kendimi tatmin edişimi, bu burjuva hareketi bir yazıyla itiraf etmeye ve sonra o yazıyı kurul karşısında okumaya zorlanacağım. Wu Öğretmen iğrenecek benden. Sürgün edileceğim ve hatta muhtemelen erken cinsellik suçlamasıyla hapse atılacağım. Annem utanç içinde kendini asacak.

“Neyle sürtüyorsun?” diye fısıldıyorsun, “Bu ‘kasılma’ nasıl bir şey?”

Yastığın altındaki elime uzanıyorsun ve tutup örtülerin altına doğru çekiyorsun.

“Bana nasıl olduğunu göster.”

Pekin 104 Numaralı Kızlar Ortaokulu’nda bir yabancıymışım gibi davranıyorsun bana. Sınıfta veya koridorlarda benden uzak dursan da biliyorum ki ben senin en yakın arkadaşınım. Uzun Yürüyüş ve sen okulun bahçesinde kol kola gezinseniz de biliyorum ki o senin rakibin ve - “Eğer fırsatını bulsa Uzun Yürüyüş beni bir uçurumdan aşağı iter.” diye anlattığına göre - senin Gençlik Birliği’ndeki liderlik konumunu kendine istiyor. Yemek salonunda Amerika Diren’le bir kâse erişteyi

paylaşsanız da onunla hiç banyo yapmadın beraber ya da onun saçlarını üvey annenin pahalı şampuanıyla yıkamadın. Vatansever Hua'yla Gençlik Birliği toplantılarını beraber planlıyor olsanız da ona annenin siyah beyaz fotoğraflarını hiç göstermedin veya onunla Başkan Mao'nun büstünü duvara çevirerek Hong Konglu aşk şarkılarında yanak yanağa dans etmediniz. Sovyet Chen'i son devrimci operayı seslendirışı sonrası övgülere boğsan da biliyorum ki yatakta, örtülerin altında bacağını onunkine sarıp ona "Biz bir çift yemek çubuğu gibiyiz. Birbirimize aitiz." diye fısıldamadın.

Beni görmezden de gelsen biliyorum ki ben senin can dostunum. Okulda her zamanki gibi dışlanmış olsam da 1966 baharı hayatımın en mutlu zamanıydı.

Mayıs ayına kadar her cumartesi gecesini beraber geçirmiştik ama sonrasında üç hafta üst üste görememiştim seni. Parti'nin öğrenci liderlerine daha da devrimci olmaları konusunda talimatlar gönderdiğine dair söylentiler dolaşıyordu. Yaklaşmakta olan bir siyasi fırtınaya dair söylentiler vardı. Ve bu, Parti emirlerinin seni benden uzak tuttuğunu, üç haftadır bu yüzden görüşemediğimizi biliyordum.

Haziran'ın ilk cumartesi günü, on saat süren bir Gençlik Birliği toplantısından sonra kapımızı çalyorsun. Akşam havası sıcak ve beraber Demirciler Yolu'na gidip ılık su dolu bir küvete giriyoruz. Söylentiler hakkında sorular sorduğunda anlatıyorsun.

"Eğitim sisteminde reform yapılacak. Bundan fazlasını söylemem yasak. Ama endişelenme Moon. Güvende olmanı sağlayacağım."

Akşam yemeğinden sonra yatağına uzanıp uyuyoruz. Saatler sonra uyandığımda seni gıcırdayan tahta döşemelerin üzerinde volta atarken, düşüncelere dalmış bir halde buluyorum. Pencerenin hemen önündeki, ayın şavkı vuran ağacın gölgesi üstüne düşüyor; dallar memelerini ve kalçalarını sarıyor ve gölgeler sanki seni boğazlamak için uzanıyor. Yeniden dalıyorum uykuya ve şafak sökmeden önce uyandığımda bu kez seni yere çökmüş bir halde, ölü annenin siyah beyaz fotoğrafına bakarken buluyorum. Uyuyamayacak kadar mı heyecanlısın? Ya da çok mu korkuyorsun?

Ben korkuyorum. Her siyasi dalgada en çok acı çekenler hep Sağcılar olur.

Bölüm II

Pazartesi günü okula vardığımda okulun kapısına ve duvarlarına yapıştırılmış, üzerlerinden siyah mürekkep akan kocaman kâğıtlara bakan kızlarla dolu olduğunu görüyorum bahçenin.

Çok Yaşa Büyük Proleter Kültür Devrimi

Eğitimde Devrim Zamanı

Sağcı Entelektüel Başöğretmen Yang Kapitalist Emelleriyle Artık Okulumuza Egemen Olamayacak

Kafamız karışmış bir halde afişlere bakıyoruz. Kim tahrif etmişti okulumuzun bahçesini? Öğretmenler neredeydi? Ders zili neden çalmıyordu? Yalnızca Gençlik Birliği üyeleri neler olup bittiğini biliyormuş gibi görünüyorlardı. Uzun Yürüyüş, Kızıl Yıldız, Vatansever Hua ve sen ayakta duruyor, siyah mürekkeple yazılmış sloganlara sınıf arkadaşlarınızın ne tepki verdiğini inceliyorsunuz.

“Zil neden çalmadı?” diye soruyor birisi.

“Dersler iptal edildi,” diyor Uzun Yürüyüş.

“Ama liselere giriş sınavı önümüzdeki hafta,” diye söyleniyor sağlık lisesine gidip doktor olmak isteyen Ying Le. “Sınavlar için nasıl çalışmamız bekleniyor bu durumda?”

“Liselere giriş sınavları yürürlükten kaldırıldı!” diye çıkışıyor Uzun Yürüyüş, “Eğitim sisteminde reform yapılıyor. Öğretmenler, uzun süredir Parti karşıtı revizyonist çizgide eğitim veriyorlardı!”

Konferans salonundaki sahnede, yüzlerce kızın önünde ayaktasın. Saçların bir oğlanınki gibi taranmış ve üniformanın üzerine bir Halkın Kurtuluşu Ordusu ceketi giymişsin. Eline bir megafon alıp konuşmaya başladığında bir asker gibi ve sıkı görünüyorsun.

“Sağlam kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre okulumuzun kadrosunda Öküz Şeytanlar ve Yılan Hayaletler bulunmaktadır.”

Sarsılan kalabalık nefesini tutuyor. Korku dolu mırıltılar yükseliyor. Şaşkınlık. Öküz Şeytanlar ve Yılan Hayaletler masallarda ve efsanelerde adı geçen, insan kılığına bürünüp fesatlıklar yapan ruhlardı. Öğretmenlerimizin şeytani ruhlar olduğuna gerçekten inanıyor

muydun?

“Öğretmenlerimizin birçoğu devrim karşıtıdır,” diyorsun, “Parti’yi destekliyormuş gibi görünerek bize Parti karşıtı siyaseti aşılamaktadırlar. Eğitim sistemi, bu kötü unsurları ayıklamak üzere yeniden düzenlenmelidir. Kültür Devrimi Komitesi’nin ikinci bir kararına kadar bütün öğretmenler görevden alınmıştır.”

Sözlerin, sanki bir ağacın yapraklarını hışırdatan güçlü bir rüzgâr gibi eserken yüzlerce kızın fısıltısı konferans salonunu sarıyor. Öğretmenler görevden alındı mı? Sınavlar ne olacak? Kültür Devrimi de ne?

“Ders saatleri şu andan sonra devrimci faaliyetlere ayrılacak,” diyorsun cızırtılı megafondan, “Her öğrenci Kültür Devrimi için kanını, terini ve gözyaşını feda edecek!”

Uzun Yürüyüş sahnede sana doğru yaklaşıyor ve sen megafonu ona veriyorsun.

“Kara Liste’deki öğrenciler yani Sağcılar, Mülk Sahipleri veya Kapitalistlerle kan bağı olanlar devrimci faaliyetlere katılamayacaklar!” diyor, “Kara Liste’deki öğrenciler sınıflarının arkasındaki sıralarda ayrı oturacaklar. Mao Zedong’un toplu eserlerine çalışacaklar. Özeleştirî yazıları yazacak ve düşünce biçimlerini yeniden şekillendirecekler!”

Uzun Yürüyüş’ün yanında, ayaktasın. Onun sözlerini başıyla onaylıyorsun. Sanki ayrımcılık adaletli ve doğruymuş gibi başıyla onaylıyorsun.

Sınıfımız Büyük Harfli Afiş imalat hattına dönüşüyor. Eski öğretmenlerimizi kınayan afişler hazırlamak için hattat fırçaları kullanırken nerdeyse her öğrencinin ellerine ve yüzlerine siyah mürekkep bulaşıyor. Kızıl Yıldız, afiş yapımına müfettiş tayin ediliyor. Ying Le’nin yaptığı afiş Kızıl Yıldız’ın standartlarına uymuyor.

“Zhao Öğretmen Parti Siyasetiyle Çakışan Bütün Düşünceleri Kalbinden Tahliye Etmelidir...” Kızıl Yıldız, küçümseyerek okuyor afişi. “Ne anlama geliyor bu? Bir aşk şiiri mi?”

“Ama Zhao Öğretmen’in işlediği herhangi bir Parti karşıtı suç aklıma gelmiyor,” diyor Ying Le dürüstçe, “O, kendini adanmış bir Komünistti.”

“Bir entelektüel gibi düşünmeyi bırakıp bir isyancı gibi düşünmeye başla,” diye aşağılıyor Kızıl Yıldız. “Zhao Öğretmen sadık bir

Komünistmiş gibi davranıp bizi aldattı, oysa o kendi revizyonist müfredatını işliyordu!”

Ying Le bağına eğiyor. Bir doktor olmak istiyor o, bir isyancı değil. Kızıl Yıldız, onun elinden hattat fırçasını kapıyor ve kâğıdın üzerine bir şeyler karalıyor.

“Zhao Öğretmen Başkan Mao Prensiplerini Hiçe Saydığı için Lime Lime Edilmeli!”

“İşte!” diyor, “İktidar, bir silahın namlusundan başlar ve sen, Doktor Ying, acele edip silahın hangi ucundan patlağını öğrensen iyi edersin. Yoksa seni de sınıfın arkasına, şu Kokuşmuş Sağcıların yanına gönderirim.”

Kızıl Yıldız, Kara Liste öğrencilerinin oturduğu tarafa yöneliyor bakışlarını ve beni kendisine bakarken yakalıyor.

“Bana bakma iznini kim verdi sana?” diye ısırtıyor hemen, “O minik Kapitalist gözlerini çek üzerimden!”

Kafamı, önündeki alıştırma defterine gömüyorum tekrar.

Mao Zedong Felsefesini Derinlemesine Öğren, Mao Zedong Felsefesi Gerçeğin Yegâne Ölçütüdür.

Uzun Yürüyüş, bu cümleyi tam on bin kez hatasız yazmamızı emretmişti ve daha yüzüncü cümlemi bitiriyorum. Eğer Mao Zedong felsefesi gerçeğin yegâne ölçütüyse o zaman Başkan Mao’dan önceki beş bin yıllık uygarlık neydi, diye düşünüyorum. Beş bin yıl boyunca her şey yanlış mıydı? Elbette kendime saklıyorum bu şüpheleri.

“Kadınlar korur gökyüzünün yarısını. Kadınlar da devrimcidir en az erkekler kadar. Biz, Pekin 104 Numaralı Kızlar Ortaokulu olarak kadınsı davranışları reddediyoruz. Kollarımızı sıvayacak, tükürecek ve küfredeceğiz! Banyo yapmayacak, giysilerimizi yıkamayacağız! Sabun burjuvadır! Kitlelerin teri devrimdir! Tırnaklarımız ve kulaklarımızın arkasında kir besleyeceğiz! Kendimizi cinsiyetin zincirlerinden azat edeceğiz!”

Minik Miao kafasının üzerinde bir makas şıkırdatarak öğretmen masasından bize ders veriyor. Miao için ‘kadınlığı reddetmekte’ bir sakınca yoktu çünkü zaten kendisi en kaba erkek çocukları gibi saldırgandı, küfürbazdı ve ayrıca yıkanmazdı. Dükkân sahipleri genç

adam diye; sokaktaki çocuklar ağabey diye seslenirlerdi kendisine. Erkek Fatma olmaktan gurur duyan Miao bu yanlış anlaşılmaları asla düzeltmezdi. Ve şimdi, elinde bir makas, diğer herkesin de 'kadınlığı reddetmesini' amaçlıyordu.

Uzun saçlı kızlar Minik Miao'nun yanına gidiyor ve o da kızları tek tek kısa saçlı kızlara dönüştürüyor. Çelik gibi bakışlarla elinde makas, kesiyor kesiyor, sanki asıl düşman saçlarmış gibi. 'Devrimci saç kesimleri' berbat ama şikâyet etmeye kim cüret edebilir ki? Miao, kestiği her atkuyruğunu havaya kaldırıyor ve biz, sanki kesilenler düşmanların kafa derileriymişçesine tezahürat yapıyoruz. Sıra bana geldiğinde Minik Miao kötü niyetli davranıyor bana.

"Devran döndü, Sağcı Kızı!" diye bağıyor, bir yandan saçlarımı keserek, "Şimdiden sonra saç kesimleri kısa olacak, kullanışlı ve devrimci!"

Makası, o ana kadar yaptığı işin en berbatını ortaya çıkardığında Miao, beni öğretmen masasından iterek uzaklaştırıyor.

"Artık o kadar da güzel değilsin ha? Şimdi o burjuva buklelerin için gidip o Kapitalist gözyaşlarını dökebilirsiniz!" diye sesleniyor ardımdan.

Ama Minik Miao yanılıyor. Saçlarım umurumda değil. Aslında, saçlarımı umursayan tek insan sensin. Sırama dönerken kısa, fırça gibi saçlarıma üzgün ve duygusal bir şekilde bakarken yakalıyorum seni.

Suratına kakhaha atmak istiyorum. Şu an saçlarım, hayatımdaki en önemsiz sorun benim için.

Haziran geldiğinde Zhao Öğretmen devrim karşıtı suçları için yargılanmak üzere sınıfa getiriliyor. Kadının kilo kaybettiğini, kırçıl saçlarının iyiden iyiye beyaza döndüğünü fark ediyoruz. Zhao Öğretmen şişe dibi gözlükleri ve yama üstüne yama yapılmış tebeşir tozlu Mao ceketiyle karşımızda dururken onun Komünizme dair hararetle ders anlatışını hatırlıyorum ve kadının sadık bir Maoist olduğuna dair inancım sapasağlam duruyor.

"Yoldaşlar!" diye bağıyor Uzun Yürüyüş, "Zhao Öğretmen Halk Cumhuriyeti'ne hainlik etmiştir. Büyük liderimiz Başkan Mao'nun kusursuz politikalarına karşı gelmiştir! 16 Haziran 1966 günü yaptığımız bu toplantı, Zhao Öğretmen'in ve onun Parti karşıtı öğretilerinin korkunç yanlarını açığa çıkarmak için yapılmaktadır. Başlamadan önce Zhao Öğretmen'e suçlarını itiraf etmesi için bir şans tanıyalım."

Eski öğrencilerinin öfkesiyle karşı karşıya kalan Zhao Öğretmen titriyor. Ama konuşurken başı dik; haklı ve güçlü.

“Yoldaşlar,” diye başlıyor konuşmaya, “Ben fakir bir köylü ailenin kızıyım. Ailemin geçmişi devrimcidir. Babam, Sekizinci Yol Ordusu’nda Japon Şeytanları’na karşı savaşmıştır. Erkek kardeşim Kore Savaşı’nda Amerikan yalakalarına karşı savaşmıştır. Evlenmemiş bir kadın olarak Komünizmin öğretilmesine ve uygulanmasına adadığım mütevazı bir hayat sürdürmekteyim. Parti karşıtı değilim ve hiçbir suç işlemedim. Bu yüzden itiraf edecek hiçbir şeyim yoktur. Çok Yaşa Başkan Mao!”

“Halk düşmanı Zhao!” diye bağılıyor Uzun Yürüyüş, “Halkın Mahkemesi’ne saygısızlık ediyorsun! Doğru tavrı takınarak pişmanlığını ve itiraflarını dile getirmelisin!”

“Kahrolsun Zhao Öğretmen!” diye tempo tutuyor Kızıl Yıldız, “İtiraf etmeyenlere müsamaha yok!”

Sınıfın geri kalanı Kızıl Yıldız’la beraber tempo tutarak sıralara vuruyor ve Zhao Öğretmen’in ödünü patlatıyorlar. Bağırış çağırış kesilince Uzun Yürüyüş, Zhao Öğretmen’in suçlarını –Kültür Devrimi Komitesi’nin kadının derslerine ve hareketlerine dair yaptığı soruşturmanın bulgularını– okuyor.

Zhao Öğretmen, Milliyetçilerin sadık bir yalakasıdır.

Zhao Öğretmen, Milliyetçilerin casusudur.

Zhao Öğretmen, orduyu ele geçirerek Komünist Parti’yi alaşağı etme planının bir parçasıdır.

Zhao Öğretmen, ağzı açık kalmış bir halde Uzun Yürüyüş’e bakakalıyor. Uzun Yürüyüş, hemen arkasından kanıtları sunuyor. Geçen Ekim ayında bir gün, Zhao Öğretmen tahtaya ‘Maoist Düşüncenin Maoist Düşünceyi Eleştirmek için Kullanılışı’ yazmıştı, ‘Maoist Düşüncenin Burjuva Düşünceyi Eleştirmek için Kullanılışı’ yazmak yerine. Zhao Öğretmen gülmüş ve hatasını düzeltmişti. Oysa artık çok geçti. Bir tebeşir sürçmesi bize onun Parti karşıtı gizli emellerinin kanıtını sunmuştu.

“Pekâlâ, halk düşmanı Zhao?” diye zalimce ve tükürürcesine soruyor Uzun Yürüyüş, “Geçtiğimiz Ekim ayında tahtaya Maoist Düşüncenin Maoist Düşünceyi Eleştirmek için Kullanılışı yazdın mı, yazmadın mı? Cevap vermeden önce dikkatlice düşün. O cümleyi yazdığına dair

tanıklık edebilecek yirmi sekiz kişi var bu sınıfta.”

Sonrasında, Zhao Öğretmen suçlamalara karşı üç saat boyunca kendini savunuyor. Sınıf, “Kahrolsun Zhao Öğretmen” diye tempo tutmaya başladığında, ölümüne korksa da Zhao Öğretmen, itiraf etmiyor. En sonunda Uzun Yürüyüş “Bıktım bu Sağcı orospudan!” diye bağırarak Zhao Öğretmen’i öyle bir tokatlıyor ki kadının gözlükleri uçuyor ve yere düşüp parçalanıyor. Sınıf bir sessizliğe gömülüyor. Bir öğrencinin bir öğretmene vurması hayal bile edilemeyecek bir şey. Ama Zhao Öğretmen’in başı dik; Uzun Yürüyüş’e hiçbir şey söylemiyor.

“Zhao Öğretmen’in yalanlarından bıktım,” diyor Uzun Yürüyüş tükürükler saçarak, “Bir zamanlar Büyük Serdümen’in söylediği gibi, düşmanlarımızın kaniyle kirlenmesi ellerimizin, bir onurdur! Yoldaşlar! Dışarıda Kara Kapitalist Çete karşıtı miting başladı. Hadi şunu dışarı çıkaralım!”

Ucube Öküzler ve Canavar Yılanlar, okulun arkasındaki koşu pistinde geçit töreni yapıyorlar. Başlarına uzun, ahmak şapkalar yerleştirilmiş ve boyunlarına pankartlar asılmış; Kahrolsun Başöğretmen Yang! Kahrolsun Kara Gangster Zhao! Öğretmenler, pistin çevresinde dönerlerken bir yandan da ellerine tutuşturulan kap kacakla tempo tutmaya zorlanıyorlar.

Shaoli adında, üçüncü sınıflardan bir kız elindeki megafonla öğretmenlerin suçlarını sıralıyor.

“Başöğretmen Yang Komünist Hükümeti Alaşağı Ederek Orduyu Ele Geçirmeye Teşebbüs Etti! Başöğretmen Yang Başkan Mao’ya Suikast Düzenlemeye Teşebbüs Etti!”

Başöğretmen Yang’ın yüzünde taş gibi ve asla pişmanlık duymayan bir ifade var. Shaoli, Wu Öğretmen’i çağırıp ondan başöğretmeni tokatlamasını istiyor. Wu Öğretmen bunu reddettiğinde ikinci sınıflardan bir kız tarafında süpürgeyle tartaklanıyor. Zhang Öğretmen çağırılıyor ve kadın, dövülmekten korktuğu için Başöğretmen Yang’ı gürültülü tezahüratlar eşliğinde tokatlıyor. “Daha sert! Daha sert!” diye bağırıyor eski öğrencileri. Shaoli, Başöğretmen Yang ve Zhao Öğretmen’e kafalarını tokuşturmalarını emrediyor. Öğretmenler birer koç gibi tosluyorlar birbirlerine. Bir aşağılama ve zalimlik sirkindeki bir eğitmenmiş gibi “Daha sert!” diye bağırıyor Shaoli megafondan.

Kara Kapitalist Çete karşıtı mitinge liderlik etme hevesiyle Shaoli'nin elinden kapıyorsun megafonu ve yumruğunu havaya kaldırıp haykırıyorsun.

“Proletaryanın demir yumruğu beyinlerinde patlayacak Başkan Mao düşmanlarının! Çok canlar yanacak! Çok kanlar akacak! Ama Mao Zedong felsefesini asla bırakmayacağız! Çok Yaşa Büyük Proletarya Kültür Devrimi!”

Ve yüzlerce kız yumruklarını havaya kaldırıp haykırıyor:

“Çok Yaşa Büyük Proletarya Kültür Devrimi!”

Yeniden savuruyorsun yumruğunu:

“Çok Yaşa Devrimci Kızlar Kapitalizm Karşıtı Okulu!”

Yumruğumu havaya kaldırıp diğer herkes gibi haykırmaktan başka şansım yok benim de:

“Çok Yaşa Devrimci Kızlar Kapitalizm Karşıtı Okulu!”

O gece uyuyamıyorum. Gözlerimi kapattığımda Wu Öğretmen'in o ikinci sınıfta okuyan kız tarafından süpürgeyle tartaklanışını ve kafasının kanayışını görüyorum. Ellerinin ve dizlerinin üzerindeki Lin Öğretmen'i görüyorum; Amerikaya Diren'in deri çizmesini yalıyor. Zhao Öğretmen'i görüyorum; Uzun Yürüyüş tarafından tokatlanışını, gözlüğünün yere düşüp parçalanışını...

Gün ağarırken yataktan çıkıp Demirciler Yolu'ndaki Zhang konutuna gidiyorum. Henüz saat altı bile değil ama sen uyanmış ve avludaki sıraya oturmuşsun. Yoldaş Zhang Liya, yeni kurulan Devrimci Kızlar Kapitalizm Karşıtı Okulu Kızıl Muhafızları'nın lideri. Üzerinde Halkın Kurtuluşu Ordusu üniformanla, kızıl yıldızlı beren ve militan bakışlarıyla halk düşmanlarına karşı savaşmaya hazır görünüyorsun. Sonra beni fark edince geniş bir gülümseme yayılıyor yüzüne. Haftalardır konuşmuyoruz. Kültür Devrimi başladığından beri...

“Yi Moon,” diyerek gülümsüyorsun, “Nasılsın?”

Belli belirsiz karşılık veriyorum gülümseyişine:

“İyiyim, teşekkür ederim. Düşünce raporları yazmak konusunda epey bir deneyim kazandım. Ve Mao Zedong felsefesinin neşterini kullanarak zihnimdeki Sağcı düşüncenin habis tümörlerini kesip temizlemeyi de

öğrendim. Uykumda bile düşünce raporları yazabiliyorum.”

“Güzel,” diyorsun, iğnelerimi görmezden gelerek. “Siyasi bilincini güçlü tut.”

“Peki ya sen Yoldaş Zhang?” diye soruyorum. “Devrim, umut ettiğin gibi ilerliyor mu?”

“İlerleme tatmin edici,” diyorsun gözlerin parlayarak, “Ama yapılması gereken çok iş var daha. Şu an için devrimi okullarımızdan ötelere, Pekin sokaklarına yaymalıyız. Ama biz, Kızıl Muhafızlar bu vazifenin üstesinden geleceğiz. Biz Kızıl Muhafızlar, Büyük Lider Başkan Mao’yu kendisine saldıran ortayolcu Kapitalistlerden korumak için savaşacağız.”

“Kitaplardan öğreneceğime maceralara atılmayı yeğlerim,” demiştin Eski Yaz Saray harabelerinde. O zamanki hırsın beni etkilemişti. O zamanlar, ‘maceralara atılmanın’ anlamının masum insanlara eziyet edip onları dehşete salmak olduğunu bilmiyordum.

“Liya...” diyorum. “Zhao Öğretmen’in Milliyetçiler için casusluk yaptığına ve Komünist Parti’yi alaşağı etmek için planlar yaptığına gerçekten inanıyor musun?”

“Kapitalizm Karşıtı Devrimci Kızlar Okulu Kültür Devrimi Komitesi bu iddiaları araştırıyor,” diye cevap veriyorsun.

“Ama ellerinde kanıt var mı?”

“İddialar araştırılmakta.”

Tumturaklı, resmi konuşmandan hayal kırıklığına uğramış bir halde feryat ediyorum:

“Gözlerimi her kapattığımda Lin Öğretmen, Amerikaya Diren’in çizmesini yalıyor ya da Başöğretmen Yang yüzüne tokat yiyor. Bunun ne kadar korkunç olduğunu göremiyor musun? İnsanlıktan çıktık. Hayvanlardan beter olduk!”

Kızıl yıldızlı berenin altında bakışların katı.

“Sağcıların duygularını paylaşıyorsun çünkü baban bir Sağcı,” diyorsun. “Kızıl mevkiiine geri döndüğün an Kültür Devrimi’nin içinde bulacaksın kendini.”

“Babam bir Sağcı değil!” diye düzeltiyorum. “Babamın çalıştığı daire belirli bir sayıda Sağcıyı sürgün etmek zorundaydı. Babam işte bu

yüzden tutuklanıp götürüldü. O, yanlış bir şey yapmamıştı.”

Başını sallıyorsun sanki benim naif davrandığımı düşünüyormuşsun gibi:

“Baban bir suç işlemeseydi, sence onu gerçekten çalışma kampına gönderirler miydi?”

Bir hizmetçi avluya çıkıp tik ağacından bir tepsinin üzerinde pirinç lapası, buharda pişmiş çörekler ve soya sütü getiriyor. Bizim yaşlarımızdaki hizmetçi kız tepsiyi senin yanına, sıranın üzerine bırakıyor. Sonra, bir imparatorun karşısındaki hadım gibi sırtını sana dönmeden geri geri yürüyor. Sen kıza teşekkür etmiyorsun, hatta başıyla onaylayarak onun farkında olduğunu bile belli etmiyorsun; yetkilerin öyle başını döndürmüş ki burnun iyiden iyiye büyümüş. Nasıl olur da onlardan biriymiş gibi davranabilirsin, diye düşünüyorum küçümseyerek. Hayatını bu şekilde sürdürürken nasıl olur da İşçi Sınıfı’nın bir parçasıymışsın gibi davranabilirsin?

Veda etmeye bile zahmet etmeden arkamı dönüyorum. “Bekle,” diye bir nida kopuyor senden. Peşimden gelip kapıda omzumdan yakalıyorsun beni. Babam hakkında söylediklerin için bir özür bekleyerek sana doğru dönüyorum. Saçlarımı okşarken gözlerine şefkat yerleşiyor.

“Saçlarını kestikleri için üzgünüm,” diyorsun. “Çok güzel saçların vardı eskiden. Ama o cadaloz Miao katletti saçlarını.”

Saçlarım kimin umurunda? Çığlık atmak istiyorum. Midem bulanarak geri adım atıyorum. Gözlerinde kederli bir bakış beliriyor.

“Yi Moon, bilmeni isterim ki,” diyorsun, “Seni ve anneni koruyorum. Güvende olmanız için elimden geleni yapıyorum.”

“Bizi korumana ihtiyacımız yok,” diye mırıldanıyorum arkamı dönüp kapıdan çıkarken.

Ben Demirciler Yolu’ndan aşağı yürürken kahkahan peşimden geliyor:

“Keşke bilseydin...”

Eskimiş Dörtlüyü Ez hareketi başlıyor. Eski Kültür, Eski Toplum, Eski Eğitim ve Eski Düşünme Biçimleri’ni yok etmek üzere Kızıl

Muhafızlar Pekin sokaklarını ele geçiriyor. Köşe başlarını tutan Kızıl Muhafızlar ellerinde megafonlarla Başkan Mao'dan alıntılar okuyorlar. Otobüslere zorla girip yolculara Ucube Öküzler ve Canavar Yılanlar hakkında ders veriyorlar. Elleri bıçaklar, Batı kıyafetli insanların peşine düşüyorlar ve Amerikan tarzı gömlekleri ve kıyafetleri lime lime doğruyorlar.

Kapitalistleri Yok Et Caddesi. Kızıl Muhafızlara Selam Olsun Yolu. Doğu Kızıldır Bulvarı. Pekin'in her yanında sokak isimleri devrimci sloganlarla değiştiriliyor. Resim, süs eşyası ve 'her tür Kapitalist yabancı ot' satan dükkân mahvediliyor ve vitrinlerine Başkan Mao'nun portreleri asılıyor. Dükkânların kapısına 'Kitleler Dikkat! Bu Dükkân On Yıllar Boyunca İşçilerin Terini ve Kanını Sömürdü!' yazan afişler asılıyor. Kızıl Muhafızlar dükkân sahiplerini dövüp dükkân çalışanlarını 'özgür' bırakıyor. Kızıl Muhafızlar trafik ışıklarını da değiştiriyor, böylece devrimi simgeleyen kırmızı 'geç' anlamına gelirken yeşil 'dur' demek oluyor. Bu durumun sonucunda oluşan trafik kazalarının kurbanlarına 'Eski Kültür ve Eski Düşünme Biçimlerine' bağlı kaldıkları gerekçesiyle Kızıl Muhafızlar tarafından eziyet ediliyor.

Pekin Üniversitesi Kızıl Muhafızlar bizim sokağı tutuyorlar, yoldan geçenleri durdurup onlara Başkan Mao'nun sözlerini söyletiyorlar. Annemi durdurduklarında "Halka hizmet et!" diye endişeyle kekeleyen kadın; Büyük Serdümen'in en basit sözünü seçiyor çünkü sözleri yanlış okuyanlar dayak yiyorlar. Kızıl Muhafızlar hurdalıkta yaşayan Aptal Zhu'yu durdurup bir alıntı söylemesini istediklerinden adam, "Başkan Mao köpek osuruğu gibi kokuyor!" diyor. Öğrenciler kemerlerini çıkarıp Aptal Zhu'yu dövmeye başlıyorlar. Adam dayak yerken kıkırdıyor ve "Başkan Mao'nun düşmanları! Ölmeye layıksınız!" diye bağırıyor. En sonunda Aptal Zhu'yu hapishaneye götürüyorlar ve sonra onu bir daha ne görüyoruz ne de hakkında haber alıyoruz.

Ev baskınları başlıyor. Yeniyetme çocuklar bahçe kapısına bam bam vuruyorlar. Annem odanın içinde panik halinde dönüp durarak bambu mahjong taşlarını, babamın güzel yazı örneklerini ve 'yabancı ot' sayılabilecek her türlü şeyi saklıyor. Kızıl Muhafızlar bahçe kapısını kırıp içeri giriyorlar ve biz, işimizin bittiğini düşünüyoruz. Ama kilitli kapımızın arkasında korkudan sinerken konuşmalarını duyuyoruz.

"Sağcı Yi ailesini ne yapacağız?"

"Zhang Liya onları listeden çıkardı. Zaten onlar fakirlikten kırılıyorlar."

Ve yirmi civarında Kızıl Muhafız, Xi Nine'nin evine dalıyorlar.

Xi Nine'nin odasındaki kirli çıkıdan manzara resimleri, Qing Hanedanı vazoları, klasik romanlar ve şehirdeki eski mülklere dair tapu belgeleri çıkartıyor Kızıl Muhafızlar. Xi Nine sürüklenerek çıkarılıp avluda diz çökmeye zorlandığında, bizi evden çıkarmak için dilekçe veren bu yaşlı kadına yine de acıyorum. Sivilceli ergen oğlanlar Xi Nine'yi Milliyetçi dönemden kalma tapuları yüzünden tokatlarken annemle pencereden gizlice izliyoruz.

"Bu tapuları bir gün Milliyetçiler yeniden iktidara gelir diye sakladın, değil mi?" diye suçluyorlar kadını. "Milliyetçilerin geri geleceğini ve seni yine mülk sahibi yapacaklarını umut ediyordun, değil mi?"

"Hayır," diyor Xi Nine, "Milliyetçilerden nefret ederim. Yalnızca atmayı unuttuğum o tapuları."

Bir Kızıl Muhafız, kemerinin tokasını çözüp pantolonundan çıkartıyor. Deri kemer Xi Nine'nin sırtına bir kamçı gibi inerken annem nefesini tutuyor, "O kadın seksen dört yaşında!"

Xi Nine'nin 'yabani otlarını' ateşe veriyorlar ve kadını yanan eşyalarının ve kitaplarının dibinde diz çökmeye zorluyorlar. Duman, Xi Nine'yi öksürtüyor; ateş, derisini yakıyor. Kızıl Muhafızlar, Xi Nine'nin değerli eşyalarını –ya da onların deyişiyle 'Sömüren Sınıfların Haksız Kazançlarını'– el arabasına doldurup gittiklerinde annemle çıkıp Xi Nine'nin ayağa kalkmasına yardım ediyoruz. Uzun zamandır bizden nefret etse de onu kaldırıp odamıza götürürken direnmiyor kadın. Odaya girince bir sandalyeye yığılıyor; yanakları is olmuş, beyaz saçları ve kaşları kenarlarından yanmış. Annem kadının yanına diz çöküyor ve kırışık ellerini sıkıyor.

"Başkan Mao'yu bütün kalbinle seviyor musun?" diye soruyor usulca. "Eğer o sevginin kalbinde parlamasına izin verirsen Kızıl Muhafızlar seni rahat bırakacaktır."

Xi Nine mağlup olmuş, sulu gözlerle bakıyor anneme ve ben, komşularımızın bize duydukları nefretle kudurdukları günleri hatırlıyorum.

Kara Liste öğrencileri her gün okula gidiyor. Her gün, Başkan Mao'nun Küçük Kızıl Kitap'ını çalışıyor, düşünce raporlarımızı yazıyor ve okul binasını temizliyoruz. Ben tuvaletleri temizlemekle görevliyim. Tuvalet taşlarını bir diş fırçasıyla haftalar boyunca her gün fırçalasam da, kasık kılları, kanlı kadın pedleri ve dışkı kalıntılarına alışmayı, öğürmemeyi beceremiyorum. Ama işten kaytaramıyorum çünkü Savaşçı Ruh gelip yaptığım işi teftiş ediyor.

"Neden suratın sirke satıyor, Kokuşmuş Sağcı? Tuvalet temizleyemeyecek kadar burjuvasın, değil mi?"

Yoldaş Savaşçı Ruh, benim o eski, fare gibi ürkek, heyecanlı sınıf arkadaşım Sosyalist Çiçek, Ahır'ın gardiyanı yapılaberi bir aslana dönüşmüştü. Elimde diş fırçasıyla tuvalet taşının dibine çöktüğümde Savaşçı Ruh yüzünde bir küçümsemeyle gülümsüyor:

"Daha sert fırçala, Sağcı! Yoksa o Kapitalist yapmacıklığını tekmelerim!"

Diğer görevim Ahır'da hapsedilen Kara Kapitalist Çete'ye yemek götürmek. Ahır, eski müzik odasından dönüştürülmüş. Kara Kapitalist Çete de suçları yüzünden sorgulamaya tabi tutulan eski öğretmenlerimiz.

"Çok Yaşa Başkan Mao!" diye haykırıyorum elimde bir tepsi pirinç kâsesiyle Ahır'a girerken.

"Çok Yaşa Başkan Mao!" diye karşılık veriyor öğretmenler, bağırımdan çatallanmış sesleriyle adeta gıklayarak.

Ahır, yıkanmamış insan vücudu kokuyor; korkutulan öğretmenlerin tutamadıkları mesane ve bağırsaklarından çıkanlarla kokuyor. Duvara, Başkan Mao'nun portresinin üzerine kanlı ellerle "Çok Yaşa Kızıl Dehşet!" yazılmış. Haftalardır süren gözdağı öğretmenleri ruhen bitirmiş. Yara bere içindeki korku dolu suratlarıyla dövülmüş köpekler gibi itaatkârca sıralarının arkasına sınıyorlar. Pirinç kâselerini veriyorum. Yemeklerini yerken yemek çubukları titriyor.

Kültür Devrimi başlayalı beri Kara Kapitalist Çete'nin sayısı azaldı. Başöğretmen Yang ölen ilk kişiydi. Ahır gardiyanları bir sorgulama esnasında onu ölene kadar tekmelemişler ve sonra panikleyerek neredeyse akıllarını kaçırmışlardı. Ama sonrasında herhangi bir tepkiyle karşılaşmadıklarından bir öğretmen daha öldürdüklerinde korkacak bir

şeyleri yoktu artık. Bazı Kara Kapitalist Çete üyeleri intihara teşebbüs etmişti. Kendini su sızdıran borulara asan Zhao Öğretmen'in cesedini tuvalette ben bulmuştum. Kırçıl saçlı kafası boynundaki ilmiğe doğru eğilmişti, ayakları ıslak beton zeminin üstünde sallanıyordu. Tebeşir tozlu Mao ceketinin üzerine bir intihar notu iliştirilmişti.

"Ben bir halk düşmanıyım.

Halkı zehirlememek adına kendimi toplumdan sürgün ediyorum.

Çok Yaşa Büyük Proletarya Kültür Devrimi!

Çok Yaşa Başkan Mao!"

Şimdi, Ahır gardiyanlarının karargâhı olarak kullanılan, Başöğretmen Yang'ın eski ofisine gitmiştim, haber vermek için. Yoldaş Savaşçı Ruh dehşet verici bir tepkiyle karşılamıştı haberi:

"Zhao Öğretmen devrime ihanet etti," demişti pat diye, "İntihar edeceğini bilseydim önce ben boğardım onu!"

Bazen, tuvaletleri temizlerken seninle beraber geçirdiğimiz o günleri hatırlıyorum ve göğsüm daralıyor. Odanın karanlığında gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum. "Keşke bir erkek olarak doğmuş olsaydım. Öyle olsaydı bir gün seninle evlenirdim Yi Moon," diye mırıldanırken sen, sözlerinin omurgamı titreten okşayıcılığını hatırlatıyorum. Gece, yatağında yatarken vücutlarımızın o gizli temasını ve hiç konuşmadığımız gündüzler boyu haz dolu dokunuşunun vücudumun her bir zerresini kaplayışını hatırlıyorum. Ama o zamanki Liya artık yaşamıyor. Sen Pekin'e dehşet saçan bir Kızıl Muhafızsın artık ve o eski günler hiç yaşanmamış gibi.

Zhao Öğretmen'in intiharından sonra tuvalet temizleme görevi Devrimci Kızlar Kapitalizm Karşıtı Okulu'nun kargaşasından kaçmak için bir fırsat oluyor. Yeni, cesur Sosyalistler 'Cennet veya Cehennem, Tanrılar veya Hayaletler' diyerek bütün bunlardan korkulacak bir şey olmadığını savunsalar ve eski batıl inançlar hızla ölse de kızlar 'hayaletli' tuvalet bloğundan uzak duruyorlar. Ben Zhao Öğretmen'in hayaletinden korkmuyorum. Onun kendini borulara astığı bölmede ne zaman temizlik yapsam onunla konuşuyorum.

"Siz iyi bir insandınız Zhao Öğretmen," diyorum, "Hiçbir zaman karşı devrim suçu işlemediniz. Size işkence etmekte haksızdılar."

Sessizlik.

“Sizi suçlamıyorum Zhao Öğretmen,” diyorum, “Katlanabileceğimizin çok ötesinde bir acı var. Kendinizi neden astığınızı anlayabiliyorum.”

Sessizlik.

“Sizi kıskanıyorum, Zhao Öğretmen. Eğer cesaretim olsa bir parça urgan bulur ve ben de ihanet ederim devrime...”

‘Devrime ihanet’ düşüncesi her gün daha ayartıcı hale geliyor. Urganı borulara bağlarken, ayaklarımın altındaki tersine çevrilmiş kovayı tekmelerken hayal ediyorum kendimi. İlmeğin, o kurtuluş anına kadar boğazımı sıktığını hayal ediyorum. Yalnızca annemi düşünmek alıkoyuyor beni kendimi öldürmek fikrinden ve bu yüzden elimde olmadan içerliyorum anneme.

Sonbahar. Gökyüzü bütün rengini yitiriyor. Yapraklar ağaç dallarında sararıp soluyor. Okul bahçesinde yürürken ayaklarımın altında hışırdayıyorlar. Derken, ilan tahtasında bir Büyük Harfli Afiş görüyorum.

Kahrolsun Zhang Liya! Liu Shaoqi’nin Sadık Yalakasının Kızı!

Kültür Devrimi başlayalı beri birçok insanın konumunda ani tersine dönüşler yaşanmıştı. Bir halk kahramanı ertesi gün bir halk düşmanı olarak işkenceye maruz kalabilirdi. Ama senin ismin o kadar beklenmedik ve ben o kadar sarsılıyorum ki güçlkle ayakta durabiliyorum.

Zhang Liya Parti Karşıtı Suçları Nedeniyle Yargı Önüne Çıkarılmalı.

Kahrolsun Zhang Liya, Liu Shaoqi’nin Başkan Mao’ya Suikast Planının Bir Parçası

Büyük Harfli Afişler’in önünde toplanıyor kızlar. Neşesiz mırıltılar dolaşiyor. Nasıl olur da Zhang Liya bize ihanet eder! Ama kızların çoğu sönük bir ruh haliyle bakıyor afişlere. Haftalar süren sınıf mücadelesinden sonra devrim ruhu pörsüyor.

Kızıl Muhafızlar geri dönüyor. Uzun Yürüyüş, Vatansever Hua ve Kızıl Yıldız; şimdiki isimleriyle İsyancı Cesaret, Kızıl Asker ve Savaşkan Cengâver... Kızıl Muhafızlar saçlarını kazıtmışlar. Haftalardır yıkamadıkları hatta üzerlerinden çıkartmadıkları haki üniformaları neredeyse siyaha dönmüş. Bakışları sert, on altı yaşındaki kızlardan

ziyade bir savaştan yeni dönmüş tecrübeli askerlere benziyorlar. Artık, Yoldaş İsyancı Cesaret olarak bilinen Uzun Yürüyüş bir elinde megafon diğer elinde Halkın Günlüğü gazetesi, Komünist Parti'deki son tasfiyeleri anlatan bir yazıyı açmış. Megafona bağıra bağıra konuşurken bir yandan da elindeki gazeteyi sallıyor havada.

"Babası Parti'den kovulduğu halde ve şimdi Parti karşıtı suçları nedeniyle hapiste tutulduğu halde Zhang Liya serbesttir ve evinin burjuva lüksünde saklanmaktadır. Zhang Liya adalete teslim edilmelidir. Onu sorgulama için okula getirmeliyiz! Kahrolsun Zhang Liya!"

"Kahrolsun Zhang Liya!" diye haykırıyor Uzun Yürüyüş.

"Kahrolsun Zhang Liya! Kahrolsun Zhang Liya!" diye tekrarlıyor okul bahçesindeki kızlar. İtaatkârca belki ama formalite gereği ve bıkkın...

Yoldaş İsyancı Cesaret liderliğindeki Kızıl Muhafızlar dönüp okul kapısından yürüyüşe geçiyorlar. Ne yaptığımı düşünme fırsatım bile olmadan Uzun Yürüyüş'e yetişip omzuna dokunuyorum. Bana dönüp sanki bir fare veya hamamböceği görmüş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Yoldaş İsyancı Cesaret," diyorum, "Ben Zhang ailesinin konutunda bulundum ve Zhang Liya'nın odasının döşemelerinin altında saklanan Milliyetçi dönemden kalma yabancı otları gördüm."

Kendisiyle konuşmaya cüret ettiğim için küfredilmeyi veya tokatlanmayı bekliyorum. Ama Uzun Yürüyüş kaşlarını çatıp söylediklerimi tartıyor kafasında.

"O zaman sen de bizimle gelmelisin Yoldaş Yi Moon," diyor hemen, "Bizimle gelmeli ve 'yabancı otların' nerede saklandığını göstermelisin. Zhang Liya'nın aleyhine mahkemede delil olarak kullanılabilirler."

Gururla kabarıyor göğsüm. Yoldaş Yi Moon, demişti bana. Yağmacı Kapitalist veya Sağcının Kızı değil, Yoldaş Yi Moon.

Okul bahçesinden çıkıp Demirciler Yolu'na, sizin eve yönelen Kızıl Muhafızları takip ediyorum.

Kızıl Muhafızlar'ın yumrukları bam bam bam dövüyor kapınızı.

"Açın şu kapıyı sizi Orosu Çocukları! Açın şu kapıyı Liu Shaoqi'nin sadık yalaka köpekleri!"

Hizmetçi kız kilitli ön kapıyı açıyor ve bir nida koyuveriyor:

“Çok Yaşa Başkan Mao! Çok Yaşa Başkan Mao! Bana saldırmayın! Ben burjuva Zhang ailesinin sömürdüğü bir hizmetçi parçasıyım yalnızca!”

Kızıl Muhafızlar hizmetçi kızın sızlanmalarını görmezden gelip senin odana doğru hücum ediyorlar.

Pencerenin kenarındaki sandalyeye oturmuş bekliyorsun. Yirmi tane Kızıl Muhafız “Kahrolsun Zhang Liya!” diye bağırırken ve ağır çizmeleriyle odanda tepinirken çarpıcı yüzünde ne bir korku ne de yenilmişlik ifadesi var. Halkın Kurtuluşu Ordusu üniformanla oturuyorsun ve bir zamanlar seni onların doğal lideri yapan asaletinle ve soğukkanlılığıyla Kızıl Muhafızlar çetesini süzüyorsun. Geleceklerini biliyordun.

“Halk düşmanı Zhang!” diye haykırıyor Uzun Yürüyüş, “Sorgulama ve mahkeme için bizimle gelmelisin. Neden olduğunu biliyor musun?”

Başınla onaylıyorsun. Yaşlanmış görünüyorsun. Diğer Kızıl Muhafızlar gibi Eski Dörtlü’yü yok etmekle geçen haftalar seni de yaşlandırmış.

“Evet, Yoldaş İsyancı Cesaret, biliyorum.”

Uzun Yürüyüş sırtlıyor. Yıllardır onun en azılı rakibisin ve senin düşüşün onun muzaffer yükselişi demek.

“Halk düşmanı Zhang Liya. Baban ve sen Liu Shaoqi’nin sadık yalakalarısınız ve onun Başkan Mao’yu devirmek için planladığı komplonun parçalarısınız. Suçlarınızdan dolayı ağır bir biçimde cezalandırılacaksınız!”

Bir kez daha onaylıyorsun başınla,

“Anlıyorum.”

Suçlamaları reddetmiyorsun. Reddedişin boşunalığını biliyorsun. Soğukkanlılığın ve güçlü kişiliğin olağanüstü. Ama Kızıl Muhafızlar seni mahvedecekler. Eğer kelimeler yetersiz kalırsa bıçaklarla mahvedecekler seni.

“Ayrıca, Milliyetçi Parti’ye olan sadakatin hakkında duyumlar aldık,” diyor Uzun Yürüyüş. Başıyla beni işaret ediyor, “Yoldaş Yi Moon, bize kanıtları gösterebilir misin?”

Kızıl Muhafızlar odana daldığından beri ilk kez şaşırmış görünüyorsun. Şok içinde bakıyorsun bana. Soğuk bir şekilde karşılık veriyorum bakışına. 'Arkadaşlığımızın' aşağılayıcı koşullarını hatırlayarak yok ediyorum içimdeki suçluluk duygusunu. İhanet edecek bir arkadaşlık olmadıktan sonra bu bir ihanet sayılabilir mi ki?

Karyolanın altındaki tornavidayı almak için yatağına gidiyorum. Gevşek döşeme tahtasını kaldırıp mukavva kutuyu çıkarıp ters çevirerek rahmetli annenin eşyalarını ortalığa saçıyorum. Uzun Yürüyüş, siyah beyaz fotoğrafın üzerine atlıyor. Fotoğrafı gözlerine iyice yaklaştırıp annenin yirmi yaşındaki güzel yüzüne bir kahkaha atıyor.

"Kim bu frengili orospu? Zhang Liya, neden döşemelerinin altında Milliyetçi dönemden kalma bir fahişenin fotoğrafını saklıyor acaba?"

Uzun Yürüyüş fotoğrafı yırtıp parçalarını oturmakta olduğun sandalyeye doğru savururken boş gözlerle seyrediyorsun.

"Şu Milliyetçi yalakasını okula götürelim, haydi!" diye emrediyor. "Şu 'yabani otlarını' da alın!"

Kızıl Muhafızlar sana doğru hamle yapıyorlar. Kollarını geriye doğru büküp kafanı öne doğru uzatarak seni havaya kaldırıp alıp götürüyorlar. Diğer Kızıl Muhafızlar odanın altını üstüne getirmeye başlıyor. Vatansever Hua, annenin altın rengi işlemeli kırmızı qipaosunu alıyor. Parlayan ipeğe bakarken kızın gözlerinde bir hayranlık ifadesi var. Parmaklarıyla kumaşı okşuyor ve dokunuşun verdiği keyif yüzündeki sert ifadeyi yumuşatıyor. Sonra ona baktığımı fark ediyor.

"Bana bakma iznini kim verdi sana, Kokuşmuş Sağcı?" diye tersliyor beni Vatansever Hua. "O minik Kapitalist gözlerini çek üzerimden!"

Uzun Yürüyüş, Hong Kong plağının üzerindeki çekici kadına bakıyor, sonra kötü bakışlarını bana çevirerek:

"Yani şimdi Kızıl Muhafızlardan biri olduğunu mu sanıyorsun, Yi Moon? O kadar da hayallere kapılma bakalım. Kara Liste kızlarının yanına, ait olduğun yere dön." diyor.

Seni Başöğretmen Yang'ın eski ofisine kapatıyorlar. Kızıl Muhafızlar içire girip çıkıyorlar, yemek ve su ve itiraflarının kaydedildiği kâğıtlar taşıyorlar. Günler ve haftalar geçiyor ve ne çığlık attığını ne de ağlayıp yalvardığını duyuyorum. Sessizliğin, Ahır'dan yükselen ulumalardan

daha fazla sinirime dokunuyor. Sorgulamanı yapan Yoldaş Savaşçı Ruh halk düşmanlarına çılgınlık attırmayı bir onur meselesi haline getirmiş durumda. Çılgılık atmanın devrim karşıtı şeytanları çıkarmak anlamına geldiğini düşünüyor. Sessizliğin bir meydan okuma olarak görülüyor. Sessizliğin, sana daha fazla acı vermek için kışkırtıyor onları.

Kış. Tuvaletlerin bulunduğu blok dayanılmaz derecede soğuk ve ıslak. Ağzımdan buharlar çıkararak lavaboların altında titreyerek oturuyor ve tuvalet kâğıtlarını okuyorum. Kızıl Muhafızlar okula geldiklerinde kütüphanenin altını üstüne getirmişler, Başkan Mao'nun isminin yazar olarak geçmediği bütün kitaplardan temizlemişlerdi rafları. Kitapların büyük kısmı bir şenlik ateşinde yakılmış, kalan kısmıysa ancak 'kıçlarımızı silmeye' degecek 'yabani otlar' olarak görülüp tuvalet kâğıdı olarak kullanılmak üzere ayrılmışlardı. Edebiyat açısından üzücü bir kader de olsa tuvalet kâğıtları kasvetli kış günlerinde benim kurtuluşum olmuştu. Batı'ya Yolculuk, Kızıl Oda'nın Düşü ve başka yasaklı ciltleri bu sırada okumuş, o sayfalar sayesinde yasak diyarlara kaçmıştım.

Şarkılar Kitabı'nda kaybolduğum bir gün tuvaletlerin bulunduğu bloğa gelen ayak sesleri duyuyorum. Kapitalist Sınıfların Propagandası'nı okurken yakalanmaktan korktuğum için tuvalet kâğıdını bir kenara atıp bir bez alıyorum elime ve yerleri siliyormuş gibi yapıyorum. Dizlerimin üzerinde, başım yerde, yerleri ovalıyor ve davetsiz misafirim bir tuvalet bölmesine girmesini bekliyorum. Ama ayak sesleri benim diz çöktüğüm yere doğru geliyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum.

"Liya?"

Pencereden gelen solgun kış güneşi aydınlatıyor seni. Gözlerinin çevresi kararmış ve çökmüş, gözkapakların lehimlenmiş gibi kapalı. Kafanda saçsız kısımlar, bacaklarında kan ve irin akan kesikler var. Üzerinde annenin lime lime edilmiş ipek qipao'su.

"Liya, bu sen misin?"

Kesik kesik nefes alıyorsun.

"Kim olabilir başka... Bu elbiseyi giyen?"

Yüksek rütbeli Parti yetkilisinin kızı yok olmuş. İçindeki o yüksek mevkiiyi söküp almışlar senden. Senin de diğer herkes gibi birisi olduğunu kanıtlamışlar; yolunmuş saçlar ve kesiklerden vücudu terk

eden kan... Bacaklarındaki kesiklere ürkerek bakıyorum. Hastanede mikroplardan arındırılıp dikiş atılmalılar yoksa iyileşmeyecekler. Derin ve sarsıntılı bir nefes alıyorum.

“Liya,” diyorum, “Evde, annemin bir şişe iyodu var. Eve bir koşu gidip senin için getirebilirim onu...”

“Benim için iyot filan getirme, Moon... Yoksa seni bir halk düşmanına yardım ettiğin için şikâyet ederim.”

Hüzünlü bir biçimde gülümsüyorsun. Şaka mı yapıyorsun? Boş bakışlarından anlayamıyorum bunu. Gözlerinden yaşamı söküp almışlar.

“Ama yaraların iltihaplanmış...”

Buna hiç karşılık vermiyorsun. Bacaklarının çürüyüp gitmesini hiç umursamıyor gibisin.

“Başöğretmen Yang’ın ofisinden çıkmayı nasıl başardın?” diye soruyorum. “Kızıl Muhafızlar mı saldıılar seni?”

Yumruk yaptığın elini havaya kaldırıyorsun. Bir diş fırçası var elinde.

“Görev yerimdeyim Yoldaş Yi,” diyorsun, “Çok Yaşa Başkan Mao!”

Diş fırçasının görüntüsü o kadar zavallı ki ağlamaya başlıyorum. Kızıl Muhafızlar’ı döşemenin altındaki mukavva kutuya yönlendirirken umut ettiğim şey bu muydu? Kafan yara bere içinde kalıp şişene kadar dövmeleeri için miydi? Saçlarını köklerinden yolup kanatmaları için miydi?

“Sana ihanet ettiğim için üzgünüm...” diye fısıldıyorum.

Bana bakıyorsun, kıpırtısız.

“Babam devrim karşıtı suçları sebebiyle Parti’den ihraç edilip hapse atıldı,” diyorsun monoton bir sesle. “Bana her halükarda işkence edeceklerdi.”

Borulardan sızan su, beton zemine damlıyor. Uzaklardan bir kınama mitinginin tezahüratları geliyor. Yeniyetme bir kız histerik bir biçimde ciyaklıyor megafondan. Ses beni tüketiyor.

“Seni suçlamıyorum, Yi Moon...” diyorsun, “Onlar sana işkence ederken ben de görmezden gelmiştim...”

“Kızıl Muhafızlar’ın evimizi talan etmelerine izin vermedin!”

“Daha fazlasını yapabilirdim ama kendi konumumu riske atmadım... Ben kötü bir arkadaşım... Benden nefret etmeni hak ediyorum.”

Yanına gidip sarılıyorum sana.

“Senden asla nefret etmedim,” diye fısıldıyorum.

Kötü kokunu, yaralarından gelen mikroplu kokuyu soluyorum. Seni aç bırakıyor olmalılar; bambu sapları kadar zayıflamışsın.

“Yi Moon...” Sesin kulaklarımda bir sinek vızıltısı gibi alçak, “Yardıma ihtiyacım var...”

Kollarımın arasından sıyrılıyorsun. Elime sert, düz bir metal nesneyi bastırarak veriyorsun. Bakıyorum. Bir çakı...

“Savaşçı Ruh başka tarafa bakarken çaldım bunu,” diyorsun. “Endişelenme. Aldığımı fark etmez. Onun bir sürü bıçağı var.”

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Çakıya bakakalıyorum, korku göğsümü ele geçiriyor, ciğerlerime hava girmesini engelliyor. Sana bakıyorum, yaraların kanıyor, her yanın morarmış ve yüzün ölü gibi solgun. Ama şişmiş göz kapaklarının ardında gözlerin yoğun, gözlerin alevler içinde. Gözlerin, ölmek için duyduğun arzuyla hayata dönmüşler.

“Neden ben?”

“Bileğim kırık. Birkaç parmağım da... Gücüm yok...”

Çakıyı elimde döndürüp bıçağını açıyorum. Kısa ama vahşi ve keskin. Onunla bileğini kestiğimi hayal ediyorum. Tenini yararak kan damarlarını ve tendonlarını kestiğimi. Sarsılıyorum ve geri uzatıyorum çakıyı sana.

“Liya,” diyorum dikkatle, “Birkaç ay içerisinde Kültür Devrimi sona erecek. Aynen Sağcılık karşıtı seferberlik gibi. Baban hapisten salıverilecek ve sağlığına kavuşacak. Yaraların iyileşecek. Hayat iyiye gidecek.”

“Babamı hapisten salmayacaklar,” diyorsun, “Dün öldü hapiste.”

“Ah...”

“Ben ölmeyi hak ediyorum Yi Moon. Ben bir katilim. Evlere yaptığımız baskınlarda insanları ölümüne tekmeledim. Bir kadını boğup

öldürene kadar boynuna taktığım bir köpek tasmaıyla sürükledim. Ölü bir adamın gözlerini çıkardım ve ellerimle parçaladım.”

Söylediklerin mide bulandırıcı ve gerçek olamaz. Ama gözlerine bakıyorum ve yalan söylemediğini anlıyorum. Zayıf bir sesle konuşabiliyorum.

“Bütün Kızıl Muhafızlar’ın elleri kanlı...”

“Öyleyse hepimiz ölmeyi hak ediyoruz.”

“Bunu yapamam, Liya.”

“Yapabilirsin.”

Islak beton zeminde dizlerinin üzerine çöküyorsun. İpince, mavi damarlı bileklerini açıyorsun bana. Bu dilenir duruşunla, yalvaran gözlerinle bakıyorsun bana.

“Yapabilirsin.”

Bileklerini bana doğru, daha yukarıya kaldırıyorsun. Bıçağın kesmesi için açıyorsun bileklerini. O kadar acı çekiyorsun ki çabalarken, kolların titriyor. Gözyaşlarıyla dolu dolu oluyor gözlerim çünkü o an anlıyorum ki yapacağım. Sırf merhametten yapacağım çünkü bu yapılabilecek en insani şey. Sırf aşktan yapacağım.

Sol koluna uzanıyorum, titreyerek nefes alıyorum. Bıçağı açıp bileğinin iç kısmını elimden geldiğince sertçe kesiyorum. Nefesin kesiliyor, gözlerin kocaman açılıyor. İkimiz birden genişleyen ve sızdırmaya başlayan kırmızı çizgiye bakarken ben elini bırakıyorum. Kanın akarken beton kararıyor. Kesik kesik nefes alıyorsun.

“Diğeri,” diyorsun, “Acele et.”

Diğer bileğini uzatıyorsun ve ben tutup onu da kesiyorum. Bu kez nefesin kesilmiyor. Bu kez, başını yukarı kaldırıyorsun, sanki gökyüzündeki Tanrı’ya seslenir gibi:

“Çok Yaşa Başkan Mao!” diye haykırıyorsun.

İçinde durgun su bulunan metal kovaya sürünerek gidip bileklerini içine sokuyorsun. Kovanın önünde çömelirken sen, ben gömleğimi yırtıp bileklerine turnike yapmak, ölümün akışını durdurmak istiyorum. Ama sana bir kez ihanet ettim. Bir kez daha ihanet edemem.

Bilincini kaybettiğinde birden yere kapaklanıyorsun ve ellerini

soktuğın kova devriliyor, kızıl su zemine yayılıyor. Yanında diz çöküyorum, bileklerinin perişanlığında. Artık kan akıyor bileklerinden. Kalbin artık atmıyor.

“Üzgünüm,” diye hıçkırarak ağlıyorum. “Üzgünüm.”

Uzaklardan, yeniyetme bir kızın megafona ciyaklayışı ve yüzlerce kızın tezahüratlarının sesi geliyor. Bereler içindeki hırpalanmış yüzünde gezdiriyorum parmaklarımı. Ben ölmeyi hak ediyorum Yi Moon. Ben bir katilim, demiştin. Şimdi ben de bir katilim ve vicdanım sızlarken yaşayamam.

Bıçak uzanabileceğim bir yerde duruyor. Cesaretimi kaybetmeme fırsat tanımadan uzanıp bıçağı alıyorum ve kendi bileklerimi kesiyorum. Bir kez. İki kez. Şok acıyı hafifletiyor. Nefes almaya çabalayarak yanına uzanıyorum ve elini tutuyorum. Kafamın içinde bir kükreme dolaşıyor. Ona ihanet ettiğimiz için öfkelenen Büyük Serdümen'imizin kükreyişi. Kaderimi kendi ellerime aldığım için öfkelenen kitlelerin kükreyişi. Sonrası sessizlik, karanlık ve ertelenen ölümün ferahlığı.

29

Yeniden Doğum

Maalesef ölmedim. Başım zonklayarak, kalın bandajların altındaki bileklerim sızlayarak bir hastane yatağında uyandım. Uyandığımı gören bitişik yataktaki hasta bağırarak hemşireleri çağırdı. Hemşireler koşturarak yatağımın başucuna geldiler ve tezahürat etmeye başladılar, “Kahrolsun Yi Moon! Kahrolsun Yi Moon!” İntihar girişimimi kınayan Büyük Harfli Afişler asılmıştı duvarlara. “Kitleler Devrim Karşısı Zhang Liya’nın Ölümünde Birleşiyor” yazan bir tanesine baktım. Ve beni bekleyen işkenceden en azından sen kurtulmuş olduğun için rahatladım.

Sargılı bileklerimle okula döndüm ve 1967 yılının ilk aylarını bir başka intihar girişiminin eşiğinde geçirdim. Sonra, Devrimci Kızlar Kapitalizm Karşısı Okulu Kızıl Muhafızları, birbirine rakip fraksiyonlara bölündüler. Bir tanesinin başını Yoldaş İsyançı Cesaret, diğerininse Yoldaş Savaşçı Ruh çekiyordu. Birbirlerine girdikleri iç savaşta Kara Liste öğrencilerini tamamen unutmuşlardı. Okula gitmeyi bıraktığımda Kızıl Muhafızlar’ın hiçbiri gelip beni götürmeye zahmet etmedi. Böylece her gün evde annemle oturmaya ve Parti’nin bizim için hazırladığı bir sonraki hamleyi beklemeye başladım.

Bir yıl sonra Toprağı Onar seferberliği için taşraya gönderildim. Annem beni yolcu etmek için Pekin Tren İstasyonu'na kadar geldi. Heilongjiang'a kadarki uzun yolculuğum boyunca azık etmem için hazırladığı pirinç ve sebze dolu bir kutu verdi. Ayrılırken bana sarıldığında ağlıyordu.

"Devrimci ol!" diye uyardı beni. "Başkan Mao'yu ve Büyük, Şanlı, Kusursuz Komünist Parti'yi bütün kalbinle sev!"

O zamanlar Komünizme olan inancımı yitirmiştim ve Büyük Serdümen'in ölmesini diliyordum ama anneme gülümseyip onun istediği gibi yapacağıma söz verdim. Sürgün Gençlik treni istasyondan ayrılırken çocuklarını Büyük Kuzey Hiçliği'ne gönderen aileler el sallıyordu. El sallayan annem uzaklarda görüntüden yiterken ağlamaya başladım. Onu tekrar göremeyeceğime dair bir düşünce doğmuştu içime.

Tren yolculuğu kırk sekiz saat sürmüştü ve vagonları dolduran Sürgün Gençlik 'Dağlara Doğru ve Köylerin Kalbine' gidiyor olmaktan, köylüler tarafından eğitilecek olmaktan dolayı heyecanlıydılar. Yol boyunca sevinçli devrim şarkıları söylemişlerdi. Tren bizi uzaklara, bir sürgüne doğru taşıyor ve Pekinli öğrenciler koro halinde ve neşeyle Başkan Mao'nun İşaret Ettiği Yöne Gideceğim! ve Orağımız Çok Yaş! marşlarını söylüyorlardı.

Birkaç yıkık dökük barakadan oluşan ve Langxiang kasabasından altı saatlik yürüyüşle ulaşılan Üç Öküz Köyü'ne Sürgün Gençlik içinden gönderilen on iki kişiden biriydim. Gün boyu köylülerle beraber süpürge darısı tarlalarında çalışıyorduk; rüzgâr ve yağmur gençliğimizi alıp götürüyordu. Geceleri uyuduğumuz ambar öyle soğuktu ki sıla hasretiyle akan gözyaşlarımız yanaklarımızda buza dönüşüyordu. İdealist Pekin öğrencileri Üç Öküz Köyü'nün sakinleri için siyaset dersleri ve 'Günahkâr Mülk Sahiplerinin Özgürleşme Öncesi Dönemde Köylü Sınıfını Sömürüşünü Acıyla Hatırlamak' için toplantılar ayarlamışlardı. Maalesef, okuma yazması olmayan ve Halkın Günlüğü'nün sloganvari söyleminden bihaber köylüler, doğru siyasi yazıları öğrenemediler. Hatırladıkları -açlıktan ölmek, Parti yetkililerinin yozlaşması ve felce uğratan vergiler gibi- zorluklar Mao Zedong dönemindendi. Pekinli öğrenciler, köylülerin cahilliğinden, geri kalmışlıklarından ve ihtiyaç duydukları siyasi eğitimin boyutundan

şaşkına uğramışlardı. Ama Eğitimli Gençlik, Büyük Kuzey Hiçliği'ne sürgün edilmelerinin gerçek sebebini –yani 'asi gençliğin' olsa olsa Parti'nin siyasi çöküşüne hizmet ettiğinin düşünüldüğünü ve Toprağı Onar seferberliğini Parti'nin bizden kurtulmak için hazırladığını– yavaş yavaş anlamaya başladıklarında Üç Öküz Köyü için planlanan müfredatı terk etmişlerdi. İnançlarını yitiren, umutsuzluk içindeki Sürgün Gençlik kendi kendilerinin yeniden eğitimine başlamışlardı.

Yıllar yılları kovalamış ve ben tarlalarda köle gibi çalışmıştım. Kronik bel ağrısı, iltihaplanıp sertleşen eklemler ve rüzgârın kavurduğu çatlayan ve kanayan cildimle acı çekiyordum. Akşamları süpürge darısından yapılma içki içip, hiç dinmeyen acılarımı dindirmeye çalışıyordum. 1969 yılında bir gün annemden mektup gelmişti. Babamın Çinghay'daki çalışma kampında öldüğünü bildiriyordu. Haftalar sonra Xi Nine'den bir mektup gelmişti. Annemin öldüğünü bildiriyordu. Pekin'e dönmek için izin istemiştim ama reddedilmiştim. Sonra Sürgün Gençlik ölmeye başlamıştı. Bir kız zatürreye yakalanmış ve biz Langxiang'a yürüyüp antibiyotik getirene kadar ölmüştü. Bir başka genç başıboş bir köpek tarafından ısırılmış, kuduzdan ölmüştü. Bir başkası bilinmeyen sebeplerle uykusunda ölmüştü. Ölüm, Üç Öküz Köyü'nden uzaklaşıp kurtulmam ve uygarlığa dönmem konusunda bir uyarıydı. Sabırlı bir şekilde 'acılarla yoğrulmaya' ve direnmeye devam ettiğim takdirde bir sonraki seneyi göremeyeceğime dair bir uyarı...

Üç Öküz Köyü'nden ayrılmak için yerel hükümetten bir bağlantıya ihtiyacım vardı. Yerel Parti yetkililerinin çoğu perişan köylülerden ibaretti ama Üç Öküz Köyü'ne ilk geldiğimizde Sürgün Gençlik'i teftiş etmek üzere gönderilen bölgesel Parti sekreterini hatırlıyordum. Yetkili kel ve şişmandı ama iyi giyimli ve söylenenlere bakılırsa arabası olan bir adamdı. Yirmi üç yaşındaydım ve hayatımın altı senesini Üç Öküz Köyü'nde heba etmiştim. O adamdan yardım istemeye karar verdim.

İzinli olduğum bir gün şafaktan önce kalkıp en yakın yola kadar yürüdüm. Sonra Langxiang'a otostopla ulaştım. Hükümet Konağı'na gidip Parti Sekreteri Lin'le görüşmek istediğimi bildirdim. Adamın sekreteri beni geri çevirdi. Dört saatlik yolculuğu bir hiç uğruna gelmekten duyduğum hayal kırıklığıyla kadına öfkeyle bağırınca Sekreter Lin kopan gürültü patırtının ne olduğunu anlamak için ofisinden çıktı. Ne için geldiğimi ve karşılığında ne verebileceğimi ilk bakışta anladı. Çalışmak ve kötü iklim, görünüşümü çok kötü etkilememişti ve adamın karşısına daha güzel çıkmak için bir önceki gece banyo yapmış

ve saçlarımı yıkamıştım. Sekreter Lin beni ofisine davet etti ve kapıyı kilitledi. Bir tartışma ya da şartlar konusunda pazarlık yoktu, yalnızca masanın arkasına, yere uzandık. İşimizi görürken Sekreter Lin'in yuvarlak yanakları kızardı ve adam zirveye ulaşırken bir domuz gibi homurdandı. Kan görmekten çok keyif aldığını hatırlıyorum adamın. İlk kez yapıyordum.

Bir sene boyunca, bana Pekin'de kalma izni ve iş ayarlayana kadar Sekreter Lin'in metresi oldum. Terli elleriyle memelerimi ve kukumu avuçladığı bir sene boyunca... Sürgün Gençlik'teki diğer insanların ve köylülerin ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi yaparak geçen bir sene... Sekreter, bir yılın sonunda Kızıl Kategori'den bir kız bulmuştu. Kız benimle yaşıtı ve ülkeye iade edilen nişanlısıyla birlikte olabilmek için Langxiang'a taşınarak Pekin'deki hayatını ve konumunu feda edecekti. Kız ve ben kimliklerimizi değiştirecektik. Ben onun ismini alacak ve Li Shuxiang olacaktım, o da benimkini alacak ve Yi Moon olacaktı.

Sekreter Lin neredeyse izin vermiyordu gitmeme. Bana âşık olmuştu ve karısını boşayıp benimle evlenmeyi kafasına koymuştu. Sekreter Lin'in ikinci karısı olmak hayatta en son istediğim şeydi ve ona 'ailesinin hatırı uğruna' karısıyla kalması için yalvarmıştım. En sonunda adamın ailesine karşı sorumluluk duygusunu yerine getirmeyi başardığımda bana Pekin'de mutsuz olursam kendisine dönebileceğimi söylemişti. Eğer Langxiang'a dönersem beni açık bir kucağın beklediğini söylemişti. Ben de adamın gözünün içine baka baka yalan söylemiş, bir geri geri döneceğime söz vermiştim. Karasevdalı adam başını göğsüme yaslamış ve ağlamıştı.

Ayrılmamın üzerinden yedi yıl geçtikten sonra Pekin'e döndüm. Sekreter Lin bana Tarım Bakanlığı'nda çaycılık işi ayarlamıştı. Günlerimi, iç karartıcı hükümet binalarında çay arabasını sürükleyerek, kadrolara termostan sıcak su dökerek geçiriyordum. Geceleri Maizidian'daki işçiler yatakhanesinde kalıyordum. Yirmi dört yaşındaydım ama içimdeki kadın ihtiyarlamıştı. Yaşıtım kızlardaki kıvılcım ve canlılık bende hiç yoktu.

Baban, o zamanlar sıradan bir kâtipti. Ama hırslı ve akıllıydı; terfi edip yükselmesi kaçınılmazdı. Yakışıklıydı ve istediği her kadını elde edebilirdi. Peki, bende ne görmüştü? Baban, ona çay servis edişimdeki

uysalhalimde itaat edecek birkadın görmüştü. Çekingengülümseyişimde rıza görmüştü. Kadrolara kur yapmayan tek çaycı kadın bendim ve bu babanda ona sadık bir eş olabileceğim izlenimi yaratmıştı. Sürekli denetleyen ve bir şeyler isteyen bir kadın olmayacağımı, onun işlerine parmağımı sokmayacağımı görmüştü. Kadın peşinde koştuktan ve gece hayatından feragat etmesi gerekmeceğini görmüştü. Ve haklıydı. Kiminle yattığı ve eve hangi saatte geldiği hiç umurumda olmazdı. Ama o öngördüğü cici ve yumuşak başlı eş değildim ben.

Hamilelik. Bir oğulun doğumu. Doğduğunda, sende bir tuhafılık olduğuna emindim. Rahmimin ötesindeki dünyaya dair bir ön bilgiyle doğmuş gibiydin, gözlerinde bir farkındalık olduğuna emindim. Ama aynı zamanda savunmasızdın, miniciktin. Ayağa kalkamıyor, yürüyemiyor, kendi başına hiçbir şey yapamıyordun. Süt emmek istediğin için, seni kollarımda sallamam için ya da kusmuğunu veya bokunu temizlemem için hiç durmadan ağlıyordun. Yirmi altı yaşındaydım. Anne olmanın gereklerini üstünkörü de olsa yapıyordum ama annelik içgüdüm ya da duygum hiç yoktu. İhtiyaçların sonsuzdu ve ben onları karşılayamıyordum. Yetersiz bir anneydim. Gözlerinde bu yargıyı görebiliyordum. Bunu, baban da biliyordu.

“Shuxiang, sen doğaya aykırı bir kadınsın!” diye havlardı o nadiren evde olduğu zamanlarda. “Ağladığı zaman ilgilen şu lanet çocukla!”

Sende sezdiğim o farklılığa benim annelik içgüdülerimin yetersizliği mi sebep olmuştu? Yoksa benim annelik içgüdülerim senin o farklılığın yüzünden mi bozulmuştu? Doğum sonrası kaygılarımın bebek bakımı konusundaki tecrübesizliğimden kaynaklandığını söylüyordum kendi kendime ve seninle zaman geçirdikçe daha az tuhaf görüneceğini düşünüyordum. Oysa zaman, huzursuzluğumu artırdı. Huzursuzluğum, sonunda, benim kanımdan ve etimden olmadığına dair mantıkdışı bir korkuya dönüştü.

Bir keresinde sana meme emzirirken gözlerinin ardında sen, yani dört aylık çocuğum değil, bir başkası varmış gibi esrarengiz bir duyguya kapıldım. Seni mememden uzaklaştırdım. Ağzından süt ve salya akarken seni kollarımda kaldırıp “Kimsin sen?” diye sordum sana, sesim titreyerek ve gözlerinin ardındaki sahtekâr ses verecek diye bekleyerek. Sen bebek sesleriyle karşılık verince utandığım kadar rahatladım da. Dört ay önce, seni ben itmiştim kendi rahmimden

dışarı. Göbek bağının kesildiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Benim çocuğum olmadığın gibi bir şüpheyi nasıl kapılabılırdım?

Benzer bir durum tekrar gerçekleştiğinde sen altı aylıktın. Yere oturmuş bir topu ileri geri yuvarlıyorduk. Annenin ölümcül sıkıntısından habersiz, renkli topa bakarak gülüyor ve sesler çıkarıyordun. “Anneye geri gönder,” diyerek topu sana doğru yuvarlamıştım. Ama sende bir anda bir değişiklik olmuştu ve oynadığımız oyuna ilgini kaybetmiştin. Yanlış anlamama imkân vermeyen bir bakışla, geçmişimden birilerinin bakışlarıyla bakmıştın bana. Yaşadığım panik, bir keresinde Üç Öküz Köyü’nden bir saatlik yürüme mesafesindeyken vahşi ve kuduz gözlerle beni takip eden bir köpeği fark ettiğimde yaşadığım paniğe benziyordu.

“Liya?” diye fısıldamıştım.

Soğuk, düşmanca, suçlayıcı gözlerle bakmıştın. Kızıl Muhafızlar konusunda sana ihanet ettiğim için hala öfkeli gözlerle... Sakladığın yerden annenin eşyalarını çıkardığım için hala öfkeli gözlerle... Buna katlanamamıştım. Oturma odasından çıkıp gitmişim. Ceketimi giymiş ve daireden çıkmıştım. Saatlerce sokaklarda dolaşmıştım. Bu olamaz... Bu olamaz... Bu olamaz... diye diye dolaşmıştım sokaklarda. Oysa, olmuştu. Liya ne zamandır senin içinde gizleniyordu, zamanını kolluyordu? Düşünmek ürpertmişti.

Döndüğümde daire karanlıktı ve küçük bir çocuğun ağlayışıyla çınlıyordu. Oturma odasına gidip ışığı açmıştım. Berbat bir haldeydin; bir sidik göletinde emekliyordun, yanaklarına ve ellerine kendi bokun bulaşmıştı. Beni görünce kafanı geriye doğru atıp bas bas bağırıydın, gözlerin suçlayıcıydı. Ama bu kez suçlayıcılığın seni terk edip giden bir anneyeydi. Liya kaybolmuştu. Sana karşı halen sakıngan olsam da seni alıp ılık su dolu bir leğende yıkamıştım. Sonra seni kurulamış ve bir biberon devam sütüyle karnını doyurmuştum. Tüm bu süre boyunca Liya yeniden ortaya çıkacak diye gendim.

Bebekliğin boyunca buna benzer hadiseler yaşandıktan sonra artık Liya’nın ya da bir başka sahtekârın senin gözlerinle beni sinsice izlediğine emin olmuşum. Kendimi yatak odasına veya banyoya kilitliyordum. Sen kapıyı tırmalayıp “Anne...” diye seslenirken ben kulaklarımı tıkıyordum. Bazen yaşadığım panik o kadar ezici oluyordu ki seni leğende suyun içinde ya da mutfakta, ocakta kaynayan tencerelerin yanında bırakıp evden kaçıyordum. Kalbimin gümbürtüsü yavaşlayana dek ya da eve dönecek cesareti toplayana dek sokaklarda dolaşıyordum.

Birileri senin bakışların üzerinden beni tehdit ettiğinde tepkim kaç ya da savaş oluyordu. Ve kaçıp seni evde bırakarak sokaklarda yürümem sorumsuzca olsa da seni bırakıp kaçmamam daha kötü olabilirdi. Çılgınlık atıp seni sarsabilirdim. Seni dövebilir ve o bebek kafatasını parçalayıp ezebilirdim.

Neyse ki devam etmedi. Büyüyüp konuşmaya başladığında, düşünebilen ve kendi karakteri olan bir çocuğa dönüştüğünde Liya ve diğerleri gittiler. Ve ben, benim çocuğun olmadığından şüphelendiğim zamanları unuttum. Gerçi, annelik kabiliyetlerim gelişmedi. Akşamları yemek pişirmeyi yine unuttum. Yatıp uyumamı söylemeyi yine unuttum. Öğretmenlerin, kıyafetlerinin yıkanması gerektiğini, ayakkabılarının artık ayakların görünecek kadar delindiğini bildiren notlar yazıp gönderdiler. Seni hiç dövmedim ya da kasten zalimlik yapmadım. Ama seni, bir annenin çocuğunu sevmesi gerektiği gibi sevmedim. Ve sen, bir oğulun annesini sevmesi gerektiği gibi beni seven sen, bunu biliyordun.

Hayat olaysız bir şekilde, baijium, sigaram ve –Kültür Devrimi sırasında okuduğum tuvalet kâğıtlarından kalma ‘yabani ot’ sevgimin bir yansıması olan– romanlarımla ve küçük oğlumla devam etti. Hırslarım yoktu. Seksenli yıllarda televizyonlar, donduruculu buzdolapları ve diğer ev aletleri piyasaya dökülürken benim tüketmek gibi bir arzum yoktu. Erkeklerle ya da gönül maceralarına ilğim yoktu. Arada bir sarhoş halde üzerime çıkan baban olmasa bekâr sayılırdım.

“Seni hangi adam, niye istesin Shuxiang?” diye homurdanırdı domuz gibi, “Bir köpek bile burun kıvrır sana. Benim olduğun için minnettar olmalısın.”

Ama baban yanıliyordu. Ben onun değildim. Onun karısı Li Shuxiang ben değildim. Baban, eskiden kim olduğumu bilmiyordu. Gerçek ismimi bile bilmiyordu.

Çöküntü anını hatırlamıyorum. Bir gün oğlumla Maizidian’da yaşarken ertesi gün ilaçlarla sakinleştirilmiş bir haldeydim ve yardım almadan tuvalete bile gidemiyordum. Gerçi, hastaneyi pek de hatırlamıyorum. Koğuşlardaki dezenfektan kokusunu hatırlıyorum. Dışlerimi fırçalayan iyi kalpli bir hemşireyi hatırlıyorum ve onun

kendi dişlerini açıp göstererek aynı şeyi benden yapmamı istediğini... Dişlerimin arasında pamuklu bir tamponla ve şakaklarımda elektrotlarla sırtüstü yattığımı hatırlıyorum. Elektriğin çarpışını hatırlıyorum. Bir kez. İki kez. Üç kez. Babanın beni ziyarete geldiğini hatırlıyorum. Pencerenin kenarına oturmuştu, takım elbisesiyle heybetli bir görüntüsü vardı. Benim koğuştan öteki hastalar kapı aralığında ağızları sulanarak duruyorlar, büyülenerek babana bakıyorlardı.

“Bayım, sizi televizyonda görmüş olabilir miyim?” diye sormuştu bir kadın. “Siz Tayvan Başbakanı değil misiniz?”

Baban onlara sokak kedisiymişler gibi davranıyordu. Bana olan nefretiyle sandalyesinde dimdik ve gergin oturuyordu.

“Oğlumuzu yaptıkların için cehennemde çürümeyi hak ediyorsun,” demişti.

Baban bunu söylediğinde bir oğlum olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Kaç yaşındaydı? Yürüyen ve konuşan bir çocuk muydu? Neye benziyordu? Ona ne yaptığımı, çürümeyi hak edecek ne yaptığımı hatırlamıyordum.

“Zaten seni ölmüş biliyor,” diye devam etmişti baban. “Bir vazonun içindeki küllerden ibaret sanıyor seni.”

Sonra, sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi pencereden dışarıya bakmıştı. Yeni bir sigara yakmış ve mırıldanarak:

“Sen tanıdığım en hasta ruhlu kadınsın... Çürüyorsun... Ölüm kokuyorsun...” demişti.

Sonra dönüp doğrudan bana bakmış ve alayla gülümsemişti.

“Acele et ve öl, olur mu? Sabırsızlanıyoruz.”

Sabırsızlanıyoruz derken kendisini ve yeniyetme metresini kastettiğini biliyordum. Ölmem veya yaşıyor olmam o ikisi dışında kimsenin ilgisini çekmiyordu.

Baban gittikten sonra odamdaki bir kızdaki bir aynasını ödünç istemiştim. Kız, pudra kutusunu açmış ve aynayı bana doğru tutmuştu ve ben bir seneden uzun zamandır ilk kez görüyordum kendi yansımamı. Babanın söylediği gibi çürümüyordum ama aynada ifadesiz gözlerle bana bakan kadını tanıyamamıştım. O ben değildim. Nereye gitmiştim? “Ölüm mü kokuyorum?” diye sormuştum kıza. Kız, eğilip koklamıştı beni. “Hayır, Shuxiang, güzel kokuyorsun,” demişti. Sonra

yumuşacık pudra ponponunu pudralığa dokundurmuş ve burnumu nazikçe pudralamıştı.

O gece haplarımı yutmamıştım ve birkaç saat içinde ilaçların sisi dağılmıştı. Sonraki gün ve daha sonraki gün de yutmamıştım ilaçları. Ama görüntümü bozmamaya dikkat ediyordum; kendi kendine yetemeyen salyası akan bir kadın. İlaçsız geçen bir haftanın sonunda doktorların birinin ceketinden bir cüzdan çalıp iç çamaşırımın içinde saklamıştım. İki gün sonra kuzeye, Heilongjiang'a giden uzun yolda, bir otobüsteydim.

Sekreter Lin emekliye ayrılmıştı. On sekiz yıl geçmiş olsa da üzerinden beni hemen tanımıştı. Bir süre sessiz kalmış sonra gözleri dolu dolu olmuştu.

"Yi Moon, dönmüşsün," diye fısıldamıştı, "En sonunda, bunca yıl bekledişimin sonunda bana döndün."

Yaşlanmıştı ve daha da şişmanlamıştı. Şeker ve gut hastalığı komplikasyonları yüzünden yürümekte zorlanıyordu. Ben de Pekin'e giden o genç kız değildim artık. Neredeyse kırk yaşında kırışmış, kır saçlı bir kadındım ve beynime verdikleri bütün o elektrik yüzünden sersem bir görüntüm vardı.

"Daha yeni akıl hastanesinden çıktım," diye açıklamıştım. "Pek iyi görünmüyorum."

Ve o duygusal adam başını sallamış ve gülümsemişti.

"Yi Moon, aynen seninle ilk karşılaştığımız günkü gibi görünüyorsun."

Sekreter Lin kasabanın kenar mahallesinde bir oda kiralamıştı benim için. Sonra, isteğim üzerine Kamu Güvenliği Bürosu'ndan bir arkadaşına rüşvet vererek adama Li Shuxiang adına, benim Pekin'e gönderdiğim ölüm belgesini düzenletmiş ayrıca ölümümü bildirmesi için babanla irtibat kurdurtmuştu. Baban yalanı kabul etmişti. Daha ötesini sorgulamaya ya da külleri istemeye zahmet etmemişti. Babanın cezasından kurtulmuştum ve özgürdüm.

Çöküntü yaşamadan önce Pekin'de nasıl yaşıyorsam Langxiang'da da öyle yaşıyordum. Baijiu, sigara ve romanlar. Yalnızlık. Ama özgür

değildim.

Geceleri seni düşlüyordum. Seni, iki yaşında, üzerinde ayrık pantolonun, çömelip bir oluktaki ölü örümceğe bakarken düşledim. Seni, dört yaşında, bir iskemlede oturup benim ocaktaki bir tencereyi karıştırmamı seyrederken düşledim. Seni, on iki yaşında, bir kalemin ucunu çiğnerken, üzerinde pijamalarıyla ödevini yaparken düşledim. Kayıtsız bir anneydim ben. Ama şimdi, Pekin'den yüzlerce kilometre ötede seni gördüğüm düşlerden uyanıyordum ve yokluğunun acısını çekiyordum. Ama ne yapabilirdim? Langxiang'da ölmüştüm ve ölümden geri gelemezdim. Mezarda kalmanın ötesinde, hayatının dışında kalmanın ötesinde bir seçeneğim yoktu.

Sekreter Lin'e akciğer kanseri teşhisi konduğunda on yıldır Langxiang'da yaşıyordum. Kanser öyle kötü durumdaydı ki doktorlar kemoterapiye bile gerek duymamışlardı. Umutsuzluk içinde Üç Öküz Köyü yakınlarında bildiğim bir şamana gittim; suratından kemikler sarkan, iki yüz yaşın üzerinde olduğu söylenen dişsiz bir adam... Sekreterin ciğerlerindeki 'şeytanlarla savaşıması' için bana bazı şifalı otlardan sattıktan sonra şaman, ruhumun bir bedenden diğerine göçtüğünü bilip bilmediğimi sordu. Bana daha fazla ilaç satmaya çalıştığından şüphelenerek, "Şifalı otlarından daha fazla alacak param yok." dedim. Şaman dişsiz ağzıyla sinsice güldü ve bana bedavaya bir iksir verdi. "İç bunu," dedi, "Düşlerinde geçmiş yaşamlarını göreceksin." Şişeyi çantama koydum ve sonra aceleyle Langxiang'a, ölmekte olan sekretere, bütün o yıllar boyunca önem vermeyi öğrendiğim o adama döndüm.

Sekreter Lin'in cenazesine kadar iki yüz yaşındaki şamanı ve verdiği bitkisel iksiri unutmuştum. Cenazeden sonra odamda içiyordum. Gece geç bir saatte içkim bittiğinde odamda alkol ararken çantamda şamanın verdiği şişeyi buldum. Şişenin tıpasını açarak iksiri içtim; içinde beni kendimden geçirip yere yıkacak bitkiler olduğunu, en azından kederimi hafifleteceğini umarak içtim. Kısa bir süre sonra kendimden geçtim. Ancak saatler sonra o kadar tuhaf ve huzurumu kaçıran bir rüyadan uyandım ki gördüğüm rüyanın gerçek olmadığını anlamak için kalkıp ışıkları açmak zorunda kaldım. Elinde bir bıçak taşıyan öfkeli bir kadın bir barakadan kovuyordu beni rüyamda. Bir ormana kaçıp ağaçların

arasında saklanmak zorunda kalıyordum. Kadının beni bulup boğazımı keseceği korkusuyla gümbür gümbür çarpıyordu kalbim. Rüya o kadar güçlüydü ki mutlaka bir anlamı olmalıydı. Bu yüzden, o gün daha sonra bir defter bulup rüyayı yazdım.

Ertesi gece, iksir içmemiş olduğum halde, rüyamda denizin ortasında bir kayıkta yaşlı, kırış kırış bir adamla balık ağlarını denize attığımızı gördüm. Bu kez rüya sakin ve huzurluydu. Uyandığımda, ağızımda tuzlu su tadı, kanımda gürültüyle çarpan dalgalar vardı. Hava hala karanlıktı ama masama oturup hatırladıklarımı defterime yazmaya başladım ve bitirdiğimde güneş gökyüzünde yükselmişti.

Yıllar boyunca hayatım rüyalar ve onların kaydedilmesi etrafında şekillendi. Saplantılı bir şekilde, kalem üstüne kalem bitirerek kaydettim; sanki kâğıdın üzerindeki elimi hareket ettiren ruhumun yerleştiği o geçmişteki bedenlerdi. Rüyalar, bir düzen ve yorum gerektiren ve rastgele gelen görüntülerden ibaret olsa da onları kaydetmek için duyduğum ihtiyaç açlık veya susuzluk gibi kavurucuydu. Hayatta kalmak için tatmin etmem gereken bir ihtiyaç gibi...

Her bir rüyanın dört farklı perspektifin herhangi birinden geldiğini fark ettiğimde onları dört farklı deftere dağıttım. Tarihsel sıraya göre görünmeyen ve birbirinden kopuk rüyaların her biri bir başka yaşam öyküsünün parçasıydı. Rastgele rüyalar görüyordum. Bazen ruhumun yerleştiği bir bedeni geceler boyunca arka arkaya görüyordum. Bazen farklı bedenlerin sürdüğü yaşamları sırayla görüyordum. Rüyalar neşelendiriciydi. Rüyalar korkutucuydu. Rüyalar, istisnasız olarak, uyanık olarak geçirdiğim hayattan çok daha gerçektiler.

Yalnızca kendi geçmiş yaşamlarıma dair rüyalar görmediğimi, ortak bir hayat sürdüğüm ruhlara dair rüyalar da gördüğümü yavaş yavaş fark ettim. Ama o tekrar tekrar gördüğüm ruhun seninki olduğunun açığa çıkışı bir gün, yıldırım çarpması gibi aniden oldu. Bu açığa çıkış, bu tezahür beni sokaklara attı; nereye gittiğimi bilmeden, yaşadığım şokun etkisiyle insanlarla çarpışarak saatlerce yürüdüm. Seni bir bebek olarak düşündüm. Sana dair hissettiğim tuhaflıklar, genç bir annenin paranoyakça hayalleri değildi. Memelerimi emen o dört aylık bebeğin ya da yerde oyun oynadığım altı aylık bebeğin gözlerinin ardından sinsice beni izleyen o birilerini ben kendi zihnimde yaratmamıştım. Sendeki diğer senler derinliklerden yüzeye doğru çıkıyor, henüz olgunlaşmamış

o bebek zihninin boşluklarına yükseliyorlarmış meğer. Meğer sendeki diğer senler, kafatasının oyuklarında kıpırdanıyor senin gözlerinden dışarıya bakıyorlarmış.

O gün, büyük pişmanlıklarımın günüydü. Babana ölüm belgesini göndermiş olmamın pişmanlığı. Geçmişimden kopabileceğimi düşünerek on altı yıldır Langxiang'da yaşıyor olmamın pişmanlığı. O gün bankaya gidip Sekreter Lin'den kalan son parayı da çektim. Sonra tren istasyonundaki gişede bilet almak için sıra bekledim. "On altı yıldır ölüydün," diye uyardı vicdanım beni, "Geri dönemezsin..." Ama vicdanım ne biliyor ki, diye düşünüyordum odama dönüp eşyalarımı toplarken. Bin yıldan uzun zamandır birbirine bağlanan ruhlar hakkında ne bilirdi ki vicdanım?

Tren geceleyin Pekin'e doğru hareket ettiğinde hayatında bir anda yeniden ortaya çıkmam sorumsuzluk olur diye düşündüm. Öncelikle seni, geçmiş yaşamların hakkında aydınlatmalıydım, aynen Üç Öküz Köyü'ndeki şamanın beni aydınlattığı gibi. Ama nasıl? Şaman yıllar önce öldüğü için bitkisel iksirlerim yoktu. Görevim iğneyle kuyu kazmak gibiydi, imkânsız görünüyordu. Ama yine de yerine getirilmeliydi.

Pekin'e döndüğüm gün sana ilk mektubu yazmaya başladım. O zaman kıştı ve şimdi yaz ve bu mektup sonuncusu olacak. Aydınlandın ya da aydınlanmadın ama burada ve şimdi olmanın zamanı geldi.

Bir zamanlar, sen yedi ya da sekiz yaşındayken gece vakti ağlayarak uyanmıştın. "Anne..." diye sesleniyordun karanlıkta. "Anne..." Kalkıp yatağının yanına gitmiştim. "Rüyamda ölmüştün," diye fısıldamıştın, "Yalnız başıma kalmıştım..." Terden nemlenmiş alnını okşamış ve "Buradayım Xiao Jun. Ölmedim, küçüğüm... Buradayım..." diyerek rahatlatmıştım seni. Sonra üstünü örtmüş, sen tekrar uykuya dalana kadar başucunda beklemiştim.

Buradayım Xiao Jun. Beni tekrar görmeye hazır mısın? Yoksa çok mu geç kaldım?

30

Uyanış

Lin Hong misafirleri kolaçan ederek dolaşıyor, yüksek sesli ve içi boş konuşması odadaki bütün ilgiyi topluyor. Omuzlarından aşağıya doğru salınan ve vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah kıvrımlı kumaştan yeni elbisesiyle küçük bir defile sunuyor. Saçlarını savurarak avize küpelerini sanki o bilinçli zevksizliğinin gösterişini yaparcasına şingirdatıyor ve “Hem de, satış fiyatı üzerinden yüzde elli indirimli,” diyerek övünüyor, kendisine iltifat edenlere.

Kötü haber, Maizidian’da tez yayılmıştı. Wang, her ne kadar başlarıyla selam verip geçtikleri bir komşudan ibaret de olsa, Maizidian’daki sakinlerin çoğu bu nazik, mütevazı ve sevilen adama saygılarını göstermek için geliyorlar. Wang’le bira içip erişte yerken rüşvetçi trafik polisleri ve fahiş trafik cezaları hakkında homurdanmış bazı taksi şoförleri de geliyor. Keloğuz Zhang içeri girip yüksek tavanlı ve zemini mermer döşeli evin ihtişamı karşısında bir ıslık çalarak “Hasiktir be! Kim bilirdi Wang’in akrabalarının bu kadar zengin olduğunu? Ne sikime taksi şoförlüğü yapıyordu bu herif?” diyor. 12. Bina’nın önündeki büfede çalışan genç kız geliyor, ürkek ürkek kapıda duruyor. “Haftada iki kez bir paket Kızıl Pagoda Tepesi,” diye anlatıyor diğer

misafirlere, “Genellikle pazartesi ve perşembeleri. Her zaman teşekkür ederdi. Asla unutmazdı.”

Oğlunun kaybı için taziyelerini sunmak bahanesiyle ama aslında tekerlekli sandalyeye bağımlı ve yarı felçli, bir zamanların o efsanevi Wang Hu’sunun bugünlerde neler yaptığını görmek için marazi bir merakla Wang Hu’nun Tarım Bakanlığı’ndan eski iş arkadaşları geliyor. Sandalyesine çökmüş Wang Hu acınacak bir halde. Güçten düşmüş haline tanık olanların geçit töreniyle ve oğlunun bir evlada yakışmayan şekilde kendisinden önce ölümüyle iki misli küçük düşmüş durumda. Eski iş arkadaşları, bir zamanlar olduğu gibi Wang Hu’nun sırtına vurup ona takılıyor, iğneleyici şakalar yapıyorlar ama o, konuşurken akan salyasından utanarak arkadaşlarına karşılık vermiyor. Golf oynamaları ve evlilik dışı ilişkiler yürütmeleri sayesinde altmışlı yaşlarında oldukları halde güçlü ve son derce sağlıklı görünen iş arkadaşlarıyla kendisinin kötürüm ve aciz hali arasındaki keskin tezatlık Wang Hu’ya kaldırabileceğinden fazla geliyor. Lin Hong sanki kuyruk sallar gibi salınarak aralarına girip adamlara “Çay? Bira? Ne isterseniz...” diye sorunca Wang Hu rahatlıyor. ‘Kadroların’ karıları Lin Hong’un bu ziyafet meraklısı davranışlarına onaylamayan gözlerle bakıyorlar. Merhumun üvey annesi, misafirlerin en geniş fikirliilerine bile bir kutlama havasındaymış gibi görünüyor.

Wang’in, evlendikleri yıl Yida tarafından çekilmiş bir fotoğrafı çerçevelenmiş halde mumlar ve tütsüler yanan bir sunağın ortasında duruyor. Misafirler sunağa gidip –sevgiyle hatırladıkları, sevgiyle hatırlamadıkları ya da hiç hatırlamadıkları– fotoğraftaki yakışıklı genç adamı yâd ediyorlar. Keltoş Zhang fotoğrafa bakarak kendi kendine kıkırdıyor ve “Ne zaman çekilmiş bu fotoğraf yahu? Hiç de kendisine benzemiyor! Nerede o göz torbaları? Bu saçlar da nereden çıkmış?” diyerek farklılıklara dikkat çekiyor. Anma töreni için cenaze ağlayıcıları ya da Budist yazmalarından ilahiler okuyan kiralık rahipler tutulmamış ve Wang’in ölümden sonraki hayattaki saadeti için cehennem banknotları yakılmıyor. Küller de krematoryumda bırakılmış. Misafirler geleneklerden kopulması hakkında mırıldanıyorlar; bu durgun, gösterişsiz tören hakkında. Sanki Wang’in ailesi masrafları karşılayamazmış gibi.

Wang Hu ve Lin Hong, Wang’in ölümüyle ilgili detayların ortaya serilmesinden rahatsızlar. Polis, kuzeydoğu Pekin’de kemerli bir

üstgeçidin bariyerlerine çarptığında Wang'in taksisinin hızının saatte 140 kilometre olduğunu tahmin ediyordu. Polis, dikkatsiz sürüşün dışında bir durum olduğundan şüpheleniyordu; Wang'in arabayı bilerek çarptığından. Ama Wang Hu'nun en son istediği şeydi hem intihar eden hem de bir katil olan bir oğulun utancını ve sıkıntısını yaşamak. "Muhtemelen," demişti Lin Hong sorgulamayı yapan memura, "Yolcu koltuğunda oturan adam üvey oğluma saldırdı ve onun direksiyon hâkimiyetini kaybetmesine neden oldu. Muhtemelen onu soymaya çalıştı ve Wang de bu yüzden arabayı kazayla çarptı." Zarar sınırlama. İkisi de yıllarca, Wang'in, babasının saygınlığına verdiği zararı sınırlamaya çalışmışlardı. Wang bütün hayatı boyunca pislik çıkarmış, onlar temizlemişlerdi. Ölümü farklı olacak değildi ya! Ön camdan fırlayıp yerden yirmi metre yükseldikten sonra düşüp ölen yolcunun önemli bir kişi olmaması da şanslarındaydı. Guangzhoulu bir serseri ve erkek fahişe. Zeng ailesi ilk başta zorlamıştı; kazayla ilgili sorular sorarak Pekin polisine musallat olmuşlardı. Sonra Lin Hong onlarla temasa geçmiş ve cenaze masraflarını üstlenmeyi önermiş, ailenin kaybının karşılığını cömertçe vermişti. Zeng ailesi öneriyi kabul etmiş ve çenelerini kapatmıştı.

Wang'in taksi şoförü arkadaşları bu anma törenine yakışksız kaçmış durumdalar ve –Lin Hong'un Olimpiyatları dört gözle bekleyip beklemediğini sorduğu bir tanesinin "Zerre umurumdaysa siksinler," cevabından anlaşıldığı gibi– havadan sudan konuşmak konusunda da oldukça beceriksizler. Yemek şirketi çalışanlarının atıştırmalık tepsileri hazırladığı mutfağa çekilip bir masanın etrafında toplanıyorlar ve sigaralarını tütürerek gizli gizli baijiu içiyorlar. Şoför Wang'den sevgiyle bahsediyorlar, kısa süre sonra kara mizah kapıyı çalıyor.

"Köprüye çarpmak mı?! Amma da ahmak herif!"

"Belki de teşhis edilmemiş beyin tümörü vardı. Bu her şeyi açıklar..."

"Büyük ihtimal direksiyon başında kalp krizi geçirdi. O göbek filan..."

"Üvey annesi, yolcunun Wang'i bıçak zoruyla soyduğunu söylüyor. Taksinin kontrolünü öyle kaybetmiş..."

Keltoş Zhang, Kızıl Yıldız marka baijiu'dan öteki şoförlerin bardaklarına da dolduruyor. Şoför Wang'in hatırasına içiyorlar.

“Karısını gördünüz mü? Ağlamaktan helak olmuş.”

“O kadar da kötü sayılmaz, hele ki ağlamaktan helak olmuş kadınları düşününce,” diyor Keltoş Zhang şakacı bir şekilde, “Zavallı dulun rahatlamaya ihtiyacı olursa gelip Zhang Amca’sının omuzlarında ağlayabilir...”

“Biraz saygı göster! Merhumun anma törenindeyiz!” Şoför Liang gülüyor. Mutfağın tavanını gösteriyor, “Şoför Wang şu an sizi izliyor. Öfkeyle dişlerini gıcırdatıyor ve sizi şöyle, bir yumrukta devirmek için hazırlanıyor!”

Keltoş Zhang tavana doğru sesleniyor:

“Seni gidi Şoför Wang! Karının geceleri yatağında yalnız başına yatmasını istemezsin, değil mi? İhtiyar Zhang Amca onu senin için sıcak tutar...”

Kahkahalar, bardaklara dökülen yeni bir tur baijiu ve konuyu değiştiriyorlar.

Merhumun dul eşi ve kızı kanepede oturuyorlar. Yida, ruhsal olarak çökmüş bir keder timsali olarak insanları hayal kırıklığına uğratmıyor. “Zavallı Ma Yida,” diye fısıldıyor misafirler, “Önce evi kül oldu şimdi de otuz yaşında dul kaldı. Yeni bir koca bulmak artık imkânsız olacak onun için...” Yida, son bir saattir kucığında aynı çay fincanını tutuyor. Bir yudum bile alınmamış çay buz gibi olmuş. Yida’nın duyamadığı teselli sözleri mırıldanırlarken yaşlı komşuların kırış kırış suratları belli belirsiz görünüp kayboluyorlar. Echo, annesini bakışlarını sabitleyemez ya da başladığı cümleyi bitiremez halde görmekten dolayı üzgün. Başına vurup “Ah, zavallı çocuk,” diyen orta yaşlı kadına kasvetle bakıyor ve herkesin bir an evvel gitmesini istiyor. Lin Hong’a fısıldıyor insanlar:

“Gelinin ne kadar da acı çekiyor. Kızcağız hayalet gibi görünüyor.”

Lin Hong başıyla onaylıyor, avize küpeleri şingirdiyor.

“Berbat görünüyor, değil mi? Yemek yiyemiyor, uyuyamıyor, güç bela yaşıyor. Doktoruma Yida için birkaç sakinleştirici yazdıracağım, en azından geceleri birkaç saatliğine uyusun. Hakikaten ne kadar da korkunç görünüyor!”

Yida günlerdir saçlarını yıkamamış ve cildi lekelerle kaplı, gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş. Lin Hong, Yida’ya gözlerindeki

şıklığı nasıl giderebileceğine dair tavsiye verebilirdi, yani birkaç dokunuş hemoroit kremi, ama güzellik sırlarını bu Anhuili kıza verirse lanetleneceğini düşünüyor. Lin Hong'un tavsiyelerini sakladığı birisi varsa o da Echo. Kızın dişlerini ve saçlarını güçlendirmeye ve ona, gözlerini vurgulamak için nasıl makyaj yapacağını öğretmeye can atıyor.

"Anneyle kızın evlerinin yandığını duyduk. Şimdi nerede yaşıyorlar?" diye soruyor Wang Hu'nun eski iş arkadaşlarından birinin karısı.

"Tabii ki burada, nerede olacak!" diyor Lin Hong. "Gidecek bir yerleri yok ki. Onlar şimdi bizim sorumluluğumuzda. Annesi Echo'yu Anhui'ye götürmek istedi ama buna izin vermeyeceğiz. Echo'yla ben çok yakınız ve ayrılmayacağız. Kızım gibi o benim. Belki annesi tek başına döner Anhui'ye."

Soruyu soran kadın Yida'ya bakıp ürperiyor. Bu zavallı dul ne yapacak? Şimdi, hiçbir şeyi kalmamışken...

Yida kanepeden kalkıyor. "Anne, nereye gidiyorsun?" diye soruyor Echo. "Mutfağa," diyor Yida ve sendeleyerek yürüyor. Echo, annesinin sesinden kendisini izlememesini istediğini anlıyor.

Yida mutfağa giriyor. Kendisine şaşkınlık içinde bakan içkili taksii şoförlerinin oturduğu masaya yöneliyor.

"Bir sigara içmem lazım," diye ilan ediyor, "Ve bir bardak da ne içiyorsanız ondan."

Altı adam, kadının ihtiyaçlarını gidermek üzere yerlerinden sıçırıyor. Nikotin lekeli parmaklar sigara paketlerine ve çakmaklara gidiyor; üç farklı marka, Yida'nın seçimine sunuluyor. Bir bardak ayarlanıyor ve renksiz tahıl içkisi, bardağa dökülüyor.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

Adamlar başlarını sallıyor, sakıncası olmadığını bildiriyorlar ve böylece Yida boş bir sandalyeye çöküyor. Mutfaktaki sigara dumanından oluşan sisi ve misk kokusunu içine çekmek ona rahmetli kocasını hatırlatıyor. Şoförler bir süre beceriksizce muhabbet ediyorlar ve sonra sessiz kalan Yida'yı unutup küfürlü, açık saçık şakalaşmalarına kaldıkları yerden devam ediyorlar. Yida sigaraları ardı ardına ve diplerine kadar içiyor ve içkiden bardak üstüne bardak deviriyor. Bunu duyan bazı misafirler şok oluyorlar; Yida mutfağa çömelip işese bu kadar skandal olmazdı, diye düşünüyorlar. Ama Yida, onların mutfak

kapısından onaylamayan gözlerle baktıklarını görmüyor. O sabah aldığı sakinleştiricilerle alkol birbirine giriyor ve görüşü bulanıyor, mutfak bir beşik gibi sallanıyor. Keltoş Zhang'e dönüp:

“Sen kocamın arkadaşıydın, değil mi?” diye soruyor kelimeleri güçlkle bir araya getirerek.

Keltoş Zhang boğazını temizliyor ve itirafa başlıyor:

“Tam da arkadaş sayılmazdık. Kocan iyi bir adamdı ama ben kolay kolay arkadaş edinmem. Huysuz piçin tekiyim, doğruyu söylemek gerekirse.”

Masanın etrafından durumun farkında bir iki kıkırdama duyuluyor. Yida gülüşmelerin dinmesi için ciddi bir suratla bekliyor. Sonra, alkolün hissizleştirdiği dili kelimelerle boğuşuyor, onları ağzında şekillendirmeye çabılıyor ve:

“Yanlış düşünüyorsun... O, iyi bir adam değildi.” diyor.

Şoförler önce duraksıyor sonra ağızlarından duman püskürterek kahlkahayı koyuveriyorlar. Sesinde cırtlak bir histeriyle devam ediyor Yida:

“Arabayı kasıtlı olarak çarptı. Kendini ve yan koltukta oturan adamı öldürmek için ki o adam Wang'ın sevgilisiydi. Kendini öldürdü ve geçinecek bir kuruşu olmayan karısıyla kızını ortada bıraktı. Çok yanlış düşünüyorsun, Keltoş Zhang. Kocam iyi bir adam değildi.”

Yida ağzı açık kalmış, nutku tutulmuş şoförlere bakıyor ve sonra çıkmak için ayağa kalkıyor. Ama ayağa kalkar kalkmaz fenalaşüyor ve dizleri bükülerek neredeyse düşüyor. Şoför Liang, o anda sıçrayıp Yida'yı omuzlarından yakalayarak desteklerken kaşlarını çatıyor. Yida, adamın kollarına pat diye kendini atıyor ve yüzünü ona çevirip gülümsüyor; günlerdir ilk gülümseyişi. Merhum kocasından iki on yıl kadar daha yaşlı olsa da Şoför Liang'ın güçlü kolları ve endişeli yüz ifadesi Yida'nın içindeki şehvet arzusunu tahrik ediyor. Beni yatak odasına götür Şoför Liang, diye düşünüyor Yida ve aklından geçenlerin müstehcenliğine gülüyor. Taksi şoförleri sıkıntılı bir şekilde Yida'yı izliyor.

“Aman Tanrım! Her şey yolunda mı?”

Lin Hong Yida'yı Şoför Liang'ın kollarından almak için atılıyor ve onu ayakta durdurmaya çalışıyor.

“Özrümü kabul edin. Gelinim bugün kendinde değil pek. Biraz

uzanması lazım. Umarım sizi rahatsız etmiyordu.”

Taksi şoförleri Lin Hong’un Yida’yı mutfaktan çıkarışını izliyorlar. Lin Hong koridorda misafir odasının kapısını açıyor ve tek kişilik yatağı işaret ediyor:

“İçeri gir ve uzan,” diye çıkışıyor, “Kendini gülünç duruma düşürüyorsun.”

Yida kapı ağzında sallanıyor, sarhoş halde ve baktığı yere odaklanamıyor. Lin Hong, onu içeriye itiyor ve kapıyı çarpıp kapatıyor. Gülünç, diye düşünüyor. Ama en azından Anhuili cahil kızın kendisine söyleneni yapacak kadar akli var.

Saat dörde gelirken tütsüler yanıp kül oluyor, mumlar eriyip tükeniyor. Misafirler, boş bardaklarını büfeye ya da sehpaye bırakarak ayrılmaya başlıyorlar, veda ederek kapıya yöneliyorlar. Lin Hong onları kapıya kadar geçiriyor, onlar ayakkabı yığınının kendi ayakkabılarını bulmaya çalışırken başlarında dikiliyor ve ‘bunu saymayız, gelmezseniz darılırım’ kabilinden tehditler savuruyor. Sonra, onlara asansöre kadar eşlik ediyor, el sallıyor ve partinin bitmesini istemeyen bir parti hostesi gibi, “Geldiğiniz için teşekkürler!” diye sesleniyor.

Asansör kapısı bir başka misafir grubunun ardından vızıldayarak kapanırken ellilerinin sonunda ya da altmışlarında gösteren bir kadın merdiven dairesinden çıkıp geliyor. Pamuklu Mao ceket ve yıpranmış pantolonuyla kılıksız kadın Lin Hong’a herkesin bir takım elde dikilmiş kıyafetler giydiği günleri hatırlatıyor. Lin Hong, kadının buruşuk cildine ve bir tarağın dişleri arasında kolaylıkla kırılabilecekmiş gibi görünen seyrekleşmiş saçlarına bakıyor. Bu Temmuz sıcağında hangi akıllı insan on katlık merdivenleri çıkardı? Kadın, tırmandığı onca merdivenin ardından soluk soluğa kalmamış veya terlememiş. Belli belirsiz romatizmalı yürüyüşüyle Lin Hong’un evinin açık kapısına yöneliyor.

“Affedersiniz? Siz kimsiniz?” diye soruyor Lin Hong, nazikçe bakıyor ama aklında kadını bir tekmeyle merdivenlerden aşağı gönderme isteği var.

Kadın cevap vermiyor ve sanki Lin Hong’u hiç de önemi olmayan birisiymiş gibi görmezden gelerek içeri dalıyor. Yida’nın Anhui’den bir akrabası olmalı, diye düşünüyor Lin Hong. Kadın çamur bağlamış

sandaletlerini sürüyerek evin koridorundan geçerken Lin Hong yüzünü buruşturuyor. Şu köylüler de amma kaba ve ilkel. Sonra taksi şoförleri kapıya yöneliyorlar. Yerel bir Sincan restoranına gidip biraz daha içki içmek ve baharatlı yemekler yemek için çıkan şoförleri uğurlamaya dalan Lin Hong adamlara veda edip yeniden gelmelerini söylerken bilinmeyen misafiri unutuyor.

Kanepede, resmi siyah kıyafetleri içinde oturan Echo, dedikodu ederek büfedeki tepsilerde artan atıştırılmalıkları tıkınan son misafirleri seyrediyor. Altına bağladıkları bezin değiştirilmeye ihtiyacı varmış gibi tekerlekli sandalyesinde kıvranan dedesini seyrediyor. Tam da dedesi için birilerini uyarıp uyarmaması gerektiğini düşünürken beyaz saçlı mazlum kadın odaya giriyor. Kadını fark eden Echo korkuyla irkiliyor. Gözcü'nün burada ne işi var? Babasının anma töreninde. Echo, Gözcü'nün bu kadar açık bir şekilde var olabileceğini; gölgelerin, parktaki çalılıkların ya da alışveriş eden kalabalıkların dışında var olabileceğini hiç beklemiyor. Ama işte o burada. Dedesinin dairesinde, herkesin gözü önünde.

Gözcü, oturma odasını şöyle bir tarıyor ama diğer misafirler gibi kıskançlık veya hayranlıkla koca koca açılmıyor gözleri. Wang Hu'nun tekerlekli sandalyesinin yanından geçerken adama hızla ve kabaca baş sallıyor ve doğrudan sunağa gidiyor. Wang Hu, bir astım krizine girmiş gibi hırıltıyla solumaya başlıyor, sonra boğucu, kuru öksürüklerle fenalaşıp yıkılıyor. Misafirler koşturup çevresinde toplanıyorlar. "Sırtına vurun!" diye bağırıyorlar, "Su getirin!" "Kravatını gevşetin!"

Boğulan adamın dramı Gözcü'nün dikkatini dağıtmıyor; kadın sunağın önünde dikiliyor, kendinden önceki misafirler gibi fotoğraftaki genç adamı yâd ediyor. Ama diğer misafirlerden farklı olarak Gözcü ağlamaya başlıyor. Echo, kanepeden kadını izlerken onun babası için ağlayan ikinci insan olduğunu fark ediyor. O zamana kadar ilk ve tek ağlayan insan annesiydi; polis 'kötü haberden' bahsettiğinde hastanede yere yığılmış ve elleriyle dizlerinin üstünde yaralı bir hayvan gibi hıçkırarak ağlamıştı. Oysa Gözcü, yanaklarından gözyaşları süzülerek sessizce yas tutuyor. Bir süre daha gözyaşı döktükten sonra Mao ceketinin cebinden büyük bir zarf çıkarıyor. Gözcü, elinde kocaman zarfla sunağın önünde sanki zarfı bir adak olarak bırakıp bırakmamak konusunda kararsızmış gibi duruyor. Bırakmamaya karar veriyor ve dönüyor.

İnsanın içine işleyen bakışlarıyla Echo'yu süzüyor Gözcü ve Echo

ürkerek geri çekiliyor. Wang Hu'yu ele geçiren kuru öksürük nöbetinin yarattığı kargaşada "Ambulans çağırın! Wang Hu boğuluyor!" diye bağrışıp adamın çevresine toplanan misafirlerden hiçbiri merhumun, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış kızına doğru yaklaşan tuhaf yabancıyı fark etmiyor. Echo, kadının gözlerinin çevresindeki kırışıklıkları ve yanaklarında parlayan gözyaşlarını görebiliyor. Kadının ceketindeki dikişleri ve pantolonunun çamurlu paçasını görebiliyor. Konuşmaya başladığında Gözcü, duyulan aksan Echo'nun beklediğinden çok farklı oluyor. Taşradan gelen eğitimsiz bir göçmenin değil ama Pekinli eğitilmiş bir insanın aksanı...

"Babanı tanıyordum," diyor Gözcü, "Onu çok iyi tanıyordum. Herkesten daha iyi."

Echo, buna inanmıyor. Eğer babasını herkesten iyi tanıyorduyorsa neden yalnızca uzaktan izlemekle yetiniyordu? Neden babasıyla hiç konuşmamıştı ya da bir merhaba dememişti? Gözcü yalan söylüyor ama Echo diline hâkim oluyor.

"Seni de tanıyorum Echo," diyor Gözcü. "Seni, senden daha çok tanıyorum. Son zamanlarda rüyamda seni görüyordum."

Echo sessiz. O da Gözcü'yü görüyor rüyalarında. Gözcü'nün sokaklarda kendisini takip ettiğini ve 404 numaralı dairenin önünde gizlendiğini görüyor rüyalarında. Gözcü'nün her gece yatak odasının köşesinde dikildiğini görüyor rüyalarında. Ve şimdi rüyalarından dışarıya taşıp gündüz hayatına adım atan Gözcü, yaşlılık ve evsizlik kokarak Echo'ya yaklaşıyor. Gözleri kırışıklıklarla örtülü de olsa bakışları bir bıçak gibi parçalara ayırıyor Echo'yu.

"Rüyalar, senin geçmişte kim olduğunu gösterdi bana," diyor Gözcü, "Bir zamanlar bir büyücüydün ve sonra yüzünde yara izi olan bir Moğol savaşıydın. Bir zamanlar bir imparatorundun ve gökyüzünün altındaki her şeyin hükümdarıydın sonra bir Kızıl Muhafız'dın, ismi Uzun Yürüyüş olan."

Echo ürperiyor. Gözcü'nün aklını yitirdiğine hükmediyor. Gözleri cin gibi ve zeka dolu görünse de akli dengesini yitirmiş.

"Ve şimdi bu yaşamda," diyor Gözcü, "Benim torunumsun."

Bu çılgın kadının yalan söylediğini bilse de Echo, onun torunu olduğu düşüncesiyle irkiliyor.

“İşte,” diyor Gözcü, ona iki tane kahverengi zarf uzatarak, “Mektuplardan birini baban için yazmıştım, o ölmeden önce. Diğerini ise senin için yazdım. Ruhunun yerleştiği ilk bedenin hikâyesi. Ve daha fazlası da olacak Echo... Çünkü geçmişin hakkında seni aydınlatmak benim görevim.”

Echo, iki eliyle birden alıyor zarfları.

“Şimdi yalnızca sekiz yaşındasın ve mektuplarımı anlamak için henüz küçüksün. Ama bir gün büyüdüğünde onları okuyacak ve bizi bin yıldan uzun zamandır birbirimize bağlayan o bağı anlayacaksın. Sen çok akıllısın Echo. Anlayacağın günü gelmesi çok uzakta değil.”

Gözcü dönüp çıkıyor ve kolunda Olimpiyat Güvenliği pazibendi sarılı olan Ping Nine, Wang Hu'nun tekerlekli sandalyesinin üstünden nefesini tutarak bakıyor, “Ölüler bile saygılarını sunmak üzere gelmişler...” diyor. Lin Hong odaya girerken Gözcü de çıkıyor. Kapıdan geçerken omuzları birbirine sürtüyor.

“Lin Hong! Kocanın öksürüğü durmuyor!” diye feryat ediyor bir misafir, “Ne yapmamız lazım?”

Lin Hong, Wang Hu'yu görmezden geliyor. Echo'ya doğru gidiyor.

“Kimdi o kadın? Ne verdi sana? Göster bakayım!”

Echo kanepeden sıçrayarak kalkıyor, zarfları sıkıca göğsüne bastırıyor.

“Hayır!” diye öyle bir çılgık atıyor ki Lin Hong geri çekiliyor.

Echo misafir odasına koşarken Lin Hong bir sürü misafirin önünde bir gerginlik çıkarmamaya karar veriyor. Echo'ya terbiyesini daha sonra verecek. Wang ailesinin reisleri ya kötürüm ya ölü olduklarına göre artık sorumluluk kendisinde. Ve Echo'yu ne kadar seviyor olursa olsun onu hizaya getirmek de bir o kadar önemli. Yida'nın memesinden emdiği sütün Echo'yu zehirlediğine, ona Anhui geri kalmışlığı bulaştırdığına şüphe yok.

“Lin Hong! Kocan!”

Lin Hong keyifle gülümsüyor ve boğulan adamın çevresindeki panikleyen kalabalığa dönüyor.

“Sırtına birkaç kez vurun. Ne kadar sert o kadar iyi. Bu, çenesini kapatacaktır.”

Echo, annesinin ince uzun, kirli saç buklelerinin kapattığı suratı yastığa gömülmüş ve kendinden geçmiş bir halde yattığı misafir odasına giriyor. Yida'nın elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmış ve görececek kimse olmadığı halde Echo annesinin elbisesini çekip düzeltiyor. Annesini bu şekilde sarhoş ve baygın görmek Echo'yu endişelendiriyor. Bu kadar güçsüzken Lin Hong'a nasıl karşı koyabilir ki?

Echo eğilip yatağın altından metal bir kilitli kutu çıkarıyor. Şifreli kilidi döndürüp kapağı açıyor ve kahverengi zarfları kutuya, diğer zarfların yanına koyuyor. Mektupları ona annesi vermişti. Mektupların babasından ona yadigâr kaldığını söylemişti. "Yadigâr kalan tek şey," diyerek gülmüştü.

Bunları baban yazdı. Bir keresinde ona çok kızgın olduğumda mutfak penceresinden fırlatmıştım mektupları. Kaybolduklarını sanıyordum ama aşağıdan beni gören bir güvenlik görevlisi onları toplamış. Sonra getirip verdi. Her neyse... Belki bir gün okumak istersin diye düşündüm. Babanın kim olduğunu bilmek istersin belki..."

Echo yatağa, baygın haldeki annesinin yanına sokuluyor ve onu kollarıyla sarıyor. Alnını annesinin omzuna dayıyor ve orada akan kanın ve yaşamın varlığından emin oluyor. Annesinin yanaklarındaki bukleleri çekiyor ve uzanıp onu öpüyor. Annesi, uyurken farklı görünüyor. Annesi, bir çocuk gibi görünüyor.

Echo yataktan kalkıyor. Kilitli kutuyu sırt çantasına koyuyor, çantanın fermuarını kapatıp sırtına takıyor. Kalbi gümbürdeyerek, misafir odasının kapısına kulağını dayayıp koridor sessizleşene kadar bekliyor ve sonra gizlice çıkıyor. Parmak arası terliklerini giyiyor ve merdiven dairesine doğru koşuyor. On katlık beton merdivenleri uçarak inerken atıştırmalık tepsilerinden tıknıp bir yandan da annesinin tükenmiş kederini izleyen misafirleri düşünüyor. Herkese hükmetmeye bayılan, aşırı alınmış kaşları ve aşırı gerilmiş yüzüyle Lin Hong'u düşünüyor. Annesiyle kısa zamanda dedesinin evinden taşınacaklarını umuyor. Aksi halde kaçacağını biliyor.

Echo, mermer döşeli lobide yürüyor, kapıcının yanından geçiyor ve cam döner kapıdan çıkıyor. Sokağa çıkıp koşmaya başladığında terlikleri kaldırmı dövüyor ve çantası bir aşağı bir yukarı sallanarak sırtına pat pat vuruyor. Babasının dışarıda, orada bir yerlerde trafiğe küfrederek ve taksisinin penceresinden sigara külünü silkererek dolaşmıyor olduğuna hala inanamıyor. Babasının taksisinin her an yanında belirivereceğine

dair o hissi içinden atamıyor. Babasının korna çalıp “Echo! Atla! Yolun kalanında ben götüreyim seni...” diye seslenivereceğine dair o hissi atamıyor içinden.

Liangma Nehri’nin üzerindeki köprüde Echo durup korkuluklardan aşağı sarkıyor. Aşağıdaki sığ suya dikkatle bakıyor. Metal kutuyu çantasından çıkarıp içindeki mektupları durgun pis suya boşaltmayı düşünüyor. Mektupları suyun içinde boğarak üzerlerindeki mürekkebin bir okunmazlığa doğru yok olduğunu... Ama bunun yerine, sırt çantasının askılarını sıkılaştırıyor ve köprüyü koşarak geçiyor.

Echo, Xiu Xing’in evinin bulunduğu köhne apartman bloğuna kadarki yolu koşarak gidiyor. Sonra, soluk soluğa ve Temmuz sıcaklığında terleyerek apartmanın girişindeki beton basamağa çöküyor. Soluğu yerine gelince Xiu Xing’in kapısını çalacak ve çocuk, bilgisayar oyununu durdurup onu içeri alacak. Xiu Xing, Echo için mektupları odasında saklayacak. Lin Hong mektupları bulamayacak. Xiu Xing, Echo’nun en yakın arkadaşı ve babasının mektuplarını güvende tutacağına güvendiği birisi.

Echo, sırt çantasının fermuarını açıyor, metal kutuyu çıkarıyor ve kucağına koyuyor. Şifreli kilidi döndürüp babasının doğum tarihine getirirken Gözcü’nün “Şimdi yalnızca sekiz yaşındasın ve mektuplarımı anlamak için henüz küçüksün....” deyişini hatırlıyor. Kim demiş anlamak için küçük olduğumu, diye düşünüyor Echo. Ve içinde merakın ve karşı koyuşun yangını, Gözcü’nün mektuplarından birini açıyor.

“Büyücü Wu, Sui Hanedanı, M.S. 606” diye yüksek sesle okuyor.

Gölgeler arasında gözlerini açarak, okumaya devam ediyor.

Teşekkürler

Şoför Wang'in Altıncı Hayatı'nı yazdığım yıllar boyunca desteği ve teşvikleri için Jane Lawson'a teşekkürler. Andrew Kidd ve Marianne Velmans'a da çok çok teşekkürler.

Hubort Ho, Jennifer Yeo, Richard Dudas, Sal Attanasio, Liang Junhong, Julia Wang, Glen Brown, Emily Midorikawa ve Zakia Uddin'e teşekkürler.

Kraliyet Edebiyat Fonu'na bu kitabı yazmamı sağlayan burs için minnettarım ve Tim Leadbeater'a ve Leeds Trinity Üniversitesi'ndeki muhteşem kadroya. Ayrıca İngiltere Sanat Konseyi'ne ve Yazarlar Birliği'ne bana sağladıkları yardımlar için teşekkür ederim.

2010 yılında Pekin Chaoyang Ruh Sağlığı Hizmetleri'ndeki hastalara ve Pekin'deki Sağlık Bakanlığı memurlarına gönüllü İngilizce öğretmenliği yaptım. Ders verdiğim herkese teşekkür etmek isterim; arkadaşlıkları için, Çin'e dair, kendi hayatlarına dair bir iç görü sundukları için.

Pekin Yazarlar Grubu'ndaki meslektaşlarıma ilk bölümleri okudukları için çok teşekkür ederim.

Yaddo Birliği'ne, Pekin'deki Red Gate Galerisi'ne, Hawthornden Uluslararası Yazarlar Merkezi'ne ve tüm bu mekânlarda tanıştığım ilham veren yazarlara ve sanatçılara teşekkür ederim.

Teşekkürler, her zamanki gibi, babama, anneme ve kız kardeşime.

Bütün bu kitabı yazma sürecinde bana destek veren Robert Powers'a herkesten çok teşekkürler; *Şoför Wang'in Altıncı Hayatı*'ı kendisine adanmıştır.

ŞOFÖR WANG'IN ALTINCI HAYATI

SUSAN BARKER

Taksi şoförü Wang, geçmişindeki tüm zorlukları ve karmaşayı geride bırakmış, karısı Yida ve küçük kızı Echo'yla birlikte mutlu ve sorunsuz bir hayat yaşamaktadır. 2008 Pekin Olimpiyatları yaklaşırken şehirde dolaşp birbirinden tuhaf müşterilerini gidecekleri yere götürür. Fakat bir gün taksisinde bulduğu bir mektup her şeyi değiştirir. Mektubun sahibi ruh eşi olduklarını ve bin yıllık bir bağla bağlandıklarını yazar Wang'e. Takip edildiğinden şüphelenen Wang, taksisinde bulunduğu her yeni mektupla birlikte önceki hayatlarında bir yolculuğa çıkar: M.S. 632'de Tang Hanedanlığı'ndan 1213'teki Moğol istilasında tutsak edilen kölelere, 1542'de Çin imparatoruna suikast planı yapan saray cariyelerinden 1836'da Afyon Savaşı öncesine ve 1966'da Kültür Devrimi'nin Kızıl Muhafızlar'ından günümüz Pekin'ine uzanan uzun bir yolculuk.

Susan Barker'ın altı yılda iğneyle kuyu kazarak yazdığı ve Zeynel Can Gündoğdu'nun zarif çevirisiyle neredeyse Türkçe konuşan Şoför Wang'in Altıncı Hayatı hepimize şu basit gerçeği bir kez daha hatırlatıyor: Hayat kısa, ama geniş.

Susan Barker

Doğu Londra'da büyüdü. Şoför Wang'in Altıncı Hayatı'nı yazdığı sıralarda birkaç yıl Pekin'de yaşadı, antik ve modern Çin'i araştırdı. Çin'in Shenzen şehrinde yaşamaktadır.